

Bestanddele af den Islamiske Psyke

Ummah Forlaget

(Oversat fra den arabiske version)

For den præcise mening af teksten, referér venligst til den originale bog på arabisk 'Min Muqawwimat An-Nafsiyya Al-Islamiyya'

Denne bog er udgivet af

Hizb ut-Tahrir

1. udgave

1425 e.H. – 2004 e.Kr.

Ummah Forlaget for tryk, udgivelse og distribution

Postboks 135190

Beirut – Libanon

ISBN 87-989718-4-0

Postboks 1286
DK-2300 København S

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ
وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ
إِلَّا عَلَى أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ
فَمَنْ ابْتَغَى وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْعَادُونَ
وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ أُولَئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ
الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

“De troende vil visselig få succes.

De, som er ydmyge i deres salah.

Og som vender sig bort fra det, der er forfængeligt.

Og de, som er aktive i (betaling af) zakat.

Og de, som vogter deres kønsdrift.

Undtagen over for deres hustruer eller hvad deres højrehænder besidder (tjenestepiger), for så skal de ikke dadles.

Men de, der begærer ud over dette, er overtræderne.

Og de, som vogter opmærksomt over hvad de bliver betroet og deres pagter. Og de, som opretholder deres salah.

Sådanne er de, som vil arve. Arve Paradiset, hvori de skal forblive”.
(OQM. Al-Mu'minun 23: 1-11)

Indholdsfortegnelse

Indledning	5
1. Omgående efterlevelse af <i>Shari'ah</i>	10
2. Varetag <i>Qur'anen</i>	20
3. Kærlighed til Allah (swt) og Hans Sendebud	26
4. Kærlighed og had for Allahs (swt) skyld	35
5. Frygt for Allah, hemmeligt og offentligt	56
6. At græde af frygt for Allah og under ihukommelsen af Ham (swt)	67
7. At være forhåbningsfuld over for Allah (swt), og ikke fortvivle Hans barmhjertighed	73
8. Udholdenhed under prøvelse og tilfredshed med guddommelig skæbne	80
9. Bøn, ihukommelse og at bede om tilgivelse	93
10. At sætte sin lid til Allah og trofasthed mod Ham (swt)	103
11. Standhaftighed ved sandheden	111
12. Ydmyghed over for de troende og stolthed over for de vantro	134
13. Længslen efter Paradiset og at kappes om de gode gerninger	147
14. De bedste af jer i moral	186
Fra de gode moralske egenskaber	
Fra de slette moralske egenskaber	
15. Samtalens etik	282
Fra undervisningsetikken	
Fra oplægsetikken	
Fra argumentationsetikken	
16. Salighed til de fremmede som retter op på hvad mennesker har fordærvet	303

Indledning

Personlighed i ethvert menneske består af dets mentalitet og psyke. Menneskets udseende, krop, påklædning m.m. har intet at gøre hermed, da alle disse blot er facader, og det ville være overfladisk af nogen at tro, at disse er dele af personligheden, eller at disse indvirker på personligheden.

Mentaliteten er måden, ifølge hvilken opfattelsen af tingene foregår, dvs. udstedelsen af dommen på tingene ifølge et specifikt grundlag, som mennesket har overbevisning om, og er tryk ved. Ifald menneskets opfattelse af tingene foregår gennem udstedelsen af domme på disse på grundlag af den islamiske '*aqida*' (dvs. verdensanskuelse), vil dets mentalitet være islamisk. Og hvis det ikke forholder sig således, vil dets mentalitet være en anden.

Psyken er måden, ifølge hvilken opfyldelsen af instinkterne og de organiske behov foregår. Det vil sige gennemførelsen af opfyldelsesprocessen ifølge et grundlag, som mennesket er overbevist om, og er tryk ved. Når opfyldelsen af instinkterne og de organiske behov gennemføres på grundlag af den islamiske '*aqida*', vil menneskets psyke være islamisk, og når opfyldelsen ikke foregår således, vil dets psyke være noget andet.

Ifald grundlaget for både mentaliteten og psyken er ens for et givent menneske, vil dets personlighed være særpræget disciplineret. Følgelig, når den islamiske '*aqida*' udgør fundamentet for det pågældende menneskes mentalitet og psyke, vil dets personlighed være islamisk. I modsat fald vil dets personlighed være noget andet.

Derpå er det ikke tilstrækkeligt at mentaliteten er islamisk, hvorved vedkommende udsteder domme på tingene og handlingerne på korrekt vis ifølge *shari'ah*-lovene, således at han udleder love og kender til *halal* (dvs. det lovlige) og *haram* (dvs. det ulovlige), er moden i sin bevidsthed og tanke, er vægtig og stærk i sin tale samt analyserer begivenhederne på en sund måde. Førnævnte er ikke tilstrækkeligt, med mindre vedkommendes psyke ligeledes er en islamisk psyke, således at han opfylder sine instinkter og organiske behov på basis af Islam, dvs. udfører *salah* (bøn), faster, betaler *zakah* (almisse), udfører *hajj* (pilgrimsfærd), foretager *halal* og undgår *haram*, befinder sig der, hvor Allah kan lide han er, tilnærmer sig Allah med det, Han (swt) fastlagde som *fard* (pligtig) over ham, samt er omhyggelig i udførelsen af *nafla* (anbefalede handlinger), så han nærmer sig Allah (swt) yderligere.

Udover dette tager han de oprigtige, trofaste standpunkter over for begivenheder, påbyder *ma'ruf* (dvs. det rette) og forbyder *munkar* (dvs. det afskyelige), elsker og hader for Allahs skyld og behandler mennesker med god moral.

Ligeledes er det ikke tilstrækkeligt at vedkommendes psyke er islamisk, imens hans mentalitet ikke er det, da tilbedelsen af Allah ud fra uvidenhed, muligvis vil medføre personens afvigelse fra den rette vej. I så fald vil han måske faste en dag, hvor det er *haram* at faste, udføre *salah*, hvor det er *makruh* (frarådet) at gøre det, og vil muligvis sige 'La hawla wala quwwata illa be-Allah' (dvs. der er ingen magt eller evne men kun ved Allah) over for den, der begår en *munkar* (afskyelig handling), mens han overværer det, i stedet for at benægte personens handling og forbyde ham denne. Ydermere vil vedkommende muligvis handle med *riba* (dvs. renter) og give denne *riba* ud som *sadaqa* (dvs. almisse) som værende - ifølge hans påstand - en tilnærmelse til Allah (swt), hvorimens han derved er sunket i sin synds sump. Det vil sige at han muligvis vil handle forkert, mens han tror, at han handler godt, og dermed vil hans opfyldelse af sine instinkter og organiske behov ikke ske ifølge det, som Allah (swt) og Hans Sendebud (saaws) har befalet.

Den rette tilstand vil ikke være opfyldt, med mindre personens mentalitet er islamisk, således at vedkommende har kendskab til de love, som er nødvendige for ham, samt øger sin tilegnelse af *Shari'ahs* kundskaber, så meget han evner. Samtidig skal personens psyke være islamisk, således at vedkommende gennemfører *shari'ah*-lovene og ikke blot har viden herom, men implementerer disse i alle sine forhold, med sin Skaber, med sig selv og med andre på den måde Allah (swt) elsker og er tilfreds med.

Ifald personens mentalitet og psyke bliver disciplineret af Islam, vil han have en islamisk personlighed, som baner sig vej gennem trængslen hen mod godheden uden at frygte nogens bebrejdelse i forbindelse med Allahs (swt) befaling.

Imidlertid betyder dette ikke at opførelsesbrister ikke forekommer, men disse indvirker ikke på personligheden, så længe de hører til undtagelsen og ikke princippet. Dette er fordi mennesket ikke er en engel, men fejler, beder om tilgivelse og angrer (laver *tauba*), samt handler korrekt og takker Allah (swt) for Hans nåde, gavmildhed og retledning.

Jo mere muslimen øger sin tilegnelse af den islamiske *thaqafa* (dvs. kulturelle kundskaber) for at videreudvikle sin mentalitet, og jo mere

han øger sin udførelse af lydighedshandlinger for at styrke sin psyke, desto mere vil han bestige den ophøjede stige, og endda stige højere og højere op. I så fald vil muslimerne bemægtige sig livet med rette og opnå succes i det hinsidige (dvs. *al-akhirah*) gennem sin stræben efter det, mens han er troende. Ydermere vil han være fastknyttet til en *mehrab* (dvs. bedeniche) og på samme tid være en *jihad*-helt, hvis fineste egenskab er at være Allahs (swt) tjener, hans Skaber og Frembringer.

I denne bog fremlægger vi for muslimerne i almindelighed, og for *da'wah*-bærerne i særdeleshed, bestanddele af den islamiske psyke, for at *da'wah*-bærerens tunge – alt imens han arbejder for etableringen af *Khilafah* - bliver fugtig af *zikir*, dvs. ihukommelsen af Allah, og hans hjerte bliver fyldt med *taqwa* (dvs. frygt) for Allah, og for at hans legemsdele skynder sig til de gode gerninger, således at han reciterer *Qur'anen* og handler efter den, elsker Allah og Hans Sendebud, elsker og hader for Allahs skyld, har håb om Allahs barmhjertighed og frygter Hans straf, og viser udholdenhed og søger belønning fra og er oprigtig, trofast mod Allah og sætter sin lid til Ham (swt), er standhaftig ved sandheden som det høje mægtige bjerg, medgørlig, føjelig og barmhjertig mod de troende, ubøjelig og stolt over for de vantro, ikke røres af nogens bebrejdelse i forbindelse med Allahs (swt) befaling, samt er venlig i sin tale, stærk i sit argument, påbyder *ma'ruf* og forbyder *munkar*, og lever i verden og handler heri, mens hans øjne stirrer på et Paradis, hvis vidde er som himlene og jorden, beredt for de gudfrygtige.

I denne forbindelse overser vi ikke at give en påmindelse til *da'wah*-bærerne, der arbejder for genoptagelsen af den islamiske levemåde på jorden gennem etableringen af *Khilafah Rashidah* (den retsindige islamiske stat). Vi påmindes dem om den tilstand, de arbejder under, idet bølger af angreb gennemføres af Allahs og Hans Sendebuds fjender, der omgiver dem. Hvis *da'wah*-bærerne ikke er med Allah (swt) i nattens timer og ved dagens ydertidspunkter, hvorledes vil de da kunne bane sig vej gennem trængslen? Hvorledes vil de da opnå, hvad de ønsker? Hvorledes vil de stige opad fra den ene høje højde til den anden? Hvorledes, hvorledes?

Sluttelig, så lad *da'wah*-bærerne grundigt overveje to strålende *ahadith* (fl. af *hadith*, dvs. beretninger fra/om Profeten), der belyser deres vej, for således at de opnår deres mål, mens deres lys iler foran dem:

Den første:

«أَوَّلُ دِينِكُمْ نُبُوَّةٌ وَرَحْمَةٌ ثُمَّ خِلَافَةٌ عَلَىٰ مِنْهَا جِ النَّبِيُّ ... ثُمَّ تَعُودُ خِلَافَةٌ عَلَىٰ مِنْهَا جِ النَّبِيُّ».

“Det første af jeres Deen (Islam) er profetskab og barmhjertighed, dernæst en khilafah efter profetens metode ... derefter vender den tilbage - en khilafah efter Profetens metode”.

I denne *hadith* er der forkyndelse af en god meddelelse om, at *Khilafah* visse vil vende tilbage med Allahs billigelse, men den vil vende tilbage ligesom den første *Khilafah*, de retsindiges *Khilafah*, Allahs Sendebuds *Sahaba* (dvs. Profetens følgesvende). Lad den, der er ivrig efter dens tilbagevenden og længes efter at overvære denne, bestræbe sig efter den med dens rette stræben, mens han er troende, for at være ligesom Allahs Sendebud (saaws)’s *Sahaba* eller lignende.

Den anden:

«إِنَّ اللَّهَ سُبْحَانَهُ قَالَ: مَنْ أَهَانَ لِي وَلِيَّ فَقَدْ بَارَزَنِي فِي الْعَدَاوَةِ، ابْنُ آدَمَ لَنْ تُدْرِكَ مَا عِنْدِي إِلَّا بِأَدَاءِ مَا افْتَرَضْتُهُ عَلَيْكَ، وَلَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالتَّوَّافِلِ حَتَّى أُحِبَّهُ، فَأَكُونُ قَلْبُهُ الَّذِي يَعْقِلُ بِهِ، وَلِسَانُهُ الَّذِي يَنْطِقُ بِهِ، وَبَصَرُهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ، فَإِذَا دَعَانِي أَجَبْتُهُ، وَإِذَا سَأَلَنِي أَعْطَيْتُهُ، وَإِذَا اسْتَنْصَرَنِي نَصَرْتُهُ، وَأَحَبُّ عِبَادَةِ عَبْدِي إِلَيَّ التَّصَبُّحَةُ».

“Allah, Den Ophøjede, sagde: Den, der nedværdiger en af Mine awliya’ (allierede), har erklæret Mig fjendskab. O du Adams barn, du vil ikke opnå, hvad Jeg har, undtagen gennem udførelsen af det, Jeg pålagde dig (som fard). Og Min tjener bliver ved med at nærme sig Mig gennem nafila-gerninger indtil Jeg elsker ham. (I så fald) vil Jeg være hans hjerte, som han begriber med, hans tunge, som han udtaler sig med, og hans syn, som han ser med. Hvis han bønfalder Mig, vil Jeg bønføre ham, og hvis han beder Mig (om noget), vil Jeg give ham (det), og hvis han beder Mig om hjælp, vil Jeg hjælpe ham. Og den mest elskede af Min tjeners ’ibada (tilbedelsesform) for Mig er nasiha (råd)”. Berettet af al-Tabrani i (sin *hadith*-samling ’al-Jami’-) ’Al-Kabir’.

I denne *hadith* opklares det at vejen til Allahs sejr og hjælp, og forsyningen fra Ham (swt), sker gennem at tilnærme sig Ham og bede Ham om hjælp, da Han (swt) er den Almægtige, den Stærke. Følgelig vil den, der støtter Hans sag, aldrig blive svigtet, og den, som Han (swt) svigter, vil aldrig få succes. Ydermere står Allah (swt) nær ved Sin

tjener, når han beder Ham (swt), og Han imødekommer Sin tjener, når han imødekommer Hans befalinger. Han (swt) er den Overlegne over Sine tjenere, og den Skånsomme, den Alvidende.

Så skynd jer, o brødre og søstre, til opnåelse af Allahs velbehag, Hans tilgivelse, Hans Paradis og Hans sejr, og til succes i denne verden og det hinsidiges.

﴿وَفِي ذَلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ﴾

“Og herefter skal de stræbende stræbe” (OQM. Al-Mutaffifin 83: 26)

21. Dhul Hijjah 1424 e.H.

12. februar 2004 e.Kr.

1. Omgående efterlevelse af *Shari'ah*

Allah (swt) siger:

﴿وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ﴾

“Og kæmpes om at opnå tilgivelse fra jeres Herre og et Paradis, hvis vidde er himlene og jorden, forberedt til de gudfrygtige” (OQM. Aal-Imran 3: 133).

Han (swt) siger også:

﴿إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ
بَيْنَهُمْ أَنْ يُقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا، وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ.
وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللَّهَ وَيَتَّقْهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ﴾

“De troendes svar, når de kaldes til Allah og Hans Sendebud, for at Han dømmer iblandt dem, er udelukkende dette: Vi har hørt, og vi adlyder! Og det er disse, der er succesrige. Og de, som adlyder Allah og Hans Sendebud og frygter Allah og undgår Han(s straf), skal sejre” (OQM. Al-Nur 24: 51-52)

Ligeledes siger Han (swt):

﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَىٰ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ
أَمْرِهِمْ. وَمَن يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا﴾

“Og det sommer sig ikke for en troende, mand eller kvinde, at der, når Allah og Hans Sendebud har afgjort en sag, skulle være noget valg for dem i deres (forhold) til denne sag. Og den, som er udydig mod Allah og Hans Sendebud, er visseelig faret vild i en åbenbar vildfarelse” (OQM. Al-Ahzab 33: 36)

Han (swt) siger også:

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيَسْلُمُوا تَسْلِيمًا﴾

“Men nej, ved din Herre, de har ikke iman førend de gør dig til dommer i (alt), hvad de strides om, og så ikke finder nogen uvilje i deres sjæle mod det, du afgør, men underkaster sig fuldstændigt” (OQM. Al-Nisa’ 4: 65)

Ligeledes siger Han (swt):

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاطٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ﴾

“O I som har iman, beskyt jer selv og jeres familier mod en ild, hvis brændsel er mennesker og sten. Over den er der engle, hårde og strenge, som ikke er udydige mod Allah i det, Han påbyder dem, og som handler, som de har fået befaling om” (OQM. Al-Tahrim 66: 6)

Og Han (swt) siger:

﴿فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنْ تَبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَىٰ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَىٰ. قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَىٰ وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا. قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ آيَاتُنَا فَنَسِيتَهَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنْسَىٰ﴾

“Og når som helst der kommer en retledning til jer fra Mig, skal den, der følger Min retledning, hverken fare vild eller blive elendig. Men den, der vender sig fra Min formaning, for ham skal der visse lig være et ynkeligt liv, og Vi vil opvække ham som blind på Opstandelsens dag. Han vil sige: Min Herre, hvorfor har Du opvakt mig som blind, når jeg dog var seende? (Allah) vil svare: Sådan (var det): Vore tegn kom til dig, mens du glemte dem. Og således skal du være forglemt i dag” (OQM. Taha 20: 123-26)

Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«بَادِرُوا بِالْأَعْمَالِ فَتَنَا كَقَطْعِ اللَّيْلِ الْمُظْلَمِ، يُصْبِحُ الرَّجُلُ مُؤْمِنًا وَيُمْسِي كَافِرًا، وَيُمْسِي مُؤْمِنًا وَيُصْبِحُ كَافِرًا يَبِيعُ دِينَهُ بِعَرَضٍ مِنَ الدُّنْيَا».

“Skynd jer med udførelsen af (gode) gerninger (før I bliver overvældet af) fitan (prøvelser), der ligner nattens bælgmørke, hvor man vågner op som troende og bliver vantro om aftenen, og er troende om aftenen og vågner (næste dag) op som vantro, samt sælger sin Deen (Islam) for noget kortvarigt fra denne verden”. Berettet af Muslim via Abu Huraira.

De, som skynder sig at bede om tilgivelse og om opnåelse af *jannah*, (Paradiset) samt tager initiativ til gode gerninger, har eksisteret i Allahs Sendebud (saaws)’s tid og i de efterfølgende tidsaldre. Den islamiske *ummah* (nation) føder stadig disse, der skynder sig, imødekommer deres Herre og løskøber sig i stræben efter Allahs velbehag. Af eksempler herpå kan nævnes følgende:

- I en *hadith* berettet af Jabir, og som der er enighed om (dvs. *muttafaqun alaih*), sagde han følgende:

«قَالَ رَجُلٌ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ أُحُدٍ: أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فَأَيُّ أَنَا؟ قَالَ: فِي الْجَنَّةِ، فَأَلْقَى تَمَرَاتٍ فِي يَدِهِ ثُمَّ قَاتَلَ حَتَّى قُتِلَ».

“Ved Uhud-dagen sagde en mand til Profeten (saaws): Hvor vil jeg være, hvis jeg bliver dræbt? Han svarede: I Paradiset. Så smed han de dadler, som han havde i hånden, og kæmpede derpå indtil han blev dræbt”.

- I en *hadith* berettet af Anas, og som er autoriseret af Muslim, stod der:

«فَانْطَلَقَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَصْحَابُهُ حَتَّى سَبَقُوا الْمُشْرِكِينَ إِلَى بَدْرِ وَجَاءَ الْمُشْرِكُونَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: قُومُوا إِلَى جَنَّةِ عَرْضِهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ، قَالَ يَقُولُ عُمَيْرُ بْنُ الْحُمَامِ الْأَنْصَارِيُّ: يَا رَسُولَ اللَّهِ جَنَّةُ عَرْضِهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ؟ قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: بَخٍ بَخٍ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَا يَحْمِلُكَ عَلَى قَوْلِكَ بَخٍ بَخٍ؟ قَالَ: لَا وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِلَّا رَجَاءَ أَنْ أَكُونَ مِنْ أَهْلِهَا، قَالَ: فَإِنَّكَ مِنْ أَهْلِهَا، فَأَخْرَجَ تَمَرَاتٍ مِنْ قَرْنِهِ، فَجَعَلَ يَأْكُلُ مِنْهُنَّ، ثُمَّ قَالَ: لَيْنُ أَنَا

حَيِّتْ حَتَّى أَكُلَ تَمْرَاتِي هَذِهِ إِنَّهَا لِحَيَاةٍ طَوِيلَةٍ، قَالَ: فَرَمَى بِمَا كَانَ مَعَهُ مِنَ الثَّمَرِ، ثُمَّ قَاتَلَهُمْ حَتَّى قُتِلَ».

“Så drog Allahs Sendebud (saaws) sammen med sine Sahaba af sted, således at de ankom til Badr-stedet før polyteisterne. Da polyteisterne ankom, sagde Allahs Sendebud (saaws): Rejs jer hen imod et Paradis, hvis vidde er som himlenes og jordens vidde. Han (dvs. Anas) sagde: 'Umair bin Al-Humam Al-Ansari sagde: O Allahs Sendebud, et Paradis, hvis vidde er som himlenes og jordens vidde? Han (saaws) sagde: Ja. Der sagde Han (dvs. 'Umair): Jamen dog! Så sagde Allahs Sendebud (saaws): Hvad får dig til at sige jamen dog? Han sagde: Nej, ved Allah, o Allahs Sendebud, (jeg sagde) det alene i ønsket om at være blandt dets beboere. Så sagde han (saaws): Du er blandt dets beboere. Der tog manden nogle dadler ud af sin pakke og begyndte at spise dem. Derefter sagde han: Hvis jeg skulle leve så længe at jeg får spist mine dadler, så ville det sandelig være et langt liv. Han (dvs. Anas) sagde: Så smed han de dadler, han havde, hvorefter han bekæmpede dem indtil han blev dræbt”.

- I en *hadith* berettet af Anas, og som der er enighed om, sagde han følgende:

“Min onkel Anas bin Al-Nadhr var fraværende ved Badr-kampen. Så sagde han: O Allahs Sendebud; jeg var fraværende ved din første kamp mod polyteisterne. Hvis Allah lod mig overvære kamp mod polyteisterne, ville Allah se, hvad jeg vil gøre. Da Uhud-dagen indtraf, hvor muslimerne(s ryg) blev blottet (for fjenden), sagde han: O Allah, jeg undskylder over for Dig for det disse - dvs. Sahaba – gjorde, og over for Dig jeg tager afstand fra det disse - dvs. polyteisterne - har gjort. Derefter gik han frem og mødte Sa'd bin Mu'adh på vejen, så sagde han: O Sa'd bin Mu'adh, det er Paradiset; ved Al-Nadhrs Herre; jeg dufter dens duft som værende nærmere end Uhud-bjerget. Sa'd sagde: O Allahs Sendebud, jeg kunne ikke gøre, hvad han gjorde. Anas sagde: Vi fandt mere end firs hug af sværd, spyd eller pile på ham. Vi har fundet ham dræbt og polyteisterne lemlæstede hans lig, hvorfor ingen kunne genkende ham foruden hans søster, som genkendte ham på hans fingre”. Anas sagde: Vi mente eller troede at

følgende *ayah* (*Qur'an*-vers), helt til sin slutning, blev åbenbart omhandlende ham og hans lige:

﴿مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ﴾

“Blandt de troende er der mænd, som har været tro mod den pagt, som de sluttede med Allah” (OQM. Al-Ahzab 33: 23)

- Al-Bukhari berettede via Abu Sarwa'a, som sagde:

«صَلَّيْتُ وَرَاءَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالْمَدِينَةِ الْعَصْرَ فَسَلَّمَ ثُمَّ قَامَ مُسْرِعًا فَتَخَطَّى رِقَابَ النَّاسِ إِلَى بَعْضِ حُجَرِ نِسَائِهِ. فَفَزِعَ النَّاسُ مِنْ سُرْعَتِهِ فَخَرَجَ عَلَيْهِمْ فَرَأَى أَنَّهُمْ عَجِبُوا مِنْ سُرْعَتِهِ، فَقَالَ: ذَكَرْتُ شَيْئًا مِنْ تَبَرِّ عِنْدَنَا فَكَرِهْتُ أَنْ يَحْبِسَنِي فَأَمَرْتُ بِقِسْمَتِهِ».

“Jeg lavede 'Asr-bøn bag Profeten (saaws) i Medina, hvor han lavede taslim (afsluttende hilsen), rejste sig derefter hurtigt og passerede folks rækker hen mod et af sine hustruers huse. Folk blev skræmt af hans hastighed. Han (saaws) kom ud til dem og så dem undre sig over hans hastighed, så sagde han: Jeg kom i tanke om nogle guldmonter, vi havde, og kunne ikke lide, at dette skulle distrahere mig, så jeg befalede at de skulle deles ud”. Og i en anden beretning stod der:

«كُنْتُ خَلَفْتُ فِي الْبَيْتِ تَبْرًا مِنَ الصَّدَقَةِ فَكَرِهْتُ أَنْ أُبَيِّتَهُ».

“Jeg efterlod nogle guldmonter til sadaqa derhjemme, som jeg ikke kunne lide at have liggende”.

Dette vejleder muslimerne til at skynde sig til udførelsen af, hvad Allah pålagde dem som *wajib* (pligt).

- Al-Bukhari berettede via al-Bara', som sagde:

«لَمَّا قَدِمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمَدِينَةَ صَلَّى نَحْوَ بَيْتِ الْمُقَدَّسِ سِتَّةَ عَشَرَ أَوْ سَبْعَةَ عَشَرَ شَهْرًا وَكَانَ يُحِبُّ أَنْ يُوجَّهَ إِلَى الْكَعْبَةِ فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى: (قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا). فَوُجَّهَ نَحْوَ الْكَعْبَةِ، وَصَلَّى مَعَهُ رَجُلٌ الْعَصْرَ ثُمَّ خَرَجَ فَمَرَّ عَلَى قَوْمٍ مِنَ الْأَنْصَارِ، فَقَالَ هُوَ

يَشْهَدُ أَنَّهُ صَلَّى مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَنَّهُ قَدْ وَجَّهَ إِلَى الْكَعْبَةِ فَانْحَرَفُوا وَهُمْ رُكُوعٌ فِي صَلَاةِ الْعَصْرِ».

“Da Allahs Sendebud (saaws) kom til Medina bad han mod Bait ul-Maqdis (Jerusalem) seksten eller sytten måneder, og han ønskede stærkt at blive dirigeret mod Ka’ab’en. Så åbenbarede Allah Qur’an-verset:

﴿قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَكِّلَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا﴾

“Vi har visselig set dig dreje dit ansigt mod himlen. Så vil Vi da vende dig mod en qibla, som vil behage dig” (OQM. Al-Baqarah 2: 144)

Dér rettede han sig mod Ka’ba’en, og en mand lavede ’asr-bøn sammen med ham. Derefter gik manden ud og passerede et folk fra Ansar, så sagde han til dem at han bevidner, at han lavede salah med Profeten, og at han (saaws) blev dirigeret mod ka’ba’en, så vendte de sig om, mens de var i en tilstand af ruku’ (bukketilstand) under ’asr-bøn”.

- Al-Bukhari berettede ligeledes via Abu Awfa’s søn (raa), som sagde:

«أَصَابَتْنا مَجَاعَةٌ لَيْالِي خَيْبَرَ، فَلَمَّا كَانَ يَوْمَ خَيْبَرَ وَقَعْنَا فِي الْحُمْرِ الْأَهْلِيَّةِ فَانْتَحَرْنَاها. فَلَمَّا غَلَّتِ الْقُدُورُ نَادَى مُنَادِي رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَكْفَنُوا الْقُدُورَ فَلَا تَطْعَمُوا مِنْ لُحُومِ الْحُمْرِ شَيْئًا. قَالَ عَبْدُ اللَّهِ: فَقُلْنَا إِنَّمَا نَهَى النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَأَنَّا لَمْ تُخَمَّسْ. قَالَ: وَقَالَ آخَرُونَ حَرَمَهَا أَلْبَتَّةَ، وَسَأَلْتُ سَعِيدَ بْنَ جُبَيْرٍ فَقَالَ حَرَمَهَا أَلْبَتَّةَ».

“Vi blev ramt af hungersnød under khaibars nætter. Da dagen for khaibar-slaget indtraf, faldt vi over husdyræslere og slagtede disse. Da gryderne kogte, råbte Allahs Sendebud (saaws)’s herold: Hæld (kødet i) gryderne og spis ikke noget af æslernes kød. ’Abdullah sagde: Så sagde vi, at han (saaws) blot forbød det, fordi femtedelen (bytte tilbageholdt af staten) ikke var taget heraf, mens andre sagde, at han forbød det totalt. Jeg spurgte Sa’id bin Jubair, så sagde han: Han forbød det totalt”.

- Al-Bukhari berettede også via Anas bin malik (ra), som sagde:

“Jeg skænkede vin lavet af daddelfrugt op for Abu Talha al-Ansari, Abu Ubaida bin al-Jarrah og Ubai bin Ka’ab, så kom der en mand til dem og sagde, at khamr (dvs. alkoholdrik) er blevet forbudt. Abu Talha sagde: Rejs dig, o Anas, til disse lerkrukker og ødelæg dem. Anas sagde: Jeg rejste mig og tog fat på en stenhammer, vi havde og slog disse med dens bund indtil de gik i stykker”.

- Al-Bukhari berettede via A’isha (ra), som sagde:

“Og vi blev meddelt at ’Umar lod sig skille fra to kvinder, da Allah (swt) åbenbarede at de (dvs. muslimerne) skulle aflevere til polyteisterne, hvad de gav ud af deres penge til (muslimerne) immigrerede hustruer, samt afgjorde for muslimerne at de ikke skulle holde fast ved (ægteskabs)båndet med de ikke-muslimske kvinder”.

- Al-Bukhari berettede via A’isha (ra), som sagde:

“Må Allah være barmhjertig mod de første kvindelige immigranter. De rev prompte deres klæder og tog dem som khimar (hoveddække), da Allah åbenbarede:

﴿وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ﴾

“Og lad dem trække deres hoveddække sammen om deres bryst”
(OQM. Al-Nur 24: 31)

- Abu Dawud berettede via Safiyya, datteren af Shaiba, om ’Aisha (ra):
“At hun omtalte Ansar-kvinder, roste dem, talte godt om dem og sagde: Da surat al-Nur (Qur’an-kapitlet) blev åbenbaret, tog de fat på nogle klæder, rev dem itu og tog dem som khimar (hoveddække)”.
- Ibn Ishaq sagde: ”... Al-Ash’ath bin Qais kom til Allahs Sendebud (saaws) med en delegation fra Kinda-stammen. Al-Zuhari fortalte mig at han kom med firs riddere fra Kinda. De trådte ind til Allahs

Sendebud (saaws) i hans moské. De havde friseret deres tætte hår og lagt kohl (sort øjnesminke) på, samt bar kappedragter, som de havde pyntet med silke. Da de trådte ind til Allahs Sendebud (saaws), sagde han til dem:

«أَلَمْ تُسَلِّمُوا؟».

“Blev I da ikke muslimer?” De sagde: “Jo”. Han (saaws) sagde:

«فَمَا بَالُ هَذَا الْحَرِيرِ فِي أَعْنَاقِكُمْ؟».

“Hvorfor så dette silkestof om jeres hals?” Han (beretteren) sagde: Så fjernede de silkestoffet og smed det væk”.

- Ibn Jarir berettede via Abu Buraida om hans far, som sagde: “Vi sad på sandet ved vore drikke, hvor vi var tre eller fire stykker, der havde en flaske, som vi drak *khamr* fra, (dengang) den var *halal* (tilladt). Jeg rejste mig og gik hen til Allahs Sendebud (saaws) for at hilse på ham, hvorimens Qur’an-verset om forbud imod *khamr* blev åbenbaret:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ﴾

“O I som har iman, *khamr* og lykkespil er sandelig”
(OQM. Al-Ma’idah 5: 90)

Åbenbaringen omfattede to Qur’an-vers, som sluttede med:

﴿فَهَلْ أَنتُم مُّتَّهِنُونَ﴾

“Mon I vil afholde jer derfra” (OQM. Al-Ma’idah 5: 91)

Derefter kom jeg til mine fæller og reciterede Qur’an-versene for dem til slutningen af Allahs tale:

﴿فَهَلْ أَنتُم مُّتَّهِنُونَ﴾

“Mon I vil afholde jer derfra” (OQM. Al-Ma’idah 5: 91)

Så sagde han (dvs. beretteren): Imidlertid havde nogle af dem deres drikke, som de drak fra, i hænderne, og der var stadig mere i drikkekarrene; han sagde: Og de holdt drikkekarrene under deres overlæber, som kopsætteren gør. Herefter hældte de, hvad der var i flasken ud og sagde: O vor Herre, vi er holdt op”.

- Handhala bin Abu 'Amer, der blev vasket af englene, hørte kaldet til Uhud-kampen, og imødekom kaldet hurtigt. Han blev martyr ved Uhud-dagen. Ibn Ishaq sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ صَاحِبَكُمْ لَتَغْسِلَهُ الْمَلَائِكَةُ فَاسْأَلُوا أَهْلَهُ مَا شَأْنُهُ؟».

“Jeres fælle bliver vasket af englene; spørg hans hustru om hans tilstand?”.

Hans hustru, som den daværende nat blev hans brud, blev spurgt. Hun sagde: Da han hørte herolden, gik han ud, mens han var i janaba (uvasket tilstand). Til det sagde Allahs Sendebud (saaws):

«كَذَلِكَ غَسَلَتْهُ الْمَلَائِكَةُ».

“Derfor vaskede englene ham”.

- Ahmad berettede via Rafi' bin Khadij, som sagde:

«كُنَّا نَحَاقِلُ بِالْأَرْضِ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَتُكْرِيهَا بِالثُّلُثِ وَالرُّبْعِ وَالطَّعَامِ الْمُسَمَّى، فَجَاءَنَا ذَاتَ يَوْمٍ رَجُلٌ مِنْ عُمُومَتِي فَقَالَ: نَهَانَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَمْرٍ كَانَ لَنَا نَافَعًا وَطَاعَةُ اللَّهِ وَرَسُولِهِ أَتَفْعَلُ لَنَا، نَهَانَا أَنْ نَحَاقِلَ بِالْأَرْضِ فَتُكْرِيهَا عَلَى الثُّلُثِ وَالرُّبْعِ وَالطَّعَامِ الْمُسَمَّى وَأَمَرَ رَبُّ الْأَرْضِ أَنْ يَزْرَعَهَا أَوْ يُزْرِعَهَا وَكَرِهَ كِرَاءَهَا وَمَا سِوَى ذَلِكَ».

“Vi plejede i Allahs Sendebud (saaws)’s tid at foretage muhaqala med jord (dvs. at sælge afgrøden mod korn), hvor vi plejede at forpagte den mod en tredje- eller fjerdedel (af jordens afkast) eller mod fastlagte (mængder af) mad. En dag kom en af mine onkler til os og sagde: Allahs Sendebud (saaws) forbød os noget, der var gavnligt for os, og lydigheden over for Allah og Hans Sendebud er mere gavnlig for os. Han forbød os at foretage muhaqalah med

jorden, hvor vi plejede at forpagte den mod en tredje- eller fjerdedel (af jordens afkast) eller mod fastlagte (mængder af) mad, og han befalede jordejeren til at dyrke den eller lade andre dyrke den, samt frabad forpagtning deraf og lignende”.

2. Varetag den ædle Qur'an

Den ædle *Qur'an* er Allahs (swt) tale, som Han, gennem Åbenbaringen, Jibril (as), nedsendte til Sit Sendebud Muhammad (saaws), både i ordlyd og mening. *Qur'anen* er derudover den, hvis recitation er tilbedelse, den som er mirakuløs, og som er blevet overleveret til os gennem *tawatur* (dvs. den absolut bekræftede kollektive overlevering).

﴿لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَتْرِكُ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ﴾

"Falskbeden kan ikke komme nær den, hverken forfra eller bagfra. (Den er) en åbenbaring fra den Ahise, den Lovpriste" (OQM. Fussilat 41: 42)

Og den er bevaret ved Allahs bevaring:

﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾

"Sandelig, Vi har åbenbaret Zikr (åbenbaringen), og Vi vil visselig bevare den" (OQM. Al-Hijr 15: 9)

Med den får sjælene liv, hjerterne bliver trygge og menneskene føres ud fra bælghemøret til lyset med Allahs billigelse, den Almægtige, den Lovpriste. Den, der udtaler sig med denne, taler sandt; og den, der handler med den, får succes; og den, der dømmer med den, handler med retfærdighed, og den, der kalder til den, bliver retledt til den Lige vej.

Qur'anen er muslimens forsyning, og sikke en forsyning. For *da'wah*-bæreren er den en uundgåelig nødvendighed, hvorved hjerterne trives, overarmene styrkes, med hvilken dens bærer bliver som de urokkelige bjerge, og han ser ned på verden for Allahs skyld, og ytrer sandheden uden at frygte nogens bebrejdelse hvad angår Allahs befalinger. Med *Qur'anen* bliver den letvægtige, som vinden bevæger, tungere hos Allah end Uhud-bjerget, netop fordi han reciterer *Qur'anen*. Hans tunge er fugtig som følge af recitation af *Qur'anen*, og hans fingerspidser bevidner det. Således var Allahs Sendebud (saaws)'s *Sahaba*, som opførte sig i denne verden, som om de var en gående *Qur'an*. De plejede at reflektere over *Qur'an*-versene og recitere dem med den

recitation, disse fortjener. De handlede efter disse *Qur'an*-vers og kaldte til dem. *Qur'an*-versene om straf rystede dem, og *Qur'an*-versene om barmhjertighed frydede deres hjerter. Deres øjne plejede at blive fyldt med tårer grundet ydmyghed over for *Qur'anens* mirakel og mægtighed, samt underkastelse til dens love og visdom. De plejede at modtage *Qur'anen* fra Allahs Sendebud (saaws), således at dens vers rodfæstede sig dybt i deres hjerters dybde. Af denne grund opnåede de styrke, herredømme, lykke og succes. Da Allahs Sendebud (saaws) forlod dem til det højeste af de høje stadier, fortsatte de med at varetage *Qur'anen*, ligesom det sandfærdige Sendebud anbefalede dem, må Allahs barmhjertighed og fred være med ham, hans familie og *Sahaba* alle sammen. De, der var udenadlærte i *Qur'anen* stod i de forreste rækker hvad angår påbud af *ma'ruf* og forbud af *munkar*. *Qur'an*-bæreren var den første i alt godt, og den første til at kaste sig ud i alt vanskeligt for Allahs skyld.

Det er værdigt for muslimerne i almindelighed, og *da'wah*-bærerne i særdeleshed, at *Qur'anen* bliver deres hjerters forår, og deres følgesvend, der leder dem til alt godt og ophøjer dem fra den ene høje højde til den anden, således at de varetager *Qur'anen* i nattens timer og ved dagens ydertidspunkter gennem recitation, memorering og i handling, hvormed de i sandhed bliver de bedste efterkommere af de bedste forfædre.

Nedenstående er ædle *Qur'an*-vers efterfulgt af ærværdige *abadith*, der omhandler åbenbaringen af *Qur'anen*, bevarelsen af den, retledningen heri, æren man opnår ved at recitere den, samt at der er rigeligt med alt godt i den, fra den og omkring den.

﴿نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ﴾

“Den trofaste ånd (Jibril) har bragt den til dit hjerte, så at du kan være (en) af advarende” (OQM. Al-Shu'ara' 26: 193-94)

﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾

“Sandelig, Vi har åbenbaret *ziker* (åbenbaringen), og Vi vil visselig bevare den” (OQM. Al-Hijr 15: 9)

﴿لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَتْرِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ﴾

“Falskbeden kan ikke komme nær den, hverken forfra eller bagfra. (Den er) en åbenbaring fra den Alvise, den Lorpriste” (OQM. Fussilat 41: 42)

﴿إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيَشِيرُ الْمُؤْمِنِينَ
الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا﴾

“Denne Qur’an retleder visse til det, som er mest retfærdigt, og bringer et glædeligt budskab til de troende, som handler retskaffent, at de vil få en stor belønning” (OQM. Al-Isra’ 17: 9)

﴿قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ.
قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ، يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ
وَيُخْرِجُهُم مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾

“Vort Sendebud er kommet til jer for at gøre meget af det, som I har skjult af Skriften, klart for jer, og for at lade meget stå hen. Der er sandelig kommet et lys og en klar Bog fra Allah til jer. Hvormed Allah leder den, som søger Hans velbehag, (ad) fredens veje, og Han fører dem ud af bælgmørket ind i lyset med Sin billigelse, og Han leder dem til den rette vej” (OQM. Al-Ma’idah 5: 15-16)

﴿كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾

“(Dette er) en Bog, som Vi har åbenbaret dig, for at du kan føre menneskene ud af bælgmørket og ind i lyset, på deres Herres befaling, til den Almægtiges, den Højlovedes vej” (OQM. Ibrahim 14: 1)

﴿أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ﴾

“Sandelig, med Allahs ihukommelse finder hjerterne tryghed”
(OQM. Al-Ra’d 13: 28)

﴿أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ، وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا﴾

“Vil de da ikke spekulere over Qur’anen? Og hvis den havde været fra nogen anden end Allah, så havde de visselig fundet mange modsigelser i den”
(OQM. Al-Nisa’ 4: 82)

Derudover sagde han (saaws) følgende:

«خَيْرُكُمْ مَنْ تَعَلَّمَ الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ».

“Den bedste af jer er den, der lærte Qur’anen og lærte (andre) den”. Berettet af al-Bukhari via ’Uthman bin ’Affan (ra).

«مَنْ قَرَأَ حَرْفًا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ فَلَهُ بِهِ حَسَنَةٌ وَالْحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا. لَا أَقُولُ الْم حَرْفٌ، وَلَكِنْ أَلِفٌ حَرْفٌ وَلَا م حَرْفٌ وَمِيمٌ حَرْفٌ».

“Den, der læser et bogstav af Allahs Bog (Qur’anen), vil få en belønning herfor, og den (ene) belønning (regnes) til det tidobbelte. Jeg siger ikke alef-lam-mim som et bogstav, men alef (A) er et bogstav, lam (L) er et bogstav og mim (M) er et bogstav”. Berettet af al-Tirmidhi via ’Abdullah bin Mas’ud (ra), og den er en autentisk (*sahih*, sand) *hadith*.

«الْمَاهِرُ بِالْقُرْآنِ مَعَ السَّفَرَةِ الْكِرَامِ الْبَرَّةِ، وَالَّذِي يَقْرَأُ الْقُرْآنَ وَيَتَتَعَعَلُّ فِيهِ وَهُوَ عَلَيْهِ شَاقٌّ لَهُ أَجْرَانِ».

“Den dygtige i Qur’anen hører sammen med de ærefulde og gudhengivne budbringere (dvs. engle). Og den, der læser Qur’anen, mens han stammer (under læsning heraf), hvor den for ham er anstrengende, får to belønninger”. Berettet af Muslim via A’isha (ra), de troendes moder.

«إِنَّ الَّذِي لَيْسَ فِي جَوْفِهِ شَيْءٌ مِنَ الْقُرْآنِ كَالْبَيْتِ الْخَرِبِ».

“Den, i hvis indre der intet er fra Qur’anen, er som det ødelagte hjem”. Berettet af al-Tirmidhi, der karakteriserede den som *sahih* (autentisk), og den er en *sahih hadith*.

«اقْرَأُوا الْقُرْآنَ فَإِنَّهُ يَأْتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ شَفِيعًا لِأَصْحَابِهِ».

“Læs Qur’anen. Sandelig, på Opstandelsedagen kommer den mæglende for sin fælle”. Berettet af Muslim i sin ’Sahih’ (Autentisk Hadith-samling) via Abu Imama Al-Bahili (ra).

«الْقُرْآنُ شَافِعٌ مُشَقَّعٌ، وَمَا حِلٌّ مُصَدِّقٌ، مَنْ جَعَلَهُ أَمَامَهُ قَادَهُ إِلَى الْجَنَّةِ، وَمَنْ جَعَلَهُ خَلْفَهُ سَاقَهُ إِلَى النَّارِ».

“Qur’anen er en mægler, hvis mægling imødekommes, og en modpart, hvis argumentation godtages. Den, der lægger den foran sig, vil føres af den til Paradiset, og den, der lægger den bag sig, vil ledes af den til Helvedet”. Berettet af Ibn Hibban i sin ’Sahih’ (*hadith*-samling) via Jabir bin ’Abdullah (raa), og al-Baihaqi i ’Shu’ab al-Iman’ via Jabir og Ibn Mas’ud (raa), og den er en *sahib hadith*.

«إِنَّ اللَّهَ يَرْفَعُ بِهَذَا الْكِتَابِ أَقْوَامًا وَيَضَعُ بِهِ الْآخَرِينَ».

“Allah ophøjer visse folk med denne Bog (Qur’an), og degraderer andre med den”. Berettet af Muslim.

Abu Dawud og al-Tirmidhi autoriserede i deres ’Sahih’ (*hadith*-samling) at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«يُقَالُ لِصَاحِبِ الْقُرْآنِ اقْرَأْ وَارْتَقِ وَرَتِّلْ كَمَا كُنْتَ تُرَتِّلُ فِي الدُّنْيَا، فَإِنَّ مَنْزِلَتَكَ عِنْدَ آخِرِ آيَةٍ تَقْرُؤُهَا».

“Der bliver sagt til Qur’anens fælle: Læs og stig højere, og reciter som du plejede at recitere i verden, da din status bliver (på niveau med) den sidste aya (Qur’an-vers), du læser”.

«اقْرَأُوا الْقُرْآنَ وَاعْمَلُوا بِهِ وَلَا تَجْهَرُوا عَنْهُ وَلَا تُغْلَوْا فِيهِ وَلَا تَأْكُلُوا وَلَا تَسْتَكْبِرُوا بِهِ».

“Læs Qur’anen og handl efter den, og I må ikke negligere den eller overskride den(s yderkant), og tjen ikke på den, og forvent ikke mere for den”. Berettet af Ahmad og al-Tabarani og andre via Abdul-Rahman bin Shibl (ra), og den er en *sahib hadith*.

«مَثَلُ الْمُؤْمِنِ الَّذِي يَقْرَأُ الْقُرْآنَ كَمَثَلِ الْتَرْتِجَةِ، طَعْمُهَا طَيِّبٌ وَرِيحُهَا طَيِّبٌ. وَمَثَلُ الْمُؤْمِنِ الَّذِي لَا يَقْرَأُ الْقُرْآنَ مَثَلُ الثَّمَرَةِ، طَعْمُهَا طَيِّبٌ وَلَا رِيحَ لَهَا. وَمَثَلُ الْمُنَافِقِ الَّذِي يَقْرَأُ الْقُرْآنَ مَثَلُ الرِّيحَانَةِ، رِيحُهَا طَيِّبٌ وَطَعْمُهَا مُرٌّ. وَمَثَلُ الْمُنَافِقِ الَّذِي لَا يَقْرَأُ الْقُرْآنَ كَمَثَلِ الْحَنْظَلَةِ، طَعْمُهَا مُرٌّ وَلَا رِيحَ لَهَا».

“Den troende, som læser Qur’anen, ligner citronmelissen, hvis smag er god og duft er god. Og den troende, som ikke læser Qur’anen, ligner dadlen, hvis smag er god og som ingen duft har. Og den hykler, som læser Qur’anen, ligner basilikummen, hvis duft er god og smag er bitter. Og den hykler, der ikke læser Qur’anen, ligner kolokvinten, hvis smag er bitter og som ingen duft har”. Al-Bukhari og Muslim via Abu Musa al-Ash’ari (ra).

«تَعَاهَدُوا الْقُرْآنَ، فَوَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَهُوَ أَشَدُّ تَفَلُّتًا مِنَ الْإِبِلِ فِي عُقْلِهَا».

“Varetag Qur’anen, for ved Den, i Hvis hånd Muhammads sjæl ligger, den er voldsommere i flygtighed end kamelerne i deres reb”. Berettet af al-Bukhari og Muslim via Abu Musa al-Ash’ari (ra).

Følgelig opklarer de førnævnte ærværdige *Qur’an*-vers og bearbejdede *ahadith* den ærværdige *Qur’ans* mægtige status, den mægtige status for bæreren af den mægtige *Qur’an*, som bærer den for at få dyb indsigt heri og handle efter den, samt varetager den under sit ophold og sin rejse for derved at blive en enorm drivkraft på alle godhedens veje, og som ikke lægger den på hylden, så støv samler sig på den, eller pynter og lukker den ind i sine skabe, så glemsomheden foldes om den, hvorfor vedkommende - må Allah forbyde det - vil blive blandt taberne. Så varetag *Qur’anen*, o brødre og søstre, og skynd jer at recitere den på rette vis, overvej den på rette vis, efterlev den på rette vis og forhold jer til den på rette vis. Således for at jeres smag bliver god og jeres duft bliver god. Dermed vil I befinde jer i de første rækker i leveringen af da’wah i denne verden, på samme måde som I vil være iblandt de første rækker i Paradiset, når der siges: Læs og stig højere. Derved vil I gøre jer værdige til den mægtige sejr, den store succes og et større velbehag fra Allah;

﴿وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ﴾

“Og bring et glædeligt budskab til de troende”(OQM. Al-Baqarah 2: 223)

3. Kærlighed til Allah og Hans Sendebud

Al-Azhari sagde: "Tjenerens kærlighed til Allah og Hans Sendebud betyder hans lydighed over for dem og efterlevelse af deres befalinger". Al-Baidhawi sagde: "Kærlighed er viljen til lydighed". Ibn Arafa sagde: "I araberne(s sprog) er kærligheden viljen til noget med hensigten hertil". Al-Zajjaj sagde: "Menneskets kærlighed til Allah og Hans Sendebud er dets lydighed over for dem og tilfredshed med det, som Allah (swt) befalede og Allahs Sendebud (saaws) er kommet med".

Allahs kærlighed til tjeneren betyder tilgivelse, tilfredshed og belønning. Al-Baidhawi sagde: "Allah elsker jer, tilgiver jer, dvs. bliver tilfreds med jer". Al-Azhari sagde: "Allahs kærlighed til tjenerne er, at Han skænker dem tilgivelse". Allah (swt) siger:

﴿فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ﴾

"Da Allah visselig ikke elsker de vantro" (OQM. Aal-Imran 3: 32)

Det vil sige: Ikke tilgiver dem. Sufyan bin Uyaina sagde: "At Allah elsker jer, vil sige: Han fører jer nærmere, og kærligheden er nærhed", og: Allah elsker ikke de vantro: Han fører ikke de vantro nærmere. Baghawi sagde: "Allahs kærlighed til de troende: Hans ros til dem, Hans belønning til dem og at Han tager dem til nåde". Al-Zajjaj sagde: "Kærligheden fra Allah til sine skabninger: At Han tager dem til nåde og skænker dem Sin Barmhjertighed, tilgivelse og fine lovprisning af dem".

Det, som vedrører os i denne forbindelse er tjenerens kærlighed til Allah og Hans Sendebud. Denne kærlighed i førnævnte betydning er *fard* (pligtig), da kærligheden er blandt tilbøjelighederne, som danner menneskets psyke. Disse tilbøjeligheder kunne være instinktive og medfødte og ingen relation have til nogen opfattelser, såsom menneskets tilbøjelighed til ejerskab, overlevelsesinstinkt, kærlighed til retfærdigheden og kærlighed til familien og børnene osv. De kunne også være motiver, som er forbundet med opfattelser, hvor det er disse opfattelser, som har afgjort tilbøjelighedens type. Indianerne elskede ikke de europæere, der immigrerede til dem, hvorimod al-Ansar elskede

dem, der immigrerede til dem. Kærlighed til Allah og Hans Sendebud er den type, som Allah (swt) forbandt til en *shari'ah*-mæssig opfattelse, hvorved Han gjorde det til en *fard*. Beviserne herpå fra Bogen (*Qur'anen*) er:

Hans (swt) tale:

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ،
وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ﴾

“Og (dog) er der blandt mennesker sådanne, som dyrker afguder ved siden af Allah, idet de elsker dem, som kun Allah bør elskes. Men dem, der har iman, er stærkere i deres kærlighed til Allah” (OQM. Al-Baqarah 2: 165)

Og meningen er, at de troende er stærkere i deres kærlighed til Allah end polyteisternes kærlighed til afguderne.

Og Hans (swt) tale:

﴿قُلْ إِن كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ
اقتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ
وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ﴾

“Sig: hvis jeres fædre og jeres sønner og jeres brødre og jeres hustruer og jeres slægtninge og jeres ejendom, som I har erhvervet jer, og den handel, hvis stagnation I frygter, og de boliger, som I elsker, er jer kærere end Allah og Hans Sendebud og jibad for Hans sag, så vent, indtil Allah bringer Sin befaling (til udførelse); Allah elsker ikke de oprørske folk” (OQM. Al-Taubah 9: 24)

Beviserne fra *Sunnah* er som følger:

- Det blev berettet af Anas (ra):

«أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ السَّاعَةِ، فَقَالَ: مَتَى السَّاعَةُ؟ قَالَ: وَمَاذَا أَعْدَدْتَ لَهَا؟
قَالَ: لَا شَيْءَ، إِلَّا أَنِّي أُحِبُّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، فَقَالَ: أَنْتَ مَعَ مَنْ أَحَبَّيْتَ. قَالَ أَنَسٌ: فَمَا فَرَحْنَا بِشَيْءٍ فَرَحْنَا

بِقَوْلِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْتَ مَعِي مَنْ أَحْبَبْتِ. قَالَ أَنَسٌ: فَأَنَا أَحَبُّ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَبَا بَكْرٍ وَعُمَرَ وَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ مَعَهُمْ بِحُبِّي إِيَّاهُمْ وَإِنْ لَمْ أَعْمَلْ بِمِثْلِ أَعْمَالِهِمْ».

“At en mand spurgte Profeten (saaws) om Timen (Dommedagen) og sagde: Hvornår indtræffer Timen? Han (saaws) sagde: Hvad har du da forberedt til den? Han sagde: Intet, andet end at jeg elsker Allah og Hans Sendebud. Så sagde han (saaws): Du er sammen med dem, du elsker. Anas sagde: Der var intet der kunne glæde os mere end Profeten (saaws)’s udtalelse: Du er sammen med dem, du elsker. Anas sagde: Jeg elsker Profeten (saaws), Abu Bakr og ’Umar og håber på at være sammen med dem, med min kærlighed til dem, skønt jeg ikke foretog det samme som deres handlinger”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet af Anas at Profeten (saaws) sagde:

«ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ، وَجَدَ حُلَاوَةَ الْإِيمَانِ: أَنْ يَكُونَ اللَّهُ وَرَسُولَهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا، وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ، وَأَنْ يَكْرَهُ أَنْ يَعُودَ فِي الْكُفْرِ كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقَذَّفَ فِي النَّارِ».

“Den, der er i besiddelse af tre (ting), vil finde imans sødme: Den, for hvem Allah og Hans Sendebud er mere kær end alt andet, og at man elsker personen udelukkende for Allahs skyld, samt at hade tilbagevendelse til kufr, som man hader at blive kastet i ilden”. (Der er enighed herom).

- Der blev berettet af Anas at han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يُؤْمِنُ عَبْدٌ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ أَهْلِهِ وَمَالِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ».

“Ingen tjener har iman indtil jeg bliver mere kær for ham end hans familie, ejendom og alle menneskene”. (Der er enighed herom).

Allahs Sendebud (saaws)’s *Sababa* var omhyggelige med implementeringen af denne *wajib* (forpligtigelse) og kappedes om opnåelsen af denne ære i håb om at være blandt dem, Allah og Hans Sendebud elsker:

- Der blev berettet af Anas at han sagde:

«لَمَّا كَانَ يَوْمُ أُحُدٍ انْهَزَمَ النَّاسُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَبُو طَلْحَةَ بَيْنَ يَدَيْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مُجَوِّبٌ بِهِ عَلَيْهِ بِحِجْفَةٍ لَهُ، وَكَانَ أَبُو طَلْحَةَ رَجُلًا رَامِيًا شَدِيدَ الْقَدِّ، يَكْسِرُ يَوْمَئِذٍ قَوْسَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا. وَكَانَ الرَّجُلُ يَمُرُّ مَعَهُ الْجَعْبَةُ مِنَ الثِّبَلِ، فَيَقُولُ: انْشُرْهَا لِأَبِي طَلْحَةَ. فَأَشْرَفَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَنْظُرُ إِلَى الْقَوْمِ فَيَقُولُ أَبُو طَلْحَةَ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ، يَا أَبَايَ أَنْتَ وَأُمِّي، لَا تُشْرِفْ يُصِيبُكَ سَهْمٌ مِنْ سِهَامِ الْقَوْمِ، نَحْرِي دُونَ نَحْرِكَ».

“Da Uhud-dagen indtraf svigtede folk Profeten (saaws), mens Abu Talha stod foran Profeten (saaws) beskyttende ham med et skindskjold, han havde. Abu Talha var jo en skarpskytte med en stærk buestreng, hvor han den dag ødelagde to eller tre buer. Når en mand gik forbi og havde pilekogger, sagde han (dvs. Profeten): Ræk det til Abu Talha. Da Profeten (saaws) strakte (halsen) for at se på folk, sagde Abu Talha: O Allahs Profet, jeg ofrer min far og mor for dig, stræk dig ikke, så du rammes af en eller anden af folks pile; min hals i stedet for din”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet af Qais at han sagde: “Jeg så Talhas hånd lammet, (idet) han ved Uhud-dagen beskyttede Profeten (saaws) med den”. (Al-Bukhari).

- Følgende lange *hadith* er berettet af Ka'b bin Malik angående de tre, der deserterede fra Tabuk-slaget, hvori Ka'b siger: “... Da folks negligerig af mig varede alt for længe for mig, spadserede jeg hen og klatrede over Abu Qatadas mur, som er min fætter og den mest kærlige for mig blandt folk. Jeg hilste på ham, og ved Allah, han hilste ikke tilbage. Jeg sagde: O Abu Qatada, jeg besværges dig ved Allah, kender du mig som en, der elsker Allah og Hans Sendebud? Han forholdt sig tavs, så jeg gentog det og besværgede ham. Han var tavs. Jeg gentog det og besværgede ham, så sagde han: Allah og Hans Sendebud ved bedst. Dér blev mine øjne fyldt med tårer. Jeg gik bort og klatrede over muren”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet af Sahl bin Sa'd (ra) at Allahs Sendebud (saaws) ved Khaibar-dagen sagde:

«حَدَّثَنَا سَعِيدٌ حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ أَبِي حَازِمٍ قَالَ أَخْبَرَنِي سَهْلُ بْنُ سَعْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ يَوْمَ خَيْبَرَ لَأُعْطِينَ هَذِهِ الرَّايَةَ غَدًا رَجُلًا يَفْتَحُ اللَّهُ عَلَى يَدَيْهِ يُحِبُّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيُحِبُّهُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ قَالَ فَبَاتَ النَّاسُ يَدُوكُنْ لَيْلَتَهُمْ أَيُّهُمْ يُعْطَاهَا فَلَمَّا أَصْبَحَ النَّاسُ غَدَوْا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كُلُّهُمْ يَرْجُو أَنْ يُعْطَاهَا فَقَالَ أَيْنَ عَلِيٌّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ فَقِيلَ هُوَ يَا رَسُولَ اللَّهِ يَشْتَكِي عَيْنَيْهِ قَالَ فَأَرْسَلُوا إِلَيْهِ فَأَتَى بِهِ فَبَصَقَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي عَيْنَيْهِ وَدَعَا لَهُ فَبَرَأَ كَأَن لَمْ يَكُنْ بِهِ وَجَعٌ فَأَعْطَاهُ الرَّايَةَ فَقَالَ عَلِيُّ أَقَاتِلُهُمْ حَتَّى يَكُونُوا مِثْلَنَا فَقَالَ انْفِذْ عَلَيَّ رَسُولَكَ حَتَّى تَنْزِلَ بِسَاحَتِهِمْ ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى الْإِسْلَامِ وَأَخْبِرْهُمْ بِمَا يَجِبُ عَلَيْهِمْ مِنْ حَقِّ اللَّهِ فِيهِ قَوْلُ اللَّهِ لَأَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ بِكَ رَجُلًا وَاحِدًا خَيْرٌ لَكَ مِنْ أَنْ يَكُونَ لَكَ حُمْرُ النَّعَمِ».

“Qutaiba bin Sa'id fortalte os: at Ya'kub bin 'Abdel-Rahman berettede os at Abu Hazim sagde: Sahl bin Sa'd (ra) sagde, at på Khaibar-dagen sagde Allahs Sendebud (saaws): I morgen vil jeg give denne raya (banner) til en mand, gennem hvis hænder Allah vil realisere erobring, og som elsker Allah og Hans Sendebud, og som Allah og Hans Sendebud elsker. Han (dvs. Sa'd) sagde: Så tilbragte folk deres nat med at diskutere indbyrdes om, hvem af dem, der ville få den tildelt. Da folk vågnede op (næste morgen), gik de tidligt til Allahs Sendebud (saaws), mens de alle håbede på at få den. Han (dvs. Profeten) sagde: Hvor er Ali bin Abu Talib? Der blev sagt: O Allahs Sendebud, han lider af øjensmerter. Så sagde han: Send bud efter ham. Derpå kom de med ham, og Allahs Sendebud (saaws) spyttede i hans øjne og lavede dua' (bøn) for ham. Han blev han helbredt så meget, at det var som om han ingen smerter havde. Derefter gav han (dvs. Profeten) ham raya, og til det sagde Ali: Jeg bekæmper dem indtil de bliver som os. Han (dvs. Profeten) sagde: Gå ganske roligt indtil du ankommer til deres gårdsplads. Kald dem derefter til Islam og underret dem om, hvad de er pålagt (som wajib) af Allahs ret heri, thi ved Allah, dét at Allah retleder én mand gennem dig, er bedre for dig end at du havde de røde kameler”. (Der er enighed herom).

- Ibn Hibban beretter i sin 'Sahih' (*hadith*-samling): “ ... Så vendte Urwa bin Mas'ud tilbage til sine fæller og sagde: O folk, jeg har - ved Allah - besøgt kongerne, besøgt (persernes) Zar, Kejseren og

(Abessiniens konge) Nagashi; og ved Allah, jeg har aldrig nogen sinde set en konge blive glorificeret af sine følger i stil med Muhammads følgers glorificering af Muhammad. Og ved Allah, når han hoster en harken, falder den sikkert i håndfladen på en af dem, som så gnider den ind i sit ansigt og skind. Og hvis han befaler dem, skynder de sig til (udførelsen af) hans befaling, og når han laver wudu' (vask), kæmper de indbyrdes om hans wudu' (dvs. vaskevand). Og når han taler, dæmper de deres stemmer i hans tilstedeværelse, og de retter ikke blikket skarpt mod ham grundet højagtelsen af ham ...".

- Muhammad bin Serin sagde: "I 'Umars regeringsperiode diskuterede nogle mænd indbyrdes, og det var som om de foretrak 'Umar frem for Abu Bakr, må Allah være tilfreds med dem begge. 'Umar fik dette at vide og sagde: Ved Allah, én af Abu Bakrs nætter er bedre end 'Umars familie; Allahs Sendebud (saaws) drog af sted til bjergrotten sammen med Abu Bakr, som nogen gange gik foran, og andre gange gik bag ham. Allahs Sendebud (saaws) lagde mærke til ham og sagde: O Abu Bakr, hvad er der med dig siden du nogen gange går foran mig, og andre gange bag mig? Abu Bakr sagde: O Allahs Sendebud, (når) jeg husker forfølgelsen, går jeg bag dig, og når jeg husker opsynet, går jeg foran dig. Så sagde han: O Abu Bakr, du ønskede at hvis der skulle ske noget, at det skulle ramme dig i stedet for mig? Han sagde: Ja, ved Den, der har sendt dig med sandheden, hvis der nogen sinde skulle ske en ulykke, ville jeg ønske at den rammer mig i stedet for dig. Da de omsider kom til grotten, sagde Abu Bakr: Bliv hvor du er, o Allahs Sendebud, indtil jeg undersøger for dig om der er fri adgang i grotten. Han gik ind og undersøgte om der er fri adgang. Da han kom ind i dens øverste (del), huskede han at han ikke havde undersøgt et hulrum i grotten. Han sagde: Bliv hvor du er, o Allahs Sendebud, indtil jeg undersøger hulrummet. Han gik ind og undersøgte det og sagde derpå: Kom ned, o Allahs Sendebud. 'Umar sagde: Ved Den, i hvis hånd min sjæl ligger, denne nat er bedre end 'Umars familie". (Berettet af al-Hakim i (*hadith*-samlingen) 'al-Mustadrak', som sagde: Den har en *sahih* (autentisk) beretningskæde ifølge de to Sheikers (dvs. al-Bukhari og Muslim) betingelser, hvis ikke den var *mursal* (dvs. mangler et led). Denne form for *mursal* (*-hadith*) er godkendt.

- Anas bin Malik berettede:

«أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَفْرَدَ يَوْمَ أُحُدٍ فِي سَبْعَةٍ مِنَ الْأَنْصَارِ، وَرَجُلَيْنِ مِنْ قُرَيْشٍ، فَلَمَّا رَهَقُوهُ قَالَ: مَنْ يَرُدُّهُمْ عَنَّا وَلَهُ الْجَنَّةُ، أَوْ هُوَ رَفِيقِي فِي الْجَنَّةِ؟ فَتَقَدَّمَ رَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ، فَقَاتَلَ حَتَّى قُتِلَ، ثُمَّ رَهَقُوهُ أَيْضًا، فَقَالَ: مَنْ يَرُدُّهُمْ عَنَّا وَلَهُ الْجَنَّةُ، أَوْ هُوَ رَفِيقِي فِي الْجَنَّةِ؟ فَتَقَدَّمَ رَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ، فَقَاتَلَ حَتَّى قُتِلَ، فَلَمْ يَزَلْ كَذَلِكَ حَتَّى قُتِلَ السَّبْعَةُ، فَقَالَ: رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِصَاحِبِيهِ: مَا أَنْصَفْنَا أَصْحَابَنَا».

“At Allahs Sendebud på Uhud-dagen stod alene med syv fra Ansar og to mænd fra Quraish. Da de (dvs. polyteisterne) nærmede sig ham, sagde han: Hvem driver dem tilbage, væk fra os og får Paradiset, eller bliver min fælle i Paradiset? En man fra Ansar trådte frem og kæmpede indtil han blev dræbt. Derefter nærmede de sig ham igen. Så sagde han: Hvem driver dem tilbage, væk fra os og får Paradiset, eller bliver min fælle i Paradiset? Der trådte en mand fra Ansar frem og kæmpede indtil han blev dræbt. Det fortsatte således indtil de syv blev dræbt, så sagde Allahs Sendebud til sine to fæller: Vi har ikke været retfærdige mod vore fæller”. (Berettet af Muslim).

- 'Abdullah bin Hisham sagde:

«كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ آخِذٌ بِيَدِ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ، فَقَالَ لَهُ عُمَرُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ لَأَنْتَ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِلَّا نَفْسِي، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا، وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْكَ مِنْ نَفْسِكَ، فَقَالَ لَهُ عُمَرُ: فَإِنَّهُ الْآنَ، وَاللَّهِ لَأَنْتَ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ نَفْسِي، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْآنَ يَا عُمَرُ».

“Vi var sammen med Profeten (saaws), hvorimens han holdt 'Umar bin al-Khattab i hånden. 'Umar sagde til ham: O Allahs Sendebud, du er mere kær for mig end alt, undtagen mig selv. Så sagde Profeten (saaws): Nej, ved Den, i Hvis hånd min sjæl ligger, ikke før jeg bliver kærere for dig end dig selv. Da sagde 'Umar til ham: Så er det nu; ved Allah, du er kærere for mig end mig selv. Der sagde Profeten (saaws): Nu, o 'Umar”. (Al-Bukhari).

Al-Nawawi berettede i (sit værk) Tolkningen af Muslim(s Sahih Hadith-samling) udtalelsen fra Abu Sulaiman al-Khattabi angående meningen med kærlighed til Profeten (saaws). Heri stod der: “... Du er

ikke oprigtig i din kærlighed til mig førend du slider din sjæl i min lydlighed og opprioriterer mit velbehag frem for din lyst, selv hvis dette skulle indebære din ødelæggelse”.

- Det blev berettet via Ibn Sireen, som sagde: Jeg sagde til 'Ubaida: **“Vi har noget af Profeten (saaws)’s hår, som vi fik fra Anas – eller fra Anas’ familie, så sagde han: At besidde et hår fra ham er kærere for mig end verdenen og hvad der ligger heri”.** (Al-Bukhari).

- Det blev berettet via A'isha: **“... Så talte Abu Bakr og sagde: Ved Den, i Hvis hånd min sjæl ligger, slægtninge af Allahs Sendebud (saaws) er sandelig kærere for mig end at jeg giver gaver til nogen af mine slægtninge”.** (Al-Bukhari).

- A'isha (ra) sagde: **“Hind, datteren af Utba kom og sagde: O Allahs Sendebud, før var der ingen husstand på jordens overflade, som jeg ønskede blev mere ydmyget end dine husstand; og siden er der i dag på jordens overflade ingen husstand, som jeg i højere grad elsker styrke for, end dine husstand ...”.** (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Tariq bin Shihab, som sagde:

«سَمِعْتُ ابْنَ مَسْعُودٍ يَقُولُ: شَهِدْتُ مِنَ الْمُقَدَّادِ بْنِ الْأَسْوَدِ مَشْهَدًا، لَأَنْ أَكُونَ صَاحِبَهُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا عُدَّ بِهِ، أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يَدْعُو عَلَى الْمُشْرِكِينَ، فَقَالَ: لَا نَقُولُ كَمَا قَالَ قَوْمُ مُوسَى (أَذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَا)، وَلَكِنَّا نَقَاتِلُ عَنْ يَمِينِكَ، وَعَنْ شِمَالِكَ، وَبَيْنَ يَدَيْكَ، وَخَلْفَكَ، فَرَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَشْرَقَ وَجْهَهُ وَسَرَّهُ، يَعْنِي قَوْلَهُ».

“Jeg hørte Ibn Mas’ud sige: Jeg var vidne til et standpunkt fra al-Meqdad bin al-Aswad, som jeg ville elske var mit frem for alt andet tilsvarende (af verdslige værdier). Han kom til Profeten (saaws), mens han lavede dua’ mod polyteisterne, så sagde han: Vi siger ikke til dig som Musa’s folk sagde (ifølge *Qur’anen*):

﴿اذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَا﴾

Derimod kæmper vi fra din højreside, fra din venstreside, foran dig og bag dig. Der så jeg Profeten (saaws)’s ansigt skinne, og han blev glad, dvs. for hans udtalelse”. (Al-Bukhari).

- Det blev berettet via A’isha, at Sa’d sagde:

«اللَّهُمَّ إِنَّكَ تَعْلَمُ أَنَّهُ لَيْسَ أَحَدٌ أَحَبَّ إِلَيَّ أَنْ أُجَاهِدَهُمْ فِيكَ، مِنْ قَوْمٍ كَذَّبُوا رَسُولَكَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَخْرَجُوهُ ...».

“O Allah, Du ved at der ikke er nogen, som er kærere for mig at føre jihad imod for Din skyld, end et folk, som fornægtede Dit Sendebud (saaws) og fordrev ham ...”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Thumama bin Uthal sagde:

“O Muhammad, ved Allah, for mig var der ikke et mere forhadet ansigt på jorden end dit, og nu er dit ansigt blevet det mest kære for mig. Ved Allah, for mig var der ikke en mere forhadet deen end din (dvs. Islam), og nu er din deen blevet den mest kære deen for mig. Og ved Allah, for mig var der intet mere forhadet land end dit, og nu er dit land blevet det mest kære for mig.” (Der er enighed herom).

4. Kærlighed og had for Allahs skyld

Kærlighed for Allahs skyld betyder at du elsker tjeneren for Allahs skyld, dvs. pga. dennes *iman* (dvs. erkendelse af Islams sandhed) og lydighed. At hade for Hans (swt) skyld betyder at du hader tjeneren pga. dennes *kufr* (dvs. hedenskab) og ulydighed. Dette skyldes at ordet 'Fi' (dvs. for) står her som begrundelses artikel, på samme måde som i Allahs (swt) tale:

﴿فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ﴾

“Denne er det, I har dadlet mig for” (OQM. Yusuf 12: 32)

Det vil sige pga. denne. Og ligesådan i Hans (swt) tale:

﴿لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ﴾

“For det, I hengav jer voldsomt til, ville I rammes”
(OQM. Al-Nur 24: 14)

På samme måde som hans (saaws) tale:

«دَخَلَتْ إِمْرَأَةُ النَّارِ فِي هِرَّةٍ».

“En kvinde kom ind i ilden for en kat”. Det vil sige pga. af den.

Der er en mægtig belønning for kærligheden til de lydige troende; beviserne herfor er som følger:

- Abu Hurairas *hadith*, som der er enighed om, hvori Profeten (saaws) sagde:

«سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمْ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ: إِمَامٌ عَادِلٌ، وَشَابٌّ نَشَأَ فِي عِبَادَةِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، وَرَجُلٌ قَلْبُهُ مُعَلَّقٌ بِالْمَسَاجِدِ، وَرَجُلَانِ تَحَابَّا فِي اللَّهِ، اجْتَمَعَا عَلَيْهِ وَتَفَرَّقَا عَلَيْهِ، وَرَجُلٌ دَعَتْهُ امْرَأَةٌ ذَاتُ مَنْصِبٍ

وَجَمَالَ، فَقَالَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ، وَرَجُلٌ تَصَدَّقَ بِصَدَقَةٍ فَأَخْفَاهَا، حَتَّى لَا تَعْلَمَ شِمَالُهُ مَا تُنْفِقُ يَمِينُهُ، وَرَجُلٌ ذَكَرَ اللَّهَ خَالِيًا، فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ».

“Der er syv, som Allah overskygger med Sin skygge, den dag, der ingen skygge er foruden Hans: En retfærdig imam, en ung mand, der er vokset op med tilbedelse af Allah, den Stærke, den Almægtige, en mand, hvis hjerte er knyttet til moskéerne, to mænd der elsker hinanden for Allahs skyld, hvor de samles herfor og skilles (i denne tilstand), en mand, som en kvinde med en høj stilling og (megen) skønhed, fristede, hvorefter han sagde: Jeg frygter Allah, og en mand som gav sadaqa ud i skjul således, at hans venstre hånd ikke vidste, hvad hans højre hånd gav ud, samt en mand, der ihukom Allah alene, hvorefter hans øjne blev fyldt med tårer”.

- Abu Hurairas *hadith* hos Muslim, hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: أَيْنَ الْمُتَحَابُّونَ بِجَلَالِي الْيَوْمَ أَظْلُهُمْ فِي ظِلِّي يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلِّي؟».

“Allah, den Ophøjede, siger på Opstandelsedagen: Hvor er dem, der elsker hinanden for Min Majestæts skyld i dag, (således at) Jeg overskygger dem med Min skygge, den dag hvor der ingen skygge er foruden Min?”.

- Abu Hurairas *hadith* hos Muslim, hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَا تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا، وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا، أَوَّلًا أَذُكُّكُمْ عَلَى شَيْءٍ إِذَا فَعَلْتُمُوهُ تَحَابَبْتُمْ، أَفْشَوْا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ».

“Ved Den, i Hvis hånd min sjæl ligger, I vil ikke komme ind i Paradiset førend I har iman, og I vil ikke have iman førend I elsker hinanden. Skal jeg ikke henvise jer til noget, som hvis I gjorde det, så ville I elske hinanden: Spred hilsen indbyrdes”. Vinklen på bevisførelsen i hans (saaws) udtalelse er: ”Og I vil ikke have iman førend I elsker hinanden”, hvilket tyder på den mægtige belønning for indbyrdes kærlighed for Allahs skyld.

- *Hadith'en* via Anas hos al-Bukhari, hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَجِدُ أَحَدٌ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ حَتَّى يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ ...».

“Ingen finder imans sødme førend han elsker personen, hvor han elsker ham udelukkende Allahs skyld ...”.

- *Hadith'en* via Mu'adh hos al-Tirmidhi, der karakteriserede den som *sahib* og *hasan* (dvs. god), hvori han sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: الْمُتَحَابُّونَ فِي جَلَالِي، لَهُمْ مَنَابِرُ مِنْ نُورٍ، يَغِطُّهُمْ التَّيُّونَ وَالشَّهَدَاءُ».

“Allah, den Stærke, den Almægtige, sagde: Dem, der elsker hinanden for Min Majestæts skyld, har tribuner af lys, og profeter og martyrer vil beundre dem”. Profeternes og martyrernes beundring af dem er et udtryk for deres fornemme status, dvs. at de synes godt om deres status, og ikke at de håber at få samme status, da de har en bedre status og en højere rang.

- *Hadith'en* via Anas hos Ahmad med en *sahib* beretningskæde (dvs. *isnad*), hvori han sagde:

«جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ الرَّجُلُ يُحِبُّ الرَّجُلَ، وَلَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يَعْمَلَ كَعَمَلِهِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ. فَقَالَ أَنَسٌ: فَمَا رَأَيْتُ أَصْحَابَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَرَحُوا بِشَيْءٍ قَطُّ، إِلَّا أَنْ يَكُونَ الْإِسْلَامَ، مَا فَرَحُوا بِهَذَا مِنْ قَوْلِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ أَنَسٌ: فَتَحَنُّ نَحْبُ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَلَا نَسْتَطِيعُ أَنْ نَعْمَلَ بِعَمَلِهِ، فَإِذَا كُنَّا مَعَهُ فَحَسْبُنَا».

“En mand kom til Profeten (saaws) og sagde: O Allahs Sendebud, en mand elsker en anden mand og formår ikke at handle i stil med hans handling. Allahs Sendebud (saaws) sagde: **Man er med den, man elsker.** Anas sagde: Jeg har aldrig nogensinde set Allahs Sendebud (saaws)’s Sahaba blive mere glad for noget som helst – udover Islam - end deres glæde over denne udtalelse fra Allahs

Sendebud (saaws). Anas sagde: Vi elsker Allahs Sendebud (saaws) og formår ikke at handle i stil med hans handling; hvis vi så er sammen med ham (i det hinsidige), så er det nok for os”.

- *Hadith'en* via Abu Dharr hos Ahmad, Abu Dawud og Ibn Hibban, hvori han sagde:

«قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ، الرَّجُلُ يُحِبُّ الْقَوْمَ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يَعْمَلَ بِأَعْمَالِهِمْ، قَالَ: أَنْتَ يَا أَبَا ذَرٍّ مَعَ مَنْ أَحَبَّ. قَالَ: قُلْتُ فَإِنِّي أُحِبُّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يَعِيدُهَا مَرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ».

“Jeg sagde: O Allahs Sendebud, manden elsker nogle folk, hvis handlinger han ikke formår at handle i stil med. Han sagde: Du, Abu Zarr, er sammen med dem, du elsker. Han (dvs. Abu Zarr) sagde: Jeg sagde: Jeg elsker Allah og Hans Sendebud; han gentog det en eller to gange”.

- *Hadith'en* via 'Abdullah bin Mas'ud, som der er enighed om, hvori han sagde:

«جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ كَيْفَ تَقُولُ فِي رَجُلٍ أَحَبَّ قَوْمًا وَلَمْ يَلْحَقْ بِهِمْ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ».

“Der kom en mand til Allahs Sendebud (saaws) og sagde: O Allahs Sendebud, hvad siger du til en mand, der elsker (nogle) folk og ikke når dem (i deres handlinger)? Så sagde Allahs Sendebud (saaws): Man er med dem, man elsker”.

- *Hadith'en* via 'Abdullah bin Mas'ud, som er berette af al-Hakim i 'al-Mustadrak', om hvilken han sagde: Den har en *sahih* beretningskæde, som de to (al-Bukhari og Muslim) ikke autoriserede. Ibn Mas'ud sagde: Profeten (saaws) sagde til mig:

«يَا عَبْدَ اللَّهِ بْنَ مَسْعُودَ، فَقُلْتُ: لَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ: ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، قَالَ: هَلْ تَدْرِي أَيُّ عُرَى الْإِيمَانِ أَوْثَقُ؟ قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: أَوْثَقُ الْإِيمَانِ الْوَلَايَةُ فِي اللَّهِ، بِالْحُبِّ فِيهِ، وَالْبَغْضِ فِيهِ ...».

“O du 'Abdullah bin Mas'ud. Jeg sagde tre gange: I din tjeneste, o Allahs Sendebud. Da sagde han: Ved du, hvilken af imans løkker er mest fæstnede? Så sagde jeg: Allah og Hans Sendebud

ved bedst. Han sagde: Den mest fæstnede iman er loyalitet for Allahs skyld gennem at elske for Hans skyld og hade for Hans skyld ...”.

- *Hadith'en* via 'Umar bin al-Khattab, som er berettet af Ibn 'Abdel-Barr i (sit værk) 'al-Tamhid', hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«اللَّهُ عِبَادٌ لَا بَأْنِيَاءَ وَلَا شُهَدَاءَ يَغِيظُهُمُ النَّبِيُّ وَالشُّهَدَاءُ بِمَكَانِهِمْ مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَنْ هُمْ؟ وَمَا أَعْمَالُهُمْ؟ لَعَلَّنَا نَحِبُهُمْ، قَالَ: قَوْمٌ تَحَابُّوا بِرُوحِ اللَّهِ، لَا أَرْحَامَ بَيْنَهُمْ، وَلَا أَمْوَالَ يَتَعَاطَوْنَهَا، وَاللَّهُ إِنَّ وُجُوهُهُمْ نُورٌ، وَإِنَّهُمْ لَعَلَى مَنَابِرٍ مِنْ نُورٍ، لَا يَخَافُونَ إِذَا خَافَ النَّاسُ، وَلَا يَحْزَنُونَ إِذَا حَزَنَ النَّاسُ، ثُمَّ قَرَأَ (أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ)».

“Allah har tjenere, der hverken er profeter eller martyrer, og som profeter og martyrer vil beundre for deres status hos Allah, den Stærke, den Almægtige. De sagde: Hvem er de, o Allahs Sendebud? Og hvad er deres handlinger? Måske kommer vi til at elske dem. Han sagde: Et folk, som elskede hinanden for Allahs barmhjertighed, uden indbyrdes slægtskabsbånd og ingen ejendom, de indbyrdes handlede med. Ved Allah, deres ansigter er lys, og de befinder sig sandelig på tribuner af lys; de lider ingen frygt, når menneskene frygter, og ej heller sørger de, når menneskene sørger, derpå reciterede han (Allahs tale):

﴿أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾

“Over Allahs awliya’ skal der sandelig ikke komme frygt, og de skal ikke sørge”
(OQM. Junus 10: 62)

- *Hadith'en* via Mu'adh bin Anas al-Jihani, hvori der står at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ أَعْطَى لِلَّهِ، وَمَنَعَ لِلَّهِ، وَأَحَبَّ لِلَّهِ، وَأَبْغَضَ لِلَّهِ، وَأَنْكَحَ لِلَّهِ، فَقَدْ اسْتَكْمَلَ إِيمَانَهُ».

“Den, der giver for Allahs skyld og forbyder for Allahs skyld, samt elsker for Allahs skyld og hader for Allahs skyld, og gifter sig for Allahs skyld, har fuldkommengjort sin iman”. Abu Isa sagde: Den

er en *hasan hadith*. Al-Hakim autoriserede den også i 'al-Mustadrak' og sagde: Dens beretningskæde er *sahih*, men de to (al-Bukhari og Muslim) har ikke autoriseret den. Ligeledes har Abu Dawud autoriseret den gennem Abu Imamas *hadith*, hvori han ikke nævnte "og gifter sig for Allahs skyld".

Det er anbefalet for den, der elsker sin bror for Allahs skyld, at fortælle ham og underrette ham om sin kærlighed til ham grundet det, som Abu Dawud og al-Tirmidhi berettede, og om hvilken han sagde: Den er en *hasan hadith*. De berettede via al-Miqdad bin Ma'd Yakriba at Profeten (saaws) sagde:

«إِذَا أَحَبَّ الرَّجُلُ أَخَاهُ فَلْيُخْبِرْهُ أَنَّهُ يُحِبُّهُ».

"Hvis en mand elsker sin bror, så lad ham fortælle ham at han elsker ham".

Også pga. det, som Abu Dawud berettede gennem en *sahih* beretningskæde via Anas, som sagde:

«أَنَّ رَجُلًا كَانَ عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَمَرَّ بِهِ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي لِأَحِبُّ هَذَا، فَقَالَ لَهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَعَلِمْتَهُ؟ قَالَ: لَا، قَالَ أَعَلِمَهُ، فَلَحِقَهُ، فَقَالَ: إِنِّي أَحِبُّكَ فِي اللَّهِ، فَقَالَ: أَحَبُّكَ الَّذِي أَحْبَبْتَنِي لَهُ».

"At der hos Profeten (saaws) var en mand, som, idet en (anden) mand passerede ham, sagde: O Allahs Sendebud, jeg elsker denne mand. Så sagde Profeten (saaws) til ham: Har du fortalt ham det? Han sagde: Nej. Han (dvs. Profeten) sagde: Fortæl ham det. Så fulgte han efter ham og sagde: Jeg elsker dig for Allahs skyld. Dér sagde han: Må Den, du elsker mig for, elske dig". Ligeledes grundet det, som al-Bazzar berettede med en *hasan* beretningskæde via 'Abdullah bin 'Amru, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ أَحَبَّ رَجُلًا لِلَّهِ، فَقَالَ: إِنِّي أَحِبُّكَ لِلَّهِ، فَدَخَلَ الْجَنَّةَ فَكَانَ الَّذِي أَحَبَّ أَرْفَعُ مَنْزِلَةً مِنَ الْآخَرِ. أَلْحَقَ بِالَّذِي أَحَبَّ لِلَّهِ».

“Den, der elsker en mand for Allahs skyld, og siger (til ham): Jeg elsker dig for Allahs skyld, og de begge kommer i Paradiset, så vil den, der elskede, have en højere status end den anden, idet (den anden) vil blive ført sammen med den, der elskede for Allahs skyld.”

Den bedste af de to elskende fæller er den, der elsker sin fælle mest, grundet beretningen hos Ibn 'Abdel-Barr 'al-Tamhid', al-Hakim i 'al-Mustadrak' og Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), hvor Anas sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا تَحَابَّ رَجُلَانِ فِي اللَّهِ قَطُّ، إِلَّا كَانَ أَفْضَلُهُمَا أَشَدَّهُمَا حُبًّا لِصَاحِبِهِ».

“Når som helst to mænd elsker hinanden udelukkende for Allahs skyld, vil den bedste af dem være den, der elsker sin fælle mest”.

Det er også anbefalet for personen at lave dua' for sin bror i hans fravær grundet det som Muslim berettede via Umm al-Darda', som sagde: Min herre fortalte mig at han hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَنْ دَعَا لِأَخِيهِ بِظَهْرِ الْغَيْبِ، قَالَ الْمَلِكُ الْمُوَكَّلُ بِهِ: آمِينَ، وَلَكَ بِمِثْلٍ».

“Den, der laver dua' for sin bror i hans fravær, så vil englen, der er pålagt bevogtningen af ham, sige: Ameen (O Allah tag imod), og det samme for dig”. Og hendes herre er Abu al-Darda', og hermed mener hun sin mand af respekt for ham. Den er ligeledes berettet af Ahmad gennem en *sahih* beretningskæde via Umm al-Darda' og af Muslim. Hos Muslim er *hadith*'ens ordlyd som følger: (Det blev berettet) via Safwan bin 'Abdullah bin Safwan, hvis hustru var al-Darda', at han sagde: Jeg ankom til *Sham* (Levanten) og tog til Abu al-Darda' i hans hjem, hvor jeg ikke fandt ham, men fandt Umm al-Darda'. Hun sagde: Skal du til *hajj* i år? Jeg sagde: Ja. Da sagde hun: Lav *dua*' for vores bedste, da Profeten (saaws) plejede at sige:

«دَعْوَةُ الْمَرْءِ الْمُسْلِمِ لِأَخِيهِ بِظَهْرِ الْغَيْبِ مُسْتَجَابَةٌ، عِنْدَ رَأْسِهِ مَلَكٌ مُوَكَّلٌ، كُلَّمَا دَعَا لِأَخِيهِ بِخَيْرٍ، قَالَ الْمَلِكُ الْمُوَكَّلُ بِهِ: آمِينَ، وَلَكَ بِمِثْلٍ».

“Muslimens bøn for sin bror i hans fravær imødekommes, hvor der over hans hoved er en vogter-engel; hver gang han laver dua'

for sin bror om noget godt, vil englen, som er pålagt bevogtningen af ham, sige: Ameen, og det samme for dig”. Han sagde: Jeg gik ud til markedet, hvor jeg mødte Abu al-Darda’, der sagde det samme til mig.

Ligeledes er det ifølge *Sunnah* anbefalet at man beder sin bror om at lave *dua*’ for en grundet. det, som Abu Dawud og al-Tirmidhi berettede gennem en *sahih* beretningskæde via ’Umar bin al-Khattab, som sagde: Jeg bad Profeten (saaws) om tilladelse til *’umra* (dvs. den mindre pilgrimsfærd). Han tillod mig det og sagde:

«لَا تَنْسَنَا يَا أَخِي مِنْ دُعَائِكَ».

“Glem os ikke, min lillebror, i din dua”. Dermed sagde han et ord, hvor det ikke ville glæde mig at besidde hele verden i stedet for det. I en anden beretning sagde han:

«أَشْرِكْنَا يَا أَخِي فِي دُعَائِكَ».

“Lad os, min lillebror, have del i din dua”.

Ydermere er det en del af *Sunnah* at man, efter at have elsket sin bror, besøger ham, sidder med ham, vedligeholder forholdet til ham samt ofrer sig for ham for Allahs skyld. Muslim berettede via Abu Huraira at Profeten (saaws) sagde:

«أَنَّ رَجُلًا زَارَ أَخًا لَهُ فِي قَرْيَةٍ أُخْرَى، فَأَرْصَدَ اللَّهُ تَعَالَى لَهُ مَلَكًا، فَلَمَّا أَتَى عَلَيْهِ قَالَ: أَيْنَ تُرِيدُ؟ قَالَ أُرِيدُ أَخًا لِي فِي هَذِهِ الْقَرْيَةِ، قَالَ هَلْ لَكَ عَلَيْهِ مِنْ نِعْمَةٍ تَرُبُّهَا عَلَيْهِ؟ قَالَ: لَا، غَيْرَ أَنِّي أَحْبَبْتُهُ فِي اللَّهِ تَعَالَى، قَالَ: فَإِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكَ، بَانَ اللَّهُ قَدْ أَحَبَّكَ كَمَا أَحْبَبْتُهُ فِيهِ».

“At en mand tog på besøg hos sin bror i anden by, så lod Allah, Den Ophøjede, en engel vogte ham (på vejen). Da manden kom forbi ham, sagde han: Hvor skal du hen? Manden sagde: Jeg er på vej til min bror i denne by. Han (dvs. englen) sagde: Har du nogen interesse hos ham, som du ønsker at varetage? Han sagde: Nej, intet andet end at jeg elsker ham for Allahs skyld, Den Ophøjede. Englen sagde: Jeg er Allahs budbringer til dig med (meddelelsen) at Allah elsker dig, ligesom du elskede manden for Hans skyld”. Med en *hasan* beretningskæde autoriseret af Ahmad og

al-Hakim, der karakteriserede den for *sahib*, blev det berettet via Ubada bin al-Samit om Profeten (saaws), der henviste udtalelsen til Herren, den Stærke, den Almægtige, som sagde:

«حَقَّتْ مَحَبَّتِي لِلْمُتَحَابِّينَ فِيَّ، وَحَقَّتْ مَحَبَّتِي لِلْمُتَزَاوِرِينَ فِيَّ، وَحَقَّتْ مَحَبَّتِي لِلْمُتَبَادِلِينَ فِيَّ، وَحَقَّتْ مَحَبَّتِي لِلْمُتَوَاصِلِينَ فِيَّ».

“Min kærlighed tilkommer rettelig dem, der elsker hinanden for Min skyld, og Min kærlighed tilkommer rettelig dem, der besøger hinanden for Min skyld, og Min kærlighed tilkommer rettelig dem, der indbyrdes konkurrerer om at ofre sig for Min skyld, og Min kærlighed tilkommer rettelig dem, der indbyrdes vedligeholder forholdet for Min skyld”. Malik autoriserede i 'al-Muwatta' med en *sahib* beretningskæde om Mu'adh at han sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى وَجِبَتْ مَحَبَّتِي لِلْمُتَحَابِّينَ فِيَّ وَالْمُتَزَاوِرِينَ فِيَّ وَالْمُتَبَادِلِينَ فِيَّ».

“Allah, Den Velsignede, Den Ophøjede, sagde: Min kærlighed tilkommer pligtmæssigt dem, der elsker hinanden for Min skyld, sidder sammen for Min skyld, besøger hinanden for Min skyld og indbyrdes konkurrerer om at ofre sig for Min skyld”.

Al-Bukhari autoriserede følgende om A'isha, som sagde: “Siden jeg begyndte at begribe mine forældre, har jeg set dem bekende sig til *Deen* (Islam), og siden da er der ikke gået en dag, hvor Allahs Sendebud ikke kommer til os i dagens ydertidspunkter, både morgen og aften ...”.

Sendebudet (saaws) opklarer den mægtige belønning for den troende, som elsker for sin bror, hvad han elsker for sig selv, og som, så meget som han evner, er omhyggelig med at tilvejebringe, hvad der er godt for ham i hans nuværende liv og hans *akhira*. Ifølge *hadith'en*, der er (berettet) af Anas, og som der er enighed om, sagde Profeten (saaws):

«لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ».

“Ingen af jer vil have iman førend han elsker for sin bror, hvad han elsker for sig selv”. 'Abdullah bin 'Amru berettede en *hadith*, som er overleveret af Ibn Khuzaima i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), Ibn

Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) og al-Hakim i 'al-Mustadrak', der karakteriserede den som *sahih* ud fra de to Sheikers (al-Bukhari og Muslim) betingelser. I *hadith'en* stod der at han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«خَيْرُ الْأَصْحَابِ عِنْدَ اللَّهِ خَيْرُهُمْ لِصَاحِبِهِ، وَخَيْرُ الْجِيرَانِ عِنْدَ اللَّهِ خَيْرُهُمْ لِجَارِهِ».

“Den bedste af fællerne hos Allah er den bedste over for sin fælle, og den bedste af naboerne hos Allah er den bedste over for sin nabo”. Til denne kategori hører, at man beskæftiger sig med sin broders ærinde efter bedste formåen, samt anstrenger sig for at lindre hans bedrøvelse. Ibn 'Umar berettede følgende *hadith*, som der er enighed om, og hvori der står, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ لَا يَظْلِمُهُ وَلَا يُسْلَمُهُ، مَنْ كَانَ فِي حَاجَةِ أَخِيهِ كَانَ اللَّهُ فِي حَاجَتِهِ، وَمَنْ فَرَّجَ عَنْ مُسْلِمٍ كُرْبَةً فَرَّجَ اللَّهُ عَنْهُ كُرْبَةً مِنْ كُرْبَاتٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَمَنْ سَتَرَ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“Muslimen er (den anden) muslims bror, han må hverken gøre ham uret eller svigte ham. Allah vil forrette ærindet for den, der er forretter sin brors ærinde. Og Allah vil lindre en af Opstandelsedagens bedrøvelser for den, der lindrer en bedrøvelse for en muslim. Og Allah vil på Opstandelsedagen dække over den, der dækker over en muslim”. Med en *hasan* beretningskæde, hvis mænd er pålidelige, autoriserede al-Tabarani følgende *hadith* via Zaid bin Thabit om Allahs Sendebud (saaws), som sagde:

«لَا يَزَالُ اللَّهُ فِي حَاجَةِ الْعَبْدِ مَا دَامَ فِي حَاجَةِ أَخِيهِ».

“Allah vil fortsat forrette tjenerens ærinde, så længe han forretter sin brors ærinde”.

Desuden er det *mandub* (anbefalet) at han møder ham med det, han kan lide, for dermed at gøre ham glad, hvilket skyldes Anas' *hadith*, som al-Tabarani berettede i (al-Jamie') 'al-Saghir' (*hadith*-samling) med en *hasan* beretningskæde, hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ لَقِيَ أَخَاهُ الْمُسْلِمَ بِمَا يُحِبُّ لِيُسِّرَهُ بِذَلِكَ، سَرَّهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“Den, der møder sin muslimske bror med det, han kan lide, for at glæde ham dermed, vil Allah, den Stærke, den Almægtige, glæde på Opstandelsedagen”.

Det er ligeledes *mandub* at man møder sin broder med et glad ansigt pga. Muslims beretning via Abu Dharr, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنَّ تَلَقَّى أَخَاكَ بِوَجْهِ طَلْقٍ».

“Foragt ingen ma’ruf (god gerning); selv det, at du møder din broder med et glad ansigt”. Og beretningen af Ahmad og al-Tirmidhi, der karakteriserede den som *hasan* og *sahih*, via Jabir bin ’Abdullah, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«كُلُّ مَعْرُوفٍ صَدَقَةٌ، وَإِنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ أَنْ تَلَقَّى أَخَاكَ بِوَجْهِ طَلْقٍ، وَأَنْ تُفْرِغَ مِنْ دَلُوكَ فِي إِثَاءِ أَخِيكَ».

“Enhver ma’ruf er en almisse. Og det hører med til ma’ruf at du møder din broder med et glad ansigt, og at du hælder ud af din kande i din brors kop”. Ydermere berettede Ahmad, Abu Dawud, al-Tirmidhi og al-Nasa’i med en *hasan* beretningskæde, samt Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), hvori ordlyden er som følger: ... Abu Jari al-Hujaimi talte til mig, og sagde: Jeg kom til Allahs Sendebud (saaws) og sagde: O Allahs Sendebud, vi er et beduinfolk, lær os noget, som Allah gavner os med. Så sagde han:

«لَا تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنَّ تُفْرِغَ مِنْ دَلُوكَ فِي إِثَاءِ الْمُسْتَسْقِي، وَلَوْ أَنَّ تُكَلِّمَ أَخَاكَ وَوَجْهَكَ إِلَيْهِ مُنْبَسِطٌ، وَإِيَّاكَ وَإِسْبَالَ الْإِزَارِ فَإِنَّهُ مِنَ الْمَخِيلَةِ، وَلَا يُحِبُّهَا اللَّهُ، وَإِنْ أَمَرُ شَتَمَكَ بِمَا يَعْلَمُهُ فَبِكَ فَلَا تَشْتُمُهُ بِمَا تَعْلَمُ فِيهِ، فَإِنَّ أَجْرَهُ لَكَ وَوَبَّالَهُ عَلَى مَنْ قَالَهُ».

“Foragt intet af ma’ruf, selv at du hælder ud af din kande i koppen, som tilhører den person, der beder om (noget) at drikke; og selv at du taler til din bror med et venligt ansigt rettet mod ham. Og afhold dig fra sænkning af lændeklædet, da det hører med til stoltseren, hvilket Allah ikke kan lide. Og hvis en person bandede over dig (og nævnte) noget, han ved om dig, så band

ikke over ham (ved at nævne) noget, du ved om ham, da hans belønning vil tilkomme dig og (de onde) følger heraf påføres den, der sagde det”.

Det er *mandub* for muslimen at give sin bror gaver grundet Abu Hurairas *badith*, som blev autoriseret af al-Bukhari i 'al-Adab al-Mufrad', Abu Ya'la i sin 'Musnad' (*badith*-samling), al-Nasa'i i 'al-Kina', og Ibn 'Abdel-Barr i 'al-Tamhid', og om hvilken al-Iraqi sagde, at dens beretningskæde var *jayyid* (god), og Ibn Hajar sagde i 'al-Talkhis al-Habir', at dens beretningskæde er *hasan*. I *badith'en* siger Abu Huraira: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«تَهَادُوا تَحَابُّوا».

“Udveksl gaver, (så) vil I elske hinanden”. Ligeledes er det *mandub* for ham at tage imod sin brors gave samt belønne for den grundet *badith'en* via A'isha hos al-Bukhari, hvori hun sagde:

«كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقْبَلُ الْهَدِيَّةَ وَيُثِيبُ عَلَيْهَا».

“Allahs Sendebud (saaws) plejede at tage imod gaven og belønne for den”. Og *badith'en* via Ibn 'Umar hos Ahmad, Abu Dawud og al-Nasa'i, hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ اسْتَعَاذَ بِاللَّهِ فَأَعِيدُوهُ، وَمَنْ سَأَلَكَمُ بِاللَّهِ فَأَعْطُوهُ، وَمَنْ اسْتَجَارَ بِاللَّهِ فَأَجِرُوهُ، وَمَنْ آتَى إِلَيْكُمْ مَعْرُوفًا فَكَافُّوهُ، فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا، فَادْعُوا لَهُ حَتَّى تَعْلَمُوا أَنْ قَدْ كَفَّاتُمُوهُ».

“Den, der søger beskyttelse ved Allah, skal I beskytte; og den, der ved besværgelse ved Allah beder jer (om noget), skal I give (det, han beder om). Og den, der beder om sikkerhed ved Allah, skal I yde sikkerhed til. Og den, der gør jer en ma'ruf, skal I belønne, og hvis I ikke finder noget (I kan belønne ham med), så lav dua' for ham indtil I ved, at I har belønnet ham nok”. Dette gælder brødrene imellem, og har ingen relation til borgernes gaver til regenterne, da disse er forbudte (*haram*) ligesom bestikkelsen. Ydermere hører det med til gengældelsen at man siger: 'Må Allah gengælde dig med en rigelig belønning (jazaka-Allah-u-khiaran)'. Al-Tirmidhi

berettede følgende beretning, om hvilken han sagde: *hasan* og *sahih*, via 'Usama bin Zaid (raa), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ صُنِعَ إِلَيْهِ مَعْرُوفٌ فَقَالَ لِفَاعِلِهِ جَزَاكَ اللَّهُ خَيْرًا فَقَدْ أَبْلَغَ فِي الثَّنَاءِ».

“Den, over for hvem der blev udført en ma'ruf, og som sagde til ophavsmanden: 'Må Allah gengælde dig med en rigelig belønning', har overdrevet i (sin) lovprisning”.

Og lovprisningen er en taknemmelighed, dvs. belønning, især for dem, der ikke har andet (at yde), idet Ibn Hibban berettede i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) via Jabir at Profeten (saaws) sagde:

«مَنْ أُوْلِيَ مَعْرُوفًا فَلَمْ يَجِدْ لَهُ خَيْرًا إِلَّا الثَّنَاءَ، فَقَدْ شَكَرَهُ، وَمَنْ كَتَمَهُ فَقَدْ كَفَرَهُ، وَمَنْ تَحَلَّى بِبَاطِلٍ فَهُوَ كَالْبَاسِ ثَوْبِي زُورٍ».

“Den, der får tildelt en ma'ruf, og så ikke finder nogen god (gengældelse) andet end lovprisning, har (dermed) udtrykt taknemmelighed herfor. Og den, der hemmeligholder den, udtrykker kufr herfor. Og den, der pynter sig med noget uberettiget, er som den, der iklæder sig med to falske klæder”. Med en *hasan* beretningskæde berettede al-Tirmidhi via Jabir at Profeten (saaws) sagde:

«مَنْ أُعْطِيَ عَطَاءً فَوَجَدَ فَلْيَجْزِ بِهِ، وَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَلْيُشْنِ، فَإِنَّ مَنْ أَتَى فَقَدْ شَكَرَ، وَمَنْ كَتَمَ فَقَدْ كَفَرَ، وَمَنْ تَحَلَّى بِمَا لَمْ يُعْطَ، كَانَ كَالْبَاسِ ثَوْبِي زُورٍ».

“Den, der bliver givet en gave, og så finder noget (i sin besiddelse at gengælde med), skal gengælde den. Ifald han ikke har (noget), skal han rose (vedkommende), idet den, der lovpriser, udtrykker taknemmelighed, og den, der hemmeligholder, udtrykker kufr. Og den, der pynter sig med noget, han ikke fik tildelt, er som den, der iklæder sig med to falske klæder”. At udtrykke *kufr* mod gaven betyder hemmeligholdelse og tildækning heraf. Abu Dawud og al-Nasa'i berettede med en *sahih* beretningskæde via Anas, som sagde:

«قَالَ الْمُهَاجِرُونَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، ذَهَبَ الْأَنْصَارُ بِالْأَجْرِ كُلِّهِ، مَا رَأَيْنَا قَوْمًا أَحْسَنَ بِذَلِكَ لَكثير، وَلَا أَحْسَنَ مُوَاسَاةً فِي قَلِيلٍ مِنْهُمْ، وَلَقَدْ كَفَوْنَا الْمُؤْنَةَ، قَالَ: أَلَيْسَ تُثْنُونَ عَلَيْهِمْ بِهِ وَتَدْعُونَ لَهُمْ؟ قَالُوا بَلَى، قَالَ: فَذَلِكَ بِذَلِكَ».

“Immigranterne sagde: O Allahs Sendebud, Ansar har overtaget hele belønningen; vi har ikke set et folk, der er bedre end dem til at yde af overflod, og ej heller til at trøste i nød. De har sparet os for (hele) forsyningsbyrden. Han sagde: Roser I dem ikke for det og laver dua’ til dem? De sagde: Jo. Han sagde: Det ene for det andet”. Ydermere bør man vise taknemmelighed for småting, ligesom man takker for de betydelige ting, samt takke de folk, som yder en noget godt, idet ’Abdullah bin Ahmad berettede i sin (*hadith*-samling) ’al-Zawa’id’, med en *hasan* beretningskæde via al-Nu’man bin Bashir, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ لَمْ يَشْكُرْ الْقَلِيلَ لَمْ يَشْكُرْ الْكَثِيرَ، وَمَنْ لَمْ يَشْكُرِ النَّاسَ لَمْ يَشْكُرِ اللَّهَ، وَالتَّحَدُّثُ بِنِعْمَةِ اللَّهِ شُكْرٌ وَتَرْكُهَا كُفْرٌ، وَالْجَمَاعَةُ رَحْمَةٌ وَالْفِرْقَةُ عَذَابٌ».

“Den, der ikke takker for småting, vil ikke takke for de betydelige ting, og den, der ikke takker menneskene, vil ikke takke Allah. Omtalen af Allahs gave er taknemmelighed, og undladelse heraf er kufr (dvs. benægtelse), og fællesskabet er barmhjertighed, og splittelse er pinsel”.

Det hører med til *Sunnah* at gå i forbøn for sin bror i en godgørende velgerning eller i lempelsen for en insolvent skyldner, idet al-Bukhari berettede via Abu Musa, som sagde: Når en bedende nødlidende kom til Allahs Sendebud (saaws), plejede han at sige:

«اشْفَعُوا فَلْتُؤْجَرُوا وَيَقْضِيَ اللَّهُ عَلَى لِسَانِ نَبِيِّهِ مَا شَاءَ».

“Gå i forbøn, så I belønnes, og (da) vil Allah gennem Sin Profets tunge afgøre, hvad Han vil”. Det skyldes også Muslims beretning via Ibn ’Umar at Profeten (saaws) sagde:

«مَنْ كَانَ وَصَلَةً لِأَخِيهِ الْمُسْلِمِ إِلَى ذِي سُلْطَانٍ لِمَنْفَعَةٍ بَرٍّ أَوْ تَبْسِيرٍ عَسِيرٍ أُعِينَ عَلَى إِجَازَةِ الصَّرَاطِ يَوْمَ دَحْضِ الْأَقْدَامِ».

“Den, der (optræder) som bindeled for sin muslimske bror hos en magthavende, for en godgørende velgerning eller i lempelsen for en insolvent skyldner, vil undsættes til at gå igennem Passagen den dag, hvor fødderne glider”.

Det er ligeledes *mandub* for muslimen at værge sin brors ære under hans fravær grundet det al-Tirmidhi berettede via Abu al-Darda', og om hvilken han sagde: Denne er en *hasan hadith*, hvori Profeten (saaws) sagde:

«مَنْ رَدَّ عَنْ عَرَضٍ أَخِيهِ رَدَّ اللَّهُ عَنْ وَجْهِهِ النَّارَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“For den, der tilbageviser (beskyldninger mod) sin broders ære, vil Allah tilbagevise ilden væk fra hans ansigt på Opstandelsesdagen”. Denne *hadith* af Abu al-Darda' blev autoriseret af Ahmad med en *hasan* beretningskæde, og det samme sagde al-Haithami. Ishaq bin Rahawih berettede via Asma' bint Yazid, som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَنْ دَبَّ عَنْ عَرَضٍ أَخِيهِ بَطَّحَ الْغَيْبُ كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ يَعْتَقَهُ مِنَ النَّارِ».

“For den, der værger sin brors ære under hans fravær, er det pligtmæssigt for Allah at frigive ham fra ilden”. Al-Quda'i autoriserede følgende i 'Musnad al-Shihab' via Anas, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ نَصَرَ أَخَاهُ بَطَّحَ الْغَيْبُ نَصَرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ».

“Den, der støtter sin bror i hans fravær, vil Allah støtte i (denne) verden og i al-'akhirah”. Al-Quda'i autoriserede den også fra Umran bin Husain med tilføjelsen:

«وَهُوَ يَسْتَطِيعُ نَصْرَهُ».

“Når han har kunnen til at støtte ham”. Det skyldes også Abu Dawuds og al-Bukharis beretning i 'al-Adab al-Mufrad', om hvilken Al-

Zain al-Iraqi sagde: Dens beretningskæde er *hasan*, via Abu Huraira, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْمُؤْمِنُ مِرَاةُ الْمُؤْمِنِ، وَالْمُؤْمِنُ أَخُو الْمُؤْمِنِ، مَنْ حَيْثُ لَقِيَهُ، يَكْفُ عَنْهُ ضَيْعَتُهُ وَيَحُوطُهُ مِنْ وَرَائِهِ».

“Den troende er den (anden) troendes spejl, og den troende er den (anden) troendes bror; hvor end han træffer ham, afværger han hans ejendomsfortabelse og værner ham bagfra”.

På samme måde gjorde Allah (swt) det til *wajib*, at muslimen godtager sin broders undskyldning, bevarer hans hemmelighed samt rådgiver ham:

Godtagelsen af hans undskyldning, grundet Ibn Majahs beretning, der ifølge udtalelsen fra al-Mundhiri har to gode beretningskæder, hvor Jawdan sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ اعْتَذَرَ إِلَى أَخِيهِ بِمَعْذَرَةٍ فَلَمْ يَقْبَلْهَا، كَانَ عَلَيْهِ مِثْلُ خَطِيئَةِ صَاحِبِ مَكْسٍ».

“Den, der undskylder over for sin bror med en undskyldning, som han ikke accepterer, vil tillægges en synd ligesom tolderens”.

Bevarelsen af hans hemmelighed, grundet beretningen af Abu Dawud og al-Tirmidhi med en *hasan* beretningskæde, via Jabir at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِذَا حَدَّثَ رَجُلٌ رَجُلًا بِحَدِيثٍ ثُمَّ التَّفَتَ فَهُوَ أَمَانَةٌ».

“Hvis en mand talte til en (anden) mand om noget og vendte sig om, så er det en betroelse (*amana*)”. Betroelsen er *wajib* at bevare, og forsømmelsen heraf er forræderi. Ydermere tyder *hadith'en* på bevarelsen af sin broders hemmelighed, selv hvis han ikke kræver det udtrykkeligt, men det forekommer gennem situationens omstændigheder, såsom at han taler til sin bror om noget, mens han vender sig om i frygt for at andre skal overheøre samtalen. Det står klart, at dette af selvfølgelighed gør sig gældende, ifald han eksplicit beder ham om at bevare hans hemmelighed. Imidlertid gælder ovennævnte i tilfælde af, at det omtalte ikke indebærer en almen skade relateret til en

af Allahs rettigheder. I så fald må samtalepartneren rådgive ham og forbyde ham det, og han har ligeledes lov til at vidne før han bliver bedt om at vidne, som det forekom i *hadith'en*:

«أَلَا أَنْبِئُكُمْ بِخَيْرِ الشُّهُودِ، الَّذِي يَشْهَدُ قَبْلَ أَنْ يُسْتَشْهَدَ».

“Skal jeg ikke meddele jer om den bedste af vidnerne? Han er den, der vidner før han bliver bedt om at vidne”. Autoriseret af Muslim.

At rådgive ham, grundet *hadith'en* via Jarir bin 'Abdullah, som der er enighed om, hvori han sagde:

«بَايَعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى إِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ وَالتَّصَحُّحِ لِكُلِّ مُسْلِمٍ».

“Jeg gav bai'ah (lydighedsløfte) til Allahs Sendebud (saaws) om udførelsen af salah, given ud af zakah samt rådgivning til enhver muslim”. Og *hadith'en* hos Muslim, som er overleveret via Tamim bin Aws al-Dari, hvori Profeten (saaws) sagde:

«الدِّينُ النَّصِيحَةُ، قُلْنَا: لِمَنْ؟ قَالَ: لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَيِّمَةِ الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ».

“(Islams) Deen består i råd. Vi sagde: Til hvem? Han sagde: For Allah(s skyld), Hans Bog, Hans Sendebud og til muslimernes imamer (ledere) og offentlighed”. Al-Khattabi sagde: “*Hadith'ens* betydning er, at *Deens* søjle og grundpille er rådet, såsom hans tale: *Hajj* er *arafa*, dvs. dens søjle og størstedelen af den er *arafa*”. Ligeledes klargjorde Allahs Sendebud (saaws) muslimens ret over for den anden muslim og den mægtige belønning heri. Muslim autoriserede via Abu Huraira at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«حَقُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ سِتٌّ، قِيلَ: مَا هُنَّ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: إِذَا لَقِيَتهُ فَسَلِّمْ عَلَيْهِ، وَإِذَا دَعَاكَ فَاجِبُهُ، وَإِذَا اسْتَنْصَحَكَ فَانْصَحْ لَهُ، وَإِذَا عَطَسَ فَحَمِدِ اللَّهَ فَشَمِّتْهُ، وَإِذَا مَرِضَ فَعُدَّهُ، وَإِذَا مَاتَ فَأَتْبِعْهُ».

“Muslimens rettigheder over for en (anden) muslim er seks. Der blev sagt: Hvad er de, o Allahs Sendebud? Han sagde: Når du møder ham, så hils på ham, og når han inviterer dig, så tag imod

(invitationen), og når han rådspørger dig, så rådgiv ham, og når han nyser, så sig 'må Allah være dig nådig' til ham, og når han bliver syg, så besøg ham, og når han dør, så følg ham (i begravelsesmarchen)".

Med hensyn til had for Allahs skyld, forbød Allah (swt) kærlighed til de vantro, hyklerne og oprørerne (*fussaq*, fl. af *fasiq*), idet Han (swt) sagde:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ، يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ، إِنَّ كُنْتُمْ تَخْرُجْتُمْ جِهَادًا فِي سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي، تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ، وَمَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾

"O I som har iman, tag ikke Min og jeres fjende som *awliya*' (allierede), idet I sender (budskaber) til dem i kærlighed, når de allerede har erklæret kufr på den sandhed, som er kommet til jer, (hvor) de uddrev Sendebudet og jer selv, fordi I havde iman på Allah, jeres Herre, hvis I (da) er draget ud til jihad for Min skyld og for Mit Velbehag. I sender hemmelige (budskaber) til dem af kærlighed og Jeg ved, hvad I skjuler, og hvad I udviser. Og den af jer, der gør det, er visselig faret vild fra den rette vej" (OQM. Al-Mumtahinah 60: 1)

Ligeledes Hans (swt) tale:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَطَانَةَ مَنْ دُونَكُمْ لَا يَأْلَوْنَكُمْ خَبَالًا، وَدُّوا مَا عَنِتُّمْ، قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ، قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ الْآيَاتِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ. هَآ أَنتُمْ أَوْلَاءُ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَقُوكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا عَضُّوا عَلَيْكُمُ الْأَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ، قُلْ مُوتُوا بِغَيْظِكُمْ، إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾

"O I som har iman, tag ikke (andre) end jeres egne som fortrolige inderkredse: De vil gøre deres yderste for at fordærve jer. De ønsker (inderligt), at I gennemgår lidelse. Fjendskab har allerede vist sig fra deres munde, men hvad deres hjerter skjuler, er (endnu) værre. Vi har visselig gjort tegnene tydelige for jer, hvis I vil begribe det. Se,

I er sådanne, som elsker dem, men de elsker ikke jer. Og I har iman på hele Skriften. Og når de møder jer, siger de: Vi tror - men når de går bort, bider de sig i fingrene af had til jer. Sig: Dø i jeres had! Allah ved visselig hvad der er i hjerterne” (OQM. Aal-Imran 3: 118-19)

Al-Tabarani berettede med en god (dvs. *jayyid*) beretningskæde via Ali (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«ثَلَاثٌ هُنَّ حَقٌّ: لَا يَجْعَلُ اللَّهُ مَنْ لَهُ سَهْمٌ فِي الْإِسْلَامِ كَمَنْ لَا سَهْمَ لَهُ، وَلَا يَتَوَكَّى اللَّهُ عَبْدٌ قَوْلِيهِ غَيْرُهُ، وَلَا يُحِبُّ رَجُلٌ قَوْمًا إِلَّا حُشِرَ مَعَهُمْ».

“Tre (ting) er sande: Allah **gør** ikke den, der yder en indsats i Islam, lig den, der ingen indsats yder, og enhver tjener, der tager Allah som wali (dvs. beskytter), ham vil Han ikke opgive for andre, og enhver mand, der elsker et folk, vil (sandelig) samles med dem (på Opstandelsesdagen)”. Og heri er der et beslutsomt forbud mod kærlighed til de elendige folk af frygt for at samles med dem (på Dommedagen).

Al-Tirmidhi autoriserede følgende beretning, om hvilken han sagde: Denne *hadith* er *hasan*, og som er overleveret via Mu’adh bin Anas al-Juhni, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ أَعْطَى لِلَّهِ، وَمَنْعَ لِلَّهِ، وَأَحَبَّ لِلَّهِ، وَأَبْغَضَ لِلَّهِ، وَأَنْكَحَ لِلَّهِ، فَقَدْ اسْتَكْمَلَ إِيْمَانَهُ».

“Den, der giver for Allahs skyld og forbyder for Allahs skyld, samt elsker for Allahs skyld og hader for Allahs skyld, og gifter sig for Allahs skyld, har fuldkommengjort sin iman”.

Og ligeledes berettede Muslim via Abu Huraira, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... وَإِذَا أَبْغَضَ اللَّهُ عَبْدًا دَعَا جِبْرِيلَ فَيَقُولُ: إِنِّي أَبْغَضُ فُلَانًا فَأَبْغَضْهُ، قَالَ: فَيَبْغِضُهُ جِبْرِيلُ، ثُمَّ يُنَادِي فِي أَهْلِ السَّمَاءِ إِنَّ اللَّهَ يَبْغِضُ فُلَانًا فَأَبْغِضُوهُ، قَالَ: فَيَبْغِضُونَهُ ثُمَّ تُوضَعُ لَهُ الْبَغْضَاءُ فِي الْأَرْضِ».

“... Og når Allah hader en tjener, vil Han kalde på Jibril og sige: Jeg hader den person, så had ham. Han sagde: Så vil Jibril hade ham og derefter kalde på himlens beboere: Allah hader den person, så had ham. Han sagde: Så vil de hade ham og dernæst vil hadet til ham etableres på jorden”.

Hans (saaws) udtalelse: **’Dernæst vil hadet til ham etableres på jorden’** er en meddelelse, med hvilken der menes en opfordring ifølge princippet om nødvendighedsbetydning (*dalalat-ul-iqtidha*). Dette skyldes, at der er mange vantro, hyklere og udfordrende oprørere (*fussaq*), som der findes folk, der elsker dem og ikke hader dem. Derfor nødvendiggjorde meddelerens sandfærdighed at meningen med meddelelsen bliver forordning, dvs. opfordring, som om Han siger: O jordens beboere, had den, som Allah hader. Følgelig indikerer *hadith’en* at det er *wajib* at hade den, som Allah hader, og herunder hører den voldsomt stridige, der er omtalt i *hadith’en*, som der er enighed om, og som er overleveret via A’isha, at Profeten (saaws) sagde:

«إِنَّ أَبْغَضَ الرِّجَالِ إِلَى اللَّهِ الْأَلَدُ الْخَصْمُ».

“Den mest forhadte hos Allah iblandt mænd, er den voldsomt stridige”. Det er også *wajib* at hade dem, der hader al-Ansar, hvilket er nævnt i *hadith’en*, hvorom der er enighed, og som er overleveret via al-Barra’, som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws), eller han sagde: Profeten (saaws) sagde:

«الْأَنْصَارُ لَا يُحِبُّهُمْ إِلَّا مُؤْمِنٌ، وَلَا يَبْغِضُهُمْ إِلَّا مُنَافِقٌ، مَنْ أَحَبَّهُمْ أَحَبَّهُ اللَّهُ، وَمَنْ أَبْغَضَهُمْ أَبْغَضَهُ اللَّهُ».

“Kun en troende elsker al-Ansar, og kun en hykler hader dem; den, der elsker dem vil Allah elske, og den, der hader dem, vil Allah hade”. Det er ligeledes *wajib* at hade den, som med sin tunge udtaler sandheden, uden at den passerer hans hals, hvilket skyldes *hadith’en* hos Muslim via Ali, som sagde:

«إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَصَفَ نَاسًا - إِنِّي لَأَعْرِفُ صِفَتَهُمْ فِي هَؤُلَاءِ - يَقُولُونَ الْحَقَّ بِأَلْسِنَتِهِمْ، لَا يَجُوزُ هَذَا مِنْهُمْ، وَأَشَارَ إِلَى حَلْقِهِ، مِنْ أَبْغَضِ خَلْقِ اللَّهِ إِلَيْهِ».

“Allahs Sendebud (saaws) beskrev nogle folk - hvis karakter jeg genkender i disse - som med deres tunger udtaler sandheden, uden at den passerer dette hos dem - og så pegede han på sin hals - og disse er de mest forhadte hos Allah blandt Hans skabninger”. Og hans udtalelse: ‘uden at den passerer’ betyder: ‘Ikke overskrider’. Det er også *wajib* at hade den uforskammede, ubehøvlede person, der er omtalt i *hadith'en* hos al-Tirmidhi, om hvilken han sagde: Denne er en *hasan* og *sahih hadith*, og som er overleveret via Abu al-Darda’, hvor Profeten (saaws) sagde:

«... وَإِنَّ اللَّهَ لَيُبْغِضُ الْفَاحِشَ الْبَذِيءَ».

“... Og Allah afskyr sandelig den uforskammede, ubehøvlede person”.

Derudover er der forekommet nogle overleveringer, der omhandler *Sahabas* had til de vantro, heraf Muslims beretning via Salma bin al-Akwa’, som sagde: “... Da vi og Mekka-befolkningen kom til forsoning og omgædes hinanden, tog jeg hen til et træ, fjernede dets torne og lagde mig ved dens stamme. Han sagde: Så kom fire polyteister hen til mig og begyndte at bagvaske Allahs Sendebud (saaws), hvorfor jeg hadede dem, og flyttede til et andet træ ...”. Blandt disse overleveringer er der også *hadith'en* hos Ahmad via Jabir bin ‘Abdullah, hvori ‘Abdullah bin Rawaha sagde til Khaibars jøder: “O jødefolk, I er det mest forhadte folk hos mig, I dræbte Allahs, den Stærke, Almægtiges profeter og opdigtede løgne mod Allah, men mit had til jer får mig ikke til at gøre jer uret ...”.

Nogle andre af disse overleveringer omhandler hadet til dem, der udviser ondskab blandt muslimerne. Følgende beretning via Abu Firas blev autoriseret af Ahmad, Abdul-Razzaq og Abu Ya’la med en *hasan* beretningskæde, samt af al-Hakim i ‘al-Mustadrak, hvori han sagde: *Sahih* ifølge Muslims betingelser. Ifølge beretningen sagde Abu Firas: ‘Umar bin al-Khattab holdt en tale, hvori han sagde: “... Og den af jer, der udviser ondskab, vil vi tro ondt om og hade ham for det”.

Dermed er kærlighed for Allahs skyld og had for Allahs skyld blandt de mægtigste ting, som muslimen, der håber på Allahs velbehag, barmhjertighed, støtte og Paradis, karakteriserer sig med.

5. Frygt for Allah, hemmeligt og offentligt

Frygten for Allah er *fard*. Beviset herpå er Bogen (*Qur'anen*) og *Sunnah*. Fra Bogen er der Allahs (swt) tale:

﴿وَأَيُّ فَاتَّقُونِ﴾

“Og frygt Mig alene” (OQM. Al-Baqarah 2: 41)

﴿وَأَيُّ فَارْهَبُونِ﴾

“Og hav alene ærefrygt for Mig” (OQM. Al-Baqarah 2: 40)

﴿إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَآءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمَّ وَخَافُوا إِن كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾

“Det er Satan, som skaber frygt hos sine venner. Frygt derfor ikke dem, men frygt Mig, hvis I er troende” (OQM. Aal-'Imran 3: 175)

﴿وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ﴾

“Og Allah advarer jer mod Sin straf” (OQM. Aal-'Imran 3:28)

﴿فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَخْشَوُا﴾

“Frygt derfor ikke mennesker, men Frygt Mig” (OQM. Al-Ma'idah 5: 44)

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ﴾

“O I mennesker, frygt jeres Herre” (OQM. Al-Nisa' 4: 1)

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ﴾

“De troende er alene de, hvis hjerter skælver, når Allah nævnes”
(OQM. Al-Anfal 8: 2)

﴿وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَىٰ وَهِيَ ظَالِمَةٌ، إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ. إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّمَن خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ، ذَلِكَ يَوْمٌ مَّجْمُوعٌ لَهُ النَّاسُ وَذَلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُودٌ. وَمَا نُؤَخِّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مُّعَدُّودٍ. يَوْمَ يَأْتُ لَا تَكَلِّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ، فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ. فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ﴾

“Og således er din Herres greb, når Han griber byerne, og de udøver uret. Hans greb er visselig smertefuldt (og) voldsomt. I dette er der visselig et tegn for dem, der frygter straffen i det hinsidige. Det er den dag, hvor mennesker skal forsamles for Ham, og dette er en dag, som skal bevidnes (af alle) Og Vi udsætter den kun til en beregnet frist. Når den kommer, skal ingen sjæle tale undtagen med Hans billigelse. (Nogle) af dem vil da være elendige og (andre) lykkelige. Hvad angår de elendige, så er de i ilden, hvor der vil være sukken og stønnen for dem” (OQM. Hud 11: 102-06)

﴿وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ﴾

“Og de, som knytter sammen – hvad Allah har befalet skal sammenknyttes, og som frygter deres Herre og frygter den dårlige afregning” (OQM. Al-Ra’d 13: 21)

﴿ذَلِكَ لِمَن خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدٌ﴾

“Dette er for den, der frygter at stå for Mig, og som frygter Min advarsel” (OQM. Ibrahim 14: 14)

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ، إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ. يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ، وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمَلٍ حَمْلَهَا، وَتَرَى النَّاسَ سُكَارَىٰ وَمَا هُمْ بِسُكَارَىٰ، وَلَكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ﴾

“Og I mennesker, frygt jeres Herre. Sandelig, Timens rystelse er en voldsom ting. Den dag, I skal se den, vil enhver (moder), der ammer, glemme det (barn), hun ammer, og enhver svanger vil kaste sin byrde, og du vil se menneskene fordrukkene,

men de er ikke fordrukne, men (det skyldes at) Allahs straf er streng” (OQM. Al-Hajj 22: 1-2)

﴿وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٌ﴾

“Men den, der frygter at stå foran sin Herre vil have to haver”
(OQM. Al-Rahman 55: 46)

﴿مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ اللَّهَ وَقَارًا﴾

“Hvad fejler I: Har I ingen ærefrygt for Allah” (OQM. Nuh 71: 13).

Meningen er: Hvad fejler I, siden I ikke frygter Allahs mægtighed.

﴿يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ. وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ. وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ.
لِكُلِّ امْرَأٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ﴾

“På den dag, hvor man vil flygte fra sin broder. Og sin moder og sin fader. Og sin ægtefælle og sine børn. På den dag vil enhver af dem have nok at gøre med sig selv til at være ligegyldige (med andre)” (OQM. Abasa 80: 34-37)

Hvad angår *Sunnah* og overleveringer, så er der en del heraf, som eksplicit tyder på at frygten er *wajib*, hvor andre implicit tyder herpå:

- Det blev berettet via Abu Huraira, som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمْ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ: إِمَامٌ عَادِلٌ، وَشَابٌّ نَشَأَ فِي عِبَادَةِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، وَرَجُلٌ قَلْبُهُ مُعَلَّقٌ بِالْمَسَاجِدِ، وَرَجُلَانِ تَحَابَّا فِي اللَّهِ، اجْتَمَعَا عَلَيْهِ وَتَفَرَّقَا عَلَيْهِ، وَرَجُلٌ دَعَتْهُ امْرَأَةٌ ذَاتُ مَنْصِبٍ وَجَمَالٍ فَقَالَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ، وَرَجُلٌ تَصَدَّقَ بِصَدَقَةٍ فَأَخْفَاهَا، حَتَّى لَا تَعْلَمَ شِمَالُهُ مَا تُنْفِقُ يَمِينَهُ، وَرَجُلٌ ذَكَرَ اللَّهَ خَالِيًا، فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ».

“Der er syv, som Allah overskygger med Sin skygge, den dag, der ingen skygge er foruden Hans: En retfærdig imam, en ung mand, der er vokset op med tilbedelse af Allah, den Stærke, den Almægtige, en mand, hvis hjerte er knyttet til moskéerne, to

mænd der elsker hinanden for Allahs skyld, hvor de samles herfor og skilles således, en mand, som en kvinde med en høj stilling og (megen) skønhed fristede, hvorefter han sagde: Jeg frygter Allah, og en mand som gav sadaqa ud i skjul således, at hans venstre hånd ikke vidste, hvad hans højre hånd gav ud, samt en mand, der ihukom Allah, mens han var alene, hvorefter hans øjne blev fyldt med tårer”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Anas, som sagde: “Allahs Sendebud (saaws) holdt en tale, som jeg aldrig nogen sinde hørte magen til, hvor han sagde:

«لَوْ تَعْلَمُونَ مَا أَعْلَمُ لَضَحِكْتُمْ قَلِيلًا وَلَبَكَيْتُمْ كَثِيرًا».

“Hvis I vidste, hvad jeg ved, ville I le lidt og græde meget”. Der dækkede Allahs Sendebuds *Sahaba* deres ansigter og snøftede”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via 'Udai bin Hatim, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا سَيَكَلِّمُهُ اللَّهُ، لَيْسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَهُ تَرْجُمَانٌ، فَيَنْظُرُ أَيْمَنَ مَنْهُ فَلَا يَرَى إِلَّا مَا قَدَّمَ، وَيَنْظُرُ أَشْأَمَ مَنْهُ فَلَا يَرَى إِلَّا مَا قَدَّمَ، وَيَنْظُرُ بَيْنَ يَدَيْهِ فَلَا يَرَى إِلَّا النَّارَ تَلْقَاءَ وَجْهِهِ فَاتَّقُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ».

“Allah vil visseelig tale til enhver af jer, hvor der ingen tolk vil være mellem Ham og vedkommende. Vedkommende vil kigge til sin højre (side) og vil kun se, hvad han foretog sig, og han vil kigge til sin venstre (side) og vil kun se, hvad han foretog sig, og så vil han kigge foran sig og ikke se andet end ilden foran sit ansigt, så beskyt jer mod ilden, selv med en halv daddel”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via A'isha (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«يُحْشَرُ النَّاسُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حُفَاةَ عُرَاةٍ غُرْلًا، قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، النِّسَاءُ وَالرِّجَالُ جَمِيعًا يَنْظُرُ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ؟ قَالَ: يَا عَائِشَةُ الْأَمْرُ أَشَدُّ مِنْ أَنْ يُهَمَّهُمْ ذَلِكَ».

“Menneskene vil på Opstandelsedagen samles med bare fødder, nøgne og uomskårede. Så sagde jeg: O Allahs Sendebud, mænd og kvinder sammen kiggende på hinanden? Han sagde: O A’isha, sagen er alvorligere, end at de interesserer sig for dette”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via al-Nu’man bin Bashir (raa), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِنَّ أَهْلَ النَّارِ عَذَابًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ لَرَجُلٌ تَوَضَّعَ فِي أَخْمَصِ قَدَمَيْهِ جَمْرَتَانِ يَغْلِي مِنْهُمَا دِمَاغُهُ».

“Den letteste straf blandt ildens beboere på Opstandelsedagen er en mand, hvor der på hans fodsåler sættes to glødende sten, som får hans hjerne til at koge”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Ibn ’Umar (raa) at Allahs Sendebud (saaws) sagde;

«يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ، حَتَّى يَغِيبَ أَحَدُهُمْ فِي رَشْحِهِ إِلَى أَنْصَافِ أُذُنَيْهِ».

“Menneskene vil rejse sig for verdneres Herre således, at den ene af dem synker i sin sved til sine ørers midte”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Abu Huraira at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«يَعْرِقُ النَّاسُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَتَّى يَذْهَبَ عَرْقُهُمْ فِي الْأَرْضِ سَبْعِينَ ذِرَاعًا وَيُلْجِمُهُمْ حَتَّى يَبْلُغَ آذَانَهُمْ».

“Menneskene vil svede så meget på Opstandelsedagen, at deres sved vil synke halvfjerds armlængder ned i jorden, og vil holde dem fast til den når deres ører”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«يَقُولُ اللَّهُ: إِذَا أَرَادَ عَبْدِي أَنْ يَعْمَلَ سَيِّئَةً فَلَا تَكْتُبُوهَا عَلَيْهِ حَتَّى يَعْمَلَهَا، فَإِنْ عَمَلَهَا فَاتَّكْتُبُوهَا بِمِثْلِهَا، وَإِنْ تَرَكَهَا مِنْ أَجْلِي فَاتَّكْتُبُوهَا لَهُ حَسَنَةً، وَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَعْمَلَ حَسَنَةً فَلَمْ يَعْمَلَهَا فَاتَّكْتُبُوهَا لَهُ حَسَنَةً، فَإِنْ عَمَلَهَا فَاتَّكْتُبُوهَا لَهُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا إِلَى سَبْعِ مِائَةِ ضِعْفٍ».

“Allah siger: Hvis Min tjener ønsker at foretage en ugering, så skriv den ikke ned mod ham medmindre han foretager den. Og ifald han foretager den, så skriv den ned som den er, og hvis han forlader den for Min skyld, så skriv den ned som en god gerning for ham. Og ifald han ønsker at gøre en god gerning, men ikke foretager den, så skriv den ned som en god gerning for ham, og hvis han foretager den, så skriv den ned som tifold for ham, til syv hundreder gange så meget”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Abu Huraira at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَوْ يَعْلَمُ الْمُؤْمِنُ مَا عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الْعُقُوبَةِ مَا طَمَعَ بِجَنَّتِهِ أَحَدٌ، وَلَوْ يَعْلَمُ الْكَافِرُ مَا عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الرَّحْمَةِ مَا قَنَطَ مِنْ رَحْمَتِهِ أَحَدٌ».

“Hvis den troende vidste, hvad Allah har af straf, vil ingen hige efter Hans Paradis. Og hvis den vantro vidste, hvad Allah har af nåde vil ingen fortvivle hans nåde”. (Muslim).

- Det blev berettet via Ibn 'Umar (raa), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«كَانَ الْكَفْلُ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا يَتَوَرَّعُ مِنْ ذَنْبِ عَمَلِهِ، فَآتَتْهُ امْرَأَةٌ فَأَعْطَاهَا سِتِينَ دِينَارًا عَلَى أَنْ يَطَّأَهَا فَلَمَّا أَرَادَهَا عَنْ نَفْسِهَا أَرْتَعَدَتْ وَبَكَتْ، فَقَالَ مَا يُبْكِيكِ؟ قَالَتْ: لَأَنَّ هَذَا عَمَلٌ مَا عَمَلْتُهُ قَطُّ، وَمَا حَمَلَنِي عَلَيْهِ إِلَّا الْحَاجَةُ، فَقَالَ: تَفْعَلِينَ أَنْتَ هَذَا مِنْ مَخَافَةِ اللَّهِ! فَأَنَا أُحَرِّى، إِذْهَبِي فَلَكَ مَا أُعْطَيْتُكَ، وَوَاللَّهِ مَا أَغْصِيهِ بَعْدَهَا أَبَدًا، فَمَاتَ مِنْ لَيْلَتِهِ، فَأَصْبَحَ مَكْتُوبٌ عَلَى بَابِهِ: إِنَّ اللَّهَ قَدْ غَفَرَ لِلْكَفْلِ فَعَجِبَ النَّاسُ مِنْ ذَلِكَ».

“Al-Kifl fra Israels børn plejede ikke at afholde sig fra at begå en forseelse. Således kom der en kvinde til ham, som han gav tres dinarer mod at have samleje med hende. Da han nærmede sig hende rystede hun og græd, hvorfor han sagde: Hvad får dig til at græde? Hun sagde: Det er fordi dette er noget, som jeg aldrig gjorde før, og alene nød fik mig til det. Da sagde han: Du gør dette af frygt for Allah! Det bør jeg selv gøre, gå med dig og hvad du fik, er dit. Ved Allah, jeg vil herefter aldrig være ulydig mod Ham. Han døde samme nat, og næste morgen stod der skrevet på hans dør: Allah har tilgivet al-Kifl. Så undrede folk sig over det”.

Berettet af al-Tirmidhi, der karakteriserede den som *hasan*, og al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, og al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri. Den blev også berettet af Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) og af al-Baihaqi i (sit værk) 'al-Shu'ab'.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra) at Profeten (saaws) berettede fra sin Herre, den Stærke, den Almægtige, at Han sagde:

«وَعَزَّتِي لَا أَجْمَعُ عَلَى عَبْدِي خَوْفَيْنِ وَأَمْنَيْنِ، إِذَا خَافَنِي فِي الدُّنْيَا أَمِنْتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَإِذَا أَمِنَنِي فِي الدُّنْيَا أَخَفَّتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“Ved Min magt vil Jeg ikke lade to (typer) frygt og to (typer) tryghed samle sig om Min tjener. Hvis han frygter Mig i det jordiske liv, vil Jeg på Opstandelsedagen give ham tryghed, og hvis han føler sig i sikkerhed for Mig i det jordiske liv, vil Jeg på Opstandelsedagen lade ham forskrække”. (Berettet af Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling).

- Det blev berettet via Ibn 'Abbas (raa), som sagde:

«لَمَّا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى نَبِيِّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هَذِهِ الْآيَةَ (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ) تَلَاهَا رَسُولُ اللَّهِ ذَاتَ يَوْمٍ عَلَى أَصْحَابِهِ فَخَرَّ فَقِي مَغْشِيًا عَلَيْهِ، فَوَضَعَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدَهُ عَلَى فُؤَادِهِ فَإِذَا هُوَ يَتَحَرَّكُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: يَا فَتَى، قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، فَقَالَهَا فَبَشَّرَهُ بِالْجَنَّةِ، فَقَالَ أَصْحَابُهُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَمِنْ بَيْنَنَا؟ قَالَ: أَوْمًا سَمِعْتُمْ قَوْلَهُ تَعَالَى: (ذَلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدَ)».

Da Allah åbenbarede følgende *Qur'an*-vers til Sin Profet (saaws):

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ﴾

“O I som har iman, beskyt jer selv og jeres familier mod en ild, hvis brændsel er mennesker og sten” (OQM. Al-Tahrim 66: 6);

reciterede Allahs Sendebud (saaws) den en dag over for sine Sahaba, hvorefter en ung mand faldt bevidstløs sammen. Der

lagde Profeten (saaws) sin hånd over hans hjerte, så bevægede han sig. Allahs Sendebud (saaws) sagde til ham: Du unge mand, sig La ilaha illa Allah (der er en ingen gud foruden Allah). Han sagde det, og Profeten varslede ham om Paradiset. Da sagde Profetens Sahaba: O Allahs Sendebud, blev han udvalgt iblandt os? Han sagde: Har I ikke hørt Hans (swt) tale:

﴿ذَلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ﴾

“Dette er for den, der frygter at stå for Mig, og som frygter Min advarsel”
(OQM. Ibrahim 14: 14)

Hadith'en er berettet af al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, og al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri.

- Det blev berettet via A'isha (ra), som sagde:

«قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَوْلُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ (وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَى رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ) أَهُوَ الرَّجُلُ الَّذِي يَزْنِي وَيَشْرَبُ الْخَمْرَ - وَفِي رَوَايَةِ ابْنِ سَابِقٍ - أَهُوَ الرَّجُلُ الَّذِي يَزْنِي وَيَسْرِقُ وَيَشْرَبُ الْخَمْرَ، وَهُوَ مَعَ ذَلِكَ يَخَافُ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ؛ قَالَ لَا، وَفِي رَوَايَةٍ وَكَيْعٍ لَا يَأْتِي بَنَاتٍ أَبِي بَكَرٍ أَوْ بَنَاتِ الصَّادِقِ، لَكِنَّهُ الرَّجُلُ يَصُومُ وَيُصَلِّي وَيَتَصَدَّقُ وَهُوَ يَخَافُ أَنْ لَا يُقْبَلَ مِنْهُ».

“Jeg sagde: O Allahs Sendebud, med hensyn til Allahs tale:

﴿وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَى رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ﴾

“Og de, som foretager, hvad de foretager, medens deres hjerter skælver, fordi de skal vende tilbage til deres Herre” (OQM Al-Mu'minoun 23: 60);

Er det den, der bedriver hor, drikker khamr – og ifølge beretningen fra Ibn Sabiq – er det manden, der bedriver hor, stjæler og drikker khamr, som samtidig frygter Allah, den Stærke, den Almægtige? Han sagde: Nej; og ifølge beretningen fra Wakie': Nej, du Abu Bakrs - eller al-Siddiqs - datter. Det er manden, der faster, udfører salah og giver almisse, mens han frygter at det ikke godtages fra ham”. (Berettet af al-Baihaqi i 'al-

Shu'ab', og af al-Hakim i 'al-Mustadrak', der karakteriserede den som *sahib*, og al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri).

- Det blev berettet via Thawban, at Profeten (saaws) sagde:

«لَأَعْلَمَنَّ أَقْوَامًا مِنْ أُمَّتِي يَأْتُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِحَسَنَاتٍ أَمْثَالِ جِبَالِ تِهَامَةَ بَيْضًا، فَيَجْعَلُهَا اللَّهُ هَبَاءً مَنْثُورًا، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ صِفْهُمْ لَنَا، جَلَّهِمْ لَنَا أَلَّا نَكُونَ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَا نَعْلَمُ، قَالَ: أَمَّا إِيَّاهُمْ مِنْ إِخْوَانِكُمْ، مِنْ جِلْدَتِكُمْ، وَيَأْخُذُونَ مِنَ اللَّيْلِ كَمَا تَأْخُذُونَ، وَلَكِنَّهُمْ أَقْوَامٌ إِذَا خَلَوْا بِمَحَارِمِ اللَّهِ انْتَهَكُوهَا».

“Jeg vil erfare nogle folk fra min ummah, der på Opstandelsedagen vil komme med gode gerninger så hvide som Tihama-bjerge, og som Allah, den Stærke, den Almægtige vil gøre til udspreddt støv. Thawban sagde: O Allahs Sendebud, beskriv dem for os, opklar dem for os, så vi ikke bliver blandt dem uden at vi er klare over det. Han sagde: Det er dog jeres brødre, har samme skind som jeres, og de tager af natten som I tager, men de er nogle folk, der krænker Allahs forbud, når de befinder sig alene med disse”. (Ibn Majah). Al-Kanani, forfatteren af 'Misbah al-Zujaja', sagde: Det er en *sahib* beretningskæde, hvis mænd er pålidelige.

- 'Abdullah bin Mas'ud berettede os to *ahadith*, hvor den ene er om Profeten (saaws) og den anden om ham selv, hvori han sagde:

«إِنَّ الْمُؤْمِنَ يَرَى ذُنُوبَهُ كَأَنَّهُ قَاعِدٌ تَحْتَ جَبَلٍ يَخَافُ أَنْ يَقَعَ عَلَيْهِ، وَإِنَّ الْفَاجِرَ يَرَى ذُنُوبَهُ كَذُبَابٍ مَرَّ عَلَى أَنْفِهِ فَقَالَ بِهِ هَكَذَا قَالَ أَبُو شَهَابٍ بِيَدِهِ فَوْقَ أَنْفِهِ ...».

“Den troende ser sine forseelser, som om han sidder under et bjerg, som han frygter at vælte ned over sig, og den, der fajir (overtræder) ser sine forseelser som fluer, der passerede hans næse, hvor han fjerner dem sådan; Abu Shihab sagde: Drev dem væk fra sin næse med hånden ...”. (Al-Bukhari).

- Det blev berettet via Sa'd, som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْعَبْدَ التَّقِيَّ الْغَنِيَّ الْخَفِيَّ».

“Allah elsker den gudfrygtige, nøjsomme, usynlige tjener”.
(Muslim).

- Det blev berettet via Usama bin Shuraik, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا كَرِهَ اللَّهُ مِنْكَ شَيْئًا فَلَا تَفْعَلْهُ إِذَا خَلَوْتَ».

“Det, som Allah afskyr fra dig, må du ikke gøre, når du er alene”.
(Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling)).

- Det blev berettet via ‘Abdullah bin ‘Amru, som sagde:

«قِيلَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَيُّ النَّاسِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: كُلُّ مَخْمُومٍ الْقَلْبِ صَدُوقِ اللِّسَانِ، قَالُوا: صَدُوقِ اللِّسَانِ نَعْرِفُهُ، فَمَا مَخْمُومُ الْقَلْبِ؟ قَالَ: هُوَ التَّقِيُّ النَّقِيُّ لَا إِيْمَ فِيهِ وَلَا بَغْيَ وَلَا غِلَّ وَلَا حَسَدَ».

“Der blev sagt til Allahs Sendebud (saaws): Hvilke folk er bedst? Han sagde: Enhver med et purt hjerte og en sandfærdig tunge. De sagde: Den med en sandfærdig tunge kender vi, men hvem er den med et purt hjerte? Han sagde: Han er den gudfrygtige og rene, i hvilken der ingen forsyndelse, overgreb, nag eller misundelse er”. Al-Kinani sagde: Den er en *sahib* beretningskæde, og Al-Baihaqi berettede den i sin ‘Sunan’ (*hadith*-samling) med denne beretningskæde.

- Det blev berettet via Abu Imama at Profeten (saaws) sagde: Allah (swt) sagde:

«إِنَّ أَغْبَطَ أَوْلِيَائِي عِنْدِي لِمُؤْمِنٍ خَفِيفُ الْحَاذِ ذُو حَظٍّ مِنَ الصَّلَاةِ، أَحْسَنَ عِبَادَةِ رَبِّهِ، وَأَطَاعَهُ فِي السِّرِّ، وَكَانَ غَامِضًا فِي النَّاسِ لَا يُشَارُ إِلَيْهِ بِأَلْصَابِعِ، وَكَانَ رِزْقُهُ كَفَافًا فَصَبَرَ عَلَى ذَلِكَ، ثُمَّ نَفَضَ يَدَيْهِ فَقَالَ: عَجَلْتُ مِنْهُ فَلْتِ بَوَاكِيهِ قُلُّ تَرَاتُّهُ».

“Den bedste af Mine awliya’ hos Mig er sandelig den troende, som har let bagage, en (rimelig) andel af salah, som udfører tilbedelsen af sin Herre på bedste vis, adlyder Ham i hemmelighed, er usynlig blandt folk og som man ikke peger på med fingre, og som har beskeden forsyning og viser udholdenhed over for det. Derefter rystede han med sin hånd og sagde: Hans

død blev fremskyndet, havde få der græd over ham og havde lidt arv”. (Al-Tirmidhi og karakteriserede den som *hasan*).

- Det blev berettet via Bahz bin Hakim, som sagde: Zurara bin Abi Awfa ledede (under bønner) os i Qashir-stammens moské, hvor han reciterede (Qur'an-kapitlet) al-Muddathir. Da han nåede (*Qur'an*-verset):

﴿فَإِذَا نُفِرَ فِي النَّاقُورِ﴾

“Når der da blæses på luren” (OQM. Al-Muddathir 74: 8),

faldt han død om. (Al-Hakim, og sagde, at den har en *sahih* beretningskæde).

- Det blev berettet via Ibn 'Abbas (raa), at Allahs Sendebud (saaws) under Badr-dagen sagde:

«مَنْ لَقِيَ مِنْكُمْ الْعَبَّاسَ فَلْيَكْفُفْ عَنْهُ، فَإِنَّهُ خَرَجَ مُسْتَكْرِهًا، فَقَالَ أَبُو حَذِيفَةَ بْنُ عَتَبَةَ: أَتَقْتُلُ آبَاءَنَا وَإِخْوَانَنَا وَعَشَائِرَنَا، وَتَدْعُ الْعَبَّاسَ وَاللَّهِ لَأَضْرِبَنَّهُ بِالسَّيْفِ، فَبَلَغَتْ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ لِعُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ: يَا أَبَا حَفْصٍ – قَالَ عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ إِنَّهُ لِلْأَوَّلِ يَوْمٍ كَتَانِي فِيهِ أَبَايَ حَفْصٌ – يُضْرَبُ وَجْهُ عَمِّ رَسُولِ اللَّهِ بِالسَّيْفِ، فَقَالَ عُمَرُ: دَعْنِي فَلَأَضْرِبَ عُنُقَهُ فَإِنَّهُ قَدْ نَافَقَ، وَكَانَ أَبُو حَذِيفَةَ يَقُولُ: مَا أَنَا بِأَمِنْ مِنْ تِلْكَ الْكَلِمَةِ الَّتِي قُلْتُ، وَلَا أَزَالُ خَائِفًا حَتَّى يُكْفِرَهَا اللَّهُ عَنِّي بِالشَّهَادَةِ. قَالَ: فَقَتِلَ يَوْمَ الْيَمَامَةِ شَهِيدًا».

“Den af jer, der træffer al-'Abbas, skal holde sig væk fra ham, fordi han modvilligt tog af sted (til kamp). Så sagde Abu Hudhaifa bin Utba: Skal vi dræbe vores forfædre, brødre og stammer, og lade al-'Abbas gå fri; nej, ved Allah, jeg vil sandelig slå ham med sværdet. Dette nåede frem til Allahs Sendebud (saaws), som sagde til 'Umar: O Abu Hafs – 'Umar (ra) sagde: Det var den første dag han kaldte mig Abu Hafs -, bliver ansigtet af Allahs Sendebuds onkel slået med sværdet! Dér sagde 'Umar: Lad mig slå hans hals, han har da hyklet. Så plejede Abu Hudhaifa at sige: Jeg vil ikke være i sikkerhed grundet det ord jeg udtalte, og jeg vil fortsat være i frygt indtil Allah lader mig udsone det gennem martyrium. Han (Ibn 'Abbas) sagde: Så blev han

dræbt som martyr ved Yamama-dagen". (Al-Hakim i 'Al-Mustadrak' og sagde, at den er *sahih* ifølge Muslims betingelse).

6. At græde af frygt for Allah og under ihukommelsen af Ham (swt)

At græde af frygt for Allah (swt) er *mandub*, og beviset på dette er følgende fra Bogen (dvs. *Qur'anen*) og *Sunnah*:

- Hvad Bogen angår, er der Hans (swt) tale:

﴿أَفَمِنْ هَذَا الْحَدِيثِ تَعْجَبُونَ، وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ﴾

“Undrer I jer over dette udsagn, og ler og græder ikke!”
(OQM. Al-Najm 53: 59)

﴿وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا﴾

“Og de falder grædende ned på deres ansigter, og det forøger deres ydmyghed”
(OQM. Al-Isra' 17: 109)

﴿إِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا﴾

“Når den Nådiges (åbenbarings)vers bliver læst for dem, falder de ned på deres ansigter (for *sujud*) grædende” (OQM. Maryam 19: 58)

- Hvad *Sunnah* angår, er der følgende:

- Det blev berettet via Ibn Mas'ud, som sagde: Profeten (saaws) sagde til mig:

«أَقْرَأَ عَلَيَّ الْقُرْآنَ، قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَقْرَأَ عَلَيْكَ وَعَلَيْكَ أَنْزَلَ؟ قَالَ: نَعَمْ، إِنِّي أَحِبُّ أَنْ أَسْمَعَهُ مِنْ غَيْرِي، فَقَرَأْتُ عَلَيْهِ سُورَةَ النَّسَاءِ حَتَّى جُنْتُ إِلَى هَذِهِ آيَةِ: (فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا) قَالَ حَسْبُكَ الْآنَ. فَالْتَفَتُ إِلَيْهِ فَإِذَا عَيْنَاهُ تَذْرِفَانِ».

“Læs Qur'anen for mig. Da sagde jeg: Skal jeg læse Qur'anen for dig, når det er dig, den blev åbenbaret for? Han sagde: Jeg kan

lide at høre den fra andre. Så l ste jeg surat al-Nisa' indtil jeg kom til denne aya:

﴿فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا﴾

“Hvorledes (vil det være) hvis Vi hentede et vidne fra enhver nation, og Vi hentede dig som vidne over for disse” (OQM. Al-Nisa' 4: 41)

D r sagde han: Det er nok. Jeg vendte mig mod ham, og s  hans øjne flød (med tårer).’ (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Anas (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) holdt en tale, som jeg aldrig nogen sinde hørt magen til, hvor han sagde:

«لَوْ تَعْلَمُونَ مَا أَعْلَمُ لَضَحِكْتُمْ قَلِيلًا وَلَبَكَيْتُمْ كَثِيرًا، فَغَطَّى أَصْحَابُ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَجُوهَهُمْ وَلَهُمْ خَنِينٌ».

“Hvis I vidste, hvad jeg ved, ville I le lidt og græde meget. D r dækkede Allahs Sendebuds Sahaba deres ansigter og snøftede”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Abu Huraira, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمْ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ ... وَرَجُلٌ ذَكَرَ اللَّهَ خَالِيًا، فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ».

“Der er syv, som Allah overskygger med Sin skygge, den dag, der ingen skygge er foruden Hans ... og en mand, der mens han var alene ihukom Allah, hvorefter hans øjne blev fyldt med tårer”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Ibn 'Umar, som han sagde: Da Profetens smerte blev voldsommere blev han spurgt om *salah*, så sagde han:

«مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ بِالنَّاسِ، قَالَتْ عَائِشَةُ إِنَّ أَبَا بَكْرٍ رَجُلٌ رَفِيقٌ إِذَا قَرَأَ عَلَيْهِ الْبُكَاءُ ...».

“Befal Abu Bakr til at (lede) folk i salah. Så sagde A’isha: Abu Bakr er en blid mand. Når han reciterer (Qur’anen), overvældes han af gråd ...”. Dette er beretningen fra al-Bukhari, og i Muslims beretning stod der:

«قَالَتْ: فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّ أَبَا بَكْرٍ رَجُلٌ رَفِيقٌ، إِذَا قَرَأَ الْقُرْآنَ لَا يَمْلِكُ دَمْعُهُ ...».

“Hun sagde: Jeg sagde, o Allahs Sendebud, Abu Bakr er en blid mand. Når han reciterer Qur’anen, kan han ikke beherske sine tårer ...” (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Anas, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde til Ubai’ bin Ka’b (ra):

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ أَمَرَنِي أَنْ أَقْرَأَ عَلَيْكَ (لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا)، قَالَ: وَسَمَانِي؟ قَالَ: نَعَمْ، فَبَكَى أَبِي».

“Allah, den Stærke, den Almægtige, beordrede mig til at recitere (følgende) for dig:

﴿لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾

“Dem, som var vantro, kunne ikke ...” (OQM. Al-Bayyinah 98: 1);

Så sagde ’Ubai: Har Han nævnt mig ved navn? Han sagde: Ja. Da græd ’Ubai” (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَلِجُ النَّارَ رَجُلٌ بَكَى مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ حَتَّى يَعُودَ اللَّبَنُ فِي الضَّرْعِ، وَلَا يَجْتَمِعُ غُبَارٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَدُخَانُ جَهَنَّمَ».

“Ingen mand, som græd af Allahs frygt, vil træde ind i ilden, med mindre mælken vender tilbage til yveret, og intet støv (rejst i kamp) for Allahs sag vil samles med røg fra helvedet”. (Al-Tirmidhi sagde: *Hasan* og *sahih*).

- Det blev berettet via 'Abdullah bin al-Shakhir, som sagde:

«أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يُصَلِّي وَلَجَوْفَهُ أَزِيرٌ كَأَزِيرِ الْمَرْجَلِ مِنَ الْبُكَاءِ».

“Jeg kom til Allahs Sendebud (saaws), mens han udførte salah, hvor hans indre havde en snurren som (kogende) kedlens snurren grundet gråd”. Al-Nawawi sagde: Berettet via Abu Dawud og al-Tirmidhi i 'Al-Shama'il' med en *sahib* beretningskæde.

- Det blev berettet via Ibrahim bin 'Abdel-Rahman bin 'Awf, som sagde, at 'Abdel-Rahman bin 'Awf (ra) fik bragt mad, mens han fastede, hvorfor han sagde:

“Mus'ab bin 'Umair (ra), som er bedre end mig, blev dræbt. Han blev iført et ligklæde; når hans hoved blev dækket, blev hans fødder afdækket, og når hans fødder blev dækket, blev hans hoved afdækket. Så sagde han (dvs. Abdul-Rahman): Og Hamza, som er bedre end mig, blev også dræbt. Derefter blev det jordiske liv(s goder) forøget så meget for os – eller han sagde: Vi fik tildelt så meget af det jordiske liv(s goder) – at vi frygter, at vor belønning er blevet fremskyndet for os; derefter begyndte han at græde indtil han efterlod maden”.

- Det blev berettet via Al-Irbadh bin Sari'ya (ra), som sagde:

«وَعَظَّنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَوْعِظَةً وَجَلَّتْ مِنْهَا الْقُلُوبُ وَدَرَفَتْ مِنْهَا الْعُيُونُ ...».

“Allahs Sendebud (saaws) formanede os med en formaning, over hvilken hjerterne skælvede og øjnene flød (med tårer) ...”. (Abu Dawud, og al-Tirmidhi som sagde: *Hasan* og *sahib*).

- Det blev berettet via Anas (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ ذَكَرَ اللَّهَ فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ، حَتَّى يَصِيبَ الْأَرْضَ مِنْ دُمُوعِهِ، لَمْ يُعَذَّبْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“Den, der ihukommer Allah, hvorefter hans øjne flyder (med tårer) af frygt for Allah indtil hans tårer rammer gulvet, vil ikke

straffes på Opstandelsesdagen”. (Al-Hakim, og han karakteriserede den som *sahih*, og al-Dhahabi udtrykte sin enighed heri).

- Det blev berettet via Abu Raihana, som sagde: Vi drog af sted med Allahs Sendebud (saaws) i et slag, og jeg hørte ham sige:

«حُرِّمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ دَمَعَتْ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ، حُرِّمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ سَهَرَتْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَنَسِيتُ
الثَّالِثَةَ وَسَمِعْتُ بَعْدَ أَنَّهُ قَالَ حُرِّمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ غَضَّتْ عَنْ مَحَارِمِ اللَّهِ».

“Ilden er forbudt for et øje, der fælder en tåre af frygt for Allah; ilden er forbudt for et øje, der holder sig vågen for Allahs sag; og det tredje glemte jeg, og senere hørte jeg at han sagde: Ilden er forbudt for et øje, der sænker blikket over for det, som Allah har forbudt”. (Ahmad, og al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, hvilket al-Dhahabi og al-Tirmidhi er enige med ham heri, og ordlyden er hans).

- Det blev berettet via Abu Mulaikas søn, som sagde: Vi sad hos ’Abdullah bin ’Amru ved Stenen (ved Ka’ba), hvor han sagde:

“Græd, og hvis I ikke finder gråd, så lad som om I græder. Hvis I havde viden, ville hver af jer holde salah indtil hans ryg blev knækket, og han ville græde indtil hans stemme forsvandt”. (Al-Hakim, og han karakteriserede den som *sahih*, hvor al-Dhahabi udtrykte enighed heri).

- Det blev berettet via Ali (ra), som sagde:

«مَا كَانَ فِينَا فَارِسٌ يَوْمَ بَدْرٍ غَيْرَ الْمُقَدَّادِ، وَلَقَدْ رَأَيْنَا وَمَا فِينَا قَائِمٌ إِلَّا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
تَحْتَ شَجَرَةٍ يُصَلِّي وَيَبْكِي حَتَّى أَصْبَحَ».

“Der fandtes ingen riddere iblandt os ved Badr-dagen foruden al-Miqdad; jeg betragtede os, mens ingen iblandt os stod op (for Qiyam-salah) undtagen Allahs Sendebud (saaws), (som stod) under et træ, hvor han udførte salah og græd indtil morgenen indtraf”. (Ibn Khuzaima i sin ’Sahih’ (*hadith*-samling)).

- Det blev berettet via Thawban (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«طُوبَى لِمَنْ مَلَكَ نَفْسَهُ، وَوَسَّعَ بَيْتَهُ، وَبَكَى عَلَى خَطِيئَتِهِ».

“Salighed til den, der beherskede sig selv, og hvis hjem var rummeligt (nok) for ham, og som græd over sin synd”. (Al-Tabarani, som karakteriserede dens beretningskæde som *hasan*).

7. At være forhåbningsfuld over for Allah (swt), og ikke fortvivle Hans barmhjertighed

Meningen med *raja'* (dvs. forhåbning) er at have god tro om Allah (swt). Blandt andet vil det at have god tro om Allah (swt) sige, at du håber på Hans barmhjertighed, lettelse, tilgivelse og støtte. Allah (swt) har rost den, der gør dette og den, der frygter og befrygter Ham, og har gjort forhåbning og god tro til *wajib*, ligesom Han (swt) gjorde frygten til *wajib*. Derfor bør tjeneren være frygtsom og forhåbningsfuld. Beviserne for frygten er blevet nævnt. Følgende er nogle beviser fra Bogen (dvs. *Qur'anen*) og *Sunnah* vedrørende forhåbningen:

Allah (swt) sagde:

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ، وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

“Sandelig, de som har iman og som udvander og kæmper for Allahs sag – disse (er dem, som) håber på Allahs barmhjertighed. Og Allah er Tilgivende, Barmhjertig” (OQM. Al-Baqarah 2: 218)

﴿وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا، إِنَّ رَحْمَتَ رَبِّكَ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ﴾

“Og påkald Ham i frygt og håb, da Allahs barmhjertighed er nær dem, der handler godt” (OQM. Al-A'raf 7: 56)

﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِّلنَّاسِ عَلَىٰ ظُلْمِهِمْ، وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ﴾

“Og din Herre er sandelig fuld af tilgivelse mod menneskene trods deres uretfærdighed. Og din Herre er visseelig streng i Sin straf” (OQM. Al-Ra'd 13: 6)

﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ، إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا﴾

“Disse, som de påkalder, søger (*sehv*) nærhed til deres Herre (for at komme) nærmest, og de håber på Hans barmhjertighed og frygter Hans straf, da din Herres straf er frygtet” (OQM. Al-Isra’ 17: 57)

﴿وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا، وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ﴾

“Og de (*plejede*) at påkalde Os i håb og frygt, og de var underdanige for Os”
(OQM. Al-Anbiya’ 21: 90)

﴿أَمَّنْ هُوَ قَانَتْ ءَانَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ، قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ. إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ﴾

“Er den, som står længe og lydigt (*i bøn*) i nattens timer, idet han kaster sig ned og står opret og frygter al-’Akbirah og håber på sin Herres barmhjertighed, (*lig den, som er ulydig*)? Sig: Mon de, der er vidende, og de, der er uvidende, er lige? Sandelig, det er kun de forstandige som vil tænke sig om” (OQM. Al-Zumar 39: 9)

Fra *Sunnah* er der følgende:

- Det blev berettet via Wathilah bin Al-Asqa’, som sagde:

«... فَأُبَشِّرُ فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: قَالَ اللَّهُ جَلَّ وَعَلَا: أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي، إِنَّ ظَنَّ خَيْرًا فَلَهُ، وَإِنْ ظَنَّ شَرًّا فَلَهُ».

“... Glæd dig, da jeg hørte Allahs Sendebud (*saaws*) sige: **Allah, den Almægtige, den Ophøjede sagde: Jeg er som Min tjeners tro på Mig, hvis han tror godt, får han det, og hvis han tror ondt, får han det**”. (Ahmad med en *hasan* beretningskæde, og Ibn Hibban i sin ’Sahih’ (*hadith*-samling)). Hans tale: “**Og hvis han tror ondt, får han det**” er et indicium (dvs. *qarina*) for, at anmodningen er beslutsom, dvs. at befalingen om forhåbningen og god tro, som er nævnt i *Qur’an*-versene og *abadith*, angiver *wujub* (forpligtigelsen).

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«يَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي، وَأَنَا مَعَهُ حِينَ يَذْكُرُنِي ...».

“Allah, den Stærke, den Almægtige, siger: Jeg er som Min tjeners tro på Mig, og Jeg er med ham, når han ihukommer Mig ... ”.
(Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Jabir (ra), at han hørte Profeten (saaws), tre dage før sin død, sige:

«لَا يَمُوتَنَّ أَحَدُكُمْ إِلَّا وَهُوَ يُحْسِنُ الظَّنَّ بِاللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ».

“Ingen af jer må dø, med mindre han har god tiltro til Allah, den Stærke, den Almægtige”. (Muslim).

- Det blev berettet via Anas (ra), at Profeten (saaws) kom ind til en ung mand, som var døende, og sagde:

«كَيْفَ تَجِدُكَ؟ قَالَ: أَرْجُو اللَّهَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَإِنِّي أَخَافُ ذُنُوبِي، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا يَجْتَمِعَانِ فِي قَلْبٍ عَيْدٌ فِي مِثْلِ هَذَا الْمَوْطِنِ إِلَّا أَعْطَاهُ اللَّهُ مَا يَرْجُو وَآمَنَهُ مِمَّا يَخَافُ».

“Hvordan har du det? Han sagde: O Allahs Sendebud, jeg er forhåbningsfuld over for Allah og frygter for mine forseelser. Så sagde Allahs Sendebud (saaws): (Når) disse to samles i en tjeners hjerte i en sådan tilstand, vil Allah bestemt skænke ham, hvad han håber på, og sikre ham mod det, han frygter”. (Al-Tirmidhi, Ibn Majah, og al-Hafiz al-Mundhiri sagde: Dens beretningskæde er *hasan*).

- Det blev berettet via Anas (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: يَا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ مَا دَعَوْتَنِي وَرَجَوْتَنِي غَفَرْتُ لَكَ عَلَى مَا كَانَ مِنْكَ وَلَا أَهْلِي، يَا ابْنَ آدَمَ لَوْ بَلَغَتْ ذُنُوبُكَ عَنَانَ السَّمَاءِ ثُمَّ اسْتَغْفَرْتَنِي غَفَرْتُ لَكَ، يَا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ لَوْ أَتَيْتَنِي بِقُرَابِ الْأَرْضِ خَطَايَا ثُمَّ لَقِيتَنِي لَا تَشْرِكَ بِي شَيْئًا لَأَتَيْتَكَ بِقُرَابِهَا مَغْفِرَةً».

“Allah, den ophøjede, sagde: O du, Adams søn, såfremt du beder Mig og bønfaller Mig, tilgiver Jeg dig for (alt), hvad du har foretaget dig, og det er Mig ligegyldigt. O du, Adams søn, hvis dine forseelser nåede op til himlens skyer, hvorefter du bad Mig om tilgivelse, ville Jeg tilgive dig. O du, Adams søn, hvis du kommer til Mig med synder i jordens omfang, hvorefter du mødte Mig uden at have begået shirk mod Mig, ville Jeg komme til dig med lige så stor omfang af tilgivelse”. (Al-Tirmidhi, som sagde: En *hasan hadith*).

Hvad angår fortvivlelsen, så er den lig håbløsheden. De er synonymmer, og er det modsatte af forhåbning. Fortvivlelsen over Allahs barmhjertighed og nåde er *haram*. Følgende er beviset herpå fra Bogen (*Qur’anen*) og *Sunnah*:

Bogen (dvs. *Qur’anen*): Hans (swt) tale:

﴿يَا بَنِي آدَهْبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَيَّأَسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ، إِنَّهُ لَا يَيْئَسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ﴾

“O mine sønner, gå og forhør jer om Yusuf og hans broder og fortvivl ikke Allahs *rauh*, da ingen fortvivler Allahs *rauh*, undtagen de folk, som er vantro” (OQM. Yusuf 12: 87)

Allahs *rauh* er Hans lettelse og barmhjertighed.

﴿قَالُوا بَشِّرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْقَانِطِينَ. قَالَ وَمَنْ يَقْنَطُ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ﴾

“De svarede: Vi har bragt dig en glædelig meddelelse på grundlag af sandheden. Du skal derfor ikke bære til dem, der er fortvivlede. Han svarede: Og hvem kan fortvivle sin Herres barmhjertighed – undtagen de, der er vildfarne” (OQM. Al-Hijr 15: 55-56)

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَئِسُوا مِنْ

رَحْمَتِي وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

“Og de, som erklærer kufr på Allahs ayat og mødet med Ham, har visselig fortvivlet Min barmhjertighed, og de vil få en smertelig straf” (OQM. Al-Ankabut 29: 23)

﴿قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ، إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا، إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾

“Sig: O Mine tjener, som har begået (mange) overtrædelser mod sig selv, fortvivl ikke Allahs barmhjertighed, da Allah tilgiver alle synder. Han er den Tilgivende, den Barmhjertige” (OQM. Al-Zumar 39: 53)

Sunnah:

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَوْ يَعْلَمُ الْمُؤْمِنُ مَا عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الْعُقُوبَةِ مَا طَمَعَ بِجَنَّتِهِ أَحَدٌ، وَلَوْ يَعْلَمُ الْكَافِرُ مَا عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الرَّحْمَةِ مَا قَنَطَ مِنْ جَنَّتِهِ أَحَدٌ».

“Hvis den troende vidste, hvad Allah har af straf, ville ingen have håb om Hans Paradis. Og hvis den vantro vidste, hvad Allah har af nåde, ville ingen fortvivle Hans Paradis”. (Der er enighed herom).

- Det blev berettet via Fadhala bin 'Ubaid, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«وَثَلَاثَةٌ لَا تَسْأَلُ عَنْهُمْ: رَجُلٌ نَازَعَ اللَّهَ عِزًّا وَجَلَّ رِدَاءُهُ فَإِنَّ رِدَاءَهُ الْكِبْرِيَاءُ وَإِزَارَهُ الْعِزَّةُ، وَرَجُلٌ شَكَّ فِي أَمْرِ اللَّهِ، وَالْقَنُوطُ مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ».

“Og tre må du ikke spørge om: En mand, som stred mod Allah, den Stærke, den Almægtige, om Hans klæde, da Hans klæde er overlegenhed og Hans lændeklæde er 'izza (almægtighed); og en mand, der tvivlede på Allahs sag, samt fortvivlelsen om Allahs barmhjertighed” (Ahmad, Al-Tabarani og Al-Bazzar). Al-Haithami

sagde: Dens mænd er pålidelige. Al-Bukhari i (sit værk) 'Al-Adab', og Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling).

- Det blev berettet via Habba og Sawa', Khalids børn, som sagde:

«دَخَلْنَا عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يُعَالِجُ شَيْئًا فَأَعْنَاهُ عَلَيْهِ فَقَالَ: لَا تَيْسَسَا مِنَ الرِّزْقِ مَا تَهَزَّزَتْ رُءُوسُكُمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ تَلَدُهُ أُمُّهُ أَحْمَرُ لَيْسَ عَلَيْهِ قَشْرٌ، ثُمَّ يَرْزُقُهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ».

“Vi kom ind til Profeten (saaws), mens han ordnede noget, hvor vi hjalp ham med det, så sagde han: **I må ikke være håbløse angående rizq (livsforsyning), så længe jeres hoveder ryster, for mennesket fødes af sin moder rødt og uden skal, hvorefter Allah, den Stærke, den Almægtige skænker ham rizq**”. (Ahmad, Ibn Majah og Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling).

- Der blev berettet via Ibn 'Abbas, at en mand sagde: O Allahs Sendebud, hvad er de store (synder): Han sagde:

«الشِّرْكُ بِاللَّهِ، وَالْأَيَّاسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ، وَالْقَنُوطُ مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ».

“**Shirk mod Allah, håbløshed om Allahs nåde, og fortvivlelse om Hans barmhjertighed**”. (Al-Haithami sagde: Al-Bazzar og al-Tabarani berettede den og dens (beretnings-)mænd er pålidelige, og både al-Suyuti og al-Iraqi karakteriserede den som *hasan*).

Sendebudene, må Allahs hilsen være med dem, var ikke håbløse i forhold til Allahs sejr, men var håbløse i forhold til deres folk; Allah (swt) sagde:

﴿حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِّبُوا جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَنْ نَشَاءُ، وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ﴾

“Indtil sendebudene fortvivlede og tænkte, at de blev anfægtet, da kom Vor sejr til dem. Da blev de, Vi ville, reddet. Og Vor straf kan ikke afvendes fra det forbryderiske folk” (OQM. Yusuf 12: 110)

Al-Bukhari berettede, at A'isha (ra) plejede at recitere (førnævnte *aya*) således:

﴿كَذَّبُوا﴾

“blev benægtet” (OQM.),

altså med tryk (på bogstavet *dh*), hvilket vil sige, at benægtelsen kom fra folkene mod sendebudene, da sendebudene er ufejlbarlige.

8. Udholdenhed under prøvelse og tilfredshed med skæbnen

Allah (swt) sagde:

﴿أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخِلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ، مَسْتَهْمُ الْبِئْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصُرَ اللَّهُ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ﴾

“Eller troede I, at I ville indtræde jannab, når der endnu ikke er sket jer det samme som (skete) dem, der gik bort før jer? Trængsler og nød ramte dem, og de blev voldsomt rystet, indtil Sendebudet og de, som havde iman med ham, sagde: Hvornår (kommer) Allahs sejr? Sandelig, Allahs sejr er visselig nær” (OQM. Al-Baqarah 2: 214)

﴿وَلَبَلُّوكُم بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ. الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ. أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ، وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ﴾

“Og Vi vil visselig prøve jer med en vis del frygt og sult og tab af ejendom og liv og afgrøder, men forkynd et gladeligt budskab til de udholdende. (Til) dem, der – når en ulykke rammer dem – siger: Sandelig, vi tilhører Allah, og til Ham vender vi tilbage. (Det er) disse, over hvem velsignelser og barmhjertighed fra deres Herre (kommer), og det er disse, som er de retledte” (OQM. Al-Baqarah 2: 155-57)

﴿لَتَبْلُوَنَّ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ، وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا، وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزَمِ الْأُمُورِ﴾

“I skal visselig blive prøvet i forhold til jeres ejendom og jer selv, og I skal visselig høre megen fornærmelser fra dem, til hvem bogen blev givet før jer, og fra afgudsdyrkerne, men hvis I er udholdende og (udviser) taqwa, så er dette sandelig (af) stærk beslutsomhed” (OQM. Aal-Imran 3: 186)

﴿إِنَّمَا يُوقَى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾

“Sandelig, de udholdende vil få deres løn uden regnskab”
(OQM. Al-Zumar 39: 10)

﴿وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ﴾

“Og forkynd et glædeligt budskab til de udholdende”
(OQM. Al-Baqarah 2: 155)

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اصْبِرُوا﴾

“O I som har iman, vær udholdende” (OQM. Aal-’Imran 3: 200)

﴿وَلَمَن صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنَ عِزِّ الْأُمُورِ﴾

“Men den, der er udholdende og tilgiver, (står højere), thi noget sådant er af stærk beslutsomhed” (OQM. Al-Shura 42: 43)

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ، إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ﴾

“Og I som har iman, søg hjælp i udholdenhed og salah, da Allah er med de udholdende” (OQM. Al-Baqarah 2: 153)

Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ إِذَا أَحَبَّ قَوْمًا ابْتَلَاهُمْ فَمَنْ صَبَرَ فَلَهُ الصَّبْرُ وَمَنْ جَزَعَ فَلَهُ الْجَزَعُ».

“Når Allah, den Stærke, den Almægtige, elsker et folk, vil Han udsætte dem for prøvelse. Den, der viser udholdenhed, får (gengældt sin) udholdenhed, og den, der viser uudholdenhed, får (gengældt sin) uudholdenhed”. (Autoriseret af Ahmad via Mahmoud bin Labid).

- Ahmad autoriserede beretningen via Mus'ab bin Sa'd af sin far, som sagde: Jeg sagde: O Allahs Sendebud, hvem blandt folk lider den mest voldsomme prøvelse? Han sagde:

«الْأَنْبِيَاءُ ثُمَّ الصَّالِحُونَ ثُمَّ الْأَمْثَلُ فَالْأَمْثَلُ مِنَ النَّاسِ يُبْتَلَى الرَّجُلُ عَلَى حَسَبِ دِينِهِ فَإِنْ كَانَ فِي دِينِهِ صَلَابَةٌ زِيدَ فِي بَلَاءِهِ وَإِنْ كَانَ فِي دِينِهِ رِقَّةٌ خُفِّفَ عَنْهُ وَمَا يَزَالُ الْبَلَاءُ بِالْعَبْدِ حَتَّى يَمْشِيَ عَلَى ظَهْرِ الْأَرْضِ لَيْسَ عَلَيْهِ خَطِيئَةٌ».

“Profeterne, dernæst de retfærdige, og derefter (deres) nærmeste mage og næstnærmeste mage blandt folk. Manden vil udsættes for prøvelse ifølge sin Deen. Ifald der er styrke i hans Deen, vil hans prøvelse forøges, og ifald der er blødhed i hans Deen, vil han blive lettet (herfor). Sandelig, prøvelsen vil vare ved for tjeneren indtil han går på jordens overflade uden en synd på sig”.

Det blev berettet via Abu Malik al-Ash'ari (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... وَالصَّبْرُ ضِيَاءٌ ...».

“... Og udholdenhed er belysning” Muslim.

- Det blev berettet via Abu Sa'id al-Khudari (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«وَمَنْ يَتَصَبَّرْ يُصْبِرْهُ اللَّهُ، وَمَا أُعْطِيَ أَحَدٌ عَطَاءً خَيْرًا وَأَوْسَعَ مِنَ الصَّبْرِ».

“... Og til den, der eftersøger udholdenhed, vil Allah give udholdenhed; og ingen får tildelt en gave, der er bedre og større end udholdenheden”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Yahya Suhaib bin Sinan (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَاءٌ صَبَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ».

“... Og hvis han rammes af en ulykke og viser sabr, vil det være godt for ham”. Muslim.

- Det blev berettet via Anas (ra), som sagde:

«مَرَّ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِامْرَأَةٍ تَبْكِي عِنْدَ قَبْرِ، فَقَالَ: اتَّقِي اللَّهَ وَاصْبِرِي، قَالَتْ إِلَيْكَ عَنِّي، فَإِنَّكَ لَمْ تُصَبِّ بِمُصِيبَتِي، وَلَمْ تَعْرِفْهُ، فَقِيلَ لَهَا إِنَّهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَتَتْ بَابَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَلَمْ تَجِدْ عِنْدَهُ بَوَابِينَ، فَقَالَتْ لَمْ أَعْرِفْكَ فَقَالَ: إِنَّمَا الصَّبْرُ عِنْدَ الصَّدَمَةِ الْأُولَى».

“Profeten (saaws) gik forbi en kvinde, som græd ved en grav, hvor han sagde til hende: Frygt Allah og hav sabr, så sagde hun: Væk med dig, du er ikke ramt af min ulykke og har heller ikke oplevet den. Hun vidste ikke hvem han var. Der blev sagt til hende, at han er Profeten (saaws). Hun tog så til Profeten (saaws)’s dør, hvor hun ingen dørvogter fandt hos ham. Hun sagde: Jeg kendte dig ikke. Han sagde: Sabr (gælder) kun ved det første chok”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: مَا لِعَبْدِي الْمُؤْمِنِ عِنْدِي جَزَاءٌ إِذَا قَبِضْتُ صَفِيَّهُ مِنْ أَهْلِ الدُّنْيَا ثُمَّ احْتَسَبَهُ إِلَى الْجَنَّةِ».

“Allah, Den Ophøjede, siger: Min troende tjener har alene Paradiset som gengældelse, ifald Jeg lod hans kære dø blandt verdens folk, hvor han derefter udviste tilfredshed over for det for at få belønning herfor”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via A’isha (ra), at hun spurgte Allahs Sendebud (saaws) om pesten, så fortalte han hende:

«أَنَّهُ كَانَ عَذَابًا يَبْعَثُهُ اللَّهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ، فَجَعَلَهُ اللَّهُ تَعَالَى رَحْمَةً لِلْمُؤْمِنِينَ، فَلَيْسَ مِنْ عَبْدٍ يَقَعُ فِي الطَّاعُونَ، فَيَمُوتُ فِي بَلَدِهِ صَابِرًا مُحْتَسِبًا يَعْلَمُ أَنَّهُ لَا يُصِيبُهُ إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ، إِلَّا كَانَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِ الشَّهِيدِ».

“At den var en straf, som Allah sendte mod dem, Han ville, hvorefter Allah, Den Opøjede, gjorde den til en barmhjertighed for de troende. Enhver tjener, som oplever pesten vil bestemt få en belønning mægtig som martyrens, såfremt han forbliver i sit land

udvisende sabr og tilfredshed for at få belønning herfor, alt imens han er vis om, at intet rammer ham undtagen det, som Allah har foreskrevet for ham”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via Anas (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ: إِذَا ابْتَلَيْتُ عَبْدِي بِحَبِيبَتِيهِ فَصَبْرٍ، عَوَضَتْهُ مِنْهُمَا الْجَنَّةُ».

“Allah, den Stærke, den Almægtige sagde: Hvis Jeg har udsat Min tjener for en prøvelse med hans to kære og han udviser sabr (herfor), vil Jeg kompensere dem med Paradiset”. Han mener hans øjne. Berettet af al-Bukhari.

- Det blev berettet via Ata’ bin Abu Rabah, som sagde: Ibn ’Abbas (raa) sagde til mig: Skal jeg ikke vise dig en kvinde fra Paradiset? Jeg sagde: Jo. Han sagde:

«هَذِهِ الْمَرْأَةُ السَّودَاءُ، أَتَتْ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَتْ: إِنِّي أُصْرَعُ، وَإِنِّي أَتَكْشَفُ، فَادْعُ اللَّهَ تَعَالَى لِي، قَالَ: إِنْ شِئْتَ صَبَرْتُ وَلَكَ الْجَنَّةُ، وَإِنْ شِئْتَ دَعَوْتُ اللَّهَ تَعَالَى أَنْ يُعَافِيكَ، فَقَالَتْ أَصْبِرُ، فَقَالَتْ فَإِنِّي أَتَكْشَفُ، فَادْعُ اللَّهَ أَنْ لَا أَتَكْشَفَ فَدَعَا لَهَا».

“Denne sorte kvinde, som kom til Profeten (saaws) og sagde: Jeg får anfald og bliver blottet, så bed Allah, Den Ophøjede, for min skyld. Han sagde: Hvis du vil, hav sabr og du får Paradiset, ellers vil jeg - hvis du ønsker det - bede Allah, Den Ophøjede, om at helbrede dig. Hun sagde: Jeg holder ud. Dér sagde hun: Jeg bliver blottet, så bed Allah om, at jeg ikke bliver blottet, så bad han for hende”: Der er enighed herom.

- Det blev berettet via ’Abdullah bin Abu Awfa (raa):

«أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فِي بَعْضِ أَيَّامِهِ الَّتِي لَقِيَ فِيهَا الْعَدُوَّ، انْتَبَهَرَ حَتَّى إِذَا مَالَتِ الشَّمْسُ قَامَ فِيهِمْ، فَقَالَ: أَيُّهَا النَّاسُ لَا تَمْتَنُوا لِقَاءَ الْعَدُوِّ، وَاسْأَلُوا اللَّهَ الْعَافِيَةَ، فَإِذَا لَقِيتُمُوهُمْ فَاصْبِرُوا، وَاعْلَمُوا أَنَّ الْجَنَّةَ تَحْتَ ظِلِّالِ السُّيُوفِ، ثُمَّ قَالَ: اللَّهُمَّ، مُنْزِلَ الْكِتَابِ، وَمُجْرِيَ السَّحَابِ وَهَازِمَ الْأَحْزَابِ، اهْزِمْهُمْ وَانصُرْنَا عَلَيْهِمْ».

“At Allahs Sendebud (saaws) i nogle af sine dage, hvor han traf fjenden, ventede indtil solen dalede, hvorefter han rejste sig foran dem og sagde: O folk, ønsk ikke et møde med fjenden, men bed Allah om sikkerhed; og ifald I møder dem, så udvis sabr og vid, at Paradiset er under sværdenes skygge. Derefter sagde han: O Allah, Åbenbarer af Bogen, Bevægeren af skyerne, og Nedlæggeren af partierne, nedlæg dem og giv os sejr over dem”. Der er enighed herom.

Dette var vedrørende *sabr* (udholdenhed) under prøvelsen. Hvad angår tilfredshed med *Qada'* (guddommelig skæbne), så blev der berettet en beretning af Ibn Abu 'Asim, al-Bukhari i 'al-Adab al-Mufrad' og al-Hakim, der karakteriserede beretningen som *sahih*, hvilket al-Dhahabi udtrykte enighed med ham om. Beretningens ordlyd er som følger:

«وَأَسْأَلُكَ الرِّضَا بَعْدَ الْقَضَاءِ».

“Og jeg beder dig om tilfredshed efter Qada'”. Ydermere roste Lovgiveren (dvs. Allah) tjenerens underkastelse i *hadith'en* via Abu Huraira (ra), hvori Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أَلَا أَعْلَمُكَ أَوْ أَذُنُكَ عَلَى كَلِمَةٍ مِنْ تَحْتِ الْعَرْشِ مِنْ كَنْزِ الْجَنَّةِ: لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، يَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ أَسْلَمَ عَبْدِي وَاسْتَسْلَمَ».

“Skal jeg ikke lære dig eller vejlede dig om et ord neden under Tronen, fra Paradisets skatte: Der er ingen evne eller styrke, men kun ved hjælp af Allah (La hawla wala quwwata illa be-Allah). (Dér) vil Allah, den Stærke, den Almægtige, sige: Min tjener underkastede sig og overgav sig”. Berettet af al-Hakim, som sagde, at dens beretningskæde er *sahih*, og at der ikke kendes til en mangel (dvs. *illa*) heri, og de to (dvs. al-Bukhari og Muslim) har ikke autoriseret den. Ibn Hajar sagde: Al-Hakim autoriserede den med en stærk beretningskæde.

Mishag mod *Qada'* er *haram*. Al-Qurafi nævnte i 'al-Zakhira' at der *ijma'* (enstemmighed) herom, og hermed mener han mujtahidins (dvs. de jurakyndiges) *ijma'*, hvis ordlyd er: “Mishaget mod Qada' er *haram* gennem *ijma'*”. Endvidere skelnede han mellem *Qada'*

(skæbnen/afgørelsen) og det afgjorte, hvor han sagde: “Hvis mennesket blev ramt af en sygdom og led af sygdommen grundet sin natur, så er dette ikke et mishag mod *Qada'*, men et mishag mod det afgjorte. Men ifald han sagde: Hvad har jeg gjort, siden dette ramte mig? Hvad er min skyld? Jeg fortjente ikke dette, så er det et mishag mod *Qada'*, og ikke det afgjorte”. Den førnævnte *hadith* af Mahmoud bin Labid (ra) tyder på forbuddet mod at vise mishag mod *Qada'*. I *hadith'en* stod der, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ اللَّهَ إِذَا أَحَبَّ قَوْمًا ابْتَلَاهُمْ، فَمَنْ رَضِيَ فَلَهُ الرِّضَا، وَمَنْ سَخَطَ فَلَهُ السَّخَطُ».

“Når Allah elsker et folk, vil Han udsætte dem for prøvelse; så den, der er tilfreds, får (Allahs) tilfredshed, og den, der er mishaget, får (Allahs) mishag”. Ahmad og al-Tirmidhi, Ibn Muflih sagde: Dens beretningskæde er *jayyid* (dvs. god).

Tilfredshed og mishag er blandt menneskets handlinger, og derfor belønnes det for tilfredsheden og straffes for mishaget. Hvad angår *Qada'*, så er den ikke blandt menneskets handlinger, og derfor bliver mennesket ikke spurgt om hændelsen af *Qada'*, da den ikke er hans handling. Til gengæld bliver mennesket spurgt om hans tilfredshed og mishag, da disse er hans handlinger. Allah (swt) sagde:

﴿وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى﴾

“Og at mennesket kun får, hvad det har stræbt efter”
(OQM. Al-Najm 53: 39)

Ydermere udgør denne *Qada'* et bod (dvs. *kaffara*) for menneskets synder og et middel, hvorigennem hans forseelser bortfalder. Beviserne på denne opfattelse er mange, herunder *hadith'en* via 'Abdullah, som der er enighed om. Heri står der, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... مَا مِنْ مُسْلِمٍ يُصِيبُهُ أَذًى شَوْكَةً فَمَا فَوْقَهَا إِلَّا كَثَّرَ اللَّهُ بِهَا سَيِّئَاتِهِ كَمَا تَحْطُ الشَّجَرَةُ وَرَقَّهَا».

“... (For) enhver muslim, der rammes af en skade, (det være sig) en torn, og hvad der er derover, vil Allah visselig lade det sone hans ugerninger, ligesom træet lægger sine blade fra sig”. Og

heriblandt er der også *hadith'en* af A'isha, som der er enighed om, hvori hun sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا تُصِيبُ الْمُؤْمِنَ شَوْكَةٌ فَمَا فَوْقَهَا إِلَّا قَصُّ اللَّهِ بِهَا مِنْ خَطِيئَةٍ».

“(For alt) hvad der rammer en troende, (det være sig) en torn og hvad der er derover, vil Allah visselig derved skære en synd (væk)”, og i en anden beretning står der “mindske”. I *hadith'en* af Abu Huraira og *hadith'en* af Abu Sa'id, som der for begges vedkommende er enighed om, sagde Profeten (saaws):

«مَا يُصِيبُ الْمُؤْمِنَ مِنْ نَصَبٍ وَلَا وَصَبٍ وَلَا هَمٍّ وَلَا حَزَنٍ وَلَا غَمٍّ، حَتَّى الشَّوْكَةُ يُشَاكُهَا، إِلَّا كَفَّرَ اللَّهُ بِهَا مِنْ خَطَايَاهُ».

“(For alt) hvad der rammer en troende, (det være sig) udmattelse, langvarig smerte, bekymring, bedrøvelse eller sørgmodighed, selv tornen, der stikker ham, vil Allah visselig lade disse sone for hans synder”. I denne kategori er der ligeledes beretninger af Sa'd, Mu'awiya, Ibn 'Abbas, Jabir, Umm al-Ala', Abu Bakr, 'Abdul-Rahman bin Azhar, al-Hasan, Anas, Shaddad og Abu 'Ubaida, må Allah være tilfreds med dem, hvis beretningskæder enten er *hasan* eller *sahih*, hvor de alle henviser (disse beretninger) til Allahs Sendebud (saaws) om, at prøvelser får forseelserne til at bortfalde.

Ydermere er der *hadith'en* via A'isha (ra), som der er enighed om, hvori der står, at han (saaws) sagde:

«مَا مِنْ مُسْلِمٍ يُشَاكُ شَوْكَةً فَمَا فَوْقَهَا إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ بِهَا دَرَجَةً، وَحُطَّ عَنْهُ بِهَا خَطِيئَةٌ».

“Enhver muslim, der bliver stukket af en torn, og hvad der er derover, vil Allah visselig derved forfremme en grad og lade en af hans synder bortfalde”. I en anden beretning står der:

«إِلَّا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِهَا حَسَنَةً».

“Vil Allah visselig optegne en belønning til ham herfor”. Belønningen i denne sammenhæng gælder for tilfredsheden med *Qada'*, udholdenhed over for det, taknemmelighed og at man ikke beklager sig over for andre end Allah. Mange *ahadith* er kommet med denne

betingelse, heriblandt *hadith'en* berettet af Muslim via Suhaib (ra), om at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«عَجَبًا لِأَمْرِ الْمُؤْمِنِ إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ لَهُ خَيْرٌ، إِنْ أَصَابَتْهُ سَرَاءٌ شَكَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ، وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَاءٌ صَبَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ، وَلَيْسَ ذَلِكَ لِأَحَدٍ إِلَّا لِلْمُؤْمِنِ».

“Hvor underligt er den troendes forhold, (idet) alle hans forhold er gode. Hvis en lykke træffer ham, viser han taknemmelighed, hvor dette vil være godt for ham. Og hvis en ulykke rammer ham, viser han sabr, hvor dette vil være godt for ham; og dette gælder ingen, undtagen den troende”. Al-Hakim berettede via Abu al-Darda’ følgende beretning, som han karakteriserede som *sahih*, hvor al-Dhahabi udtrykte sin enighed heri. Abu al-Darda’ (ra) sagde: Jeg hørte Abu al-Qasim (saaws) sige:

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ: يَا عِيسَى ابْنِي بَاعْثْ مَنْ بَعْدَكَ أُمَّةً، إِنْ أَصَابَهُمْ مَا يُحِبُّونَ حَمِدُوا اللَّهَ، وَإِنْ أَصَابَهُمْ مَا يَكْرَهُونَ احْتَسَبُوا وَصَبَرُوا وَلَا حِلْمَ وَلَا عِلْمَ، قَالَ يَا رَبِّ كَيْفَ يَكُونُ هَذَا؟ قَالَ: أُعْطِيهِمْ مِنْ حِلْمِي وَعِلْمِي».

“Allah, den Stærke, den Almægtige, sagde: O 'Isa, efter dig vil Jeg sandelig udsende en nation; hvis noget de kan lide, rammer dem, vil de takke Allah, og hvis noget de afskyr, rammer dem, vil de vise tilfredshed for at få belønning herfor og vise udholdenhed uden nogen overbærenhed eller viden. Han (dvs. 'Isa) sagde: O Herre, hvorledes kan det være? Han sagde: Jeg tildeler dem af Min overbærenhed og viden”. Ligeledes berettede al-Tabarani med en acceptabel beretningskæde via Ibn 'Abbas (raa), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ أَصِيبَ بِمُصِيبَةٍ بِمَالِهِ أَوْ فِي نَفْسِهِ فَكَتَمَهَا وَلَمْ يَشْكُهَا إِلَى النَّاسِ، كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ يَغْفِرَ لَهُ».

“Det tilkommer Allah at tilgive den, der rammes af en ulykke i (forhold til) sin ejendom eller sig selv, og skjuler det, og ikke beklager sig over dette til folk”. Al-Bukhari berettede via Anas (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ: إِذَا ابْتَلَيْتُ عَبْدِي بِحَبِيبَتِيهِ فَصَبَرَ عَوَّضْتُهُ مِنْهُمَا الْجَنَّةَ».

“Allah, den Stærke, den Almægtige sagde: Hvis Jeg har udsat min tjener for en prøvelse med hans to kære, og han udviser udholdenhed (herfor), vil Jeg erstatte dem med Paradiset for ham”. Ligeledes berettede al-Bukhari i ‘al-Adab al-Mufrad’ via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا مِنْ مُسْلِمٍ يُشَاكُ شَوْكَةً فِي الدُّنْيَا يَحْتَسِبُهَا إِلَّا قُضِيَ بِهَا مِنْ خَطَايَاهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“Enhver muslim, som bliver stukket af en torn i verden (og viser tilfredshed) for at få belønning herfor, han vil sandelig derved afvikle (nogle) af sine forseelser på Opstandelsesdagen”.

I denne forbindelse bør vi nødvendigvis stoppe op for at overveje *sabr* for således, at fjerne misforståelsen hos nogle muslimer omkring dens dens realitet og betydning.

Nogle mennesker tror, at man udviser *sabr*, når man vender sig indad, isolerer sig fra folk, forlader *munkar* og dens gerningsmænd, samt ser det ulovlige blive krænket, Allahs *budud* (dvs. forordnede straf) blive ophævet og *jihad* afskaffet, alt imens man ikke tager et standpunkt over for fornævnte, men holder sig væk derfra og undlader at forbyde *munkar*.

Eller at man forstår *sabr* således, at vedkommende beskytter sig selv mod skade, og undgår at blive udsat, så han ikke bliver ramt af noget i form af forfølgelse fra Allahs fjender, og derfor ikke tør sige sandhedens ord eller beskæftige sig med det, som Allah er tilfreds med. Tværtimod forholder han sig tavs og afsides i et hjørne, og siger om sig selv at han udviser *sabr*.

Dette er ikke den *sabr*, hvis indehavere Allah (swt) har forberedt salighedens haver til:

﴿إِنَّمَا يُؤْتِي الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾

“Sandelig, de udholdende vil få deres løn uden regnskab”
(OQM. Al-Zumar 39: 10)

Dette er derimod selve afmagten, som Allahs Sendebud (saaws) plejede at bede om beskyttelse mod:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الْعَجْزِ وَالْكَسَلِ وَالْجُبْنِ وَالْبُخْلِ وَالْهَمِّ وَالْحَزَنِ وَغَلَبَةِ الدَّيْنِ وَقَهْرِ الرِّجَالِ».

“Jeg beder Allah om beskyttelse mod afmagt og dovenskab, kujoneri og nærighed, bekymring og bedrøvelse og gældens overvældelse og overmanding af mænd”.

Sabr er, at du ytrer sandheden, handler efter sandheden og, for Allahs skyld, tåler skaden, som resulterer fra dette, uden at du afviger, lader dig svække eller føjer dig.

Sabr er det, som Allah gjorde til et resultat af *taqwa* (dvs. gudsfrygt) gennem Sin (swt) tale:

﴿إِنَّهُ مَنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ﴾

“Sandelig, (for) den, der (udviser) gudsfrygt og *sabr*, og for dem, som handler godt, lader Allah visselig ikke belønningen gå til spilde” (OQM. Yusuf 12: 90)

Sabr er det, som Han (swt) knyttede til *mujahidin*:

﴿وَكَايْنٍ مِنْ نَبِيِّ قَاتَلَ مَعَهُ رَبِّيُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا، وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ﴾

“Og hvor mangen profet (har der ikke været), med hvem der kæmpede mange gudhengirne, og de svækkedes ikke på grund af det, der ramte dem for Allahs sag, og de blev ikke svage, og de gav ikke efter. Og Allah elsker de udholdende” (OQM. Aal-’Imran 3: 146)

Det er udholdenheden over for prøvelsen og udholdenheden over for *Qada*, som fører til standhaftighed, ikke svækkelse, og fører til fastholdelse ved Bogen (dvs. *Qur’anen*), ikke til at forkaste denne under påskuddet af ulykkens frygtelighed, samt øger vedkommendes tilknytning til sin Herre, ikke afholdelsen fra Ham:

﴿فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾

“Da råbte han i (alle) mørke: Der er ingen gud undtagen Dig. Ophøjet er Du og fri for alle mangler - Jeg hører visselig til de uretfærdige” (OQM. Al-Anbiya’ 21: 87)

Det er den udholdenhed, som skærper motivationen og forkorter vejen til Paradiset. Det er Bilals, Khabbabs og Yasir-familiens udholdenhed:

«صَبْرًا آلَ يَاسِرٍ إِنَّ مَوْعِدَكُمْ الْجَنَّةَ».

“Hold ud, Yasir-familien, jeres forjættede sted er Paradiset”.

Det er Khabibs og Zaid's *sabr*: “Ved Allah, det behager mig ikke at Muhammad (saaws) rammes af en torn, mens jeg er velbeholden hos min familie”.

Det er udholdenheden hos dem, der griber tyrannens hånd uden at frygte nogens bebrejdelse i forbindelse med Allahs befaling:

«كَلَّا وَاللَّهِ، لَتَأْخُذُنَّ عَلَى يَدِ الظَّالِمِ وَلَتَأْطُرُنَّهُ عَلَى الْحَقِّ أَطْرًا، وَلَتَقْصُرُنَّهُ عَلَى الْحَقِّ قَصْرًا، أَوْ لَيَضْرِبَنَّ اللَّهُ قُلُوبَ بَعْضِكُمْ بِبَعْضٍ وَلَيَلْعَنَنَّكُمْ كَمَا لَعَنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ».

“Nej, ved Allah, I skal sandelig gribe tyrannens hånd, og I skal sandelig tvinge ham tilbage til sandheden, og I skal sandelig holde ham fast på sandheden, ellers vil Allah sandelig visse lig slå jeres hjerter mod hinanden og forbande jer som Han forbandede Israels børn”.

Det er udholdenheden hos de folk, som er agtværdige og velsignede, Allahs Sendebud (saaws)'s *Sahaba*, den sandfærdige, den pålidelige Udholdenheden hos dem, der blev sanktioneret af Skriften, boykottet i Mekkas egn og fordrevet til Abessinien, og de Forfulgte grundet deres ytring 'Vor Herre er Allah'.

Det er Muhajirins (Immigranternes) og Ansars (Støtternes) udholdenhed i deres *jihad* mod *shirk*-folk, Persere og Romere osv. Det er udholdenheden hos fangerne, 'Abdullah bin Abi Hudhafas følgesvende... udholdenheden hos de oprigtige, troende *mujahidin*.

Sabr er, at du påbyder *ma'ruf* og forbyder *munkar* og ikke lader dig svække over for skade for Allahs skyld.

Sabr er, at du bliver en soldat i muslimernes hær, der er på fremmarch til kamp mod Allahs fjender.

Sabr er, at du bekræfter Hans (swt) tale:

﴿لَتَبْلُوَنَّ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا، وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ﴾

“I skal visselig blive prøvet på jeres ejendom og jer selv, og I skal visselig høre meget ondt fra dem, til hvem bogen blev givet før jer, og fra afgudsdyrkerne, men hvis I er udholdende og (udviser) gudsfragt, så er dette sandelig (af) stærk beslutsomhed” (OQM. Aal-’Imran 3: 186)

Og Hans (swt) tale:

﴿وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّى نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ وَنَبْلُوا أَخْبَارَكُمْ﴾

“Og Vi vil visselig prøve jer, indtil Vi har kendetegnet dem af jer, der fører jibad og dem, der er udholdende, og Vi vil gøre jeres tilstand åbenlys” (OQM. Muhammad 47: 31)

Samt Hans (swt) tale:

﴿وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ. الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ. أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ، وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ﴾

“Og Vi vil visselig prøve jer med en vis del frygt og sult og tab af ejendom og liv og afgrøde, men forkynd en glædelig meddelelse til de udholdende. (Til) dem, der – når en ulykke rammer dem – siger: Sandelig, vi tilhører Allah, og til Ham vender vi tilbage. (Det er) disse, over hvem tilgivelse og barmhjertighed fra deres Herre (kommer), og det er disse, som er de retledede” (OQM. Al-Baqarah 2: 155-157)

9. Bøn, ihukommelse og at bede om tilgivelse

1. *Dua'* (bøn) er en tilbedelse, ja, er faktisk tilbedelsens hjerne grundet Allahs (swt) tale:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي
سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

“Og jeres Herre siger: Påkald Mig, og Jeg vil høre jeres bøn. Sandelig, de, som er (for) hovmodige til at tilbede Mig, vil ydmyget gå ind i helvedet” (OQM. Ghafer 40: 60)

Allah gjorde *dua'* til en tilbedelse, idet Han (swt) i førnævnte *Qur'an*-vers sagde:

﴿عِبَادَتِي﴾

“At tilbede Mig” (OQM.), efter nævnelsen af:

﴿ادْعُونِي﴾

“Påkald Mig” (OQM.)

Dette er i samme retning som Profeten (saaws)’s tale:

«الدُّعَاءُ مُخُّ الْعِبَادَةِ».

“**Dua' er tilbedelsens hjerne**”. Berettet af al-Tirmidhi, som sagde: *Hasan* og *sahih*, via al-Nu'man bin Bashir.

Dermed er *dua'* en tilbedelse, og Allah elsker Sin tjener, der påkalder Ham. *Dua'* er *mandub* og den, der ikke påkalder Allah, har mistet meget

godt. Ifald undladelse af *dua*' til Allah (swt) skyldes hovmod, vil vedkommende være blandt dem, om hvem Allah sagde:

﴿سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

“Vil ydmyget gå ind i helvedet” (OQM. Ghafer 40: 60)

Det vil sige, de vil være ydmygede, mindreværdige og nedværdigede.

2. Allah (swt) opklarede for os, at vi bør påkalde Ham, mens vi er modtagelige for Hans befalinger, overholder Hans *Shari'ah* og følger Hans Sendebud (saaws):

﴿فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾

“Derfor skal de høre på Mig og have iman på Mig, for at de må blive retledt”
(OQM. Al-Baqarah 2: 186)

Og som Profeten (saaws) sagde:

«يَدْعُو اللَّهَ وَمَأْكُلُهُ مِنْ حَرَامٍ وَمَشْرَبُهُ حَرَامٌ فَأَنَّى يُسْتَجَابَ لَهُ».

“Han påkalder Allah, mens hans mad er af haram, og hans drikke er af haram; hvorledes vil det kunne bønføres?”. Autoriseret af Muslim.

De bedste tidspunkter for at lave *dua*', er under *sujud* (knælen med panden på gulvet), midt om natten og lige efter de obligatoriske *salah*. Muslim berettede via Abu Huraira at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ، فَأَكْثَرُوا الدُّعَاءَ».

“Tjeneren står Sin Herre nærmest mens han er i sujud(-tilstand), så lav *dua*' hyppigt”. Al-Tirmidhi berettede følgende *hadith*, som han sagde er *hasan*, via Abu Imama, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) blev spurgt: Hvilken *dua*' er mest hørt? Han svarede:

“I nattens midte og lige efter de obligatoriske salah”. Ligeledes er der en mægtig belønning for *dua*’ under Ramadan-måned. Al-Tirmidhi autoriserede følgende *hadith*, som han sagde er *hasan*, hvori Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«ثَلَاثَةٌ لَا تَرُدُّ دَعْوَتَهُمُ الصَّائِمُ حَتَّى يُفْطَرَ وَالْإِمَامُ الْعَادِلُ وَدَعْوَةُ الْمَظْلُومِ يَرْفَعُهَا اللَّهُ فَوْقَ الْغَمَامِ وَيَفْتَحُ لَهَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ وَيَقُولُ الرَّبُّ وَعِزَّتِي لَا أَنْصُرَكَ وَلَوْ بَعْدَ حِينٍ».

“(Der er) tre (personer), hvis bøn ikke bliver tilbagevist: Den fastende indtil han bryder fasten, den retfærdige imam, og den forurettedes bøn, som Allah hæver over skyerne, og åbner himlens porte for, hvor Herren siger: Ved Min magt vil Jeg hjælpe dig, selv (hvis det skulle være) senere hen”.

3. *Dua*’ – som er en tilbedelse – betyder ikke, at vi undlader at anvende midlerne. Seerah (Biografien) af Allahs Sendebud (saaws) er indlysende vedrørende dette.

Sendebuddet (saaws) forberedte hæren i Badr-slaget, organiserede tropperne i hver sin position, forberedte dem godt til kamp, hvorefter Allahs Sendebud (saaws) gik ind i barakken og lavede *dua*’ til Allah om sejr, og gjorde det så meget, at Abu Bakr sagde til ham: “En del heraf er nok for dig, o Allahs Sendebud”.

Desuden benyttede Sendebudet (saaws) – efter at have fået tilladelse til udvandring fra Mekka til Medina – alt hvad et menneske kunne benytte af midler, der kunne føre til hans sikkerhed samtidig med at han lavede *dua*’ til Allah om at holde de vantro fra Quraish væk fra ham, redde ham fra deres intriger og lade ham nå frem til Medina i god behold.

I stedet for at tage mod nord, hvor Medina lå, tog han (saaws) retningen mod syd. Han gemte sig i bjerghulen Thawr sammen med Abu Bakr (ra). Der plejede han, via ’Abdel-Rahman bin Abu Bakr, at modtage nyheder om Quraish, og hvad de planlagde og forberedte. Når ’Abdel-Rahman vendte tilbage til Mekka, lod han (saaws) Abu Bakrs tjener vende tilbage efter ham til Mekka med kvæg for således, at

kvægets spor slettede Abu Bakrs søns spor for at bortlede de vantro fra Quraish. Han (saaws) blev dér i tre dage, indtil eftersøgningen af ham aftog, hvorefter han fortsatte turen til al-Medina al-Munawwara. Allahs Sendebud (saaws) foretog alt dette, mens han var sikker på sin ankomst til Medina i god behold, og det stod klart i hans svar til Abu Bakr. Da Abu Bakr så de vantro fra Quraish stå foran bjerghulen, frygtede han at de skulle finde dem, så sagde han til Sendebudet (saaws): Hvis nogen af dem blot kigger mod sine fødder, vil han kunne se os. Allahs Sendebud (saaws) besvarede ham ved at sige:

«مَا ظَنُّكَ بِاِثْنَيْنِ اللّٰهُ تَالْتَهُمَا».

“Hvad tror du om to, hvis tredje er Allah”. Han (swt) sagde:

﴿فَقَدْ نَصَرَهُ اللّٰهُ اِذْ اَخْرَجَهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ثَانِيْ اِثْنَيْنِ اِذْ هُمَا فِي الْغَارِ
اِذْ يَقُوْلُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ اِنَّ اللّٰهَ مَعَنَا﴾

“Allah har da hjulpet ham, da de vantro drev ham ud som den anden af to, da de begge var i (bjerg)hulen. Da sagde han til sin fælle: Sørg ikke, thi Allah er med os”
(OQM. Al-Taubah 9: 40)

Derudover sagde han (saaws) følgende til Suraqa, som forfulgte Sendebudet og Abu Bakr under deres udvandring, for at angive og fange dem mod dusøren, som Quraish havde sat for dette:

«بَانَ يَرْجِعَ وَلَهُ سَوَارٌ كَسْرَى».

“Lad ham gå tilbage og han vil få Kejserens armbånd”.

Allahs Sendebud (saaws) plejede, at benytte sig af midlerne for at vi følger ham heri, samtidig med at han lavede *dua*’ til Allah om, at redde ham fra Quraish-vantros eftersøgning af ham, og bad Ham (swt) om, at forpurre deres intrige. Da han gik ud af sit hjem om natten og fandt de vantro omringe hans hus, kastede han sand mod deres ansigter.

Han var tryk ved, at Allah ville bønføre hans *dua*’ og holde dem væk fra sig. Sådan gik det til, at de blev grebet af søvn, og Sendebudet (saaws) gik ud.

Derfor betyder *dua*' ikke at negligere benyttelsen af midlerne, men *dua*' skal ledsage disse.

Følgelig må den, der ønsker etableringen af *Khilafah* på ny ikke nøjes med at lave *dua*' til sin Herre for at realisere dette. Vedkommende er derimod pålagt at arbejde med aktivisterne for etableringen af *Khilafah* samt laver *dua*' til Allah om hjælp til dette og om at realisere *Khilafah* snart. Han skal trofast bønfalde Allah, mens han benytter sig af midlerne.

Således bør det være i alle handlinger. Man bør handle oprigtigt for Allahs skyld, være sandfærdig over for Allahs Sendebud (saaws) samt lave *dua*' og gøre det indstændigt; og Allah er Althørende, Bønhører.

4. Allah (swt) bønhører *dua*' fra den, der beder Ham, og Han (swt) bønhører den nødlidende, ifald han beder ham. Allah (swt) sagde:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾

“Og jeres Herre sagde: Påkald Mig, og Jeg vil bønhøre jer(es bøn)”
(OQM. Ghafer 40: 60)

Han (swt) sagde:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِي إِذَا دَعَانِ﴾

“Og når Mine tjenere spørger dig om Mig, så (sig): Jeg er nær. Jeg bønhører den bedendes bøn, når han påkalder Mig” (OQM. Al-Baqarah 2: 186)

Ligeledes sagde Han (swt):

﴿أَمِّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ﴾

“Eller: Hvem bønhører den nødstedte, når han påkalder Ham, og hvem fjerner det onde?”
(OQM. Al-Naml 27: 62)

Imidlertid har bøn hørelsen af dua' en shari'ah-mæssig betydning, som er opklaret af Allahs Sendebud (saaws):

«مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَدْعُو اللَّهَ -عَزَّ وَجَلَّ- بِدَعْوَةٍ لَيْسَ فِيهَا إِنْهُمْ وَلَا قَطِيعَةٌ رَحِمَ إِلَّا أَعْطَاهُ اللَّهُ بِهَا إِحْدَى ثَلَاثِ خَصَالٍ: إِمَّا أَنْ يُعَجِّلَ اللَّهُ لَهُ دَعْوَتَهُ، وَإِمَّا أَنْ يَدْخِرَهَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ، وَإِمَّا أَنْ يَصْرِفَ عَنْهُ مِنَ السُّوءِ مِثْلَهَا. قَالُوا: إِذَا نُكْثِرُ. قَالَ: اللَّهُ أَكْثَرُ».

“Enhver muslim, der påkalder Allah, den Stærke, den Almægtige, med en dua', i hvilken der ingen synd eller brud på rahm (slægtsbånd) er, vil derfor af Allah få en af tre ting: Enten fremskynder Allah hans dua', eller sparer den op til ham i det hinsidige, eller holder noget tilsvarende af det onde væk fra ham. De (tilstedeværende) sagde: Så vil vi da gøre det meget. Han sagde: Allah har meget mere”. Autoriseret af Ahmad og al-Bukhari i 'al-Adab al-Mufrad'.

«لَا يَزَالُ يُسْتَجَابُ لِلْعَبْدِ مَا لَمْ يَدْعُ بِإِثْمٍ أَوْ قَطِيعَةٍ رَحِمَ مَا لَمْ يَسْتَعْجِلْ. قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَا الْاسْتِعْجَالُ؟ قَالَ: يَقُولُ قَدْ دَعَوْتُ وَقَدْ دَعَوْتُ فَلَمْ أَرِ يُسْتَجَابْ لِي فَيَسْتَحْسِرُ عِنْدَ ذَلِكَ وَيَدْعُ الدُّعَاءَ».

“Tjeneren vil fortsat blive bøn hørt, så længe han ikke beder om noget syndigt eller noget, der indebærer brud på rahm, og så længe han ikke er for ivrig. Der blev sagt: O Allahs Sendebud, hvad er ivrighed? Han sagde: At tjeneren siger: 'Jag lavede dua' gang på gang, men indså, at jeg ikke blev bøn hørt', hvorefter han beklagede dette og undlod dua'”. Autoriseret af Muslim.

Dette betyder, at bøn hørelsen af dua' ikke nødvendigvis bliver realiseret i det jordiske liv. Det kan være tilfældet, men det kan også være, at Allah (swt) sparer den op til ham i det hinsidige (dvs. al-akhira), hvori den mægtige gengældelse og den rigelige belønning er. Eller at Han (swt) holder noget tilsvarende af det onde væk fra ham.

Dermed bør vi lave dua' til Allah (swt). Hvis vi er oprigtige, trofaste og lydige, vil vi på det tidspunkt være visse om bøn hørelsen i den betydning, som Allahs Sendebud (saaws) opklarede.

Ligeledes befalede Allah (swt) os at lave *zikr*, idet Han sagde:

﴿فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ﴾

“*Thukom derfor Mig, så vil Jeg ibukomme jer*” (OQM. Al-Baqarah 2: 152)

Han (swt) sagde også:

﴿وَاذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ
مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ﴾

“Og *ibukom din Herre i dit indre i ydmyghed og frygt og uden kraftig tale – om morgenen og om aftenen, og vær ikke blandt de uopmærksomme*” (OQM. Al-A’raf 7: 205)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

“Og *ibukom Allah meget, for at I må få succes*”
(OQM. Al-Jumu’ah 62: 10)

Han (swt) sagde også:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا. وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا﴾

“O I som har iman, *ibukom Allah med megen ibukommelse. Og lovpris Ham morgen og aften*” (OQM. Al-Ahzab 33: 41-42)

I *hadith’en* via Abu Huraira, som der er enighed, sagde han: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«يَقُولُ اللَّهُ أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي وَأَنَا مَعَهُ إِذَا ذَكَرَنِي، فَإِنْ ذَكَرَنِي فِي نَفْسِهِ ذَكَرْتُهُ فِي نَفْسِي، وَإِنْ ذَكَرَنِي فِي مَلَأٍ ذَكَرْتُهُ فِي مَلَأٍ خَيْرٍ مِنْهُمْ، وَإِنْ تَقَرَّبَ إِلَيَّ شَبِيرًا تَقَرَّبْتُ إِلَيْهِ ذِرَاعًا، وَإِنْ تَقَرَّبَ إِلَيَّ ذِرَاعًا تَقَرَّبْتُ إِلَيْهِ بَاعًا، وَإِنْ أَتَانِي يَمَشِي أَتَيْتُهُ هَرَوَلَةً».

“Allah siger: Jeg er som Min tjeners tro på Mig, og Jeg er med ham, når han ihukommer Mig. Hvis han ihukommer Mig i sit indre, vil Jeg ihukomme ham i Mit Indre. Og hvis han ihukommer Mig i en forsamling, vil Jeg ihukomme ham i en forsamling, der er bedre end dem. Og hvis han nærmer sig Mig et håndspænd, vil Jeg nærme Mig ham et armspænd. Og hvis han nærmer sig Mig et armspænd, vil Jeg nærme Mig ham to udstrakte armspænd. Og hvis han kommer til Mig gående, vil Jeg komme til ham løbende”. Muslim berettede via Abu Huraira, som sagde:

«كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَسِيرُ فِي طَرِيقِ مَكَّةَ، فَمَرَّ عَلَى جَبَلٍ يُقَالُ لَهُ جُمْدَانُ، فَقَالَ: سِيرُوا، هَذَا جُمْدَانُ سَبَقَ الْمُفْرَدُونَ، قَالُوا: وَمَا الْمُفْرَدُونَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: الدَّاكِرُونَ اللَّهَ كَثِيرًا».

“Allahs Sendebud (saaws) gik langs vejen til Mekka, da han gik forbi et bjerg ved navn Jumdan, så sagde han: Gå, dette er Jumdan, som har overgået de enlige. De spurgte: O Allahs Sendebud, hvem er de enlige? Han svarede: Dem, der ihukommer Allah meget”. Al-Qurafi nævnte i ‘al-Zakhirah’, at al-Hasan sagde: *Zikr* er af to typer; en *zikr* med tungen, som er god, men hvad der er bedre, er ihukommelse af Allah ved Hans påbud og forbud. Emnet vedrørende de overleverede *zikr*-beretninger er stort, hvorfor man skal søge efter disse i deres rette kilder.

Hvad angår det at bede om tilgivelse (dvs. *istighfar*), så er det ligeledes *mandub*. Allah (swt) sagde:

﴿وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ﴾

“Og de, som beder om tilgivelse i den sidste del af natten”
(OQM. Aal-’Imran 3: 17)

Han (swt) sagde også:

﴿وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا﴾

“Og den, der udøver ondt eller uret mod sig selv, og så beder Allah om tilgivelse, vil finde Allah Tilgivende, Barmhjertig” (OQM. Al-Nisa’ 4: 110)

Ligeledes sagde Han (swt):

﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ﴾

“Men Allah vil ikke straffe dem, medens du (Muhammad) er blandt dem, og Allah vil ikke straffe dem, når de beder om tilgivelse” (OQM. Al-Anfal 8: 33)

Han (swt) sagde:

﴿وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَى مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾

“Og dem, som når de udøver noget skændigt eller uret mod sig selv, ihukommer Allah og beder om tilgivelse for deres synder – hvem kan tilgive synder uden Allah? – og som ikke fremturer i det, de gør, når de ved besked” (OQM. Aal-’Imran 3: 135)

Muslim berettede via Abu Huraira, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَوْ لَمْ تُدْنُوا، لَذَهَبَ اللَّهُ تَعَالَى بِكُمْ، وَلَجَاءَ بِقَوْمٍ يُذْنِبُونَ، فَيَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ تَعَالَى، فَيَغْفِرُ لَهُمْ».

“Ved Den, i Hvis hånd min sjæl ligger, hvis I ikke synder, vil Allah, den Ophøjede, føre jer væk og komme med et folk, der synder, hvorefter de beder Allah, den Ophøjede, om tilgivelse, og så vil Han tilgive dem”. Med en *hasan* beretningskæde berettede al-Tirmidhi følgende via Anas, som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: يَا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ مَا دَعَوْتَنِي وَرَجَوْتَنِي غَفَرْتُ لَكَ عَلَى مَا كَانَ مِنْكَ وَلَا أَبَالِي، يَا ابْنَ آدَمَ، لَوْ بَلَغَتْ ذُنُوبُكَ عَنَانَ السَّمَاءِ ثُمَّ اسْتَغْفَرْتَنِي غَفَرْتُ لَكَ وَلَا أَبَالِي، يَا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ لَوْ أَتَيْتَنِي بِقُرَابِ الْأَرْضِ خَطِيئًا ثُمَّ لَقِيتَنِي لَا تُشْرِكُ بِي شَيْئًا لَأَتَيْتَكَ بِقُرَابِهَا مَغْفِرَةً».

“Allah, den ophøjede, sagde: O du, Adams søn, såfremt du beder Mig og bønfaller Mig, tilgiver Jeg dig for (alt), hvad du har foretaget dig, og det er Mig ligegyldigt. O du, Adams søn, hvis dine synder nåede op til himlens skyer, hvorefter du bad Mig om tilgivelse, ville Jeg tilgive dig, og det er Mig ligegyldigt. O du, Adams søn, hvis du kom til Mig med synder i jordens omfang, hvorefter du mødte Mig uden at have begået shirk mod Mig, ville Jeg komme til dig med lige så stor omfang af tilgivelse”. Følgende blev berettet via Abu Sa’id al-Khudari af Ahmad og al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, hvor al-Dhahabi udtrykte enighed med ham om, at Profeten (saaws) sagde:

«قَالَ إِبْلِيسُ: وَعَزَّتْكَ، لَا أَبْرَحُ أُغْوِي عِبَادَكَ مَا دَامَتْ أَرْوَاحُهُمْ فِي أَجْسَادِهِمْ، فَقَالَ: وَعَزَّتِي وَجَلَالِي لَا أَزَالُ أَعْفِرُ لَهُمْ مَا اسْتَغْفَرُونِي».

“Iblees (dvs. Satan) sagde: Ved Din Mægtighed, jeg vil blive ved med at føre Dine tjenere på afveje, så længe deres sjæle findes i deres kroppe. Han (swt) sagde: Ved Min Mægtighed og Majestæt, Jeg vil blive ved med at tilgive dem, så længe de beder Mig om tilgivelse”. Ibn Majah berettede med en *sahih* beretningskæde via Abdullah bin Busr, som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«طُوبَى لِمَنْ وَجَدَ فِي صَحِيفَتِهِ اسْتِغْفَارًا كَثِيرًا».

“Salighed til den, der i sit register finder masser af bønner om tilgivelse”. Muslim berettede via Abu Dharr i en lang *hadith* om Profeten (saaws), som han berettede om sin Herre, den Stærke, den Almægtige, som sagde:

«... يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ تُخْطِئُونَ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ، وَأَنَا أَعْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا، فَاسْتَغْفِرُونِي أَعْفِرْ لَكُمْ...».

“... O Mine tjenere, I fejler om natten og om dagen, og Jeg tilgiver alle synder, så bed Mig om tilgivelse og Jeg vil tilgive jer...”.

10. At sætte sin lid til Allah, og trofasthed mod Ham (swt)

Tawakkul, dvs. at sætte sin lid til Allah (swt), er forbundet til følgende emner:

Det første: Er relateret til 'aqida, og består i, at der findes en Skaber, Allah (swt), som muslimen sætter sin lid til i forbindelse med fremskaffelse af det gode og bortskaffelse af skade. Benægteren heraf er *kafir*.

Det andet: Det er *wajib* over tjeneren at sætte sin lid til Allah i alle sine anliggender. Denne *tawakkul* er blandt hjertets foretagender, og ifald tjeneren udtaler den uden erkendelse fra hjertet, har den ingen betydning.

Det tredje: Ifald tjeneren benægter *tawakkuls* absolutte beviser begår han *kufr*.

Det fjerde: *Tawakkul* er noget andet end benyttelse af midlerne. Disse er to forskellige spørgsmål, hvis beviser er forskellige. Allahs Sendebud (saaws) plejede at have *tawakkul* og benytte sig af midlerne, og beordrede sine *Sahaba* til det samme, enten gennem et *Qur'an*-vers eller en *hadith*. Han (saaws) plejede at forberede alt, hvad han formåede af styrke, som i tilfældet med udtømmelsen af Badr-brøndene, udgravningen af voldgraven, lån af skjolde fra Safwan, udsendelsen af spioner, afskæringen af vandforsyning til Khaibar, hemmeligholdelsen af nyheder for Quraish, da han drog af sted til erobring af Mekka, og da han trådte ind i Mekka beskyttet med to skjolde. Desuden plejede han at have vagter inden Allahs (swt) tale blev åbenbaret:

﴿وَاللَّهُ يَعْصِيكَ مِنَ النَّاسِ﴾

“Og Allah vil beskytte dig mod menneskene” (OQM. Al-Ma'idah 5: 67)

Derudover er der andre ting, som han (saaws) plejede at foretage i Medina efter etableringen af staten. Da han var i Mekka gav han sine

Sababa lov til at udvandre til Abessinien, han godtog beskyttelse fra sin onkel Abu Talib og opholdt sig i (Mekka's) øde egn gennem hele boykottens periode. Og under natten til *hijra* (udvandring til Medina), beordrede han Ali til at sove i hans seng. Derudover sov han tre nætter i bjerghulen, og hyrede en dygtig vejviser fra Bani al-Di'l. Alt dette tyder på benyttelsen af midlerne, og det strider ikke mod *tawakkul*, og ingen relation har hertil. Forveksling af disse to spørgsmål gør *tawakkul* formel og virkningsløs.

Følgende er nogle af beviserne på, at *tawakkul* er *wajib*:

Allahs (swt) tale:

﴿الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ
فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾

“De, til hvem menneskene sagde: Se, menneskene har samlet sig mod jer, frygt dem derfor! Men det øgede bare deres iman, og de sagde: Allah er tilstrækkelig for os, og en herlig Beskytter (er Han)” (OQM. Al-’Imran 3: 173)

﴿وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ﴾

“Og sæt din lid til den Levende, som ikke dør” (OQM. Al-Furqan 25: 58)

﴿وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾

“Og de troende skal sætte deres lid til Allah” (OQM. Al-Taubah 9: 51)

﴿فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ﴾

“Men når du har besluttet dig, så sæt din lid til Allah”
(OQM. Al-’Imran 3: 159)

﴿وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ﴾

“Og Allah vil være nok for den, der sætter sin lid til Ham”

﴿فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ﴾

“Tilbed derfor Ham og sæt din lid til Ham” (OQM. Hud 11: 123)

﴿فَإِنْ تَوَكَّلْتُمْ فَلَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ﴾

“Men hvis de vender sig bort, så sig: Allah er tilstrækkelig for mig, der er ingen gud undtagen Ham. Ham har jeg sat min lid til, og Han er den magtige trones Herre” (OQM. Al-Taubah 9: 129)

﴿وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾

“Men for dem, der sætter sin lid til Allah – er Allah visse Almægtig, Alvis” (OQM. Al-Anfal 8: 49)

Derudover er der mange andre *Qur'an*-vers, som gør tawakkul til wajib.

- Ibn ‘Abbas (raa) berettede i *badith'en* om de halvfjerdstusinde, som kommer ind i Paradiset uden regnskab og uden straf, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«هُمُ الَّذِينَ لَا يَرْقُونَ، وَلَا يَسْتَرْقُونَ، وَلَا يَتَطَيَّرُونَ، وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ».

“Det er dem, som ikke giver eller beder om besværgelse, og heller ikke tror på det onde varsel, og som sætter deres lid til deres Herre”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Ibn ‘Abbas (raa) at Allahs Sendebud (saaws) sagde, når han stod om natten for (at bede) *tabajjud* (dvs. nat-salah):

«... اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ، وَبِكَ آمَنْتُ، وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ ...».

“... O Allah, til Dig underkaster jeg mig, og på Dig bærer jeg iman, og til Dig sætter jeg min lid ...”. (der er enighed herom).

- Det blev berettet via Abu Bakr al-Siddiq (ra), som sagde: Mens vi var i bjerghulen, kunne jeg se polyteisternes fødder, hvor de stod over vore hoveder. Da sagde jeg: O Allahs Sendebud, Hvis en af dem kiggede under sine fødder, ville han kunne se os. Han svarede:

«مَا ظَنُّكَ يَا أَبَا بَكْرٍ بِاثْنَيْنِ اللَّهُ ثَالِثُهُمَا».

“Hvad tror du, o Abu Bakr, om to, hvis tredje er Allah”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Umm Salama (ra), at Profeten (saaws) plejede at sige, når han gik ud af sit hus:

«بِسْمِ اللَّهِ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ ... الْحَدِيثُ».

“I Allahs navn, jeg sætter min lid til Allah ...”. Al-Tirmidhi, som sagde, at denne *hadith* er *hasan* og *sahih*. Al-Nawawi sagde i 'al-Riyadh' at den er en *sahih hadith*.

- Det blev berettet via Anas bin Malik (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«إِذَا خَرَجَ الرَّجُلُ مِنْ بَيْتِهِ، فَقَالَ: بِسْمِ اللَّهِ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، يُقَالُ لَهُ: حَسْبُكَ، قَدْ كُفِّيتَ، وَهُدِيتَ، وَوَفِّيتَ، فَيَلْقَى الشَّيْطَانُ شَيْطَانًا آخَرَ، فَيَقُولُ لَهُ: كَيْفَ لَكَ بِرَجُلٍ قَدْ كُفِّي وَوَفِّي وَهُدِيَ».

“Hvis manden gik ud af sit hus og sagde: 'I Allahs navn, jeg sætter min lid til Allah, der er ingen magt eller styrke, men kun ved (hjælp af) Allah', vil der siges til ham: 'Det er nok for dig, du er sikret, retledt og beskyttet'. Satan ville møde en anden Satan og sige til ham: 'Hvordan skulle du kunne klare en mand, som blev sikret, beskyttet og retledt'”. Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling). I 'al-Mukhtara' sagde al-Maqdisi, at den er autoriseret af Abu Dawud og al-Nasa'i med en *sahih* beretningskæde.

- Det blev berettet via 'Umar bin al-Khattab (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَوْ أَنَّكُمْ تَوَكَّلْتُمْ عَلَى اللَّهِ حَقَّ تَوَكُّلِهِ، لَرَزَقَكُمْ كَمَا يَرْزُقُ الطَّيْرَ، تَغْدُو خِمَاصًا وَتَرُوحُ بِطَانًا».

“Hvis I sandelig sætter jeres lid til Allah med den tawakkul, der er Ham værdig, vil Han forsyne jer med rizq, som Han forsyner fugle, der går ud tidligt på dagen med tom mave, og vender senest på dagen tilbage med fuld mave”. Al-Hakim, som sagde, at den har en *sahib* beretningskæde, Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), og al-Maqdisi karakteriserede den som *sahib* i (værket) ‘al-Mukhtara’.

Hvad angår trofasthed (dvs. *ikhlās*) i forbindelse med lydighedshandlinger, så består denne i at undlade *riya*’ (dvs. vigten), og er blandt hjertets foretagender, som ingen kender til undtagen tjeneren og hans Skaber. *Riya*’ vil måske være skjult og forveksles af tjeneren, indtil han nøje undersøger, stiller sig selv til regnskab, genovervejer og spørger sig selv hvorfor han foretog lydighedshandlingen. Eller hvorfor han er i gang hermed. Hvis han finder ud af, at han foretager den alene for Allahs skyld, så er han trofast. Og hvis han finder ud af, at han foretager den for et andet formål, så gør han *riya*’, og en sådan psyke kræver behandling, der kan tage lang tid. Når tjeneren når det niveau, hvor han elsker at skjule sine gode gerninger, vil dette være et tegn på trofasthed. Al-Qurtubi sagde: “Al-Hasan blev spurgt om trofasthed og *riya*’, hvortil han svarede: Trofasthed er bl.a. at du ønsker at skjule dine gode gerninger, og at du ikke kan lide at skjule dine dårlige gerninger”. Abu Yusuf sagde i ‘al-Kharraj’: Jeg blev informeret af Mis’ar, som berettede via Sa’d bin Ibrahim, som sagde: Ved al-Qadisiyya-dagen passerede de en mand, hvis hænder og ben var blevet skåret af. Han blev undersøgt, mens han reciterede *Qur’an*-verset:

﴿مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ
وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا﴾

“(Vil) være blandt dem, Allah har vist Sit Velbehag, nemlig: Profeterne og de sanddru og martyrerne og de retskafne – disse er de bedste fæller” (OQM. Al-Nisa’ 4: 69)

Så spurgte en mand ham: Hvor er du fra, o Allahs tjener? Han svarede: En person fra Ansar, og nævnte ikke sit navn.

Ikbilas er *wajib*. Beviserne fra Bogen (dvs. *Qur'anen*) og *Sunnah* herpå er talrige:

I surat (dvs. *Qur'an*-kapitlet) al-Zumar sagde Allah (swt) følgende:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ﴾

“Vi har visseelig åbenbaret dig Bogen med sandheden. Tilbed derfor Allah og vær trofast i din lydighed mod Ham (alene)” (OQM. Al-Zumar 39: 2)

﴿أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ﴾

“Er det ikke alene Allah, til hvem den trofaste lydighed tilkommer?”
(OQM. Al-Zumar 39: 3)

﴿قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ﴾

“Sig: Jeg har visseelig fået befaling om at tilbede Allah, i trofast lydighed mod Ham (alene)” (OQM. Al-Zumar 39: 11)

﴿قُلِ اللَّهُ أَعْبُدُ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي﴾

“Sig: Allah tilbeder jeg, idet min trofaste lydighed tilkommer Ham (alene)”
(OQM. Al-Zumar 39: 14)

Det er velkendt, at talen til Sendebudet (saaws) er en tale til hans *ummah*.

Hvad angår beviserne fra *Sunnah*, så er der følgende *ahadith*:

- 'Abdullah bin Mas'ud (ra) berettede følgende, som blev rapporteret af al-Tirmidhi og al-Shafi'i i 'al-Risala', hvor Profeten (saaws) sagde:

«نَصَرَ اللَّهُ أَمْرًا سَمِعَ مَقَالَتِي فَوَعَاها وَحَفَظَهَا وَبَلَّغَهَا، فَرُبَّ حَامِلٍ فِقْهٍ إِلَى مَنْ هُوَ أَفْقَهُ مِنْهُ. ثَلَاثٌ لَا يُغْلُ عَلَيْهِنَ قَلْبُ مُسْلِمٍ: إِخْلَاصُ الْعَمَلِ لِلَّهِ، وَمَنَاصِحَةُ أَمَّةِ الْمُسْلِمِينَ، وَلُزُومُ جَمَاعَتِهِمْ، فَإِنَّ الدَّعْوَةَ تُحِيطُ مِنْ وَرَائِهِمْ».

“Må Allah lade (ansigtet) stråle glansfuldt på en person, der hører mit ord, begriber det, bevarer det og meddeler det (videre). Det kunne da hænde, at man bærer fiqh (dvs. viden) til en anden, der har mere fiqh (dvs. forståelse) end ham selv. Der er tre (egenskaber), hvor muslimens hjerte ikke vil bære nag, (så længe) han besidder dem: At handle trofast for Allahs skyld, rådgive muslimernes imamer (dvs. ledere) og at forholde sig til deres fællesskab, da bønnerne omfatter dem (med beskyttelse) fra alle sider”. Vedrørende det samme emne er der beretninger via Zaid bin Thabit (ra), rapporteret af Ibn Majah og Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), og fra Jubair bin Mut’im (ra), rapporteret af Ibn Majah og al-Hakim, som sagde: Den er *sahih* ifølge de to Sheikers (dvs. al-Bukhari og Muslim) betingelser. *Hadith’en* er også berettet via Abu Sa’id al-Khudari (ra) rapporteret af Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling) og af al-Bazzar med en *hasan* beretningskæde. Ligeledes er *hadith’en* nævnt af al-Suyuti i ‘al-Azhar al-Mutanathira fil-Ahadith al-Mutawatira’.

- Ubai bin Ka’b berettede følgende, som blev rapporteret af Ahmad, og om hvilket al-Maqdisi i ‘al-Mukhtara’ sagde, at det har en *hasan* beretningskæde, hvor Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«بَشِّرْ هَذِهِ الْأُمَّةَ بِالسَّيِّئِ وَالرَّقْعَةِ وَالنَّصْرِ وَالتَّمَكُّنِ فِي الْأَرْضِ، فَمَنْ عَمِلَ مِنْهُمْ عَمَلَ الْآخِرَةِ لِلدُّنْيَا لَمْ يَكُنْ لَهُ فِي الْآخِرَةِ نَصِيبٌ».

“Meddel denne ummah den glædelige meddelelse om velstand, høj rang, sejr og magt på jorden. Den af dem, der foretager det hinsidiges handlinger for denne verden(s skyld), vil i det hinsidige ikke have nogen andel”.

- Anas (ra) berettede følgende, som blev rapporteret af Ibn Majah og al-Hakim, som sagde: Den er *sahih* ifølge de to Sheikers betingelser, hvor Anas sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ فَارَقَ الدُّنْيَا عَلَى الْإِخْلَاصِ لِلَّهِ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ، فَارَقَهَا وَاللَّهُ عَنْهُ رَاضٍ».

“Den, der forlader det nuværende liv med trofasthed mod Allah alene, uden at sætte nogen partner ved siden af Ham, samt har udført salah og givet zakah, vil forlade det mens Allah er tilfreds med ham”.

- Beretningen hos al-Nasa'i og Abu Dawud via Abu Umama al-Bahili (ra), som sagde: Så sagde Allahs Sendebud (saaws):

«... إِنَّ اللَّهَ لَا يَقْبَلُ مِنَ الْعَمَلِ إِلَّا مَا كَانَ لَهُ خَالِصًا وَابْتِغَى بِهِ وَجْهَهُ».

“... Allah godtager visselig ikke en handling, med mindre den er (blevet udført) trofast for Hans skyld, og med hvilken man søger Hans velbehag”. Al-Mundhiri sagde: Dens beretningskæde er god.

11. Standhaftighed ved sandheden

Da'wab-bæreren befinder sig enten i *Dar al-Kufr*, hvor han arbejder for ændring og forvandling heraf til *Dar al-Islam*, hvilket er tilstanden i dag i slutningen af den første fjerdedel af det femtende århundrede efter Hijra, hvor *Khilafah* blev nedlagt for ca. firs år siden, tåbernes lederskab begyndte at herske over jorden og Islam blev fjernet fra muslimernes liv. Eller også så befinder *da'wab*-bæreren sig i *Dar al-Islam*, hvor han beskæftiger sig med at stille til regnskab og påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar*. Det er den førstnævnte tilstand, der omtales her. Det er fordi muslimerne i almindelighed, og *da'wab*-bærerne i særdeleshed, lever under denne tilstand. Bærerne af *da'wab* for ændring befinder sig i en tilstand, der ligner muslimernes tilstand i Mekka, blot er de i tillæg til dette tiltalt af *shari'ah*-lovene, som blev åbenbaret efter Hijra. Imidlertid vil undersøgelsen her være begrænset til tiden før Hijra grundet den identiske tilstand. De vantro i Mekka plejede at forlange fra muslimerne, at de skulle erklære *kufr*, frafalde Islam, opgive levering af *da'wab* til andre samt at de ikke skulle offentliggøre deres tilbedelse over for masserne. De samme krav er blevet stillet af de tyranniske regenter, som hertil tilføjede kravet om, at *da'wab*-bæreren samarbejder med dem, enten ved at man bliver spion eller bliver en intellektuel agent, der promoverer de tanker, som tjener tåbernes lederskab og forlænger deres eksistens og de vantros fortsatte indflydelse i muslimernes lande. Som resultat heraf opstod der hære af spioner, intellektuelle agenter og muftier efter bestilling. Et sådant onskabsfuldt krav kender jeg ikke til, at Quraish har benyttet. For at realisere de førnævnte krav benyttede de vantro fra Mekka adskillige fremgangsmåder, såsom drab, tortur, skade, fængsling, lænkning, forbud mod udvandring, beslaglæggelse af ejendom, forhånelse, arbejdschikane, boykot og bagvaskelse gennem løgnagtige rygter. De tyranniske regenter har ligeledes benyttet disse fremgangsmåder, og har tilføjet noget yderligere. De opfandt torturmetoder, og de anvendte de nye opdagelser såsom elektricitet til dette formål i stedet for at anvende denne i skabelsen af industriel revolution. Allahs Sendebud (saaws) og hans *Sahaba* havde taget standpunkter, der er *wajib* at tage som forbillede og følge på samme vis. Denne generelle opstilling kræver yderligere detaljering af kravene, fremgangsmåderne og de standpunkter, som bør tages over for disse.

Følgende er nogle fremgangsmåder, som de vantro fra Mekka benyttede:

Tæsk: Al-Hakim autoriserede i 'al-Mustadrak' følgende beretning, om hvilken han sagde: den har en *sahib* beretningskæde ifølge Muslimes betingelse, og forfatteren af 'al-Talkhis' udtrykte enighed med ham heri. Ifølge beretningen sagde Anas (ra):

“De slog Allahs Sendebud (saaws), indtil han besvime, hvorfor Abu Bakr rejste sig og begyndte at råbe og sige: Slår I en mand ihjel, fordi han siger: Min Herre er Allah? De sagde: Hvem er han? Andre svarede: Han er galningen, sønnen af Abu Quhafa”. Muslim autoriserede beretningen via Abu Dharr angående historien om sin konvertering til Islam, hvori han sagde: “... Så tog jeg til Mekka og henvendte mig til en ubetydelig mand fra Mekka-folkene, som jeg spurgte: Hvor er manden, som I kalder for konvertit? Han pegede på mig og sagde: Her er konvertiten, så væltede dalens folk mod mig med al græstørv og bov, indtil jeg faldt bevidstløs om. Abu Dharr tilføjede: Da jeg rejste mig, lignede jeg en rød statue ...”.

Lænkning: Al-Bukhari berettede via Sa'id bin Zaid bin 'Amru bin Nufail, at han i Kufa-Moskén sagde: **“Ved Allah, Jeg har oplevet, at 'Umar – før han blev muslim - lænkede mig pga. min (konvertering til) Islam; hvis nogen skulle være afvisende for det, I gjorde mod 'Uthman, så ville det være ham”.** I Al-Hakims beretning forekom der: **“lænkede mig og min mor”**, hvor al-Hakim karakteriserede beretningen som *sahib* ifølge de to Sheikers krav, og al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri.

Pres fra moderens side: Ibn Hibban berettede i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) via Mus'ab bin Sa'd om sin far: ... Umm Sa'd sagde: Har Allah ikke befalet god behandling (af forældre); jeg vil ved Allah ikke indtage noget mad eller drikke, indtil jeg dør, eller du erklærer *kufr*. Han sagde: Så plejede de at åbne hendes mund med tvang, når de ville made hende, hvorefter følgende *Qur'an*-vers blev åbenbaret:

﴿وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا﴾

“Og *Vi pålagde mennesket (at handle) godt mod sine forældre*”
(OQM. Al-Ankabut 29: 8).

Forbrænding under solen: Det blev berettet via 'Abdullah, som sagde: “De første, som offentliggjorde deres Islam var syv. Allahs Sendebud (saaws), som blev beskyttet af sin onkel Abu Talib, og Abu Bakr, som Allah (swt) beskyttede via hans folk. Hvad de øvrige angår, så blev de fanget af polyteisterne, som iklædte dem jernpansere og placerede dem stående under solen. Disse indvilgede i alt, hvad polyteisterne ønskede undtagen Bilal, som viste villighed til at ofre sit liv for Allahs skyld, den Stærke, den Almægtige. Bilal blev set ned på af sit folk, som overlod ham til børn, der slæbte ham rundt i Mekkas egne, mens han sagde: Ahad, Ahad (dvs. Én, Én)”. Berettet af al-Hakim i 'Mustadrak', som sagde: Den har en *sahib* beretningskæde, men de to (dvs. al-Bukhari og Muslim) autoriserede den ikke. Al-Dhahabi udtrykte i 'al-Tarikh' enighed med ham herom. Den blev ligeledes berettet af Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), som nævnte navnene på de syv og sagde: “De gik alle med til det, polyteisterne ønskede”, dvs. lovede dem, hvad de ville. Der er muligvis forveksling mellem ordene, og der skulle originalt stå “gav dem”, hvilket vil sige de føjede sig efter dem, idet polyteisterne ikke ville være tilfredse med løftet fra deres side.

Mediemørklægning og forbud mod at tale til masserne: Al-Bukhari autoriserede følgende i en lang *hadith* berettet via A'isha (ra), som sagde: “... Quraish afviste dog ikke Ibn al-Daghinnas beskyttelse, men sagde til ham: Befal Abu Bakr at tilbede sin Herre i sit hus. Lad ham holde *salah* derinde og recitere, hvad han vil, men han skal ikke fornærme os med det og offentliggøre det, da vi frygter at vores kvinder og børn påvirkes til afvigelse. Ibn al-Daghinna meddelte dette til Abu Bakr, som holdt sig til dette, og tilbød sin Herre i sit hus, han holdt ikke sin *salah* offentligt og reciterede kun i sit hus. Derefter fik Abu Bakr en idé. Han byggede en moské i gården til sit hus, hvor han plejede at holde *salah* og recitere *Qur'anen*. Der plejede polyteisternes kvinder og børn at strømme til, beundre ham og stirre på ham, idet Abu Bakr var en grædende mand, der ikke beherskede sine tårer, når han reciterede *Qur'anen*. Dette skræmte Quraish' ledere blandt polyteisterne. Derfor sendte de bud efter Ibn al-Daghinna. Da han kom, sagde de følgende til ham: Vi havde lovet beskyttelse for Abu Bakr grundet din beskyttelse under forudsætning af, at han tilbeder sin Herre inde i sit hus, men han overskred dette, og byggede en moské i husets gård, hvori han

offentliggjorde sin *salah* og recitation. Vi frygter, at han påvirker vore kvinder og børn til afvigelse, så forbyd ham det. Hvis han ønsker at begrænse sig til at tilbede sin Herre i sit hus, kan han gøre det. Ifald han afviser, og insisterer på at offentliggøre det, så bed ham om at gøre dig fri for dit beskyttelsesløfte, da vi ikke kan lide at bryde vor aftale med dig, men vi vil ikke indvilge i at Abu Bakr offentliggøre det ...”.

Stenkast: Ibn Hibban og Ibn Khuzaima autoriserede hver i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) beretningen via Tariq al-Muharibi, som sagde: Jeg så Allahs Sendebud (saaws) passere Dhil Majaz-markedet iklædt med en rød kappe, hvor han sagde (til folk):

«يَا أَيُّهَا النَّاسُ قُولُوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَفْلِحُوا».

“O folk, sig: Der er ingen gud foruden Allah (La ilaha illa Allah), så vil I få succes”. Samtidig var der en mand, der fulgte ham og kastede sten efter ham, så hans ankler og knæhaser blødte, mens han sagde: O folk, hør ikke efter ham, han lyver. Så sagde jeg: Hvem er det? De sagde: Han er sønnen af 'Abdel-Muttalib stammen. Så sagde jeg: Hvem er den, der følger efter ham og kaster sten efter ham? De sagde: Han er 'Abdul-'Uzza, Abu Lahab.

Kast med affald af indvolde m.m.: Al-Bukhari berettede via 'Abdullah bin Mas'ud (ra), som sagde: Mens Profeten (saaws) var i *sujud*-tilstand (dvs. knælen med panden på gulvet), omgivet af folk fra Quraish, kom Uqba bin Abi Mu'ait med en kamels bug, og kastede den Profeten (saaws)'s ryg, hvorfor han ikke rejste sit hoved. Derefter kom Fatima (as) og fjernede den fra hans ryg, og lavede *dua* mod gerningsmanden. Da sagde Profeten (saaws):

«اللَّهُمَّ عَلَيْكَ الْمَلَأَ مِنْ قُرَيْشٍ أَبَا جَهْلٍ بْنُ هِشَامٍ، وَعُتْبَةَ بْنِ رَبِيعَةَ، وَشَيْبَةَ بْنِ رَبِيعَةَ، وَأُمَيَّةَ بْنَ خَلْفٍ، أَوْ أَبِي بْنِ خَلْفٍ».

“O Allah, tag dig af Quraish' ledere: Abu Jahl bin Hisham, 'Utba bin Rabi'a, Shiba bin Rabi'a, og Umayya bin Khalaf, eller 'Ubai bin Khalaf”; det er (mellemberegningsmanden) Shu'ba, som er i tvivl (om det sidste navn). Jeg så dem blive dræbt under Badr-dagen, hvor de blev smidt i en brønd undtagen Umayya eller 'Ubai, hvis legemesdele var skåret i stykker, og derfor blev han ikke smidt i brønden. Ibn Sa'd

berettede i 'al-Tabaqat' om A'isha (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«كُنْتُ بَيْنَ شَرِّ جَارَيْنِ، بَيْنَ أَبِي لَهَبٍ وَعُقْبَةَ بْنِ أَبِي مَعِيْطٍ، إِنَّ كَانَا لَيَأْتِيَانِ بِالْفُرُوثِ، فَيَطْرَحَانَهَا عَلَى بَابِي، حَتَّى إِذَا لَيَأْتُونَ بَعْضُ مَا يَطْرَحُونَ مِنَ الْأَذَى، فَيَطْرَحُونَهُ عَلَى بَابِي». فيخرج به الرسول صلى الله عليه وسلم فيقول: «يَا بَنِي عَبْدِ مَنَافٍ أَيُّ جَوَارٍ هَذَا؟!».

“Jeg befandt mig mellem de værste to naboer, Abu Lahab og 'Uqba bin Abu Mu'ait. De plejede at komme med indvolde og smide dem ved min dør; selv det affald de skulle smide ud, plejede de at smide ved min dør”. Sendebudet (saaws) plejede at komme ud med dette og sige: “O Abd Manaf stammen, hvad er det for et naboskab?!” hvorefter han smed det på gaden.

Forsøget med at trampe på halsen og tilsmudse ansigtet med jord: Muslim berettede via Abu Huraira, som sagde: Abu Jahl spurgte (folk): Lægger Muhammad sit ansigt ned på jorden, når I er til stede? De svarede: Ja. Så sagde han: Ved al-Lat og al-Uzza, hvis jeg ser ham (gøre det), så vil jeg trampe på hans hals, eller tilsmudse hans ansigt med jorden. Beretningsmanden sagde: Så gik han til Allahs Sendebud (saaws), mens han lavede *salah*, og Abu Jahl troede, at han ville kunne trampe på hans hals. Beretningsmanden sagde: Han overraskede dem ved at gå baglæns tilbage, imens han tilbagedrev (noget) med sin hånd. Beretningsmanden sagde: Han blev spurgt: Hvad er der med dig? Han sagde: Imellem mig og ham er der en grøft af ild, (noget) skrækindjagende og har vinger. Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَوْ دَنَا مِنِّي لَخَطَفَتْهُ الْمَلَائِكَةُ عَضُوا عَضُوا».

“Hvis han nærmede sig mig, ville englene bortføre ham organ for organ”.

Generelt om tortur uden at nævne fremgangsmåden: Al-Dhahabi berettede i 'al-Tarikh', al-Baihaqi i 'al-Shu'ab', Ibn Hisham i 'Seerah' og Ahmad i 'Fada'il al-Sahaba' via 'Urwa, som sagde: Waraqa bin Nawfal passerede en gang Bilal, som, imens han blev tortureret, sagde: Ahad, Ahad (Én, Én). Da sagde Waraqa: Ahad, Ahad er Allah, o Bilal.

Derefter gik Waraqa til Umayya bin Khalaf og dem, der udøvede tortur mod Bilal blandt Jamah-stammen, og sagde til dem: Jeg sværger ved Allah, hvis I dræber ham, vil han være årsag til min ubarmhjertige vrede mod jer. Dette fortsatte indtil Abu Bakr al-Siddiq, sønnen af Abu Quhafa, passerede en dag, mens de udøvede tortur mod Bilal, idet Abu Bakrs hus lå iblandt Jamah-stammen. Da sagde han til Umayya: Frygter du ikke Allah, i det du gør mod denne stakkel? Hvor længe vil du blive ved? Han svarede: Det er dig, som fordærvede ham, så red ham fra det, du ser. Abu Bakr sagde: Det vil jeg gøre, jeg har en sort slave, der er mere udholdende og stærkere end ham, og som følger din religion, jeg giver dig ham i stedet for Bilal. Umayya sagde: Jeg accepterer. Abu Bakr svarede: Han er din. Dermed gav Abu Bakr sin slave til Umayya, og tog Bilal, og frigav ham. Abu Bakr frigav – ud over Bilal – seks andre muslimer, inden han udvandrede fra Mekka. Bilal var den syvende af dem, og 'Amer bin Fuhaira bevidnede Badr-slaget og Uhud-slaget, og blev dræbt som martyr under Bi'r-Ma'una dagen, og Umm 'Ubais og Zanira

Al-Hakim autoriserede i 'al-Mustadrak' følgende beretning, som han karakteriserede som *sahih* ifølge Muslims betingelser, og al-Dhahabi udtrykte i 'al-Talkhis' sin enighed med ham heri, via Jabir, som sagde, at Profeten (saaws) passerede 'Ammar og hans familie, mens de blev torturerede, så sagde han:

«أَبَشِّرُوا آلَ عَمَّارٍ وَآلَ يَاسِرٍ فَإِنَّ مَوْعِدَكُمْ الْجَنَّةُ».

“Glød jer, o 'Ammars familie, og Yasirs familie, jeres forjættede sted er Paradiset”.

Ahmad berettede med en beretningskæde, hvis mænd er pålidelige, via 'Uthman, som sagde: Jeg tog af sted med Allahs Sendebud (saaws), mens han holdt mig i hånden, og vi gik mod den jævne mark, indtil han nåede frem til hans (dvs. 'Ammars) mor og far, som blev tortureret pga. ham (dvs. Profeten). Dér sagde 'Ammars far: O Allahs Sendebud, således for evighed? Profeten (saaws) svarede:

«اصْبِرْ ثُمَّ قَالَ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لآلِ يَاسِرٍ وَقَدْ فَعَلْتَ».

“Hold ud”, derefter sagde han: “O Allah, tilgiv Yasirs familie, jeg gjorde (hvad jeg kunne)”.

Udsultning: Ibn Hibban autoriserede i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) følgende beretning via Anas, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَقَدْ أُودِيتُ فِي اللَّهِ وَمَا يُؤْذِي أَحَدٌ، وَلَقَدْ أَخِفْتُ فِي اللَّهِ وَمَا يَخَافُ أَحَدٌ، وَلَقَدْ أَتَتْ عَلَيَّ ثَلَاثٌ مِنْ بَيْنِ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ وَمَا لِي طَعَامٌ إِلَّا مَا وَارَاهُ إِبْطُ بِلَالٍ».

“Jeg blev påført lidelse for Allahs skyld, som ingen anden blev påført af magen lidelse, og jeg blev truet pga. Allah(s budskab), som ingen anden blev truet, og jeg oplevede tre dage og nætter, hvor jeg ingen mad havde andet end det, Bilals armhule skjulte”. Ibn Hibban autoriserede ligeledes følgende beretning i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), og det samme gjorde al-Hakim i 'al-Mustadrak', som sagde, at den er *sahih* ifølge Muslims betingelse, hvor al-Dhahabi udtrykte i 'al-Talkhis' sin enighed med ham heri. Beretningen er rapporteret via Khalid bin 'Umair al-Adawi, som sagde: 'Utba bin Ghazwan holdt tale for os, hvor han takkede Allah og roste Ham, hvorefter han sagde: ... “Jeg oplevede som den syvende af syv, der var sammen med Allahs Sendebud (saaws), hvor vi ingen mad havde undtagen træblade, hvilket medførte at indersiderne af vore munde blev såret. Jeg fandt et klædningsstykke, som jeg rev i to stykker og delte imellem mig og Sa'd bin Abi Waqqas, Islams ridder. Jeg klædte mig selv med den ene halvdel, og Sa'd klædte sig med den anden halvdel. Og i dag er enhver af os, der er i live, blevet en amir for et område, og jeg beder Allah om beskyttelse mod at betragte mig selv som mægtig, mens jeg hos Allah er ringe ...”.

Bojkot: Ibn Sa'd berettede i 'al-Tabaqat' via al-Waqidi ... via Ibn 'Abbas og Abu Bakr bin 'Abdel-Rahman bin al-Harith bin Hisham samt 'Uthman bin Abu Sulaiman bin Jubair bin Mut'am, hvis beretninger overlappede hinanden, med følgende ordlyd: “... Og de (dvs. Quraish) skrev et dekret imod Hashim-stammen, (hvori der stod) at de ikke vil gifte sig med dem, handle med dem eller omgås med dem ... og de blokerede deres forsyning og varer, så de plejede kun at komme ud under (hajj)-sæsonen, indtil de blev udmattede, og man kunne høre deres børns gråd bag egnen, hvilket glædede nogle af Quraish, og gjorde andre kede af det ... og de opholdt sig i egnen i tre

år ...”. Al-Dhahabi nævnte beretningen omkring boykottet i ’al-Tarikh’ via Musa bin ’Uqba al-Zuhri.

Forhåelse og insinuation: Ibn Hisham berettede i ’Seerah’ følgende: Ibn Ishaq sagde: Yazid bin Ziad fortalte mig om Muhammad bin Ka’b al-Qurathi, som sagde: “Da Allahs Sendebud (saaws) ankom til Ta’if, gik han hen til nogle folk fra Thaqif, som dengang var Thaqifs ledere og adelsmænd, og de var tre brødre ... Allahs Sendebud (saaws) sad med dem, kaldte dem til Allah og fortalte dem at han er kommet til dem for at de skulle give ham *nusra* (støtte) for Islam og rejse sig med ham imod dem, der stred mod ham blandt hans folk. Da sagde den ene af dem: Man kunne (vidne på) at have sonderrevet Ka’ba’ens betræk end (at vidne på), at Allah havde sendt dig. Den anden sagde: Har Allah ikke fundet andre at sende end dig ... Desuden tilskyndede de deres tåber og slaver imod ham, så de talte nedsættende om ham og råbte ad ham ...”. Ibn Hibban autoriserede i sin ’Sahih’ (*hadith*-samling) via ’Abdullah bin ’Amru, som sagde: “... Jeg overværede dem, mens deres adelsmænd var samlet i Hijr (den utildækkede del af Ka’ba), hvor de omtalte Allahs Sendebud (saaws). De sagde: “Vi har aldrig nogensinde før oplevet, hvad vi nu tolererer fra denne mand. Han latterliggjorde vore sind, skældte vores forfædre ud, vanhelligede vores religion, splittede vort fællesskab og bespottede vores guder. Vi har tolereret ham i noget, der er meget stort”, eller de sagde noget lignende. Mens de sagde dette, dukkede Allahs Sendebud (saaws) op. Han kom gående hen til dem, indtil han nåede den Sorte Sten. Han passerede dem, mens han gik rundt om Allahs Hus (Ka’ba). Da han passerede dem, kom de med nogle insinuerende udtalelser om ham. Han (dvs. ’Amru) sagde: Jeg kunne se det på hans ansigt. Derefter gik han (saaws) videre. Da han passerede dem for anden gang, insinuerede de ham på samme måde, og jeg kunne se det på hans ansigt, hvorefter han (saaws) gik videre. Han passerede dem for tredje gang, så insinuerede de ham på samme måde, hvorefter han (saaws) sagde:

«أَتَسْمَعُونَ يَا مَعْشَرَ قُرَيْشٍ أَمَا وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَقَدْ جِئْتُكُمْ بِالْبَحِّ ...»

“Hører I, o Quraish’ folk, ved Den, i Hvis hånd Muhammads sjæl ligger, jeg er kommet til jer med slagtning ...”.

Svækkelse af forholdet mellem ledere og følger: Muslim berettede via Sa’d, som sagde: Vi var seks personer sammen med Profeten

(saaws), hvor polyteisterne sagde til Profeten (saaws): Smid disse ud, så de ikke drister sig imod os. Han sagde: Det var mig, Ibn Mas'ud, en mand fra Hudhail-stammen, Bilal og to mænd, hvis navne jeg ikke kender. Der faldt Allahs Sendebud (saaws)'s ind, hvad Allah lod falde ind, så han overvejede noget, hvorefter Allah, den Stærke, den Almægtige, åbenbarede følgende:

﴿وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ﴾

“Og driv ikke dem bort, som påkalder deres Herre morgen og aften, idet de søger Hans ansigt” (OQM. Al-An'am 6: 52)

Forhandling om ideologien gennem tilbud om lederskab, ejendom og kvinder: Abu Ya'la berettede følgende beretning i 'al-Musnad' (*hadith*-samling), og Ibn Mu'in i sin 'Tarikh' med en beretningskæde, hvis beretningsmænd er pålidelige, undtagen al-Ajlal, som blev erklæret pålidelig (af andre). Beretningen rapporteret er via Jabir bin 'Abdullah, som sagde: “Abu Jahl og lederne af Quraish sagde: Muhammads foretagende har spredt sig iblandt os. Vil I ikke opsøge en mand med lærdom om trolddom, spådom og digt, som vil tale med ham og give os en opklaring af hans foretagende? 'Utba sagde: Jeg hørte troldmændenes, spåmændenes og digternes tale, og jeg har tilegnet mig viden herom; jeg ville kunne finde ud af det, hvis det var således. Så tog 'Utba til ham (dvs. Profeten). Da han kom til ham, sagde han: O Muhammad, Er du bedre end Hashim? Er du bedre end Abdul-Muttalib? Er du bedre 'Abdullah? Han svarede ham ikke. Så sagde 'Utba: Hvorfor bagvasker du da vores guder og betegner vores forfædre som vildfarne? Hvis dit motiv er lederskab, vil vi knytte vores bannere til dig, så du bliver vores overhoved; og hvis dit motiv er begæret (til kvinder), vil vi gifte dig med ti kvinder, som du, efter eget ønske, udvælger fra Quraishs piger. Og hvis dit motiv er ejendom, vil vi fra vores ejendomme samle den mængde, der er rigeligt til dig og dine efterkommere. Mens dette stod på var Allahs Sendebud (saaws) tavs og talte ikke. Da 'Utba talte færdigt, reciterede Allahs Sendebud (saaws) følgende:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. حم، تَتْرِيلٌ مِنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ،﴾

كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١﴾

“I Allahs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige. Ha, Mim. Åbenbaringen fra Den Nådige, Den Barmhjertige. En Bog, hvis vers er fremsat og i (alle) enkeltheder, en arabisk Qur'an for et forstandigt folk” (OQM. Fussilat 41: 1-3)

Indtil han kom til følgende *Qur'an*-vers:

﴿فَقُلْ أَنذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِّثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ﴾

“Så sig: Jeg advarer jer mod en dødelig straf i lighed med den straf, der ramte 'Aad og Thamud” (OQM. Fussilat 41: 13)

Dér holdt 'Utba ham på munden og bønfuldt ham ved slægtskabsbåndet om at skåne ham for det. Derefter vendte 'Utba ikke tilbage til sit folk, men holdt sig væk fra dem. Så sagde Abu Jahl: O Quraish-folk, ved Allah, vi mener bestemt, at 'Utba er konverteret til Muhammad(s *Deen*) og synes godt om hans mad, og det skyldes sikkert noget, som han blev udsat for, så lad os tage hen til ham. Da de ankom, sagde Abu Jahl: Ved Allah, o du 'Utba, det eneste vi frygter er, at du er konverteret til Muhammad(s *Deen*) og er blevet imponeret over hans sag. Hvis du lider nød, vil vi samle fra vores ejendomme til dig i den mængde, der gør dig uafhængig af Muhammads mad. 'Utba blev vred og svor ved Allah, at han aldrig ville tale med Muhammad, og sagde: I ved, at jeg er den blandt Quraish, der har mest ejendom, men jeg tog til ham” – så fortalte han dem historien. 'Utba fortsatte: Så besvarede han mig med noget, der ved Allah hverken er trolddom, digt eller spådom; han reciterede følgende:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. حم، تَتْرِيلٌ مِنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ،
كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾

“I Allahs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige. Ha, Mim. Åbenbaringen fra Den Nådige, Den Barmhjertige. En Bog, hvis vers er fremsat og i (alle) enkeltheder, en arabisk Qur'an for et forstandigt folk” (OQM. Fussilat 41: 1-3)

Han fortsatte, indtil han kom til:

﴿فَقُلْ أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ﴾

“Så sig: Jeg advarer jer mod en dødelig straf i lighed med den straf, der ramte 'Aad og Thamud” (OQM. Fussilat 41: 13)

Dér holdt jeg ham på munden og bønfoldt ham ved slægtskabsbåndet om at stoppe. Og I ved, at når Muhammad siger noget, så lyver han ikke, derfor frygtede jeg, at I ville blive ramt af straffen”. Dette var beretningen fra Ibn Mu'in, og ikke fra Ibn Ishaq, som er nævnt i Ibn Hishams 'Seerah', via Muhammad bin Ka'b al-Qurathi, hvori der er en ukendt beretningsmand (dvs. *majbul*).

Bagvaskelse: Al-Bukhari og Muslim berettede via 'Abdel-Rahman bin 'Awf, som sagde: “Mens jeg stod forrest under Badr-dagen, kiggede jeg til min højre og min venstre side. så fandt jeg mig selv mellem to drenge fra Ansar, der var meget unge i alder, hvor jeg ønskede at stå mellem to, der var stærkere end dem. Den ene af dem blinkede til mig og sagde: Onkel, kender du Abu Jahl? Jeg sagde: Ja, hvad vil du med ham, min nevø? Han svarede: Jeg fik at vide, at han bagvasker Allahs Sendebud (saaws). Ved den, i Hvis hånd min sjæl ligger, hvis jeg ser ham, vil min person ikke forlade hans person indtil den, der først rammes af os, dør. Jeg undrede mig over det. Derefter blinkede den anden til mig og sagde det samme...” . Al-Bukhari og Muslim autoriserede ligeledes en beretning via Ibn 'Abbas (ra) angående Allahs (swt) tale:

﴿وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافُ بِهَا﴾

“Og fremsig ikke din salah (for) højt, ejbeller (helt) lavt”
(OQM. Al-Israa' 17: 110),

Herom sagde Ibn 'Abbas følgende: Den blev åbenbaret, mens Allahs Sendebud (saaws) skjulte sig i Mekka. Han (saaws) plejede at hæve sin stemme med *Qur'anen*, når han ledte sine *Sahaba* i *salah*, og når polyteisterne hørte ham, talte de nedsættende om *Qur'anen*, om den, der åbenbarede den og den, der kom med den. Herved sagde Allah til Sin Profet (saaws):

﴿وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافُ بِهَا﴾

“Og fremsig ikke din *salah* (for) højt, ej beller (helt) lavt”
(OQM. Al-Israa’ 17: 110),

Det vil sige, med din recitation, for så kommer polyteisterne til at høre den og tale nedsættende om den. Og med hensyn til Allahs tale:

﴿وَلَا تُخَافُ بِهَا﴾

“Og fremsig (din *salah*) beller ikke (helt) lavt” (OQM. Al-Isra’ 17: 110)

Så er meningen: Over for dine *Sababa*, så de ikke kan høre dig. *Qur’an*-verset fortsætter:

﴿وَابْتَغِ بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا﴾

“Men søg en mellemvej disse (to yderpunkter)”
(OQM. Al-Israa’ 17: 110)

Ahmad autoriserede i ’al-Musnad’(*hadith*-samling) følgende beretning, hvis beretningsmænd er pålidelige, via Abu Huraira, at Profeten (saaws) sagde:

«أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ يَصْرِفُ اللَّهُ عَنِّي لَعْنَ قُرَيْشٍ وَشَتْمَهُمْ، يَسُبُّونَ مَذْمَمًا وَأَنَا مُحَمَّدٌ».

“Har I ikke set, hvorledes Allah bortleder Quraishs forbandelse og skældsord væk fra mig, de taler nedsættende (om mig som) en udskældt person, men jeg er Muhammad (den lovpriste)”. I *hadith’en*, som han berettede og som der er enighed om, sagde Ibn ’Abbas ligeledes: Da følgende *Qur’an*-vers blev åbenbaret:

﴿وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ﴾

“Og advar din nærmeste slægt” (OQM. Al-Shu’ara’ 26: 214)

Dér gik Allahs Sendebud (saaws) ud og besteg al-Safa-(bjerget), hvor han råbte: Tag jer i agt. Så sagde de (dvs. Mekka-folket): Hvem er det, der råber? De (andre) svarede: Muhammad. Da de samlede sig om ham, sagde han:

«أَرَأَيْتَكُمْ لَوْ أَخْبَرْتُكُمْ أَنَّ خَيْلًا تَخْرُجُ بِسَفْحِ هَذَا الْجَبَلِ أَكُنْتُمْ مُصَدِّقِي؟ قَالُوا: مَا جَرَّبْنَا عَلَيْكَ كَذِبًا، قَالَ: فَإِنِّي نَذِيرٌ لَّكُمْ بَيْنَ يَدَيَّ عَذَابٍ شَدِيدٍ، فَقَالَ أَبُو لَهَبٍ: تَبَ لَكَ الْهَذَا جَمَعْتَنَا، ثُمَّ قَامَ، فَنَزَلَتْ ﴿تَبَّتْ يُدَا أَيْيَ لَهَبٍ وَتَبَّ﴾».

“Se, hvis jeg fortæller jer at heste kommer ud fra dalen af dette bjerg (og invaderer jer), vil I da tro på mig? De sagde: Vi har aldrig erfaret løgn fra dig. Han sagde: Jeg er visselig en advarer for jer mod en nærtstående hård straf”. Så sagde Abu Lahab: Gå til grunde, er det derfor du samlede os? Derefter gik han, så blev følgende *Qur'an*-vers åbenbaret:

﴿تَبَّتْ يُدَا أَيْيَ لَهَبٍ وَتَبَّ﴾

“Må begge ildens faders hænder gå til grunde, og må han (seh) gå til grunde”
(OQM. Al-Masad 111: 1)

Al-Tabarani autoriserede følgende via Munbit al-Azdi, som sagde: ”Jeg så Allahs Sendebud (saaws) under Jahiliyya-tiden, mens han (gik og) sagde:

«يَا أَيُّهَا النَّاسُ قُولُوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَفْلِحُوا».

“O folk, sig: Der er ingen ilah foruden Allah (La ilaha illa Allah), så vil I få succes”, hvor nogle spyttede på hans ansigt, andre kastede jord på ham og andre talte nedsættende til ham, indtil dagens midte. En ung pige kom hen til ham med et krus af vand, hvormed han vaskede sit ansigt og hænder og sagde:

«يَا بَنِيَّةُ لَا تَخْشَى عَلَى أَبِيكَ غِيلَةً وَلَا ذَلَّةً».

“O min datter, frygt ikke nogen snigmord eller ydmygelse af din far”. Så spurgte jeg: ’Hvem er hun?’ De svarede: ’Zainab’, datteren af

Allahs Sendebud (saaws)”. Al-Haithami sagde: “I *hadith'en* er der Munbit bin Mudrik, som jeg ikke kender, men resten af dens (beretnings)mænd er pålidelige”.

Benægtelse og anklage om løgn: Al-Bukhari og Muslim berettede via Jabir bin 'Abdullah (raa), at han hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«لَمَّا كَذَّبْتَنِي قُرَيْشٌ قُمْتُ فِي الْحَجْرِ فَجَلًّا، (وفي رواية) فَجَلَّى اللَّهُ لِي بَيْتَ الْمَقْدِسِ، فَطَفَقْتُ أُخْبِرُهُمْ عَنْ آيَاتِهِ، وَأَنَا أَنْظُرُ إِلَيْهِ».

“Da Quraish fornægtede mig, stod jeg ved Hijr, hvor Allah afslørede – og i en anden beretning tydeliggjorde - Bait ul-Maqdis for mig, og da begyndte jeg at fortælle dem om dens tegn, mens jeg så på den”. Al-Bukhari berettede via Abu al-Darda' (ra), som sagde: ... Så sagde Profeten (saaws):

«إِنَّ اللَّهَ بَعَثَنِي إِلَيْكُمْ فَقُلْتُمْ كَذَبْتَ وَقَالَ أَبُو بَكْرٍ صَدَقْتَ ...».

“Allah har sendt mig til jer, hvor I sagde: 'Du lyver', mens Abu Bakr sagde: 'Du taler sandt' ...”. Under førnævnte fremgangsmåde om 'Stenkast' stod der i *hadith'en*, berettet via Tariq al-Muharibi (ra), at Abu Lahab plejede at sige til Allahs Sendebud (saaws) i Dhil Majaz-markedet: “Hør ikke efter ham, han lyver ...”. Og *hadith'en* er karakteriseret som *sahih* af Ibn Khuzaima og Ibn Hibban.

Kontrapropaganda: Ahmad og Tabarani berettede via Umm Salama en beretning med en beretningskæde, om hvilken al-Haithami sagde: Dens (beretnings)mænd lever op til *sahih* (beretnings)mænd(s) status). I den lange *hadith* sagde hun: “Da de to forlod Negus, sagde 'Amru bin al-'Ass: Ved Allah, i morgen vil jeg komme (tilbage) til ham med noget vedrørende dem, der vil føre til udryddelsen af deres rødder. Hun sagde: Dér sagde 'Abdullah bin Rabi'a, som var den mest retfærdig mod os: 'Gør det ikke, de har et slægtskabsbånd (med os), selv om de modsiger os. Han sagde: 'Jeg vil, ved Allah, fortælle ham, at de påstår, at 'Isa bin Maryam er en tjener'. Den næste dag gik han hen til ham og sagde: 'O Konge, De siger noget frygteligt om 'Isa bin Maryam; send bud efter dem og spørg dem om, hvad de siger om ham'. Hun sagde: Så sendte han bud efter dem for at spørge dem om ham. Hun sagde yderligere: Vi har aldrig nogensinde været ude for noget magen til det.

De samlede sig, hvorefter de sagde til hinanden: 'Hvad vil I sige omkring 'Isa, hvis han spørger jer om ham?' De sagde: 'Ved Allah, vi siger dét, som Allah sagde, og som vor Profet kom med, uanset hvad der vil ske ...'". Muslim autoriserede via Ibn 'Abbas, at Dhima fra Azd Shanu'a-stammen, som beskæftigede sig med beskyttelse (af folk) mod fortryllesen, ankom til Mekka og hørte nogle tåber blandt Mekka-folket sige, at Muhammad er besat ...". Ibn Hibban autoriserede i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) følgende via Ibn 'Abbas, som sagde: Da Ka'b bin al-Ashraf ankom til Mekka, gik de (dvs. Quraish-folket) hen til ham og sagde: 'Det er os, der sørger for vandforsyningen (til pilgrimmene) og varetagelsen af det Hellige Hus, og du er herren af Yathrib-folket; er det ikke os, der er bedst, eller er det denne ydmyge, hjælpeløse og barnløse mand, som er afskåret fra sit folk? Han påstår, at han er bedre end os'. Så sagde han: 'I er da bedre end ham'. Derefter blev følgende *Qur'an*-vers åbenbaret til Allahs Sendebud (saaws):

﴿إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ﴾

"Det er visse din fjende, der er afskåret" (OQM. Al-Kawthar 108: 3)

Ydermere blev følgende ayah åbenbaret:

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيحًا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ
لِّلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا﴾

"Har du ikke set dem, til hvem en del af Skriften blev givet? De tror på det onde og taghut, og de siger til dem, der er vantro: Disse er bedre retledet end de, der har *iman*" (OQM. Al-Nisa' 4: 51)

Forbud mod udvandring: Al-Hakim berettede i 'al-Mustadrak' en beretning, om hvilken han sagde: Den har en *sahih* beretningskæde, men de to (dvs. al-Bukhari og Muslim) autoriserede den ikke, hvor al-Dhahabi udtrykte enighed heri. Beretningen via Suhaib lyder som følgende: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أُرِيتُ دَارَ هِجْرَتِكُمْ سَبْخَةً بَيْنَ ظَهْرَانِي حَرَّةٍ، فَإِمَّا أَنْ تَكُونَ هَجْرًا، أَوْ تَكُونَ يَثْرِبَ».

“Jeg blev vist jeres udvandringsland; det er en saltørken, der ligger midt imellem jord med sorte sten. Således er det enten Hajar eller Yathrib”. Suhaib sagde (yderligere): Allahs Sendebud (saaws) tog af sted til Medina. Abu Bakr (ra) rejste med ham. Jeg besluttede mig også for at tage af sted sammen med ham, men blev forhindret af nogle unge mænd fra Quraish. Jeg tilbragte hele min nat stående uden at sidde, da sagde de: ’Allah bortleder hans opmærksomhed fra jer med hans mave(smerter)’, men jeg led ikke af noget. Derefter rejste de sig, og nogle af dem fulgte efter mig, efter at jeg var gået en *bareeds* afstand (dvs. få kilometer) for at få mig tilbage. Da sagde jeg til dem: “Vil I gå med til, at jeg giver jer nogle guldgram mod at I lader mig gå fri og holder jeres løfte overfor mig?” Derefter fulgte jeg dem til Mekka, hvor jeg sagde til dem: “Grav under dørtærsklerne, hvorunder (guld)grammene ligger, og tag hen til denne kvinde og tag de to smykker fra hende”. Derefter drog jeg af sted, indtil jeg ankom til Allahs Sendebud (saaws), før han forlod det, dvs. Qiba’. Da han så mig, sagde han tre gange:

«يَا أَبَا يَحْيَى رَجِعْ الْبَيْعُ».

“O Abu Yahya, handlen var profitabel”. Jeg sagde: “O Allahs Sendebud, ingen nåede frem til dig før mig, så det er udelukkende Jibril (as), der fortalte dig det”. Polyteisternes ihærdige bestræbelse på at forbyde Allahs Sendebud (saaws) at udvandre blev så voldsom, at det fik dem til at annoncere en dusør til den, der ville dræbe ham og hans følgesvend, eller tage dem til fange. Al-Bukhari autoriserede beretningen via al-Bara’, der berettede via Abu Bakr, som sagde: “... Så rejste vi, mens (Quraish-)folk eftersøgte os ...”. Al-Bukhari autoriserede også beretningen via Suraqa bin Ju’sham, som sagde: “Buddene fra de vantro af Quraish kom hen til os og udlovede en dusør på Allahs Sendebud (saaws) og Abu Bakr, for drab eller pågribelsen af hver af dem ... Så sagde jeg til ham: Dit folk har udlovet en dusør på dig ... Han sagde:

«فَقِفْ مَكَانَكَ لَا تَتْرُكَنَّ أَحَدًا يَلْحَقُ بِنَا».

“Bliv stående hvor du er, og lad ingen følge efter os”. Han sagde: “Ved dagens start var han (dvs. Suraqa) en forkæmper mod Allahs Profet (saaws), og ved dagens slutning var han en beskytter af ham ...”.

Drabsforsøget eller truslen herom: Al-Bukhari berettede via 'Urwa bin al-Zubair, som sagde: "Jeg spurgte 'Abdullah bin 'Amru om det værste, som polyteisterne gjorde mod Allahs Sendebud (saaws). Han sagde: Jeg så 'Uqba bin Abi Mu'ait komme hen til Profeten (saaws), mens han udførte *salah*. Han (dvs. 'Uqba) lagde sit klæde om hans hals, og klemte ham voldsomt med det. Herefter kom Abu Bakr og skubbede ham væk fra ham og sagde: Vil I dræbe en mand, fordi han siger: Min Herre er Allah, når han endda er kommet til jer med de klare beviser fra jeres Herre". Al-Bukhari autoriserede følgende beretning under kapitlet om 'Umar bin al-Khattabs (ra) konvertering til Islam, via 'Abdullah bin 'Umar, som sagde: "Imens han var hjemme i frygt, kom al-'Ass bin Wa'il al-Sahmi, Abu 'Amru, til ham iklædt en broderet kappe og en skjorte kantet med silke. Han var fra Bani Sahm-stammen, som var vor allierede i *Jabilyya*-tiden. Han sagde til ham: Hvad er der med dig? Han svarede: Dit folk siger, at de vil dræbe mig, hvis jeg bliver muslim. Han sagde: Intet sker dig. (Dér sagde 'Umar:) Jeg følte mig i sikkerhed efter at han sagde det ...". Polyteisterne nøjedes ikke med blot at konspirere om at dræbe ham (saaws). Ibn Hajar nævnte følgende i 'Fath al-Bari': "Ibn Ishaq og Musa bin 'Uqba og andre lærde inden for al-Maghazi (dvs. militære ekspeditioner) sagde: Da Quraish så, at *Sahaba* tog til et sted, hvori de befandt sig i sikkerhed, at 'Umar blev muslim og at Islam spredte sig blandt stammerne, blev de enige om at dræbe Allahs Sendebud (saaws). Da Abu Talib fik det at vide, samlede han Bani Hashim-stammen og Bani al-Mutallib-stammen, og førte Allahs Sendebud (saaws) ind i deres egne og beskyttede ham imod dem, der ville dræbe ham ...". Ahmad autoriserede følgende beretning via Ibn 'Abbas med en beretningskæde, hvis (beretnings)mænd er pålidelige, undtagen 'Uthman al-Jazari, som Ibn Hibban karakteriserede som pålidelig, men som blev erklæret svag af andre. Beretningen er i forbindelse med Allahs (swt) tale:

﴿وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ
وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ﴾

"Og (*husk*) da de vantrø lagde planer mod dig for at fængsle dig eller dræbe dig eller uddrive dig. Og de lagde planer, men Allah lagde også en plan, og Allah er den bedste af (alle) planlæggere" (OQM. Al-Anfal 8: 30)

Herom sagde Ibn 'Abbas: "En nat holdt Quraish et samråd i Mekka, hvor de sagde til hinanden: "Når han vågner, så bind ham med et bælte", de mente Profeten (saaws), mens andre sagde: "I må hellere dræbe ham", hvor andre sagde: "I må hellere udvise ham ...".

Ibn Hisham autoriserede følgende i sin 'Seerah': Ibn Ishaq sagde: "Quraish var foruroliget over Allahs Sendebud (saaws)'s udrejse til sine *Sahaba* i Medina ... Derfor samlede Quraishs ledere sig i Dar al-Nadwa, hvor de indbyrdes slog samråd om, hvad de skulle foretage sig i forbindelse med Allahs Sendebud (saaws)'s sag Derefter sagde en af dem: "Fængsl ham med jernlænker" ... hvorefter en anden sagde: "Vi driver ham væk fra os". Derefter sagde Abu Jahl: Jeg har en mening om ham, som jeg ikke kan se, at I er kommet frem til endnu". De sagde: "Hvad er den, o Abu al-Hakam?" Han sagde: "Jeg mener, at vi skal tage en robust ung mand af fornem herkomst fra enhver stamme, alle skal de være højagtet iblandt os. Vi giver enhver af disse unge mænd et skarpt sværd, hvorefter de tager hen til ham og slår ham som én mands slag, så de dræber ham, så vi bliver fri for ham". Hertil kan tilføjes at nogle *Sahaba*, som holdt stand, da de stod over for drab, såsom Sumayya, 'Ammars mor (raa), som var den første martyr i Islam.

Desuden tog Allahs Sendebud (saaws) og nogle af hans *Sahaba* standpunkter, og plejede at udfordre polyteisterne med disse standpunkter. Herved udviste de af standhaftighed, hvad de er værdige til. Heriblandt er følgende eksempler:

- Al-Bukhari berettede i 'al-Tarikh al-Kabir' via Musa bin 'Uqba, som sagde: "Uqail bin Abi Talib fortalte mig følgende: Quraish kom til Abu Talib og sagde: 'Ham din nevø har forulempet os i vores forsamlingshus'. Han sagde: 'O 'Uqail, bring Muhammad til mig'. Han tog af sted til ham, og fik ham ud af ... et lille hus. Han hentede ham ved middagen under heden, hvor han søgte at gå i skyggen grundet den overvældende hede. Da han kom til dem, sagde Abu Talib: 'Dine fætre her siger, at du forulemper dem i deres forsamlingshus og deres moské, så lad være med at forulempe dem'. Profeten (saaws) hævdede sit syn op mod himlen og sagde:

«تَرَوْنَ هَذِهِ الشَّمْسُ، قَالَ: مَا أَنَا بِأَقْدَرُ أَنْ أَرُدَّ ذَلِكَ مِنْكُمْ عَلَى أَنْ تُشْعِلُوا مِنْهَا شُعْلَةً».

“Kan I se denne sol? Jeg magter ikke at stoppe dette mere end jer, med mindre I tænder en flamme fra den”. Dér sagde Abu Talib: **“Ved Allah, min nevø har aldrig løjet for os; tilbage med jer”**”.

- Al-Bukhari berettede via 'Abdullah bin Mas'ud (ra), som sagde: “Sa'd bin Mu'adh tog af sted for at lave *'umra*. Han sagde (yderligere): Han opholdt sig hos Umayya bin Khalaf Abu Safwan. Når Umayya tog på rejse til Sham (Levanten) og gik forbi Medina, plejede han at opholde sig hos Sa'd. Umayya sagde til Sa'd: Vent indtil middagen, hvor folk er beskæftiget, så kan du tage af sted og lave *tawaf* (dvs. gå rundt om Ka'ba). Mens Sa'd lavede *tawaf*, kom Abu Jahl, og sagde: Hvem er det, der laver *tawaf* omkring Ka'ba'en? Så sagde Sa'd: Det er mig Sa'd. Da sagde Abu Jahl: 'Laver du *tawaf* om Ka'ba i sikkerhed, når I har givet husly til Muhammad og hans *Sahaba*?' Han sagde: 'Ja'. De skændtes med hinanden, hvor Umayya sagde til Sa'd: Hæv ikke din stemme over for Abu al-Hakam, han er lederen af (Mekka-)dalens folk, hvorefter Sa'd sagde: Hvis du forbyder mig at lave *tawaf* omkring Huset, vil jeg bestemt spolere din handel med Sham. Umayya blev ved med at sige til Sa'd: 'Hæv ikke din stemme', og greb fat i ham. Sa'd blev vred og sagde (til ham): Hold dig væk fra os, jeg hørte Muhammad (saaws) sige, at han vil dræbe dig. Han sagde: Mig? Han sagde: Ja. Så sagde han: Ved Allah, Muhammad lyver aldrig, når han taler ...”.

- Al-Bukhari og Muslim berettede følgende *hadith* via Ibn 'Abbas (raa), som sagde: “Da Abu Dharr fik at vide, at Profeten (saaws) blev udsendt (med Islam) ... tog han af sted og fulgte efter ham (dvs. Ali), indtil han kom ind til Profeten (saaws). Abu Dharr kom ind med ham, hørte hans tale og blev muslim på stedet. Profeten (saaws) sagde til ham:

«إِرْجِعْ إِلَى قَوْمِكَ فَأَخْبِرْهُمْ حَتَّى يَأْتِيكَ أَمْرِي».

“Vend tilbage til dit folk og meddel dem, indtil min ordre kommer til dig”. Han sagde: Ved Den, i Hvis hånd min sjæl ligger, jeg vil råbe op med den iblandt dem. Så gik han ud, indtil han kom til moskéen, hvor han med sin højeste stemme råbte: Jeg bevidner at der er ingen gud undtagen Allah, og at Muhammad er Allahs Sendebud. Derefter rejste folk sig og slog ham, indtil de lagde ham ned. Herefter

kom al-'Abbas og bøjede sig (beskyttende) over ham og sagde: Ve jer, er I ikke klar over, at han er fra Ghifar-stammen, og at jeres handelsvej til Sham (dvs. Levanten) går igennem dem. Dermed frelste han ham fra dem. Den næste dag kom han tilbage og gjorde det samme, så slog de ham og slap deres raseri løs på ham, og al-'Abbas bøjede sig (beskyttende) over ham”.

- Ahmad bin Hanbal berettede i 'Fadha'il al-Sahaba' via 'Urwa, som sagde: “Den første, der forkyndte *Qur'anen* efter Allahs Sendebud (saaws) i Mekka, var 'Abdullah bin Mas'ud. Han sagde (yderligere): Allahs Sendebud (saaws)'s *Sahaba* samledes en dag, og sagde: Ved Allah, Quraish har aldrig nogen sinde hørt denne *Qur'an* blive forkyndt iblandt dem. Er der en mand, der vil få dem til at høre den? 'Abdullah bin Mas'ud sagde: Mig. De sagde: Vi frygter dem på dine vegne; vi ønsker en mand, der har en stamme, som kan beskytte ham fra dette folk, ifald de ønsker ham noget ondt. Han sagde: Lad mig gøre det, da Allah, Den Stærke, Den Almægtige, vil beskytte mig. Han sagde (yderligere): Ibn Mas'ud tog tidligt af sted, indtil han om morgenen nåede Maqam (Ibrahim, ved Ka'ba), mens Quraish befandt sig i deres forsamlingshuse. Han stod ved Maqam, og begyndte at recitere med hævet stemme:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. الرَّحْمَنُ، عَلَّمَ الْقُرْآنَ﴾

*“I Allahs den Nådiges den Barmhjertiges navn. Den Nådige. Har lært
(Muhammad) Qur'anen”* (OQM. Al-Rahman 55: 1-3)

Han (dvs. beretningsmanden) sagde (yderligere): “Han fortsatte med at recitere fra dette (Qur'an-vers)”, og tilføjede: De stirrede på ham og spurgte hinanden: Hvad er det sønnen af Umm 'Abd siger? Beretningsmanden fortsætter: “Derefter sagde de til hinanden: 'Han reciterer visselig noget af det, som Muhammad er kommet med'. Derefter rejste de sig, gik hen til ham og begyndte at slå ham i ansigtet, imens han fortsatte med at recitere så meget som Allah lod ham. Derefter gik han tilbage til sine følgesvende, efter at de (dvs. polyteisterne) havde efterladt mærker på hans ansigt, og de sagde til ham: 'Det er det vi frygtede ville ske for dig'. Han svarede: 'Allahs fjender har ikke været mere ringeagtet for mig, end de er nu, og hvis I

ønsker det, vil jeg i morgen tidligt udsætte dem for det samme'. Da sagde de: 'Det er nok for dig, at du lod dem høre, hvad de mishager' ”.

- Al-Bukhari berettede følgende *hadith* via A'isha (ra), Profeten (saaws)'s hustru, som sagde: “Siden jeg begyndte at begribe mine forældre, har jeg set dem bekende sig til *Deen* (dvs. Islam) ... Dette skræmte Quraishs ledere blandt polyteisterne. Derfor sendte de bud efter Ibn al-Daghinna. Da han kom, sagde de følgende til ham: Vi havde lovet beskyttelse for Abu Bakr grundet din beskyttelse ... men vi vil ikke indvilge i at Abu Bakr offentliggøre det A'isha sagde (yderligere): Ibn al-Daghinna gik til Abu Bakr og sagde: Du ved, hvad jeg har aftalt på dine vegne. Enten holder du dig til dette, ellers må du gøre mig fri for mit beskyttelsesløfte, da jeg ikke kan lide, at araberne hører, at jeg blev udsat for aftalebrud i forbindelse med en mand, på hvis vegne jeg indgik en aftale. Dér sagde Abu Bakr: Jeg gør dig fri for din beskyttelse og er tilfreds med Allahs beskyttelse, Den Stærke, Den Almægtige ... ”.

- Al-Hakim berettede i 'al-Mustadrak' følgende beretning, om hvilken han sagde: *Sahih* ifølge Muslims betingelse, hvor al-Dhahabi udtrykte sin enighed med ham heri. Beretningen er ligeledes berettet af Ibn Hibban i sin 'Sahih' (-*hadith*-samling) via 'Abdullah bin 'Umar (raa), som sagde: “Umar bekæmpede polyteisterne i Mekkas moské, og blev ved med at bekæmpe dem fra morgenstunden indtil middagen. Han sagde (yderligere): Derefter blev han træt og satte sig ned. En mand med et pænt ansigt, som havde en rød kappe og en broderet skjorte på, kom ind til ham. Han gik hen til dem og førte dem væk fra ham og sagde: Hvad vil I med denne mand? De svarede: Intet, ved Allah, andet end at han har konverteret fra sin religion. Dér sagde han: Sikke en god mand, han valgte sig en *deen*, så lad ham om, hvad han valgte. Tro I da Bani 'Udayy-stammen accepterer, at 'Umar bliver dræbt? Nej, ved Allah, Bani 'Udai-stammen vil ikke acceptere det. Derefter sagde 'Umar (til dem): O Allahs fjender, ved Allah, hvis vi var nået tre hundrede, ville vi drive jer ud fra den (dvs. Mekka). Senere sagde jeg til min far: Hvem var manden, der fik dem væk fra dig den dag? Han svarede: Det var al-Ass bin Wa'il, faderen til 'Amru bin al-'Ass”. Denne beretning var al-Hakims ordlyd. Og den strider ikke mod den førnævnte *hadith* via 'Abdullah bin 'Umar, som er berettet via al-Bukhari, hvori der stod at 'Umar befandt sig i sit hus, og frygtede at blive dræbt, da de kunne være to episoder, der har fundet sted ved to forskellige tidspunkter.

- Al-Baihaqi berettede i 'al-Dala'il', al-Dhahabi i 'al-Tarikh' via Musa bin 'Uqba, som sagde: "Uthman bin Mazh'un og hans følgesvende var blandt dem, der kom tilbage, men de kunne ikke komme ind i Mekka uden beskyttelse. Al-Walid bin al-Mughira gav beskyttelse til 'Uthman bin Mazh'un. Men 'Uthman ønskede at blive udsat for prøvelse, da han så, hvad hans følgesvende blev udsat for af prøvelser, hvor en skare af dem blev tortureret med piske og ild, alt imens 'Uthman var i god behold, og ikke blev udsat for noget. Derfor sagde han til al-Walid: O onkel, du har givet mig beskyttelse, men jeg ønsker, at du tager mig ud til din stamme og fralægger dig (ansvaret for) mig. Han sagde: O min nevø, har der været nogen, der gjorde dig fortræd eller fornærmede dig? Han svarede: Nej, der er ved Allah ingen, der forulempede mig, eller gjorde mig fortræd. Da han insisterede på, at al-Walid skulle fralægge sig (ansvaret for) ham, tog han ham ud til moskéen, hvori Quraish holdt sin bedste festlighed og hvor digteren, Labid bin Rabi'a, reciterede digte for dem. Al-Walid tog 'Uthmans hånd og sagde: Ham her fik mig til at fralægge mig beskyttelsen af sig, og jeg gør jer vidner til, at jeg fralægger mig (ansvaret for) ham, så længe han ønsker det. Der sagde 'Uthman: Han taler sandt, ved Allah, det er mig, der tvang ham til dette, og han er fri for mig. Derefter satte 'Uthman sig med folket, hvorpå de overfaldt ham.

Og trods *Sahabas* (ra) standhaftighed, klagede de til Allahs Sendebud (saaws), og bad ham om at lave *dua*' for dem og bede om sejr til dem. Hans (saaws) svar var det, som al-Bukhari berettede via Khabbab bin al-Aratt, som lyder:

«شَكُونَا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَهُوَ مُتَوَسِّدٌ بَرْدَةً لَهُ فِي ظِلِّ الْكَعْبَةِ، قُلْنَا لَهُ: أَلَا تَسْتَنْصِرُ لَنَا أَلَا تَدْعُو اللَّهَ لَنَا؟ قَالَ: كَانَ الرَّجُلُ فِيمَنْ قَبْلَكُمْ يَحْفَرُ لَهُ فِي الْأَرْضِ فَيَجْعَلُ فِيهِ، فَيَجَاءُ بِالْمَنْشَارِ فَيُوضِعُ عَلَى رَأْسِهِ فَيَشُقُّ بِأُثْنَتَيْنِ وَمَا يَصُدُّهُ ذَلِكَ عَنْ دِينِهِ، وَيَمْشِطُ بِأَمْشَاطِ الْحَدِيدِ مَا دُونَ لَحْمِهِ، مِنْ عَظْمٍ أَوْ عَصَبٍ وَمَا يَصُدُّهُ ذَلِكَ عَنْ دِينِهِ، وَاللَّهُ لَيَتَمَنَّيَنَّ هَذَا الْأَمْرَ، حَتَّى يَسِيرَ الرَّكَّابُ مِنْ صَنْعَاءَ إِلَى حَضْرَمَوْتَ لَا يَخَافُ إِلَّا اللَّهَ أَوْ الدُّثْبَ عَلَى غَنَمِهِ، وَلَكِنَّكُمْ تَسْتَعْجِلُونَ».

“Vi klagede til Allahs Sendebud (saaws), mens han lagde sig i skyggen af Ka'ba med sin broderet kappe som sovepude. Vi sagde til ham: Vil du ikke bede om sejr for os, vil du ikke lave *dua*' for os? Han sagde: Folk før jer oplevede, at der blev gravet et

hul i jorden, hvori man blev lagt, hvorefter man hentede saven og lagde den på hans hoved, som blev skåret op i to dele, men selv dette kunne ikke føre ham væk fra sin deen; man plejede at blive kæmmet med kamme af jern igennem hans kød, herunder ben og nerver, men selv dette kunne ikke føre ham væk fra sin deen. Ved Allah, (Han) vil fuldende denne sag, indtil passageren går fra Sana'a til Hadhramawt uden at frygte (nogen) undtagen Allah, eller ulven for sine får, men I forhaster jer''.

12. Ydmyghed over for de troende og stolthed over for de vantro

Ydmyghed over for de troende er *wajib*, og det samme er stolthed (dvs. *'izzah*) over for de vantro. Dette skyldes Allahs (swt) tale:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾

“O I som har iman, den af jer, som frafalder sin Deen (Islam), (skal vide, at) Allah vil bringe et (andet) folk, som Han vil elske, og som vil elske Ham, ydmyge over for de troende og stolte over for de vantro. De vil kæmpe for Allahs sag og ikke frygte den dadlendes dadel. Dette er Allahs nåde, som Han giver til hvem Han vil. Og Allah er overmåde Gavnild, Alvidende” (OQM. Al-Ma'idah 5: 54)

Ydmyghed i denne sammenhæng betyder medlidenhed, barmhjertighed og mildhed, og stammer ikke fra ydmygelse, hvilket er nedværdigelsen. Ordet *'izzah* betyder hårdhed, strenghed, fjendskab og besejring. Ifølge sproget siger man: *a'azzah-hu*, hvilket vil sige han besejrede ham; og en *'izzah*-jord, vil sige hård jord. Ydermere skyldes det Hans (swt) tale:

﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ﴾

“Muhammad, Allahs Sendebud, og de, som er med ham, er hårde imod de vantro, men barmhjertige indbyrdes” (OQM. Al-Fath 48: 29)

Ligeledes befalede Allah (swt) Sit Sendebud (saaws) at sænke sin vinge til de troende; han (swt) sagde:

﴿وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ﴾

“Og sænk din vinge over for de troende” (OQM. Al-Hijr 15: 88)

Og i et andet *Qur'an*-vers, sagde Han (swt):

﴿وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾

“Og sænk din vinge over for de troende, som følger dig”
(OQM. Al-Shu’ara’ 26: 215)

Hvilket vil sige, vær mild mod dem og nænsom over for dem. Ydermere forbød Allah (swt) ham at være hård, idet Han, den Almægtige, sagde:

﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لَنْتَ لَهُمْ، وَلَوْ كُنْتَ فَظَ غَلِيظَ الْقَلْبِ
لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ، فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي
الْأَمْرِ، فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ، إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ﴾

“Og af Allahs barmhjertighed er du mild mod dem. Og hvis du var stejl og hårdhjertet, ville de visselig bryde op omkring dig. Tilgiv dem derfor og bed om tilgivelse for dem, og spørg dem til råds i anliggendet. Men når du har besluttet dig, så sæt din lid til Allah, thi Allah elsker dem, der sætter lid (til Ham)” (OQM. Aal-’Imran 3: 159)

Samtidig med at Han (swt) befaler ham barmhjertighed og mildhed, og forbyder ham at være hård mod de troende, befaler Han (swt) ham at være hård mod de vantro og hyklerne i Hans følgende tale:

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ
وَمَا لَهُمْ جَهَنَّمَ وَبَنَسَ الْمَصِيرُ﴾

“O Profet, før jihad mod de vantro og hyklerne, og vær hård mod dem. Og deres tilflugtssted er helvedet, og sikke et slemt endested det er”
(OQM. Al-Taubah 9: 73)

Talen til Sendebudet (saaws) er en tale til hans ummah, med mindre der forekommer et specificeringsbevis. Følgelig er den troende pålagt at være skånsom, barmhjertig og mild og sænke sin vinge over for de

troende, og at være stolt, hård, fjendtlig mod og besejrende over de vantro og ydermere streng mod dem; Allah (swt) sagde:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ﴾

“O I som har iman, kæmp mod dem, der befinder sig nær ved jer af de vantro, og lad dem finde hårdhed i jer, og vid, at Allah er med de gudfrygtige” (OQM. Al-Taubah 9: 123)

Sunnah er kommet med bekræftelse herpå. I *hadith'en*, som der er enighed om, og som blev berettet via al-Nu'man bin Bashir, sagde han: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادُّهِمْ وَتَرَاحُمِهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ مَثَلُ الْجَسَدِ، إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عُضْوٌ تَدَاعَى لَهُ سَائِرُ الْجَسَدِ بِالسَّهَرِ وَالْحُمَّى».

“De troende i deres (indbyrdes) kærlighed, barmhjertighed og sammenhold, ligner kroppen; hvis et af dens organer lider (af sygdom), vil kroppens øvrige (dele) sammenkalde sig til det med søvnløshed og feber”. Muslim berettede via 'Iyyadh bin Himar (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«أَهْلُ الْجَنَّةِ ثَلَاثَةٌ: ذُو سُلْطَانٍ مُقْسِطٌ مُتَصَدِّقٌ مُوَفَّقٌ، وَرَجُلٌ رَحِيمٌ رَقِيقُ الْقَلْبِ لِكُلِّ ذِي قُرْبَى وَمُسْلِمٍ، وَعَفِيفٌ مُتَعَفِّفٌ ذُو عِيَالٍ».

“Paradisets folk er tre: En retfærdig magthaver, som giver almisse og er retledt; og en mand, som er barmhjertig og blødhjertet over for enhver slægtning og muslim; og en dydig, fordringsløs mand, som har børn”. Og i *hadith'en*, som der er enighed om, og som blev berettet via Jarir bin 'Abdullah, sagde han: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ لَا يَرْحَمُ لَا يَرْحَمُ».

“Den, der ikke viser barmhjertighed, får ikke barmhjertighed”. At man bliver forbudt barmhjertighed, dvs. Allahs barmhjertighed, er en indikation på at barmhjertighed mod de troende er wajib. Blandt indikationerne på forpligtigelsen af gensidig barmhjertighed muslimerne imellem er det, som blev berettet af Ibn Hibban i sin ’Sahih’ (*hadith*-samling) fra Abu Huraira, som sagde: Jeg hørte Abu al-Qasim (dvs. Profeten (saaws)), som er den sandfærdige, den troværdige, sige:

«إِنَّ الرَّحْمَةَ لَا تُدْنَىٰ إِلَّا مِنْ شَقِيٍّ».

“Barmhjertigheden fjernes kun fra en ynkelig (person)”. Derudover er der beretningen af Muslim via A’isha (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige i mit hus:

«اللَّهُمَّ مَنْ وَلِيَ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَشَقَّ عَلَيْهِمْ فَاشَقُّ عَلَيْهِ، وَمَنْ وَلِيَ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَفَرَّقَ بِهِمْ فَارْفُقْ بِهِ».

“O Allah, besvær den, der regerer en del af min ummahs anliggender, og så besværer dem. Og vær nænsom mod den, der regerer en del af min ummahs anliggender, og så viser nænsomhed over for dem”.

Ifald det påstås at opfordringen til barmhjertighed er kommet i en generel form og omfatter alle menneskene, herunder muslimerne, de vantro, hyklerne, de lydige og de ulydige, som det er nævnt i *hadith’en*, som blev berettet af Muslim via Jarir bin ’Abdullah, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَرْحَمُ اللَّهُ مَنْ لَا يَرْحَمُ النَّاسَ».

“Allah vil ikke være barmhjertig mod den, der ikke er barmhjertig mod menneskene”; så er svaret at det er korrekt, at ordet *menneskene* er generelt, men det er blandt de generelle ord, med hvilke der menes noget specifikt såsom Hans (swt) tale:

﴿الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ﴾

“De, til hvem mennesker sagde: Se, menneskene har samlet sig mod jer” (OQM. Aal-’Imran 3: 173)

Af beretninger om hans (saaws) barmhjertighed over for de troende er der beretningen hos al-Bukhari og Muslim via ’Abdullah bin ’Umar, som sagde:

«اشْتَكَى سَعْدُ بْنُ عُبَادَةَ شَكْوَى لَهُ، فَأَتَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَعُوذُهُ مَعَ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ وَسَعْدُ بْنُ أَبِي وَقَّاصٍ وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْعُودٍ، فَلَمَّا دَخَلَ عَلَيْهِ وَجَدَهُ فِي غَشِيَةٍ، فَقَالَ: أَقْدَ قَضَى؟ قَالُوا: لَا يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَبَكَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَلَمَّا رَأَى الْقَوْمُ بُكَاءَ رَسُولِ اللَّهِ بَكَوْا، فَقَالَ: أَلَا تَسْمَعُونَ؟ إِنَّ اللَّهَ لَا يُعَذِّبُ بِدَمْعِ الْعَيْنِ، وَلَا بِحُزْنِ الْقَلْبِ، وَلَكِنْ يُعَذِّبُ بِهَذَا – وَأَشَارَ إِلَى لِسَانِهِ أَوْ – يَرْحَمُ».

“Sa’d bin ’Ubada led af en sygdom, hvorfor Allahs Sendebud (saaws) tog på besøg hos ham sammen med ’Abdel-Rahman bin ’Awf, Sa’d bin Abi Waqqas og ’Abdullah bin Mas’ud for at forhøre sig om hans helbred. Da han kom ind til ham, fandt han ham omgivet af sin husstand, hvorfor han sagde: **Er han afgangt (ved døden)?** De sagde: Nej, o Allahs Sendebud. Da græd Allahs Sendebud (saaws). Da folk så Allahs Sendebud (saaws)’s gråd, græd de. Da sagde han: **Hører I ikke? Allah straffer ikke for øjets tåre, og heller ikke for hjertets sorg, men straffer for denne – og pegede på sin tunge – eller skænker barmhjertighed (herfor)**”. Ligeledes er der beretningen af A’isha, som er berettet af al-Tirmidhi, der karakteriserede den som *sahib* og god, hvori hun sagde:

«قَبِلَ عُثْمَانُ بْنُ مَظْعُونٍ وَهُوَ مَيِّتٌ وَهُوَ يَبْكِي أَوْ قَالَ عَيْنَاهُ تَذْرِفَانِ».

“At Profeten (saaws) kyssede ’Uthman bin Mazh’un, da han var død, mens han græd, eller han sagde: (Mens) hans øjne flød”. Muslim berettede ligeledes følgende via Anas (ra):

«كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَا يَدْخُلُ عَلَى أَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا عَلَى أَزْوَاجِهِ إِلَّا أُمَّ سُلَيْمٍ، فَإِنَّهُ كَانَ يَدْخُلُ عَلَيْهَا فَقِيلَ لَهُ فِي ذَلِكَ فَقَالَ: إِنِّي أَرْحَمُهَا، فُقِلَ أَخْوَاهَا مَعِيَ».

“At Profeten (saaws) ikke plejede at komme ind til nogen kvinder, undtagen sine hustruer, på nær Umm Sulaim. Han plejede at komme ind til hende, og da han blev spurgt herom sagde han: **Jeg har medlidenhed med hende, hendes bror blev dræbt med mig (under kampen)**”. Som eksempel på hans (saaws) mildhed over for de troende, er der beretningen fra al-Bukhari via ’Abdullah bin ’Umar, som sagde:

«حَاصِرَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَهْلَ الطَّائِفِ فَلَمْ يَفْتَحْهَا، فَقَالَ: إِنَّا قَافِلُونَ غَدًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ، فَقَالَ الْمُسْلِمُونَ: نَقْفُلُ وَلَمْ نَفْتَحْ؟ قَالَ: فَاغْدُوا عَلَى الْقِتَالِ، فَغَدُوا فَأَصَابَتْهُمْ جِرَاحَاتٌ، قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّا قَافِلُونَ غَدًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ، فَكَانَ ذَلِكَ أَعْجَبَهُمْ فَتَبَسَّمَ رَسُولُ اللَّهِ».

“Profeten (saaws) belejrede al-Ta’if-befolkningen, men indtog den ikke, hvorefter han sagde: **Vi vender tilbage (til Medina) i morgen insha’ Allah (dvs. om Allah vil)**, så sagde muslimerne: Skal vi vende tilbage uden at have indtaget den? Han sagde: **Drag så af sted til kamp i morgen tidligt**. De drog af sted næste morgen, hvor de blev udsat for kvæstelser. Da sagde Profeten (saaws): **Vi vender tilbage i morgen, om Allah vil**; og det var, som om de syntes om det, så smilede Allahs Sendebud (saaws)”. Som eksempel på hans (saaws) nænsomhed mod de troende er der Muslims beretning via Mu’awiya bin al-Hakam al-Sulami, som sagde:

«بَيْنَا أَنَا أُصَلِّي مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذْ عَطَسَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ فَقُلْتُ يَرْحَمُكَ اللَّهُ فَرَمَانِي الْقَوْمُ بِأَبْصَارِهِمْ فَقُلْتُ وَ أَكُلُّ أُمِّيَاةٍ مَا شَأْنُكُمْ تَنْظُرُونَ إِلَيَّ فَجَعَلُوا يَضْرِبُونَ بِأَيْدِيهِمْ عَلَى أَنْفُذِهِمْ فَلَمَّا رَأَيْتَهُمْ يَصْمَتُونَنِي لَكِنِّي سَكَتُ فَلَمَّا صَلَّى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَيَأْتِي هُوَ وَأُمِّي مَا رَأَيْتُ مُعَلِّمًا قَبْلَهُ وَلَا بَعْدَهُ أَحْسَنَ تَعْلِيمًا مِنْهُ فَوَاللَّهِ مَا كَهَرَنِي وَلَا ضَرَبَنِي وَلَا شَتَمَنِي قَالَ: إِنَّ هَذِهِ الصَّلَاةَ لَا يَصْلُحُ فِيهَا شَيْءٌ مِنْ كَلَامِ النَّاسِ إِنَّمَا هُوَ التَّسْبِيحُ وَالتَّكْبِيرُ وَقِرَاءَةُ الْقُرْآنِ».

“Mens jeg udførte *salah* sammen med Allahs Sendebud (saaws), nyste en mand iblandt forsamlingen, hvorfor jeg sagde (til ham): Må Allah være barmhjertig mod dig, hvorefter folk nidstirrede mig, så sagde jeg: Må min mor miste mig! Hvad er der med jer, siden I stirrer på mig? Da begyndte de at slå på deres lår med deres hænder. Da jeg så, at de ville have mig til at tie stille, blev jeg tavs. Da Allahs Sendebud (saaws) fuldførte sin *salah* – må min far og mor ofres for hans skyld, da jeg hverken før eller efter ham nogen sinde har set en lære, der er bedre

end ham til at lære (andre) – han hverken overfusede, slog eller fornærmede mig, men han sagde: **I denne salah må der intet forekomme af folks tale, det er udelukkende lovprisningen (dvs. *tasbih*), forherligelsen (dvs. *takbir*) og Qur'an-recitationen**”.

Blandt eksemplerne er der også *hadith'en* via Anas, berettet af al-Bukhari, hvori han sagde:

«كُنْتُ أَمْشِي مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَيْهِ بُرْدٌ نَجْرَانِيٌّ غَلِيظُ الْحَاشِيَةِ، فَأَذْرَكَهُ أَعْرَابِيٌّ، فَجَبَذَهُ جَبَذَةً حَتَّى رَأَيْتُ صَفْحَ أَوْ صَفْحَةَ عَنْقِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَدْ أَثَرَتْ بِهَا حَاشِيَةُ الْبُرْدِ مِنْ شِدَّةِ جَذْبِهِ، ثُمَّ قَالَ: يَا مُحَمَّدُ أَعْطِنِي مِنْ مَالِ اللَّهِ الَّذِي عِنْدَكَ، فَالْتَقَتِ إِلَيْهِ فَضَحِكَ ثُمَّ أَمَرَ لَهُ بِعَطَاءٍ».

“Mens jeg gik med Profeten (saaws), som bar en kappe med hårde kanter fra Najran, kom der en beduin hen til ham og hev så voldsomt i ham, at jeg kunne se, at kappens kant efterlod mærker på overfladen af Allahs Sendebud (saaws)’s hals pga. det kraftige træk. Manden sagde: O Muhammad, giv mig fra Allahs ejendom, som ligger hos dig. Da vendte han (saaws) sig mod ham og smilede, hvorefter han befalede en gave til ham”.

Blandt eksemplerne, som danner et billede af *Sababas* barmhjertighed mod hinanden, er der Muslims beretning via Ibn 'Abbas, som sagde: “... Da 'Umar blev ramt, kom Suhaib grædende ind (til ham) og sagde: O min bror, o min følgesvend”. Følgende er ligeledes berettet af al-Tirmidhi, om hvilken han sagde: *Sahib* og god, via Waqid bin 'Amru bin Sa'd bin Mu'adh, som sagde: “Da Anas bin Malik ankom, tog jeg til ham. Han spurgte: Hvem er du? Jeg svarede: Jeg er Waqid, sønnen af Sa'd bin Mu'adh. Waqid sagde: Da græd han og sagde: Du ligner sandelig Sa'd”. Muslim berettede af Anas, som sagde: “Efter Allahs Sendebud (saaws)’s død, sagde Abu Bakr (ra) til 'Umar: Lad os tage hen og besøge Umm Aiman, som Allahs Sendebud (saaws) plejede at besøge. Da vi kom til hende, begyndte hun at græde. De sagde til hende: Hvad får dig til at græde? Hvad Allah har er bedre for Hans Sendebud (saaws). Hun sagde: Jeg græder ikke fordi jeg ikke ved, at hvad Allah har er bedre for Hans Sendebud (saaws), men jeg græder over at åbenbaringen fra himlen er ophørt. Hendes ord rørte dem, så de begyndte at græde med hende”. Muslim berettede ligeledes følgende,

som er en del af en lang *hadith* angående løskøbelsen af Badr-slagets fanger, og som er berettet via 'Umar bin al-Khattab, hvori der stod: "Da jeg kom den næste dag, så jeg Allahs Sendebud (saaws) og Abu Bakr sidde og græde, hvorfor jeg sagde: O Allahs Sendebud, fortæl mig hvorfor du og din følgesvend græder; hvis jeg finder nogen (grund til) gråd, græder jeg, og hvis jeg ikke finder nogen (grund til) gråd, vil jeg foregive at jeg græder for jeres gråd ...". Ibn 'Abdel-Barr berettede i (værket) 'al-Isti'ab' via Janada bin Abi Umayya, at 'Ubada bin al-Samit stod for slaget ved Alexandria, hvor han havde forbudt dem at kæmpe, men de kæmpede (alligevel). Han sagde: O Janada, skynd dig hen til dem. Jeg gik, og kom tilbage til ham, hvor han spurgte: Blev nogle af dem dræbt? Jeg svarede: Nej. Da sagde han: Takket være Allah døde ingen af dem som ulydige".

Her er det nødvendigt at tydeliggøre skillelinien mellem barmhjertighed og mildhed muslimerne imellem og at have medlidenhed med dem, og at vise strenghed og beslutsomhed overfor dem. Der er tilsyneladende ingen barmhjertighed, medlidenhed eller mildhed i forbindelse med implementering af en shari'ah-lov, og heller ikke i forbindelse med det, som indebærer skade mod muslimerne. I denne sammenhæng er det uundgåeligt at vise strenghed og beslutsomhed i forbindelse med implementering af lovene og i at forhindre skaden mod muslimerne. Forklaringen herpå er som følger:

Hvad angår implementeringen af en shari'ah-lov (*hukm shari'i*):

- *Hadith'en* via Abu Huraira, berettet af Ahmad, hvor Allahs Sendebud (saaws) plejede at sige:

«اضْرِبُوهُ» ثم يقول: «قُولُوا رَحِمَكَ اللَّهُ».

“Slå ham”, hvorefter han sagde: “**Sig: Må Allah vær barmhjertig mod dig**”.

- Under al-Hudaibiya-episoden, som er omtalt i den velkendte *hadith*, gik han (saaws) imod deres (dvs. muslimernes) mening, da det omhandlede en shari'ah-lov. Han gav ikke efter for deres mening for dermed at være barmhjertig mod dem og ikke forvoldte dem vanskeligheder, dvs. under påskuddet af at være barmhjertig og mild

over for dem og at have medlidenhed med dem, når de er ulydige mod hans ordre.

- I *hadith'en*, som der er enighed om, berettet via A'isha, sagde hun:

«أَنَّ قُرَيْشًا أَهَمَّهُمْ شَأْنُ الْمَرْأَةِ الْمَخْزُومِيَّةِ الَّتِي سَرَقَتْ، فَقَالُوا وَمَنْ يُكَلِّمُ فِيهَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالُوا: مَنْ يَجْتَرِئُ عَلَيْهِ إِلَّا أُسَامَةُ بْنُ زَيْدٍ حِبُّ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَكَلَّمَهُ أُسَامَةُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَتَشْفَعُ فِي حَدٍّ مِنْ حُدُودِ اللَّهِ، ثُمَّ قَامَ فَاخْتَطَبَ ثُمَّ قَالَ: أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَهْلَكَ الدِّينَ قَبْلَكُمْ أَنَّهُمْ كَانُوا إِذَا سَرَقَ فِيهِمُ الشَّرِيفُ تَرَكَوهُ وَإِذَا سَرَقَ فِيهِمُ الضَّعِيفُ أَقَامُوا عَلَيْهِ الْحَدَّ، وَإِيمَ اللَّهِ لَوْ أَنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ مُحَمَّدٍ سَرَقَتْ لَقَطَعْتُ يَدَهَا».

“Quraish blev bekymret for kvinden fra Bani Makhzum-stammen, som stjal. De sagde, hvem kan tale for hendes sag med Allahs Sendebud (saaws)? De sagde: Hvem tør gøre det foruden Usama, Allahs Sendebud (saaws)’s kære? Usama talte med ham om det, hvortil Allahs Sendebud (saaws) sagde: **Går du i forbøn om en af Allahs hudud (dvs. fastlagte straffe)?** Derefter rejste han sig og holdt en tale, hvori han sagde: **O folk, dem før jer led undergang, fordi når en nobel blandt dem stjal, plejede de at lade ham være, men når en fattig stjal, plejede de at indføre straffen mod ham. Ved Allah, hvis Fatima, Muhammads datter, havde stjålet, ville jeg hugge hendes hånd af**”. Dermed viste han ingen mildhed overfor Quraish, viste heller ingen barmhjertighed overfor kvinden fra Bani Makhzum-stammen ved at forhindre indførelsen af *hadd* (shari’ah-straffen), og han kritiserede Usama for at gå i forbøn.

- Hvis Allahs Sendebud (saaws) nogen sinde skulle have været barmhjertig mod nogen i forbindelse med implementeringen af en shari’ah-lov, ville han have været barmhjertig mod al-Hasan, da han tog en daddel fra *sadaqa*-dadlerne (dvs. almissen). I *hadith'en*, som der er enighed om, berettet via Abu Huraira, som sagde:

«أَخَذَ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ تَمْرَةً مِنْ تَمْرِ الصَّدَقَةِ فَجَعَلَهَا فِي فِيهِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: كَيْفَ كَيْفَ، أَرَمَ بِهَا أَمَا عَلِمْتَ أَنَّ لَا نَأْكُلُ الصَّدَقَةَ؟!».

“Al-Hasan, Alis søn, tog en daddel fra almisserne og lagde den i sin mund. Da sagde Allahs Sendebud (saaws): **Uf uf, smid den væk, vidste du ikke, at vi ikke spiser sadaqa!**?”

Hvad angår hans (saaws) beslutsomhed i forbindelse med tilbagedrivelsen af skade, så forekommer det tydeligt i *hadith'en* angående Tabuk-slaget, som blev berettet af Muslim via Mu'adh, som sagde:

«ثُمَّ قَالَ - يَعْنِي الرَّسُولُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - : إِنْكُمْ سَتَأْتُونَ غَدًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ عَيْنَ تَبُوكَ، وَإِنْكُمْ لَنْ تَأْتَوْهَا حَتَّى يُضْحِيَ النَّهَارُ، فَمَنْ جَاءَهَا مِنْكُمْ فَلَا يَمَسُّ مِنْ مَائِهَا شَيْئًا حَتَّى آتِيَ، فَجَنَانَا وَقَدْ سَبَقْنَا إِلَيْهَا رَجُلَانِ، فَتَكُونُ مِثْلَ الشَّرَاكِ تَبْضُ بِشَيْءٍ مِنْ مَاءٍ، قَالَ: فَسَأَلَهُمَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: هَلْ مَسَسْتُمَا مِنْ مَائِهَا شَيْئًا؟ قَالَا: نَعَمْ، فَسَبَّهُمَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَقَالَ لَهُمَا مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَقُولَ ...»

“Derefter sagde han – altså Allahs Sendebud (saaws): **I morgen vil I insha' Allah, ankomme til Tabuk-vandkilde, og I vil først nå frem til den ved dagens morgen. Den, der når den, må slet ikke røre noget af dens vand, indtil jeg ankommer.** Da vi ankom, var der to mænd, som nåede den før os, så spurgte Allahs Sendebud (saaws) de to: **Har I rørt noget af dens vand?** De svarede: Ja. Da overfusede Profeten (saaws) dem, og sagde til dem, hvad Allah ønskede, at han skulle sige ...”. I historien om (slaget mod) Bani al-Mustalaq-stammen og det, som hyklerne gjorde, berettede Ibn Ishaq *hadith'en* via Muhammad bin Yahya bin Hibban, som sagde:

«... فَسَارَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالنَّاسِ حَتَّى أَمْسَوْا، وَلَيْلَتُهُ حَتَّى أَصْبَحُوا، وَصَدَرَ يَوْمَهُ حَتَّى اشْتَدَّ الضُّحَى، ثُمَّ نَزَلَ بِالنَّاسِ لِيَشْغَلَهُمْ عَمَّا كَانَ مِنَ الْحَدِيثِ ...»

“... Så vandrede Allahs Sendebud (saaws) med folk indtil aftenen, og fortsatte igennem hele natten indtil morgenen, og fortsatte med det ved dagens start indtil middagens hede, hvorefter han lod folk slå lejre for derved at distrahere dem fra (sladder)snakken, som havde fundet sted ...”. Og i *hadith'en* berettet af Ibn Abi Hatim, og som Ibn Kathir karakteriserede som *sahih*, rapporteret via Sa'id bin al-Jubair, stod der:

«أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ارْتَحَلَ قَبْلَ أَنْ يَنْزِلَ آخِرَ النَّهَارِ ...»

“At Allahs Sendebud (saaws) drog af sted og slog lejr ved dagens slutning ...”.

Hvad angår *Sahabas* beslutsomhed, så er det mest fremtrædende heraf Abu Bakrs (ra) foretagende i forbindelse med bekæmpelsen af de frafaldne og hans gennemførelse af Usama-ekspeditionen. Haan gik imod alle muslimerne, hvorefter de gav efter for hans mening og gennemførte den og senere takkede ham for det.

Hvis vi undtager implementeringen af shari’ah-lovene, herunder tilbagedrivelsen af skaden, vil man kunne sige: At de, der vises barmhjertighed er de, der rammes af en ulykke såsom død, sygdom eller mister deres kære. Den uvidende vises også barmhjertighed og mildhed, og han må læres, og man må have tålmodighed med ham. Og i forbindelse med implementering af, hvad der er *mubab* (dvs. tilladt), må man udvælge det letteste heraf og foretrække mildhed frem for hårdhed, som han (saaws) gjorde med hæren under belejringen af al-Ta’if ifølge den førnævnte *hadith* via Ibn ’Umar, som blev berettet af al-Bukhari.

Tilbage er der, at vi nævner nogle billeder på muslimernes hårdhed, streghed og stolthed over for de vantro:

Først: I forbindelse med kamp:

- *Hadith’en*, som er berettet af al-Bukhari via Wahshi, som sagde: “Da folk drog af sted i året af Ainain – som er et bjerg overfor Uhud-bjerget med en dale imellem dem – drog jeg med folk af sted til kamp. Da de stillede op i rækker (forberedt) til kamp, trådte Siba’ frem og sagde: Er der en, der vil stille op til duel? Han sagde (yderligere): Derefter gik Hamza bin ’Abdel-Mutallib ud til ham og sagde: O Siba’, o du sønnen af Umm Anmar, som omskærer kvinders kønsdele, bekriger du Allah og Hans Sendebud (saaws)? Han sagde (yderligere): Derefter angreb han ham kraftigt og dræbte ham, (som han var intet) ligesom den foregående dag ...”.

Tvekampe udført af Hamza, Ali, al-Bara’, Khalid, ’Amru bin Ma’di-Yakrib, ’Amer, Zhuhair bin Rafi’ og andre optræder alle i værkerne, som omhandler Seerah (dvs. Profetens levnedsskildring) og Maghazi

(ekspeditionshistorier). De, som er interesserede kan vende tilbage til disse værker, da den her bog hverken er en biografi- eller historiebog, og derfor er påpegelsen heraf tilstrækkeligt for at opfylde formålet.

Andet: I forbindelse med forhandlinger:

- *Hadith'en*, som er berettet al-Bukhari via al-Miswar og Marwan, hvori der stod: "... Imens stod al-Mughira bin Shu'ba ved Profeten (saaws)'s hoved, bærende sværdet og havde en hjelm på. Hver gang 'Urwa rakte sin hånd frem mod Profeten (saaws)'s skæg, slog han ham med sværdgrebet og sagde (til 'Urwa): Hold din hånd væk fra Allahs Sendebud (saaws)'s skæg ...".

- I den førnævnte *hadith* sagde 'Urwa følgende: "Ved Allah, jeg ser sandelig nogle (uhæderlige) ansigter; jeg ser pøbel (af forskellige stammer) – og ifølge en anden beretning rakkerpak – som er værdige til at flygte og efterlade dig alene Da svarede Abu Bakr ham og sagde: Gå og sut al-Lat's kønsdele, siger du, at vi flygter og efterlader ham alene?". Både al-Mughiras handling og udtalelse samt Abu Bakrs udtalelse fandt sted i Profeten (saaws)'s påsyn og påhør, hvor han tiede, og hans tavshed udgør en anerkendelse.

- Muhammad bin Hasan al-Shibani nævnte følgende i (sit værk) 'al-Siyar al-Kabir', hvor han sagde: "Usaid bin Hudhair kom, mens 'Uyaina befandt sig hos Profeten (saaws) udstrækkende sine ben. Da sagde Usaid: O hæslige 'Uyaina, træk dine ben tilbage; strækker du dine ben foran Allahs Sendebud (saaws)? Ved Allah, det er alene Allahs Sendebud (saaws), der forhindrer mig, ellers ville jeg gennemhulle dine testikler med spydet; siden hvornår kunne du vove at gøre det mod os?".

Desuden er der (beretninger om) forhandlinger, som er spredt i forskellige værker, og som blev foretaget af Thabit bin Aqram, 'Amru bin al-'Ass, Mughira bin Shu'ba, Qutaiba, Muhamad bin Muslim, al-Ma'mun og andre, hvor alle disse udtrykker stolthed, og udgør et forbillede for de efterstræbende.

Tredje: I forbindelse med behandling af aftalebrydere:

Allah (swt) sagde:

﴿ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ، الَّذِينَ عَاهَدَتْ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ. فَمَا تَتَّقَنَّهُمْ فِي الْحَرْبِ فَشَرَّدَ بِهِمْ مَنْ خَلَفَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَدَّكُرُونَ ﴾

“Sandelig, de værste dyr i Allah(s øjne) er dem, der er vantro, og som ikke har iman. Dem, du sluttede en pagt med, og som så brød deres pagt hver eneste gang, og som ikke frygter (Allah). Hvis du da træffer dem i krig, split da dem, der står bag dem, ved (at straffe) disse, for at de må blive advaret” (OQM. Al-Anfal 8: 55-57)

- Muslim berettede følgende *hadith* via Abu Huraira vedrørende erobringen af Mekka, efter at Quraish havde brudt aftalen, hvori der stod at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«يَا مَعْشَرَ الْأَنْصَارِ، هَلْ تَرَوْنَ أَوْبَاشَ قُرَيْشٍ؟ قَالُوا: نَعَمْ، قَالَ انْظُرُوا إِذَا لَقِيتُمُوهُمْ غَدًا أَنْ تَحْصُدُوهُمْ حَصْدًا، وَأَخْفَى بِيَدِهِ وَوَضَعَ يَمِينَهُ عَلَى شِمَالِهِ، وَقَالَ: مَوْعِدُكُمْ الصُّفَا، قَالَ فَمَا أَشْرَفَ يَوْمَئِذٍ لَهُمْ أَحَدٌ إِلَّا أَنَامُوهُ ...».

“O Ansar-folk, kan I se Quraishs pøbel? De sagde: Ja. Han sagde: Når I træffer dem i morgen, så sørg for at udrydde dem fuldstændigt. Han sænkede sin hånd og så lagde han sin højre hånd oven på sin venstre hånd og sagde: Vores mødested er ved al-Safa-bjerget. Han (dvs. beretningsmanden) sagde: Den dag dræbte de enhver, der dukkede frem ...”.

- *Hadith'en* via Ibn 'Umar, som der er enighed om, hvori han sagde: “Derefter førte al-Nadhir og Quraizha krig (mod muslimerne), hvorfor (Profeten) evakuerede Bani al-Nadhir-stammen og lod Quraizha forblive (i deres område) af nåde. Han lod dem blive indtil Quraizha bekrigede (muslimerne), hvorefter han dræbte deres mænd og fordelte deres kvinder og børn iblandt muslimerne, undtagen nogle, som fulgte Profeten (saaws), hvorfor han gav dem sikkerhed, og de blev muslimer. Han evakuerede alle jøderne i Medina, som bestod af Bani Qainuqa’,

som var fra klanen af 'Abdullah bin Salam, og jødestammen Bani-Haritha og samtlige Medina-jøder”.

13. Længslen efter Paradiset og at kappes om de gode gerninger

Iman på at Paradiset (dvs. *Jannah*) er en sand realitet, og at den er beredt til de troende og forbudt for de vantro for evigt, er en del af *iman* på den Yderste Dag. Beviset herpå er Allahs (swt) tale:

﴿وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ، وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا
السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ، أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ﴾

“Og kappes om at opnå tilgivelse fra jeres Herre og et Paradis, hvis vidde er (som) himlene og jorden, beredt for de gudfrygtige” (OQM. Aal ‘Imran 3: 133)

Og Hans (swt) tale:

﴿وَنَادَىٰ أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ. قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ﴾

“Og Ildens beboere skal råbe til Paradisets beboere (og sige): Udgyd vand over os eller noget af det, som Allah har forsynet jer med. De vil svare: Sandelig Allah har forbudt begge dele for de vantro” (OQM. Al-A’raf 7: 50)

Og den, der benægter Paradiset, Ilden, Genoplivelsen eller Regnskabet er vantro (dvs. *kafir*), hvilket skyldes de overleverede absolutbekræftede og entydige tekster derom. De, til hvem Paradiset er blevet beredt, findes i flere kategorier, heriblandt:

- **Profeter, de sandfærdige, martyrer og de retskafne;** Allah (swt) sagde:

﴿وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصَّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ، وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا﴾

“Og den, der adlyder Allah og Sendebudet – sådanne skal være blandt dem, Allah har skænket Sin nåde, nemlig: Profeterne, og de sandfærdige og martyrerne og de retskafne – og disse er de bedste fæller” (OQM. Al-Nisa’ 4: 69)

- **De hengivne;** Allah (swt) sagde:

﴿إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ﴾

“Sandelig, de hengivne vil være i fryd (og gammen)”
(OQM. Al-Mutaffifin 83: 22)

Og Han (swt) sagde:

﴿إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا. عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا. يُوفُونَ بِالْأَنذَرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا. وَيُطْعَمُونَ السَّعْيَ عَلَىٰ حَبِّهِ مَسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا. إِنَّمَا نَطْعَمُكُمْ لُوجْهَ اللَّهِ، لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا. إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا. فَوَقَاهُمُ اللَّهُ شَرَّ ذَلِكَ الْيَوْمِ وَلَقَّاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا. وَجَزَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا﴾

“De hengivne vil visselig drikke af et bager, der er iblandet kamfer. En kilde, hvorfra Allahs tjenere drikker, og som de får til at strømme frem. De opfylder løftet, og de frygter en dag, hvis ulykke vil være vidt udbredt. Og de bespiser den fattige, den forældreløse og fangen med maden trods (deres) begær til den. (Idet de siger): Vi bespiser jer kun for Allahs skyld. Vi ønsker hverken belønning eller tak af jer. Vi frygter sandelig en forbitrende og streng dag fra vor Herre. Derfor vil Allah beskytte dem fra denne dags ulykke, og vil give dem (når de møder Ham) stråleglans og glæde. Og Han vil belønne dem for deres udholdenhed med et Paradis og silke(klæder)” (OQM. Al-Insan 76: 5-12)

- **De forreste og de nærtstående;** Allah (swt) sagde:

﴿وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ. أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ. فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ﴾

“Og de forreste – (det er) de forreste. Disse er dem, der er nærtstående. I salighedens haver” (OQM. Al-Waqi’ah 56: 10-12)

- **De på den højre hånd;** Allah (swt) sagde:

﴿وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ. فِي سِدْرٍ مَخْضُودٍ. وَطَلْحٍ مَّنْضُودٍ. وَظِلٍّ مَّمْدُودٍ. وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ. وَفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ. لَا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ. وَفُرْشٍ مَّرْفُوعَةٍ. إِنَّا أَنشَأْنَاهُنَّ إِنِشَاءً. فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا. غُرُبًا أَتْرَابًا. لِأَصْحَابِ الْيَمِينِ﴾

“Og de på den højre hånd – hvad er de på den højre hånd? (De befinder sig) blandt lotustræer uden torne. Og (høje) palmer (hvis frugter er) i klaser. Og udbredt skygge. Og rindende vand. Og frugter i store mængder, som hverken bærer op eller forbydes (dem). Og ophøjede puder (beredt til deres kvinder). Vi har sandelig skabt dem med en (ny) skabelse. Og gjort dem til jomfruer. Elskende, jævnaldrende. For dem på den højre hånd” (OQM. Al-Waqi’ah 56: 27-38)

- **De godgørende;** Allah (swt) sagde:

﴿لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهُهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ. أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

“For dem, der handler godt, skal der være den bedste (belønning) og mere (dertil). Hverken sorgmodighed eller skændsel skal dække deres ansigter. Disse er Paradisets beboere. De skal forblive deri (for evigt)” (OQM. Yunus 10: 26)

- **De udholdende;** Allah (swt) sagde:

﴿جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ، وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾

“Evighedens haver, de skal træde ind i dem og (også) de, der handlede retfærdigt af deres fædre og deres hustruer og deres børn. Og englene skal træde hen til dem fra enhver port, (idet de siger): Fred være med jer, fordi I var udboldende. Hvor udmærket er nu ikke (jeres) endelige bolig” (OQM. Al-Ra’d 13: 23-24)

- **Den, som frygter at stå over for sin Herre;** Allah (swt) sagde:

﴿وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ﴾

“Og den, der frygter at stå over for sin Herre, skal have to haver”
(OQM. Al-Rahman 55: 46)

- **De gudfrygtige;** Allah (swt) sagde:

﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ﴾

“Sandelig, de gudfrygtige (skal være) blandt haver og kilder”
(OQM. Al-Hijr 15: 45)

Og Han (swt) sagde:

﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ . فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ﴾

“Sandelig, de gudfrygtige (skal være) på et sikkert sted. Blandt haver og kilder”
(OQM. Al-Dukhan 44: 51-52)

Ligeledes sagde Han (swt):

﴿تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا﴾

“Sådan er det Paradis, som Vi vil give i arv til dem, blandt Vore tjenere, som er gudfrygtige” (OQM. Maryam 19: 63)

Han (swt) sagde også:

﴿مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظُلُّهَا،﴾

تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا، وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ ﴿٣٥﴾

“En lignelse af Paradiset, som er lovet de retfærdige: Floder strømmer igennem det, dets frugter er evige, og (det er) dens skygge (også). Således er endestedet for dem, som frygtede (Allah). Men de vantro endested er (helvedets) ild” (OQM. Al-Ra’d 13: 35)

- **Dem, der har iman og handler retfærdigt;** Allah (swt) sagde:

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا.
خَالِدِينَ فِيهَا، لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حَوْلًا﴾

“De, som har iman og handler retfærdigt, vil få Paradisets haver som bosted. Heri skal de forblive (for evigt), og de skal ikke ønske nogen flytning derfra” (OQM. Al-Kahf 18: 107-8)

Og Han (swt) sagde også:

﴿الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَى لَهُمْ وَحَسَنُ مَا أَجْرُهُمْ﴾

“De, som har iman og handler retfærdigt, for dem vil der være salighed og et skønt hjemsted” (OQM. Al-Ra’d 13: 29)

Ligeledes sagde Han (swt):

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ بِإِيمَانِهِمْ،
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ﴾

“De, som har iman og handler retfærdigt, dem vil deres Herre retlede i deres iman. For deres fødder vil floder strømme i lyksalighedens haver” (OQM. Yunus 10: 9)

Og Han (swt) sagde:

﴿الَّذِينَ آمَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ. ادْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُونَ﴾

“De, som havde iman på Vore tegn og plejede at underkaste sig. Træd ind i Paradiset, I og jeres hustruer, glade og lykkelige” (OQM. Al-Zukhruf 43: 69-70)

﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَخْبَتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

“Sandelig, de som har iman og handler retfærdigt og er ydmyge over for deres Herre, er Paradisets beboere. De skal forblive deri (for evigt)” (OQM. Hud 11: 23)

- **De angergivne;** Allah (swt) sagde:

﴿إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا﴾

“Undtagen dem, der angriber og har iman og handler retfærdigt. De skal da komme i Paradiset, og der skal ikke gøres dem den mindste uret” (OQM. Maryam 19: 60)

Og Paradisets nydelse er sanselig, og her er nogle af beviserne på det:

- **Påklædning;** Allahs (swt) tale:

﴿وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ﴾

“Og deres klædning dér skal være af silke” (OQM. Al-Hajj 22: 23)

Han (swt) sagde også:

﴿يَلْبَسُونَ مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلِينَ﴾

“Klædt i silke og brokade, siddende over for hinanden”
(OQM. Al-Dukhan 44: 53)

Ligeledes sagde Han (swt):

﴿وَجَزَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا﴾

“Og Han vil belønne dem for deres udholdenhed med et Paradis og silke(klæder)”
(OQM. Al-Insan 76: 12)

Og Han (swt) sagde:

﴿عَالِيَهُمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٌ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ، وَحُلُّوا أَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ﴾

“De vil være klædt i dragter af grøn silke og brokade. Og de vil blive smykket med armbånd af sølv” (OQM. Al-Insan 76: 21)

• **Mad og drikke;** Allahs (swt) tale:

﴿وَفَاكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ. وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ﴾

“Og frugter af (de arter), som de udvælger sig. Og kød af fugle, som de begærer (det)” (OQM. Al-Waqi’ah 56: 20-21)

Han (swt) sagde også:

﴿فِي سِدْرٍ مَخْضُودٍ. وَطَلْحٍ مَّنْضُودٍ. وَظِلٍّ مَّمْدُودٍ. وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ.
وَفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ. لَا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ﴾

“Og (høje) palmer (hvis frugter er) i klaser. Og udbredt skygge. Og rindende vand. Og frugter i store mængder. Som hverken bærer op eller forbydes (dem)” (OQM. Al-Waqi’ah 56: 28-33)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿يُسْقَوْنَ مِنْ رَحِيقٍ مَّخْتُومٍ. خَتَمَهُ مَسْكِ وَفِي ذَلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ.
وَمِزَاجُهُ مِنْ تَسْنِيمٍ. عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ﴾

“Der skal gives dem en udsøgt vin at drikke, der er forseglet. Dens segl er moskus – herefter skal de stræbende kappes om. Og den skal iblandes (drik) fra (oven kaldet) Tasnim. En kilde, hvoraf de nærtstående skal drikke” (OQM. Al-Mutaffifin 83: 25-28)

Og Han (swt) sagde:

﴿إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا.
عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا﴾

“De hengivne vil visselig drikke af et bager, der er blandet (med) kamfer. En kilde, hvoraf Allahs tjenere drikker, og som de får til at strømme frem” (OQM. Al-Insan 76: 5-6)

Og Han sagde:

﴿وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَالُهَا، وَذُلَّتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا﴾

“Og dens (træ)skygger vil være lave over dem, og dens frugter vil være helt nær”
(OQM. Al-Insan 76: 14)

Og Han sagde:

﴿وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا. عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا﴾

“Og der vil blive givet dem en drik at drikke dér, blandet (med) ingefær; fra en kilde der, kaldes Salsabil (dvs. velsmagende drik)”
(OQM. Al-Insan 76: 17-18)

Og Han sagde også:

﴿وَسَقَاهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا﴾

“Og deres Herre vil give dem en ren drik at drikke”
(OQM. Al-Insan 76: 21)

Og Han (swt) sagde:

﴿لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِنْهَا تَأْكُلُونَ﴾

“I den skal I have mange frugter, hvoraf I skal spise”
(OQM. Al-Zukhruf 43: 73)

Og Han sagde:

﴿يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ آمِنِينَ﴾

“Der vil de bede om enhver slags frugt i fred og sikkerhed”
(OQM. Al-Dukhan 44: 55)

Og Han sagde:

﴿وَفَوَاحِهِمْ يُشْتَهُونَ﴾

“Og frugter, som de vil begære” (OQM. Al-Mursalat 77: 42)

Og Han sagde også:

﴿وَأَمَدَدْنَاهُمْ بِفَاكِهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ﴾

“Og Vi vil forsyne dem rigeligt med frugt og kød, som de begærer”
(OQM. Al-Tur 52: 22)

Og Han sagde:

﴿فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ. فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ. فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ﴾

“I begge er der strømmende kilder. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I da benægte. I begge vil alle frugter findes parvis” (OQM. Al-Rahman 55: 50-53)

Og Han (swt) sagde:

﴿وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ﴾

“Og begge havers modne frugt vil være nær (ved hånden)”
(OQM. Al-Rahman 55: 54)

- **Ægteskab;** Allahs (swt) tale:

﴿كَذَلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ﴾

“Således (er deres belønning). Og Vi vil gifte dem med smukke (kvinder), som har glansfulde øjne” (OQM. Al-Dukhan 44: 54)

Og Han sagde:

﴿وَحُورٌ عِينٌ. كَأَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ﴾

“Og smukke (kvinder) med glansfulde øjne, som indfattede perler”
(OQM. Al-Waqi’ah 56: 22-23)

Og Han (swt) sagde ligeledes:

﴿إِنَّا أَنْشَأْنَاهُنَّ إِنْشَاءً. فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا. عُرْبًا أَتْرَابًا﴾

“Vi har sandelig skabt dem med en (ny) skabelse. Og gjort dem til jomfruer. Elskende, jævnaldrende” (OQM. Al-Waqi’ah 56: 35-37)

Og Han sagde:

﴿وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ﴾

“Og Vi giftede dem med smukke (hustruer), som har glansfulde øjne”
(OQM. Al-Tur 52: 20)

Og Han sagde også:

﴿فِيهِنَّ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ.
فَبَأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ. كَأَنَّهِنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ﴾

“I dem vil der (også) være (jomfruer) med tilbageholdte blikke. Hverken et menneske eller en jinn har berørt dem før dem. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I da benægte. Som om de er rubiner og koraller”
(OQM. Al-Rahman 55: 56-58)

- **Tjenestefolk;** Allahs (swt) tale:

﴿يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ﴾

“Evide ynglinge vil vandre omkring dem (for at opvarte dem)”
(OQM. Al-Waqi’ah 56: 17)

Og Han (swt) sagde:

﴿وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ. إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنثُورًا﴾

“Og evige ynglinge vil kredse om dem (der). Når du ser dem, vil du mene, de er spredte perler” (OQM. Al-Insan 76: 19)

- **Møbler (og køkkentøj);** Allahs (swt) tale:

﴿إِخْوَانًا عَلَى سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ﴾

“(Siddende) på troner, over for hinanden” (OQM. Al-Hijr 15: 47)

Ligeledes sagde Han (swt):

﴿يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِّنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ﴾

“Blandt dem skal guldfade og bægge gå på omgang”

(OQM. Al-Zukhruf 73: 71)

Og Han sagde:

﴿عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ﴾

“(Siddende) på (høje) sæder, skal de skue (alt)”
(OQM. Al-Mutaffifin 83:23)

Og Han (swt) sagde:

﴿بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقٍ وَكَأْسٍ مِنْ مَعِينٍ﴾

“Med bægge og krukker og en kop, (fyldt) fra en rindende kilde”
(OQM. Al-Waqi’ah 56: 18)

Han sagde også:

﴿مُتَّكِئِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ﴾

“Deri vil de læne sig tilbage på (høje) sæder” (OQM. Al-Insan 76: 13)

Og Han (swt) sagde:

﴿وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِآنِيَةٍ مِنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرَ﴾

“Og drikkekar af sølv vil gå rundt mellem dem og pokaler (som krystal)”
(OQM. Al-Insan 76: 15)

Og Han sagde:

﴿عَلَى سُرُرٍ مَوْضُونَةٍ مُتَّكِئِينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ﴾

“(Siddende) på troner vævet (med guld). De vil læne sig tilbage på dem over for hinanden” (OQM. Al-Waqi’ah 56: 15-16)

Og Han (swt) sagde:

﴿وَفُرْشٍ مَّرْفُوعَةٍ﴾

“Og ophøjede puder (sammen med deres bustruer)”
(OQM. Al-Waqi’ah 56: 34)

Han sagde også:

﴿فِيهَا سُرُرٌ مَّرْفُوعَةٌ . وَأَكْوَابٌ مَوْضُوعَةٌ . وَنَمَارِقُ مَصْفُوفَةٌ . وَزَرَائِبُ مُبَثُّوثَةٌ﴾

“Deri er der ophøjede troner. Og bægge stillet frem (til dem). Og puder på rad. Og udbredte tæpper” (OQM. Al-Ghashiyah 88: 13-16)

Og Han (swt) sagde:

﴿مُتَّكِئِينَ عَلَى سُرُرٍ مَصْفُوفَةٍ﴾

“De vil læne sig tilbage på troner, stillet i rækker” (OQM. Al-Tur 52: 20)

Og Han (swt) sagde:

﴿مُتَّكِئِينَ عَلَى فُرُشٍ بَطَائِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ﴾

“De vil læne sig tilbage på puder, hvis indre er af brokade”
(OQM. Al-Rahman 55: 54)

- **Tempereret klima;** Allahs (swt) tale:

﴿لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمَهْرِيرًا . وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَالُهَا﴾

“Deri vil de ikke mærke (stærk) sol eller isnende kulde. Og dens (træ)skygger vil være lave over dem” (OQM. Al-Insan 76: 13-14)

- **Alt, hvad sjælene begærer;** Allahs (swt) tale:

﴿وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ، وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

“Og i den skal der være alt det, som sjælene måtte begære og øjnene vederkvæge sig ved. I skal forblive deri (for evigt)” (OQM. Al-Zukhruf 43: 71)

Og Han sagde også:

﴿وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ﴾

“Og kød af fugle, som de begærer (det)” (OQM. Al-Waqi’ah 56: 21)

Og Han sagde:

﴿وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ﴾

“Deri vil I have alt, hvad jeres sjæle begærer” (OQM. Fussilat 41: 31)

Ligeledes sagde Han (swt):

﴿إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ.
لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا، وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ أَنْفُسُهُمْ خَالِدُونَ﴾

“De, til hvem (løftet om) den gode (belønning) allerede er gået forud, vil være fjernet langt fra det (helvede). De vil ikke høre den ringeste lyd fra det, og de vil forblive (for evigt) i det, som deres sjæle begærer” (OQM. Al-Anbiya’ 21: 101-2)

Af det, som Allah beskyttede Paradisets beboere mod og holdt væk fra dem, er følgende:

- **Nag;** i Hans (swt) tale:

﴿وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ﴾

“Og Vi vil fjerne, hvad der er i deres hjerter af nag”

- **Udmattelse;** i Hans (swt) tale:

﴿لَا يَمْسُهُمْ فِيهَا نَصَبٌ﴾

“Der skal dér ikke berøre dem udmattelse” (OQM. Al-Hijr 15: 48)

- **Frygt og sorg;** i Hans (swt) tale:

﴿يَا عِبَادِ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَا أَنتُمْ تَحْزَنُونَ﴾

“O Mine tjenere, i dag skal der ikke være nogen frygt hos jer, I skal heller ikke sørge” (OQM. Al-Zukhruf 43: 68)

Og Paradisets nydelse varer for evigt og hører ikke op, og dets beboere drives ikke ud fra den. Blandt beviserne herpå er Hans (swt) tale:

﴿وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِينَ﴾

“Og de skal heller ikke drives ud derfra” (OQM. Al-Hijr 15: 48)

﴿وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

“I skal forblive deri (for evigt)” (OQM. Al-Zukhruf 43: 71)

﴿لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ، وَوَقَاهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ﴾

“Der vil de ikke smage nogen død undtagen den første. Og Han vil redde dem fra helvedets straf” (OQM. Al-Dukhan 44: 56)

﴿وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ أَنْفُسُهُمْ خَالِدُونَ﴾

“Og de vil (for evigt) forblive i det, som deres sjæle begærer”

Dette er Paradiset, så skynd jer til det:

﴿وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ، وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا
السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ، أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ﴾

“Og skynd jer for at opnå tilgivelse fra jeres Herre og et Paradis, hvis vidde er (som)
himlene og jorden, beredt for de gudfrygtige” (OQM. Aal ‘Imran 3: 133)

I skal ligeledes kappes om de gode gerninger for at opnå det:

﴿فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ، أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمُ اللَّهُ جَمِيعًا.
إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

“I skal derfor kappes om gode gerninger. Hvor I end er, så vil Allah bringe jer alle
sammen, thi Allah har magt over alle ting” (OQM. Al-Baqarah 2: 148)

Derved vil Allah (swt) give jer sejr i verden, og i det Yderste liv vil I
være i de allerhøjeste stadier sammen med dem, til hvem Allah har
skænket Sin nåde:

﴿وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِم مِّنَ النَّبِيِّينَ وَالصَّدِّيقِينَ
وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ، وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا﴾

“Og den, der adlyder Allah og Sendebudet – sådanne skal være blandt dem, Allah
har skænket Sin nåde, nemlig: Profeterne, og de sanddru og martyrerne og de
retskafne – og disse er de bedste fæller” (OQM. Al-Nisa' 4: 69)

Og hvem er mere værdige end *da'wah*-bærerne til at kappes om de gode
gerninger og skynde sig for at opnå tilgivelse og Paradiset og et større
velbehag fra Allah?

Og de gode gerninger, som Allah befalede os at kappes om, tage
initiativ til samt skynde os til består af flere typer, herunder:

- **Fard 'Ain** (dvs. individuel forpligtelse) såsom de obligatoriske *salah*, obligatorisk *ṣakāh*, fasten i Ramadan, Islams *hajj*(rejse), at tilegne sig *fiqh* om det, mennesket har brug for i sit liv, defensiv *jihad*, *jihad* ifald *ḫalīfah'en* indkalder vedkommende, at træde ind i lydigheds-*bai'a*, den obligatoriske forsørgelse og stræben herefter, vedligeholdelsen af forholdet til *mībram*-slægtskabsbåndet, at holde sig til fællesskabet mv.

- **Fard Kifaya** (dvs. kollektiv forpligtelse) såsom etableringen af en gruppe, som kalder til det gode, påbyder *ma'ruf* og forbyder *munkar*, offensiv *jihad*, kontraherings-*bai'a*, at søge viden, grænsevagt mv.

Begge af disse typer forpligtelser er de bedste man nærmer sig Allah (swt) med. Tjeneren opnår ikke Allahs velbehag uden udførelsen af disse forpligtelser. Beviset herpå er *ḥadīth'en*, berettet af al-Tabarani i 'al-Kabir' (*ḥadīth*-samling) via Abu Umama, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَالَ: مَنْ أَهَانَ لِي وَلِيَّ فَقَدْ بَارَزَنِي فِي الْعَدَاوَةِ، ابْنُ آدَمَ لَنْ تُدْرِكَ مَا عِنْدِي إِلَّا بِأَدَاءِ مَا افْتَرَضْتُهُ عَلَيْكَ...».

“Allah, Den Ophøjede, sagde: Den, der nedværdiger en af Mine awliya' (allierede), har erklæret Mig fjendskab. O du Adams barn, du vil ikke opnå, hvad Jeg har, undtagen gennem udførelsen af det, Jeg pålagde dig (som fard)”.

- **Mandub**; når tjeneren udfører det, som Allah har pålagt ham (som *fard*), og følger disse med *mandub*-handlinger, og tilnærmer sig Allah med *nafile* (dvs. frivillige) gerninger, vil Allah nærme sig - og elske ham. I førnævnte *ḥadīth*, der er berettet af al-Tabarani i 'al-Kabir' (*ḥadīth*-samling) via Abu Umama, står der:

«...وَلَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالتَّوَافُلِ حَتَّى أُحِبَّهُ، فَأَكُونُ قَلْبُهُ الَّذِي يَعْقِلُ بِهِ، وَلِسَانُهُ الَّذِي يَنْطِقُ بِهِ، وَبَصَرُهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ، فَإِذَا دَعَانِي أَجَبْتُهُ، وَإِذَا سَأَلَنِي أَعْطَيْتُهُ، وَإِذَا اسْتَنْصَرَنِي نَصَرْتُهُ، وَأَحَبُّ عِبَادَةِ عَبْدِي إِلَيَّ النَّصِيحَةُ».

“... Og Min tjener bliver ved med at nærme sig Mig gennem *nafile*-gerninger, indtil Jeg elsker ham. (I så fald) vil Jeg være

hans hjerte, som han begriber med, hans tunge, som han udtaler sig med, og hans syn, som han ser med. Hvis han bønfaller Mig, vil Jeg bønføre ham, og hvis han beder Mig (om noget), vil Jeg give ham (det), og hvis han beder Mig om hjælp, vil jeg lade ham sejre. Og den mest elskede af Min tjeners 'ibada (tilbedelsesform) for Mig er nasiha (råd)". Og al-Bukhari berettede via Anas (ra), at Profeten (saaws) berettede følgende fra sin Herre, den Stærke, den Almægtige:

«إِذَا تَقَرَّبَ الْعَبْدُ إِلَيَّ شَبْرًا تَقَرَّبْتُ إِلَيْهِ ذِرَاعًا، وَإِذَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ ذِرَاعًا تَقَرَّبْتُ إِلَيْهِ بَاعًا، وَإِذَا أَتَانِي يَمَشِي أَتَيْتُهُ هَرَوَلَةً».

“Og hvis han nærmer sig Mig et håndspænd, vil Jeg nærme Mig ham et armspænd. Og hvis han nærmer sig Mig et armspænd, vil Jeg nærme Mig ham to udstrakte armspænd. Og hvis han kommer til Mig gående, vil Jeg komme til ham løbende”. Blandt disse *mandub*- og *nafila*-gerninger, er der følgende:

Wudu' (dvs. vask) for enhver salah, og siwak (dvs. tandbørste) ved enhver wudu': Grundet det Ahmad berettede med en god beretningskæde via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَوْلَا أَنِّي أَشَقُّ عَلَى أُمَّتِي لَأَمَرْتُهُمْ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ بِوُضُوءٍ، وَمَعَ كُلِّ وُضُوءٍ بِسِوَاكٍ».

“Havde det ikke været for ikke at anstrenge min ummah, ville jeg have befalet dem en wudu' ved enhver salah, og (anvendelsen af) siwak med enhver wudu'” I en anden beretning, om hvilken der er enighed, stod der:

«لَوْلَا أَنِّي أَشَقُّ عَلَى أُمَّتِي لَأَمَرْتُهُمْ بِالسَّوَاكِ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ».

“Havde det ikke været for ikke at anstrenge min ummah, ville jeg have befalet dem siwak ved enhver salah”.

At bede to rak'a'er efter afvaskning: Grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via Abu Huraira, hvori der stod, at Allahs Sendebud (saaws) sagde til Bilal:

«يَا بِلَالُ حَدِّثْنِي بِأَرْجَى عَمَلٍ عَمِلْتَهُ فِي الْإِسْلَامِ، فَإِنِّي سَمِعْتُ دَفَّ نَعْلَيْكَ بَيْنَ يَدَيَّ فِي الْجَنَّةِ؟ قَالَ: مَا عَمِلْتُ عَمَلًا أَرْجَى عِنْدِي مِنْ أَنِّي لَمْ أَتَطَهَّرْ طَهُورًا، فِي سَاعَةٍ لَيْلٍ أَوْ نَهَارٍ إِلَّا صَلَّيْتُ بِذَلِكَ الطَّهُورِ مَا كُتِبَ لِي أَنْ أُصَلِّيَ».

“O Bilal, fortæl mig om den handling, som du med mest forhåbning (om belønning) har foretaget i Islam, da jeg kunne høre lyden af dit fodtøj foran mig i Paradiset? Han sagde: Jeg har ikke foretaget en handling, hvor jeg har været mere forhåbningsfuld (om belønning) end den, hvor jeg, hver gang jeg afvaskede mig, om natten eller dagen, så udførte jeg med den (samme) afvaskning så meget salah som der er foreskrevet for mig at bede bede”.

Adhan (kald til bøn), den forreste række, og at komme tidligt til salah: Grundet *hadith'en*, som der er enighed om, via Abu Huraira, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَوْ يَعْلَمُ النَّاسُ مَا فِي النَّدَاءِ وَالصَّفِّ الْأَوَّلِ، ثُمَّ لَمْ يَجِدُوا إِلَّا أَنْ يَسْتَهْمُوا عَلَيْهِ لَاسْتَهْمُوا، وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي التَّهَجِيرِ لَاسْتَبَقُوا إِلَيْهِ، وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي الْعَتَمَةِ وَالصُّبْحِ لَأَتَوْهُمَا وَلَوْ حَبَوًّا».

“Hvis folk vidste, hvad der er i opråbet (til salah) og den forreste række (i fælles bøn), og så ikke kunne finde en anden måde end at trække lod herom, så ville de sikkert trække lod. Og Hvis de vidste, hvad der er (af belønning) i at komme tidligt (til fælles zuhr-bøn), så ville de kappes herom. Og hvis de vidste, hvad der er (af belønning) i mørket(s bøn, 'isha) og morgen (-bønnen, fajr), så vil de komme (til disse fælles bøn), selv hvis de skulle kravle”. Og grundet *hadith'en* via al-Bara' hos Ahmad og al-Nasai' med en beretningskæde, om hvilken al-Mundhiri sagde: Den er *hasan* og god. I *hadith'en* stod der, at Profeten (saaws) sagde:

«إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى الصَّفِّ الْمَقْدَمِ، وَالْمُؤَدِّنُ يَعْفُرُ لَهُ بِمَدِّ صَوْتِهِ، وَيُصَدِّقُهُ مَنْ سَمِعَهُ مِنْ رَطْبٍ وَيَابِسٍ، وَلَهُ مِنْ أَجْرِ مَنْ صَلَّى مَعَهُ».

“Allah og Hans engle sender velsignelser over den forreste række, og mu'adhin (som kalder til salah) får tilgivet så vidt som hans

stemme rækker, og enhver, der hører ham af levende eller ikke-levende (skabninger), vil anerkende hvad han siger, og han får den samme belønning som dem, der beder med ham (får)”.

Besvarelse af *mu’adhin*: Grundet *badith’en*, som der er enighed om, via Abu Sa’id al-Khudari, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِذَا سَمِعْتُمُ الْمُؤَذِّنَ فَقُولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ».

“Hvis I hører *mu’adhin*, så sig det samme som han siger”. I en anden beretning hos Muslim via ’Abdullah bin ’Amru bin al-’Ass, står der, at han hørte Profeten (saaws) sige:

«إِذَا سَمِعْتُمُ الْمُؤَذِّنَ فَقُولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ، ثُمَّ صَلُّوا عَلَيَّ، فَإِنَّهُ مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا، ثُمَّ سَلُوا اللَّهَ لِي الْوَسِيلَةَ، فَإِنَّهَا مَنْزِلَةٌ فِي الْجَنَّةِ لَا تَنْبَغِي إِلَّا لِعَبْدٍ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ، وَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَنَا هُوَ، فَمَنْ سَأَلَ لِي الْوَسِيلَةَ حَكَّتْ لَهُ الشَّفَاعَةُ».

“Hvis I hører *mu’adhin*, så sig det samme som han siger. Derefter skal I sende mig en velsignelse, thi den, der sender mig en velsignelse, vil Allah dermed velsigne tifold. Bed dernæst Allah om, at jeg får *al-wasila*, som er en status i Paradiset, som kun tildeles én af Allahs tjenere, og jeg håber, at det bliver mig. Og den, der beder om *al-wasila* for mig, vil med rette få tildelt (min) *forbøn*”. I *badith’en*, som er berettet af al-Bukhari via Jabir, står der, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ النِّدَاءَ اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ، وَالصَّلَاةُ الْقَائِمَةُ، آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ، وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتُهُ، حَكَّتْ لَهُ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“Den, der – når han hører opråbet (til *salah*) – siger: ‘O Allah, Herren af dette fulde kald, og den etablerede *salah*, giv Muhammad *al-wasila* og nåden, og ophøj ham til en lovprist status, som Du lovede ham’, vil (med rette) få tildelt min *forbøn* på Opstandelsedagen”. Og meningen med hans (saaws) tale: “Når han hører opråbet” er ved dets afslutning.

Dua’ mellem *adhan* og *iqama* (kaldet til *salahs*-påbegyndelse): Grundet *badith’en*, som er berettet af Abu Dawud, al-Tirmidhi og al-

Nasa'i samt af Ibn Khuzaima og Ibn Hibban i deres 'Sahih' (*hadith*-samlinger), via Anas, hvori der stod, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الدُّعَاءُ بَيْنَ الْأَذَانِ وَالْإِقَامَةِ لَا يُرَدُّ».

“Dua’ (som finder sted) mellem adhan og iqama, bliver ikke tilbagevist”.

Opbygning af moskéer: Grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via 'Uthman (ra), hvori der stod, at da folk omtalte ham, idet han byggede Allahs Sendebud (saaws)'s moské – sagde han: I er gået for vidt, og jeg har hørt Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَنْ بَنَى مَسْجِدًا يَتَّبِعِي بِهِ وَجْهَ اللَّهِ بَنَى اللَّهُ لَهُ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ».

“Den, der bygger en moské, med hvilken han søger Allahs velbehag, til ham vil Allah bygge et hus i Paradiset”.

At gå til moskéerne for *salah*: Grundet Abu Hurairas *hadith*, som der er enighed om, hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«صَلَاةُ الرَّجُلِ فِي الْجَمَاعَةِ تُضَعْفُ عَلَى صَلَاتِهِ فِي بَيْتِهِ وَفِي سُوقِهِ خَمْسًا وَعَشْرِينَ دَرَجَةً، وَذَلِكَ أَنَّهُ إِذَا تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ، ثُمَّ خَرَجَ إِلَى الْمَسْجِدِ لَا يُخْرِجُهُ إِلَّا الصَّلَاةُ، لَمْ يَخْطُ خَطْوَةً إِلَّا رُفِعَتْ لَهُ بِهَا دَرَجَةٌ وَحُطَّ عَنْهُ بِهَا خَطِيئَةٌ، فَإِذَا صَلَّى، لَمْ تَزَلْ الْمَلَائِكَةُ تُصَلِّي عَلَيْهِ مَا دَامَ فِي مُصَلَّاهُ: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِ، اللَّهُمَّ ارْحَمْهُ، وَلَا يَزَالُ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاةٍ مَا أَنْتَظَرَ الصَّلَاةَ».

“Mandens salah i fællesskabet (jama'a) vil doubles op med femogtyve grader i forhold til hans salah i sit hjem og på sit marked. Dette skyldes, at når han foretager wudu', hvor han laver wudu' på bedste vis, og derefter går ud til salah, hvor han udelukkende går ud for salah, så vil han for ethvert skridt han tager ophøjes en grad og få frafaldet en synd. Og når han udfører salah, vil englene blive ved med at sende ham velsignelse, så længe han befinder sig i sin salah(-tilstand), (de vil sige): O Allah, velsign ham, o Allah vær ham nådig. Og han vil fortsætte med at være i salah, så længe han venter på salah.” Derudover er der

hadith'en, som der er enighed om, og som er berettet via Abu Musa (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ أَعْظَمَ النَّاسِ أَجْرًا فِي الصَّلَاةِ أَعَدَّهُمْ إِلَيْهَا مَمْشَى فَأَعَدَّهُمْ، وَالَّذِي يَنْتَظِرُ الصَّلَاةَ حَتَّى يُصَلِّيَهَا مَعَ الْإِمَامِ، أَعْظَمُ أَجْرًا مِنَ الَّذِي يُصَلِّيَهَا ثُمَّ يَنَامُ».

“De blandt folk, som får den mægtigste belønning for salah, er dem, der går længst for (at bede) den, dernæst dem, der (går) næstlængst. Og den, der venter på salah for at bede den med imamen, får mægtigere belønning end den, der beder den (alene), og derpå sover”.

Nafila-salah i hjemmet: Grundet Ibn 'Umars *hadith*, som der er enighed om, hvori der står, at Profeten (saaws) sagde:

«اجْعَلُوا فِي بُيُوتِكُمْ مِنْ صَلَاتِكُمْ وَلَا تَتَّخِذُوهَا قُبُورًا».

“Lad noget af jeres salah (blive udført) i jeres hjem og forvandl dem ikke til grave”. Og grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via Zaid bin Thabit (ra), hvori der stod, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... فَصَلُّوا أَيُّهَا النَّاسُ فِي بُيُوتِكُمْ فَإِنَّ أَفْضَلَ الصَّلَاةِ صَلَاةَ الْمَرْءِ فِي بَيْتِهِ إِلَّا الْمَكْتُوبَةَ».

“... Så udfør, o folk, salah i jeres hjem, da den bedste salah er den, som man udfører i sit hjem undtagen den foreskrevne”.

Qiyam ul-Lail (Nat-salah): Grundet Allahs (swt) tale:

﴿تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنْ الْمَضَاجِعِ﴾

“Deres (krops-)sider holder sig borte fra deres senge”
(OQM. Sajdah 32: 16)

Og Hans (swt) tale:

﴿كَانُوا قَلِيلًا مِنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ﴾

“De plejede kun at sove lidt om natten” (OQM. Al-Zariyat 51: 17)

Og grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via Abu Huraira, hvori Allahs Sendebud (saws) sagde:

«يَعْقُدُ الشَّيْطَانُ عَلَى قَافِيَةِ رَأْسِ أَحَدِكُمْ إِذَا هُوَ نَامَ ثَلَاثَ عُقَدٍ، يَضْرِبُ كُلَّ عُقْدَةٍ: عَلَيْكَ لَيْلٌ طَوِيلٌ فَارْقُدْ، فَإِذَا اسْتَيْقَظَ فَذَكَرَ اللَّهَ تَعَالَى انْحَلَّتْ عُقْدَةٌ، فَإِذَا تَوَضَّأَ انْحَلَّتْ عُقْدَةٌ، فَإِذَا صَلَّى انْحَلَّتْ عُقْدَةٌ كُلُّهَا، فَأَصْبَحَ نَشِيطًا طَيِّبَ النَّفْسِ، وَإِلَّا أَصْبَحَ خَبِيثَ النَّفْسِ كَسَلَانَ».

“Satan binder tre knuder bagest på hovedet af enhver af jer, når I sover; Satan slår (følgende) på enhver knude: Du har en lang nat, så sov dybt. Hvis man vågner op og ihukommer Allah (swt), bliver en knude løst; og hvis man laver wudu', vil en (anden) knude blive løst; og hvis man udfører salah, vil alle ens knuder blive løst, og om morgenen vil han vågne op energisk med en god sjæl. Ellers vil han vågne op om morgenen med en ond sjæl og doven”. Derudover er der *hadith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via Ibn Mas'ud, som sagde: I Profeten (saaws)'s tilstedeværelse blev der omtalt en mand, som sov natten igennem indtil han vågnede op om morgenen, så sagde han (saaws):

«ذَاكَ رَجُلٌ بَالَ الشَّيْطَانُ فِي أُذُنِهِ أَوْ قَالَ فِي أُذُنِهِ».

“Det er en mand, i hvis ører – eller han sagde 'i hans øre' – Satan har urineret”. Og det er ifølge *Sunnah* anbefalet at man afslutter sin *salah* om natten med *witr* (dvs. ulige antal *rak'at*) grundet Ibn 'Umar *hadith*, hvorefter der er enighed, at Profeten (saaws) sagde:

«اجْعَلُوا آخِرَ صَلَاتِكُمْ بِاللَّيْلِ وَتَرًا».

“Lad jeres sidste salah om natten være *witr*(-salah)”.

Fredagens afvaskning (*ghusl*): Grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via Ibn 'Umar, hvori der stod, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِذَا جَاءَ أَحَدُكُمُ الْجُمُعَةَ فَلْيَغْتَسِلْ».

“Lad enhver af jer foretage afvaskning, når han kommer til fredagen(s salah)”. Og grundet *badith'en* via Salman al-Farisi (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ اغْتَسَلَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَتَطَهَّرَ بِمَا اسْتَطَاعَ مِنْ طَهْرٍ ثُمَّ ادَّهَنَ أَوْ مَسَّ مِنْ طِيبٍ، ثُمَّ رَاحَ فَلَمْ يَفْرُقْ بَيْنَ اثْنَيْنِ فَصَلَّى مَا كُتِبَ لَهُ ثُمَّ إِذَا خَرَجَ الْإِمَامُ أَنْصَتَ غُفِرَ لَهُ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجُمُعَةِ الْأُخْرَى».

“Den, der foretager afvaskning om fredagen og renser sig selv, så godt han formår, og dernæst smører sig (med hårolie), eller tager noget parfume på, hvorefter han går (ind i moskéen) uden at skille to (der sidder) fra hinanden, og udfører så meget salah, som det er foreskrevet ham at bede, samt lytter, når imamen kommer ud, vil han få tilgivet, hvad der ligger mellem den (nuværende fredag) og den foregående fredag”. Berettet af al-Bukhari.

Nafila-almisse: Grundet *badith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via Abu Huraira, hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ تَصَدَّقَ بِعَدْلٍ تَمْرَةً مِنْ كَسْبٍ طَيِّبٍ - وَلَا يَقْبَلُ اللَّهُ إِلَّا الطَّيِّبَ - فَإِنَّ اللَّهَ يَقْبَلُهَا بِيَمِينِهِ ثُمَّ يُرِيهَا لِصَاحِبِهَا، كَمَا يُرِي أَحَدَكُمْ فَلَوْهُ حَتَّى تَكُونَ مِثْلَ الْجِبَلِ».

“For den, der giver ud (som sadaqa), hvad der svarer til en daddel fra en ærlig-indtjening – da Allah kun accepterer kun det ærligt indtjente – vil Allah godtage det med Sin højre og pleje og forøge det for dets indehaver, ligesom den ene af jer opdrætter sit føl, indtil det bliver som bjerget”. Og *badith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via 'Udai bin Hatim (ra), hvori han sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا سَيَكَلِّمُهُ اللَّهُ، لَيْسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَهُ تَرْجَمَانٌ، فَيَنْظُرُ أَيْمَنَ مَنْهُ فَلَا يَرَى إِلَّا مَا قَدَّمَ، وَيَنْظُرُ أَشْأَمَ مَنْهُ فَلَا يَرَى إِلَّا مَا قَدَّمَ، وَيَنْظُرُ بَيْنَ يَدَيْهِ فَلَا يَرَى إِلَّا النَّارَ تَلْقَاءَ وَجْهِهِ فَاتَّقُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ».

“Allah vil visselig tale til enhver af jer, hvor der ingen tolk vil være mellem Ham og vedkommende; så vil han kigge til sin højre (side) og kun se, hvad han foretog sig, og han vil kigge til sin

venstre (side) og kun se, hvad han foretog sig, og så vil han kigge foran sig og ikke se andet end ilden foran sit ansigt, så beskyt jer mod ilden, selv med en halv daddel”. Derudover er der *hadith'en*, som er berettet via Jabir af Abu Ya'la med en *sahib* beretningskæde, som al-Hakim karakteriserede som *sahib*, og al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri. Jabir berettede, at han hørte Allahs Sendebud (saaws) sige til Ka'b bin 'Ujra:

«يَا كَعْبُ بْنُ عَجْرَةَ الصَّلَاةُ قُرْبَانٌ وَالصَّوْمُ جَنَّةٌ، وَالصَّدَقَةُ تُطْفِئُ الْخَطِيئَةَ كَمَا يُطْفِئُ الْمَاءُ النَّارَ...».

“O Ka'b bin 'Ujra, salah er en tilnærmelse (til Allah), og fasten er et skjold, og almissen slukker synden, som vandet slukker ilden ...”. Og den bedste af almisserne er den hemmelige almisse grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via Abu Huraira angående de syv, som Allah skygger med Sin skygge, hvoriblandt han nævner:

«وَرَجُلٌ تَصَدَّقَ بِصَدَقَةٍ فَأَخْفَاهَا، حَتَّى لَا تَعْلَمَ شِمَالُهُ مَا تُنْفِقُ يَمِينُهُ».

“Og en mand som gav almisse ud i skjul således, at hans venstre hånd ikke vidste, hvad hans højre hånd gav ud”. Og blandt de bedste er almissen givet til slægtninge grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som blev berettet via Zainab al-Thaqafiyya, hvori hun sagde: ... Da sagde Allahs Sendebud (saaws):

«لَهُمَا أَجْرَانِ أَجْرُ الْقَرَابَةِ وَأَجْرُ الصَّدَقَةِ».

“De to får to belønninger, en belønning for slægtskabsbåndet og en belønning for almissen”.

Lån: Grundet *hadith'en* berettet af Ibn Majah, Ibn Hibban og al-Baihaqi, via 'Abdullah bin Mas'ud, hvor Profeten (saaws) sagde:

«مَا مِنْ مُسْلِمٍ يُقْرِضُ مُسْلِمًا قَرْضًا مَرَّتَيْنِ إِلَّا كَانَ كَصَدَقَتِهَا مَرَّةً».

“(Når) en muslim giver en (anden) muslim lån to gange, vil det svare til en gangs sadaqa”.

Henstand til den solvente og eftergivelsen af den insolvente:

Grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via Hudhaifa, hvori han sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِنَّ رَجُلًا مِمَّنْ كَانَ قَبْلَكُمْ أَتَاهُ مَلَكٌ لِّيَقْبِضَ رُوحَهُ، فَقَالَ هَلْ عَمِلْتَ مِنْ خَيْرٍ؟ قَالَ مَا أَعْلَمُ، قِيلَ لَهُ انْظُرْ، قَالَ مَا أَعْلَمُ شَيْئًا غَيْرَ أَنِّي كُنْتُ أَبَايَعُ النَّاسَ فِي الدُّنْيَا، فَأَنْظُرِ الْمُوسِرَ، وَاتَّجَاوَزْ عَنِ الْمُعْسِرِ فَأَدْخَلَهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ».

“Englen kom til en mand fra folket før jer for at pågribe hans sjæl, hvor(efter) han sagde til ham: Har du (nogen sinde) gjort noget godt? Han svarede: Ved det ikke. Da blev der sagt til ham: Se (om der er noget). Han sagde: Jeg husker ikke andet, end at jeg plejede at handle med folk i verden, hvor jeg gav henstand til den solvente og eftergav den insolvente, hvorfor Allah lod ham indtræde Paradiset”. Abu Mas’ud sagde: Jeg hørte ham også sige det.

Bespisning: Grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via 'Abdullah bin 'Amru, hvori han sagde, at en mand spurgte Allahs Sendebud (saaws) om, hvad af Islam er bedst? Han svarede:

«تُطْعِمُ الطَّعَامَ وَتَقْرَأُ السَّلَامَ عَلَى مَنْ عَرَفْتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ».

“At give mad og recitere hilsenen over for den, du kender og den, du ikke kender”.

At give vand til ethvert levende væsen: Grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som er berettet via Abu Huraira (ra), som sagde, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«بَيْنَمَا رَجُلٌ يَمْشِي بِطَرِيقٍ اشْتَدَّ عَلَيْهِ الْعَطَشُ فَوَجَدَ بئْرًا فَنَزَلَ فِيهَا فَشَرِبَ ثُمَّ خَرَجَ، فَإِذَا كَلْبٌ يَلْهَثُ يَأْكُلُ الثَّرَى مِنَ الْعَطَشِ، فَقَالَ الرَّجُلُ: لَقَدْ بَلَغَ هَذَا الْكَلْبُ مِنَ الْعَطَشِ مِثْلُ الَّذِي كَانَ بَلَغَ مِنِّي، فَنَزَلَ الْبئرَ فَمَلَأَ خُفَّهُ ثُمَّ أَمْسَكَهُ بِيَدِهِ، فَسَقَى الْكَلْبَ، فَشَكَرَ اللَّهُ لَهُ، فَغَفَرَ لَهُ. قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَإِنْ لَنَا فِي الْبَهَائِمِ أَجْرًا؟ فَقَالَ: نَعَمْ، فِي كُلِّ ذَاتِ كَبِدٍ رَطْبَةٍ أَجْرٌ».

“Mens en mand kom gående ad en vej og led under heden, fandt han en brønd. Han gik ned i den, drak og kom ud. Derimens var

der en hund, der gispede og spiste våd jord af tørst. Manden sagde (til sig selv): Denne hund lider lige så meget af tørst, som jeg har lidt. Derefter gik han ned i brønden og fyldte sin sko med vand, hvorefter han holdt skoen med sin mund, indtil han kom op og vandede hunden, som takkede Allah for (mandens gerning), hvorfor Allah tilgav manden. De sagde: O Allahs Sendebud: Får vi belønning for dyr? Han sagde: I ethvert levende væsen er der en belønning”.

Nafila-fasten: Det blev berettet via Abu Umama, som sagde:

«قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ مُرْنِي بِعَمَلٍ، قَالَ: عَلَيْكَ بِالصَّوْمِ فَإِنَّهُ لَا عَدْلَ لَهُ، قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مُرْنِي بِعَمَلٍ، قَالَ: عَلَيْكَ بِالصَّوْمِ فَإِنَّهُ لَا عَدْلَ لَهُ، قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مُرْنِي بِعَمَلٍ، قَالَ: عَلَيْكَ بِالصَّوْمِ فَإِنَّهُ لَا مِثْلَ لَهُ».

“Jeg sagde: O Allahs Sendebud, befal mig en handling. Han sagde: Hold dig til fasten, da intet svarer til den. Da sagde jeg: O Allahs Sendebud, befal mig en handling. Han sagde: Hold dig til fasten, da intet svarer til den. Jeg sagde: O Allahs Sendebud, befal mig en handling. Da sagde han: Hold dig til fasten, da intet er magen til den”. Berettet af al-Nasa’i, Ibn Khuzaima i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), og af al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, hvor al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri. Dette gælder folk i almindelighed og forkæmpere for Allahs sag (fi-sabil-Allah) i særdeleshed, idet de blev omtalt i *hadith’en*, som der er enighed om, og som blev berettet via Abu Sa’id, hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا مِنْ عَبْدٍ يَصُومُ يَوْمًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ تَعَالَى، إِلَّا بَاعَدَ اللَّهُ بِذَلِكَ الْيَوْمِ وَجْهَهُ عَنِ النَّارِ سَبْعِينَ خَرِيفًا».

“For enhver tjener, der faster en dag for Allahs skyld (fi-sabili-Allah), Den Ophøjede, vil Allah med denne dag fjerne hans ansigt fra ilden i halvfjerds efterår”. Ydermere er det *mandub* at faste seks dage af Shawwal-måned, at faste Arafah-dagen, at faste i Allahs hellige måned Muharram, især ‘Ashura-dagen, at faste tre dage af enhver måned, samt faste om mandagen og torsdagen.

Qiyam (al-Lail) i Ramadan, især al-qadr natten og de sidste ti dage: Grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som blev berettet via Abu Huraira, hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) plejede at opmuntre til *qiyam* (al-lail) i Ramadan uden at befale dem bestemt, hvorefter han sagde:

«مَنْ قَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

“Enhver, der holder (nat-salah) i Ramadan ud fra iman og alene for (at få Allahs) belønning, vil få tilgivet sine forrige synder”. Og i en anden *hadith*, som der er enighed om, og som blev berettet via Abu Huraira om, at Profeten (saaws) sagde:

«مَنْ قَامَ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

“Enhver, der holder (salah) under al-Qadr-natten ud fra iman og alene for (at få Allahs) belønning, vil få tilgivet sine forrige synder”. Og *qiyam* kan alene finde sted gennem *salah*. Følgende *hadith*, som der er enighed om, blev berettet via A'isha, som sagde:

«كَانَ رَسُولُ اللَّهِ إِذَا دَخَلَ الْعَشْرَ أَحْيَا اللَّيْلَ، وَأَيْقَظَ أَهْلَهُ، وَجَدَّ وَشَدَّ الْمِنْرَةَ».

“Når de (sidste) ti (dage af Ramadan) træder ind, plejede Allahs Sendebud at holde sig oppe om natten, vække sin familie, være flittig og stramme bæltet”.

Suhur (dvs. det sidste måltid før daggry): Grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som blev berettet via Anas, hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«تَسَحَّرُوا فَإِنَّ فِي السُّحُورِ بَرَكَةً».

“Hold suhur, da der er velsignelse i suhur”.

Fremskyndelse af brud på fasten: Grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som blev berettet via Sahl bin Sa'd, hvori han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَزَالُ النَّاسُ بِخَيْرٍ مَا عَجَّلُوا الْفِطْرَ».

“Folk vil fortsat have det godt, så længe de fremskynder brud på fasten”. Det er anbefalet ifølge *Sunnah*, at man bryder fasten med en daddel, og ifald man ikke har en, så med vand. Dette skyldes følgende *hadith*, som blev berettet via Salman bin 'Amer al-Dhabi og rapporteret af Ibn Hibban og Ibn Khuzaima i deres 'Sahih' (*hadith*-samlinger) samt af al-Tirmidhi, som sagde, at *hadith'en* er *sahib* og *hasan*, om at Profeten (saaws) sagde:

«إِذَا أَفْطَرَ أَحَدُكُمْ فَلْيَفْطِرْ عَلَى تَمْرٍ فَإِنَّهُ بَرَكَةٌ، فَإِنْ لَمْ يَجِدْ تَمْرًا فَلِأَمَاءٍ فَإِنَّهُ طَهُورٌ».

“Når den ene af jer bryder fasten, så lad ham bryde den med en daddel, da der er velsignelse heri. Ifald han ikke har dadler, så med vand, da det er rensning”. Anas' *hadith*, som blev berettet af al-Hakim og Ibn Khuzaima har den samme betydning.

Bespisning af den fastende ved faste-brud: Grundet *hadith'en* via Zaid bin Khalid al-Juhani, som blev rapporteret af Ibn Hibban og Ibn Khuzaima i deres 'Sahih' (*hadith*-samlinger), samt af al-Tirmidhi, som sagde: Den er *sahib* og *hasan*. Ifølge *hadith'en* sagde Zaid: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ فَطَرَ صَائِمًا كَانَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِهِ، غَيْرَ أَنَّهُ لَا يَنْقُصُ مِنْ أَجْرِ الصَّائِمِ شَيْءٌ».

“Enhver, der bispiser en fastende, får belønning svarende til hans, uden at den fastendes belønning reduceres det mindste”.

'Umra (den mindre pilgrimsfærd): Grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som blev berettet via Abu Huraira (ra) om at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْعُمْرَةُ إِلَى الْعُمْرَةِ كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهُمَا، وَالْحَجُّ الْمَبْرُورُ لَيْسَ لَهُ جَزَاءٌ إِلَّا الْجَنَّةُ».

“Umra er en bod for, hvad der ligger mellem den og den (foregående) 'umra (af synder). Og den velsignede hajj(-rejse) har

ingen gengældelse undtagen Paradiset”. Udførelsen af 'umra under Ramadan svarer til en hajj-rejse. I *hadith'en*, som der er enighed om, og som blev berettet via Ibn 'Abbas, stod der, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«عُمْرَةٌ فِي رَمَضَانَ تَعْدِلُ حَجَّةً».

“En 'umra i Ramadan svarer til en hajj(-rejse)”.

Gode gerninger under de ti dage af Dhul-Hijja(-måneden):

Grundet *hadith'en*, som blev berettet af al-Bukhari via Ibn 'Abbas, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا مِنْ أَيَّامٍ، الْعَمَلُ الصَّالِحُ فِيهَا أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، مِنْ هَذِهِ الْأَيَّامِ – يَعْنِي أَيَّامَ الْعَشْرِ – قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، قَالَ: وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، إِلَّا رَجُلٌ خَرَجَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْجِعْ مِنْ ذَلِكَ بِشَيْءٍ».

“Der er ikke nogen dage, hvori den gode gerning er mere elsket af Allah, den Stærke, den Almægtige, end i disse dage – hvor han mente de ti dage. De sagde: O Allahs Sendebud, heller ikke jihad for Allahs sag? Han sagde: Heller ikke jihad for Allahs sag, undtagen en mand, der drog af sted med sig selv og sin ejendom, hvorefter han kom tilbage med intet heraf”.

At bede om martyrium: Grundet *hadith'en* hos Muslim via Sahl bin Hanif, hvori der stod, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ سَأَلَ اللَّهَ الشَّهَادَةَ بِصِدْقٍ بَلَغَهُ اللَّهُ مَنَازِلَ الشُّهَدَاءِ وَإِنْ مَاتَ عَلَى فِرَاشِهِ».

“Den, der beder oprigtigt om martyrium, vil Allah lade opnå martyrerens status, selv hvis han dør i sin seng”.

Recitation af Qur'an-kapitlet al-Kahf, eller de første eller sidste ti

vers heraf: Grundet *hadith'en* hos Muslim via Abu al-Darda', hvori Profeten (saaws) sagde:

«مَنْ حَفِظَ عَشْرَ آيَاتٍ مِنْ أَوَّلِ سُورَةِ الْكَهْفِ عُصِمَ مِنَ الدَّجَالِ».

“Den, der memorerer ti vers af starten af surat al-Kahf, vil være beskyttet mod al-Dajjal (dvs. Bedrageren)”. Ifølge en anden beretning hos Muslim, står der:

«مِنْ آخِرِ سُورَةِ الْكَهْفِ».

“Fra slutningen af surat al-Kahf”. For at muslimen sikrer sig beskyttelsen mod al-Dajjal i disse dage, må man recitere hele surat al-Kahf natten til fredag, og recitere den helt om fredagen. Shafi’i syntes godt om dette, og nævnte det i (sit værk) ‘al-Umm’, hvori han sagde: “Det skyldes, hvad der er berettet om det”.

Ædelmodighed i køb og salg, og i betaling - og i fordring af gæld:
Det blev berettet af al-Bukhari via Jabir, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«رَحِمَ اللَّهُ رَجُلًا سَمَحًا إِذَا بَاعَ، وَإِذَا اشْتَرَى، وَإِذَا اقْتَضَى».

“Må Allah være nådig mod en mand, som er ædelmodig, når han sælger, når han køber og når han opkræver gæld”. Abu Huraira berettede følgende, som der er enighed om, hvori der står:

«أَنَّ رَجُلًا أَتَى النَّبِيَّ يَتَقَاضَاهُ، فَأَغْلَظَ لَهُ، فَهَمَّ بِهِ أَصْحَابُهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ: دَعُوهُ، فَإِنَّ لَصَاحِبِ الْحَقِّ مَقَالًا، ثُمَّ قَالَ: أَعْطُوهُ سَنَ مِثْلِ سَنِهِ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ لَا نَجِدُ إِلَّا أَمْتًا مِثْلَ سَنِهِ، قَالَ: أَعْطُوهُ، فَإِنَّ مِنْ خَيْرِكُمْ أَحْسَنَكُمْ قَضَاءً».

“At en mand kom til Profeten (saaws) og opkrævede gæld fra ham, og manden talte strengt til ham, hvorfor Profetens Sahaba agtede at gengælde ham (for det). Da sagde Allahs Sendebud (saaws): Lad ham være, da indehaveren af en ret har lov til at tale. Derefter sagde han: Giv ham en kamel af samme alder som hans kamel. De sagde: O Allahs Sendebud, Vi har kun det, der er bedre end hans. Da sagde han: Giv ham (det), da den bedste blandt jer er den, der er bedst til at tilbagebetale gælden”. I en *hadith*, som der er enighed om, berettede via Jabir, stod der:

«أَنَّ النَّبِيَّ اشْتَرَى مِنْهُ بَعِيرًا فَوَزَنَ لَهُ فَأَرْجَحَ».

“At Profeten (saaws) købte en kamel af ham og afvejede for ham og betalte ham mere (end prisen)”.

Velsignelse over Allahs Sendebud (saaws): Allah (swt) sagde:

﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾

“Sandelig, Allah og Hans engle sender velsignelser over Profeten. O I som har iman, send (også I) velsignelser over ham og bils ham med en fredsbilsen” (OQM. Al-Ahzab 33:56)

I *hadith'en* berettet af Muslim via 'Abdullah bin 'Amru står der, at han hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا».

“Den, der sender mig en velsignelse, vil Allah derved velsigne ham ti gange”.

At dække over den lydiges private fejltrin: Muslimen, som foretager en syndig handling, gør det enten i skjul og i hemmelighed, hvor han forsøger at gemme den, eller i offentlighed og på uforskammet vis. Den første person bør man dække over grundet Ibn 'Umars *hadith*, som der er enighed om, hvori der stod, at Profeten (saaws) sagde:

«... وَمَنْ سَتَرَ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“... Og den, der dækker over en muslim, vil Allah dække over på Opstandelsesdagen”. Og *hadith'en* berettet af Muslim via Abu Huraira, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... وَمَنْ سَتَرَ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ...»

“... Den, der dækker over en muslim, vil Allah dække over i verden og i al-akhira ...”. Og *hadith'en* berettet via 'Utba bin 'Amer hos Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) og hos al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, og al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri. 'Utba sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَنْ سَتَرَ عَوْرَةَ فَكَأَنَّمَا اسْتَحْيَا مَوْءودَةً فِي قَبْرِهَا».

“... Den, der dækker en skavank, vil være som om han har genoplivet en levende begravet pige i sin grav”. Hvad angår den offentliggørende synder, så er der bestemt ikke tale om at dække over ham, idet han blotlægger sig selv, og afslører Allahs dække over ham. Denne handling fra vedkommende er *haram* grundet *hadith'en*, som der er enighed om, og som blev berettet via Abu Huraira, hvori han sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«كُلُّ أُمَّتِي يُعَافَى إِلَّا الْمُجَاهِرِينَ، وَإِنَّ مِنْ الْمُجَاهِرَةِ أَنْ يَعْمَلَ الرَّجُلُ بِاللَّيْلِ عَمَلًا ثُمَّ يُصْبِحَ وَقَدْ سَتَرَهُ اللَّهُ، فَيَقُولُ: يَا فُلَانُ عَمِلْتَ الْبَارِحَةَ كَذَا وَكَذَا، وَقَدْ بَاتَ يَسْتَرُهُ رَبُّهُ، وَيُصْبِحُ يَكْشِفُ سِتْرَ اللَّهِ عَنْهُ».

“Hele min ummah bliver tilgivet undtagen de offentliggørende. Og det hører med til offentliggørelsen, at manden om natten foretager en handling, hvor han næste morgen – efter at Allah har tildækket ham – siger: O den og den, i går gjorde jeg det og det, hvor han tilbragte natten tildækket af sin Herre, men næste morgen afslører han Allahs dække over ham”. Trods dette bør muslimer bevare sin tunge mod omtale af de offentliggørendes synder, ikke ud fra at dække over dem, men ud fra frykten for at skændighed spreder sig blandt de troende. Man bør ligeledes bevare tungen mod forfængelig tale, med mindre man advarer mod denne offentliggørende *fasiq* (dvs. oprører). Alt det førnævnte gælder ifald fejltrinets skade er begrænset til gerningsmanden og ikke overskrider ham selv. Ifald skaden vedrører statens, gruppens eller *ummahs* entitet er anmeldelsen og afsløringen derimod *wajib*. Dette skyldes *hadith'en*, som der er enighed om, og som blev berettet via Zaid bin Arqam, hvori han sagde:

«كُنْتُ فِي غَزَاةٍ فَسَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ أَبِي يَقُولُ: لَا تُتَفَقَّحُوا عَلَى مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى يَنْقُضُوا مِنْ حَوْلِهِ، وَلَكِنْ رَجِعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنْهَا الْأَذَلَّ، فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لِعَمِّي أَوْ لِعُمَرِ فَذَكَرَهُ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَدَعَانِي فَحَدَّثَنِي ... الْحَدِيثُ».

“Jeg var på en ekspedition, hvor jeg hørte 'Abdullah bin Ubai sige: Forsørg ikke dem, dem, der befinder sig omkring Allahs Sendebud, så de går væk fra ham; sandelig, hvis vi vender tilbage til Medina, så vil den mest overlegne (af os) uddrive den mest ydmyge derfra. Jeg nævnte dette over for min onkel – eller over for 'Umar – som nævnte det over for Profeten (saaws), hvorefter han indkaldte mig, hvor jeg fortalte ham det ...”. Og ifølge Muslims beretning står der:

«...فَأَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَخْبَرْتُهُ بِذَلِكَ...».

“... så kom jeg til Profeten (saaws) og meddelte ham dette ...”. Denne handling fra 'Abdullah bin Ubai og hans nærtstående blandt hyklerne var hemmeligholdt. Beviset herpå er, at han benægtede det, da Allahs Sendebud (saaws) spurgte ham, som man kan forstå ud fra *hadith'en*, og derfor tager denne formidling fra Zaid bin Arqam spionageform. Og ifølge princippet bliver det forbudte til *wajib*, såfremt det forbudte tillades for en *mukallaf* (dvs. den ansvarlige) uden undskyldning herfor.. Dermed bliver formidlingen i dette tilfælde *wajib*, da den forventede skade er almen.

Tilgivelse, undertrykkelse af vrede og overbærenhed over for fortræd:

Allah (swt) sagde:

﴿وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ، وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾

“Og dem, som undertrykker deres vrede og tilgiver mennesker – og Allah elsker dem, der handler godt” (OQM. Aal-'Imran 3: 134)

Han (swt) sagde ligledes:

﴿وَلَمَنْ صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ﴾

“Men den, der er udholdende og tilgiver, (står højere), thi noget sådant er af stærk beslutsomhed” (OQM. Al-Shura 42: 43)

Han (swt) sagde også:

﴿فَاصْفَحَ الصَّفْحَ الْجَمِيلَ﴾

“Tilgiv derfor med den skønneste tilgivelse” (OQM. Al-Hijr 15: 85)

Og Han (swt) sagde:

﴿وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ﴾

“Og vend dig fra ignoranterne” (OQM. Al-A’raf 7: 199)

Og Han (swt) sagde:

﴿وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا، أَلَا تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ﴾

“Og lad dem tilgive og forlade. Ønsker I ikke, at Allah skal tilgive jer” (OQM. Al-Nur 24: 22)

Muslim berettede via Abu Huraira, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا نَقَصَتْ صَدَقَةٌ مِنْ مَالٍ، وَمَا زَادَ اللَّهُ عَبْدًا بِعَفْوٍ إِلَّا عِزًّا، وَمَا تَوَاضَعَ أَحَدٌ لِلَّهِ إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ».

“Ingen almisse formindsker ejendom, og Allah vil sandelig gøre tjeneren mere ærekær for hans tilgivelse, og enhver, som opfører sig beskedent for Allahs skyld, vil Allah sandelig ophøje”. Ahmad berettede, med en god beretningskæde, via ’Abdullah bin ’Amru bin al-’Ass, at Profeten (saaws) sagde:

«ارْحَمُوا تُرْحَمُوا وَاعْفُوا يُغْفَرُ لَكُمْ».

“Vær barmhjertig, så I får barmhjertighed, og tilgiv, så I bliver tilgivet”. Ahmad berettede, med en god beretningskæde, hvis beretningsmænd har status af *sahib*-beretningsmænd, via 'Ubada bin al-Samit, som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَا مِنْ رَجُلٍ يُجْرَحُ فِي جَسَدِهِ جَرَاةً فَيَتَصَدَّقُ بِهَا، إِلَّا كَفَّرَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى عَنْهُ مِثْلَ مَا تَصَدَّقَ بِهِ».

“(For) enhver mand, der bliver såret på sin krop med et sår, som han giver ud som sadaqa, vil Allah, den Velsignede, den Ophøjede, lade det gælde som udsoning (af hans synder) i samme omfang, som han gav ud”. Al-Bukhari og Muslim berettede via Abu Huraira, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ، إِنَّمَا الشَّدِيدُ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ».

“Den stærke er ikke besejrer i brydning, men den stærke er den, der behersker sig selv under vrede”. Muslim berettede ligeledes via Abu Huraira:

«أَنَّ رَجُلًا قَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ لِي قَرَابَةً أَصْلَهُمْ وَيَقْطَعُونِي، وَأَحْسَنُ إِلَيْهِمْ وَيُسَيِّئُونَ إِلَيَّ، وَأَحْلَمُ عَنْهُمْ وَيَجْهَلُونَ عَلَيَّ، فَقَالَ: لَنْ كُنْتَ كَمَا قُلْتَ فَكَأَنَّمَا تُسْفِهُهُمْ الْمَلَّ، وَلَا يَزَالُ مَعَكَ مِنَ اللَّهِ ظَهِيرٌ عَلَيْهِمْ مَا دُمْتَ عَلَى ذَلِكَ».

“At en mand sagde: O Allahs Sendebud, jeg har slægtninge, som jeg vedligeholder forholdet til, men de afskærer forholdet til mig, og jeg behandler dem godt, men de behandler mig dårligt, og jeg er overbærende mod dem, men de krænker mig. Da sagde han (saaws): Hvis du sandelig er, som du siger, så får du dem til at nedsvælge den hede aske, og du vil stadig have Allah som din hjælper mod dem, så længe du fortsætter med dette”. Al-Barjilani autoriserede med en *sahib* beretningskæde via Sufyan bin 'Uyaina, som sagde: “Umar sagde til Ibn 'Ayyash, som har udsat 'Umar for hårdhed og fortræd: Du der, gå ikke så vidt i din fornærmelse af os, og giv nogen plads til forsoning, da vi ikke gengælder den, der i sit forhold til os, er ulydig mod Allah, den Almægtige, den Stærke, med noget yderligere, end at vi adlyder Allah i vores forhold til ham”.

Mægling mellem folk: Allah (swt) sagde:

﴿لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِنْ نَجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ﴾

*“Der er intet godt i de fleste af deres hemmelige samtaler, undtagen den, som
formaner til almisser, god gerning eller mægling mellem mennesker”*
(OQM. Al-Nisa’ 4: 114)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿وَالصُّلْحُ خَيْرٌ﴾

“Og forsoning er det bedste” (OQM. Al-Nisa’ 4: 128)

Og Han (swt) sagde også:

﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ﴾

“Frygt derfor Allah, og slut fred i jeres indbyrdes forhold”
(OQM. Al-Anfal 8: 1)

Og Han (swt) sagde:

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ، فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ﴾

*“Udelukkende de troende skal være (som) søskende (indbyrdes). Slut derfor fred
mellem jeres søskende”* (OQM. Al-Hujurat 49: 10)

Al-Bukhari og Muslim berettede via Abu Huraira (ra), som sagde:
Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«كُلُّ سُلَامَى مِنَ النَّاسِ عَلَيْهِ صَدَقَةٌ، كُلَّ يَوْمٍ تَطْلُعُ فِيهِ الشَّمْسُ تَعْدِلُ بَيْنَ الثَّانِيَيْنِ صَدَقَةً، وَتَعِينُ الرَّجُلَ فِي
دَابَّتِهِ تَحْمِلُهُ عَلَيْهَا أَوْ تَرْفَعُ لَهُ عَلَيْهَا مَنَاعَهُ صَدَقَةً، وَالْكَلِمَةُ الطَّيِّبَةُ صَدَقَةٌ، وَكُلُّ خُطْوَةٍ تَمْشِيهَا إِلَى
الصَّلَاةِ صَدَقَةٌ، وَتَمِيطُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ صَدَقَةٌ».

“For ethvert (knogle)led hos mennesker er der pålagt en almisse (sadaqa). For hver dag solen dukker op, så er det at du handler retfærdigt mellem to personer er en almisse, og det er en almisse at du hjælper en mand med hans lastdyr, hvor du løfter ham op over det eller løfter hans ting op for ham, og det gode ord er en almisse, og ethvert skridt du tager hen til salah er en almisse, og at du fjerner en skadelig ting fra gaden er en almisse”. Meningen med at handle retfærdigt mellem to personer er: At mægle mellem dem med retfærdighed. Det blev berettet via Umm Kulthum, datteren af 'Uqba bin Abi Mu'it (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«لَيْسَ الْكَذَّابُ الَّذِي يُصْلِحُ بَيْنَ النَّاسِ فَيَنْمِي خَيْرًا أَوْ يَقُولُ خَيْرًا».

“Det er ikke en løgner, som mægler mellem mennesker, hvor han overbringer noget godt eller siger noget godt”. Der er enighed herom. Det blev ligeledes berettet via Sahl bin Sa'd al-Sa'idi (ra):

«أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَلَغَهُ أَنَّ بَنِي عَمْرِو بْنِ عَوْفٍ كَانُوا بَيْنَهُمْ شَرٌّ – وَفِي رِوَايَةِ الْبُخَارِيِّ شَيْءٌ – فَخَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصْلِحُ بَيْنَهُمْ فِي أَنْاسٍ مِنْ أَصْحَابِهِ...»

“At Allahs Sendebud blev meddelt, at der iblandt 'Amru bin 'Awfs stamme var strid – og ifølge al-Bukharis beretning: Noget (dårligt) – så drog Allahs Sendebud (saaws) af sted sammen med nogle folk for at mægle mellem dem ...”. Der er enighed herom. Det blev berettet via Abu al-Darda' (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِأَفْضَلِ مَنْ دَرَجَةِ الصِّيَامِ وَالصَّلَاةِ وَالصَّدَقَةِ؟ قَالُوا: بَلَى، قَالَ: إِصْلَاحُ ذَاتِ الْبَيْنِ، فَإِنَّ فُسَادَ ذَاتِ الْبَيْنِ هِيَ الْحَالِقَةُ».

“Skal jeg ikke fortælle jer om (noget), der er bedre i rang end fasten, salah og almissen? De sagde: Jo. Han sagde: At skabe forsoning mellem folk, da ødelæggelsen af (folks) indbyrdes forhold er barber(kniven)”. Ahmad, Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), samt al-Tirmidhi, som sagde: *Hasan* og *sahih*.

Gravbesøg: Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Profeten (saaws) besøgte sin mors grav, hvor han græd og fik dem omkring sig til at græde og sagde:

«اسْتَأْذَنْتُ رَبِّي فِي أَنْ أَسْتَغْفِرَ لَهَا فَلَمْ يُؤْذَنْ لِي، وَاسْتَأْذَنْتُهُ فِي أَنْ أُرْزِقَ قَبْرَهَا فَأُذِنَ لِي، فَزُرُوهَا فَإِنَّهَا تُذَكِّرُ الْمَوْتَ».

“Jeg bad min Herre om tilladelse til at bede om tilgivelse for hende, men fik ikke tilladelse til det. Og jeg bad Ham om tilladelse til at besøge hendes grav, hvortil jeg fik tilladelse; så besøg dem, da de minder om døden”. Muslim. Hans (saaws) tale: “Så besøg dem”, dvs. gravene.

Vedholdenhed i handlinger: Hvad der menes i denne forbindelse er *mandub*-handling. Hvad angår *fard*-handling, så er man forpligtet til at udføre disse, og de hører ikke til her. Den, der vælger en af disse *sunnah*- (dvs. anbefalede) handlinger, bør fortsætte med disse, selv hvis de er få. Det blev berettet af A’isha (ra):

«أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَخَلَ عَلَيْهَا وَعِنْدَهَا امْرَأَةٌ، قَالَ: مَنْ هَذِهِ؟ قَالَتْ: هَذِهِ فُلَانَةٌ تَذْكُرُ مِنْ صَلَاتِهَا، قَالَ: مَهْ، عَلَيْكُمْ بِمَا تَطِيقُونَ، فَوَاللَّهِ لَا يَمَلُّ اللَّهُ حَتَّى تَمَلُّوا، وَكَانَ أَحَبَّ الدِّينِ إِلَيْهِ مَا دَاوَمَ عَلَيْهِ صَاحِبُهُ».

“At Profeten (saaws) kom ind til hende, mens en kvinde var til stede. Han sagde: Hvem er hun? Hun svarede: Hun er den og den – hvorefter hun nævnte (hvad der er omtalt) af hendes (megen) salah. Da sagde han: Lad være, påtag jer hvad I kan holde ud. For ved Allah, Allah vil ikke give op (i at skænke jer belønning), indtil I bliver udmattede (og opgiver), og det mest kære af Deen for Ham er det (af handlinger), som vedkommende vedbliver med”. Der er enighed herom. Det blev berettet via ’Abdullah bin ’Amru (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde til mig:

«يَا عَبْدَ اللَّهِ لَا تَكُنْ مِثْلَ فُلَانٍ، كَانَ يَقُومُ اللَّيْلَ، فَتَرَكَ قِيَامَ اللَّيْلِ».

“O ’Abdullah, vær ikke som den og den, han plejede at udføre qiyam al-lail, men (senere) forlod han qiyam al-lail”. Der enighed herom.

14. De bedste af jer i moral

Moral er karakterer, og skal styres efter *Shari'ahs* opfattelser således, at det, som *Shari'ah* betegner som *hasan* (dvs. ret) blandt disse moral-karakterer, er en ret moral, og hvad *Shari'ah* betegner som *qubb* (dvs. slet), er en slet moral. Det er fordi moral er en del af *Shari'ah*, og udgør en del af Allahs påbud og forbud. *Shari'ah* har endvidere opfordret til god moral og forbudt slet moral. Dermed bør muslimerne, og *da'wah*-bæreren i særdeleshed, efterstræbe at karakterisere sig med god moral ifølge de hertil relaterede *shari'ah*-love. Det er både værdigt at nævne og fokusere på, at moralen skal være baseret på grundlag af den islamiske *'aqida*, samt at den troende karakteriserer sig hermed som påbud og forbud fra Allah (swt). Således taler han/hun sandfærdigt, fordi Allah befalede sandfærdigheden, og er troværdig, fordi Allah befalede troværdigheden, og ikke fordi disse moral-karakterer skal realisere en materialistisk gevinst for vedkommende, såsom at folk skal strømme til hans forretning, eller for at de skal stemme på ham. Det er netop det, som skelner den troendes sandfærdighed fra den vantro sandfærdighed; den første taler sandfærdigt fordi Allah befaler sandfærdighed, hvorimod den anden taler sandfærdigt for at realisere sin egen gevinst hermed. Der er stor forskel mellem disse to former for sandfærdighed.

Her er nogle *shari'ah*-tekster relaterede til **gode moralske egenskaber**:

Det blev berettet via 'Abdullah bin 'Amru, at Allahs Sendebud (saaws) plejede at sige:

«إِنَّ مِنْ خَيْرِكُمْ أَحْسَنَكُمْ أَخْلَاقًا».

“De bedste blandt jer er de bedste i deres moral”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via al-Nawwas bin Sam'an, som sagde: Jeg spurgte Allahs Sendebud (saaws) om retskaffenhed (dvs. *al-birr*) og synd, så sagde han:

«الْبِرُّ حُسْنُ الْخُلُقِ وَالْإِثْمُ مَا حَاكَ فِي نَفْسِكَ وَكَرِهْتَ أَنْ يُطْلَعَ عَلَيْهِ النَّاسُ».

“Retskaffenhed (Al-Birr) er den gode moral, og synden er det, der gnaver i din sjæl, og som du ikke kan lide, at folk får indblik i”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu al-Darda’ (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«مَا شَيْءٌ أَثْقَلَ فِي مِيزَانِ الْمُؤْمِنِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ خُلُقٍ حَسَنٍ وَإِنَّ اللَّهَ يُبْغِضُ الْفَاحِشَ الْبَذِيءَ».

“Der er intet, som er tungere i den troendes vægt på Opstandelsedagen, end god moral, og Allah afskyr sandelig den uforskammede, ubehøvede person”. Al-Tirmidhi, som sagde: *Hasan* og *sahih*. Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling).

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) blev spurgt om det, der allermest fører mennesker ind i Paradiset, hvortil han sagde:

«تَقْوَى اللَّهِ تَعَالَى وَحُسْنُ الْخُلُقِ».

“Taqwa over for Allah, den Ophøjede, og den gode moral”. Og at han blev spurgt om det, der allermest fører mennesker ind i Ilden, hvortil han sagde:

«الْفَرْجُ وَالْفَمُ».

“Munden og kønsdelen”. Al-Tirmidhi, som sagde: *Sahih*. Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), al-Bukhari i ‘al-Adab al-Mufrad’, Ibn Majah, Ahmad og al-Hakim.

- Det blev berettet via Abu Umama (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَأَنَا زَعِيمٌ بَيِّتٌ فِي رِبْضِ الْجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الْمِرَاءَ وَإِنْ كَانَ مُحِقًا، وَبَيِّتٌ فِي وَسْطِ الْجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الْكُذْبَ وَإِنْ كَانَ مَازِحًا، وَبَيِّتٌ فِي أَعْلَى الْجَنَّةِ لِمَنْ حَسَّنَ خُلُقَهُ».

“Jeg garanterer sandelig et hus i Paradisets omegn for den, der afholder sig fra ordstrid, selv hvis han har ret. Og et hus midt i Paradiset for den, der afholder sig fra løgn, selv når han laver sjov. Og et hus øverst i Paradiset for den, der forbedrer sin moral”. Abu Dawud og al-Nawawi sagde: Den er en *sahib hadith*.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا، وَخَيْرُكُمْ خِيَارُكُمْ لِنِسَائِهِمْ».

“Den mest fuldkomne blandt de troende i sin iman er den bedste af dem i moral, og de bedste af jer, er dem, der er bedst mod deres hustruer”. Al-Tirmidhi som sagde: *Hasan* og *sahib*. Ahmad, Abu Dawud og Ibn Hibban i sin ’Sahih’ (*hadith*-samling).

I denne forbindelse er der flere *abadith*, som har *hasan*-status, berettet via A’isha, Abu Dharr, Anas, Usama bin Shuraik, Mu’adh, Umair bin Qatada og Abu Tha’laba al-Khushni (raa).

Fra de gode moralske egenskaber:

A) Blufærdighed (Haya’):

- Det blev berettet via Ibn ’Umar (raa), at Allahs Sendebud (saaws) passerede en mand fra Ansar, mens han formanede sin bror vedrørende blufærdighed, hvortil Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«دَعُهُ فَإِنَّ الْحَيَاءَ مِنَ الْإِيمَانِ».

“Lad ham være, da blufærdighed er fra iman”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Umran bin Husain (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْحَيَاءُ لَا يَأْتِي إِلَّا بِخَيْرٍ».

“Blufærdigheden bringer kun, hvad der er godt”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْإِيمَانُ بَضْعٌ وَسَعُونَ - أَوْ بَضْعٌ وَسِتُّونَ - شُعْبَةٌ، فَأَفْضَلُهَا: قَوْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَدْنَاهَا: إِمَاطَةُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ، وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيمَانِ».

“Iman har mere end halvfjerds – eller mere end tres – forgreninger, hvor den bedste heraf er: Udtalelsen af La ilah illa Allah (Der er ingen gud undtagen Allah), og den mindste heraf: At fjerne det skadelige fra vejen; og blufærdighed er en forgrening af iman”. Der er enighed herom.

B) Overbærenhed, sindig hed og nænsomhed:

- Det blev berettet via Ibn ‘Abbas og Abu Sa’id al-Khudari (raa), at Allahs Sendebud (saaws) sagde til Ashajj Abdul-Qais:

«إِنَّ فِيكَ لَخَصْلَتَيْنِ يُحِبُّهُمَا اللَّهُ الْحِلْمُ وَالْأَنَانَةُ».

“Du har sandelig to kvaliteter, som Allah kan lide, overbærenhed og sindighed”. Muslim.

- Det blev berettet via A’isha (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«إِنَّ اللَّهَ رَفِيقٌ يُحِبُّ الرَّفْقَ فِي الْأَمْرِ كُلِّهِ».

“Allah er sandelig Nænsom, og kan lide nænsomhed i alting”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via A’isha (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«إِنَّ اللَّهَ رَفِيقٌ يُحِبُّ الرَّفْقَ وَيُعْطِي عَلَى الرَّفْقِ مَا لَا يُعْطِي عَلَى الْعُنْفِ وَمَا لَا يُعْطِي عَلَى مَا سِوَاهُ».

“Allah er sandelig Nænsom og kan lide nænsomhed, og giver for nænsomhed, hvad Han ikke giver for hårdhed, og hvad Han heller ikke giver for noget andet”. Muslim.

- Det blev berettet via A’isha (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«إِنَّ الرَّفْقَ لَا يَكُونُ فِي شَيْءٍ إِلَّا زَانَهُ، وَلَا يُنْزَعُ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا شَانَهُ».

“Når nænsomhed finder sted i en hvilken som helst ting, vil den bestemt pryde den, og når den fjernes fra en hvilken som helst ting, vil den bestemt blive beskæmmet”. Muslim.

- Det blev berettet via Jarir bin ’Abdullah (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَنْ يُحَرِّمِ الرَّفْقَ يَحْرِمِ الْخَيْرَ».

“Den, der fratages nænsomhed, fratages godhed”. Muslim.

- Det blev berettet via A’isha (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige i mit hus:

«اللَّهُمَّ مَنْ وَلِيَ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَشَقَّ عَلَيْهِمْ فَاشْقُقْ عَلَيْهِ، وَمَنْ وَلِيَ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَرَفَقَ بِهِمْ فَارْفُقْ بِهِ».

“O Allah, besvær den, der regerer en del af min ummahs anliggender og volder dem besvær. Og vær nænsom mod den, der regerer en del af min ummahs anliggender og viser nænsomhed over for dem”. Muslim.

C) Sandfærdighed:

- Allah (swt) sagde:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ﴾

“O I som har iman, frygt Allah og vær sanddru”
(OQM. Al-Taubah 9: 119)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ﴾

“Det ville være godt for dem, om de var sande og tro mod Allah”
(OQM. Muhammad 47: 21)

- Det blev berettet via Ibn Mas’ud (ra) at Profeten (saaws) sagde:

«عَلَيْكُمْ بِالصِّدْقِ، فَإِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ، وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ، وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَصْدُقُ وَيَتَحَرَّى الصِّدْقَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ صِدْقًا...».

“Hold jer til sandfærdigheden, idet sandfærdigheden retleder til retskaffenhed (al-birr), og retskaffenhed retleder til Jannah. Man vil blive ved med at tale sandt og eftersøge sandfærdighed, indtil man optegnes hos Allah som sanddru...”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Ka’b bin Malik (ra), som fortalte om sin udeblivelse fra Allahs Sendebud(s hær) under Tabuk-slaget ... hvori han sagde: “Og jeg sagde: O Allahs Sendebud, Allah har sandelig reddet mig med sandfærdighed, og det hører med til min tauba (anger), at jeg ikke udtaler andet end sandfærdighed, så længe jeg er i live...”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Al-Hasan bin Ali (raa), som sagde: Jeg har memoreret fra Allahs Sendebud (saaws):

«دَعُ مَا يَرِيكَ إِلَى مَا لَا يَرِيكَ، فَإِنَّ الصِّدْقَ طُمَآنِينَةٌ وَإِنَّ الْكَذِبَ رِيَّةٌ».

“Undlad hvad du betvivler (og hold dig) til det, du ikke betvivler, da sandfærdighed er tryghed, og løgn er mistanke”. Al-Tirmidhi, som sagde: *Hasan* og *sahih*.

- Det blev berettet via 'Abdullah bin 'Amru (raa), som sagde:

«قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَيُّ النَّاسِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: كُلُّ مَخْمُومٍ الْقَلْبُ صَدُوقُ اللِّسَانِ، قَالُوا: صَدُوقُ اللِّسَانِ نَعْرِفُهُ، فَمَا مَخْمُومُ الْقَلْبِ؟ قَالَ: هُوَ التَّقِيُّ التَّقِيُّ لَا إِثْمَ فِيهِ وَلَا بَغْيَ وَلَا غِلَّ وَلَا حَسَدَ».

“Der blev sagt: O Allahs Sendebud (saaws), hvilke folk er bedst? Han sagde: Enhver med et purt hjerte og en sandfærdig tunge. De sagde: Den med en sandfærdig tunge kender vi, men hvem er den med et purt hjerte? Han sagde: Han er den gudfrygtige og rene, i hvilken der ingen forsyndelse, overgreb, nag eller misundelse er”. Ibn Majah, og både al-Haithami og al-Mundhiri autoriserede dens beretningskæde som *sahih*.

- Det blev berettet via Abu Bakr al-Siddiq (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«عَلَيْكُمْ بِالصَّدَقِ فَإِنَّهُ مَعَ الْبِرِّ وَهُمَا فِي الْجَنَّةِ...».

“Hold jer til sandfærdigheden, da den er sammen(knyttet til) retskaffenhed, og de er begge i Jannah...”. Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling). Den er også autoriseret af al-Tabarani via Mu'awiya med en beretningskæde betegnet som *hasan* af al-Mundhiri og al-Haithami.

- Det blev berettet via Abu Sa'id al-Khudari (ra) om Profeten (saaws), som sagde:

«التَّاجِرُ الصَّدُوقُ الْأَمِينُ مَعَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ».

“Den sandfærdige, pålidelige forretningsdrivende er sammen med profeter, sanddru og martyrer”. Al-Tirmidhi, som sagde: En *hasan hadith*.

D) At forvise sig om hvad man udtaler og beretter, samt nøje undersøge overleveringen:

- Allah (swt) sagde:

﴿وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ﴾

“Og følg ikke det, som du ikke har nogen viden om”
(OQM. Al-Isra’ 17: 36)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ﴾

“Han udtrykker ikke et ord, uden at der er en vogtende (engel) parat” (OQM. Qaf 50: 18)

- Det blev berettet af Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«كَفَى بِالْمَرْءِ كَذِبًا أَنْ يُحَدِّثَ بِكُلِّ مَا سَمِعَ».

“Det er nok løgn for en person, at berette alt, hvad han hører”.
Muslim.

E) God tale:

- Det blev berettet via 'Udai bin Hatim (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«اتَّقُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ، فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فِكَلِمَةٍ طَيِّبَةٍ».

“Beskyt jer mod ilden, selv med en halv daddel; hvis man ikke har en, så med et godt ord”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

“Og det gode ord er en almisse” Der er enighed herom.

- Det blev berettet via 'Abdullah bin 'Amru (ra), som sagde, at Profeten (saaws) sagde:

«إِنَّ فِي الْجَنَّةِ غُرَفًا، يُرَى ظَاهِرُهَا مِنْ بَاطِنِهَا، وَبَاطِنُهَا مِنْ ظَاهِرِهَا، فَقَالَ أَبُو مَالِكٍ الْأَشْعَرِيُّ: لِمَنْ هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: لِمَنْ أَطَابَ الْكَلَامَ، وَأَطْعَمَ الطَّعَامَ، وَبَاتَ قَائِمًا وَالنَّاسُ نِيَامٌ».

“Sandelig, i Paradiset er der et værelse, hvor dets ydre kan ses indefra og dets indre udefra. Da sagde Abu Malik al-Ash'ari: Hvem tilkommer det, o Allahs Sendebud? Han sagde: Til den, der er god i sin tale, bespiser (folk) og tilbringer natten med qiyam, mens folk sover”. Al-Tabarani, og al-Haithami og al-Mundhiri betegnede den som *hasan*, og al-Hakim, der betegnede den som *sahib*.

F) Glad ansigt:

- Det blev berettet via Abu Dharr (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنَّ تَلَقَّى أَخَاكَ بِوَجْهِ طَلِيقٍ».

“Foragt ingen ma'ruf (god gerning), selv det, at du møder din bror med et glad ansigt”. Muslim.

- Det blev berettet via Jabir bin 'Abdullah (raa), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«كُلُّ مَعْرُوفٍ صَدَقَةٌ، وَإِنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ أَنْ تَلْقَى أَخَاكَ بِوَجْهِ طَلِيقٍ، وَأَنْ تُفْرِغَ مِنْ دَلُوكَ فِي إِثْنَاءِ أَخِيكَ».

“Enhver ma'ruf er en almisse. Og det hører med til ma'ruf, at du møder din bror med et glad ansigt, og at du hælder ud af din

kande i din brors kop”. Ahmad og al-Tirmidhi, som sagde: Den er en *hasan* og *sahih hadith*.

- Det blev berettet via Abu Dharr (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«تَبَسُّمُكَ فِي وَجْهِ أَخِيكَ صَدَقَةٌ...».

“At du smiler over for din brors ansigt er en sadaqa...”. Ahmad og Ibn Hibban i sin ’Sahih’ (*hadith*-samling).

- Det blev berettet via Abu Jari al-Hujaimi, som sagde:

«أَتَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّا قَوْمٌ مِنْ أَهْلِ الْبَادِيَةِ، فَعَلِمْنَا شَيْئًا يَنْفَعُنَا اللَّهُ بِهِ، فَقَالَ: لَا تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنَّ تَفَرَّغَ مِنْ ذَلِكَ فِي إِنْاءِ الْمُسْتَسْقَى، وَلَوْ أَنَّ تَكَلَّمَ أَخَاكَ وَوَجَّهَكَ إِلَيْهِ مِنْبَسَطٌ...».

“Jeg kom til Allahs Sendebud (saaws) og sagde: O Allahs Sendebud, vi er et beduinfoolk, lær os noget, som Allah gavner os med. Så sagde han: Foragt intet af ma’ruf, selv at du hælder ud af din kande i koppen hos den person, der beder om at drikke, og selv at du taler til din bror med et venligt ansigt (rettet) mod ham ...”. Ahmad, Abu Dawud og al-Tirmidhi som sagde, at den er *hasan* og *sahih*; og Ibn Hibban i sin ’Sahih’ (*hadith*-samling).

G) Tavshed undtagen om noget godt:

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ».

“Lad den, der har iman på Allah og den Yderste dag, sige noget godt eller tie”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via al-Bara’ bin Azib (ra) som sagde:

«جَاءَ أَعْرَابِيٌّ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، عَلَّمَنِي عَمَلًا يُدْخِلُنِي الْجَنَّةَ، قَالَ: إِنْ كُنْتَ أَقْصَرْتَ الْخُطْبَةَ لَقَدْ أَعْرَضْتَ الْمَسْأَلَةَ، أَعْتَقَ التَّسْمَةَ، وَفَكَ الرِّقَبَةَ، فَإِنْ لَمْ تُطِقْ ذَلِكَ فَاطْعَمِ الْجَانِعَ، وَاسْقِ الظَّمْآنَ، وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ، وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ، فَإِنْ لَمْ تُطِقْ ذَلِكَ فَكَفِّ لِسَانَكَ إِلَّا عَنْ خَيْرٍ».

“En beduin kom til Allahs Sendebud (saaws) og sagde: O Allahs Sendebud, lær mig en handling, som fører mig ind i Paradiset. Han sagde: Du har været kort i talen, men tydelig i fremlæggelsen af spørgsmålet; frigiv mennesket og løslad fangen, og hvis du ikke har råd til dette, så bispis den sultne, giv vand til den tørstige, påbyd ma'ruf og forbyd munkar, og hvis du ikke kan klare dette, så hold din tunge fra andet end noget godt”. Ahmad, og al-Haithami sagde, at dens (beretnings)mænd er tillidsfulde; og Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) samt al-Baihaqi i (sit værk) al-Shu'ab.

- Det blev berettet via Thawban (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«طُوبَى لِمَنْ مَلَكَ نَفْسَهُ، وَوَسَّعَ بَيْتَهُ، وَبَكَى عَلَى خَطِيئَتِهِ».

“Salighed til den, der beherskede sig selv, og hvis hjem var rummeligt (nok) for ham, og som græd over sin synd”. Al-Tabarani, som karakteriserede dens beretningskæde som *hasan*.

- Det blev berettet via Bilal bin al-Harith al-Muzani (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ الرَّجُلَ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مِنْ رِضْوَانِ اللَّهِ، مَا كَانَ يَظُنُّ أَنْ تَبْلُغَ مَا بَلَغَتْ، يَكْتُبُ اللَّهُ تَعَالَى لَهُ بِهَا رِضْوَانَهُ إِلَى يَوْمٍ يَلْقَاهُ. وَإِنَّ الرَّجُلَ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ، مَا كَانَ يَظُنُّ أَنْ تَبْلُغَ مَا بَلَغَتْ، يَكْتُبُ اللَّهُ لَهُ بِهَا سَخَطَهُ إِلَى يَوْمٍ يَلْقَاهُ».

“En mand vil udtale et ord, der falder under Allahs velbehag, og som han ikke ville have troet, det ville nå så meget som det nåede, og som Allah, den Ophøjede, derfor vil skrive Sin velbehag over, indtil den dag han møder Ham. Og en mand vil udtale et ord, der falder under Allahs mishag, og som han ikke ville have

troet, det ville nå så meget som det nåede, og som Allah derfor vil skive Sin mishag over, indtil den dag han møder Ham”. Malik og al-Tirmidhi, som sagde: *Hasan* og *sahih*; og al-Nasa’i, Ibn Majah, Ibn Hibban i sin ’Sahih’ (*hadith*-samling), og al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih* og al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri.

- Det blev berettet via Mu’adh bin Jabal (ra), som sagde:

«كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي سَفَرٍ، فَأَصْبَحْتُ يَوْمًا قَرِيبًا مِنْهُ وَنَحْنُ نَسِيرُ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَخْبِرْنِي بِعَمَلٍ يَدْخِلُنِي الْجَنَّةَ وَيُبَاعِدُنِي عَنِ النَّارِ... ثُمَّ قَالَ: أَلَا أَخْبَرُكَ بِمَلَكٍ ذَلِكَ كُلُّهُ؟ قُلْتُ: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: كَفَّ عَلَيْكَ هَذَا، وَأَشَارَ إِلَى لِسَانِهِ، قُلْتُ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ وَإِنَّا لَمُؤَاخَذُونَ بِمَا نَتَكَلَّمُ بِهِ؟ قَالَ: تَكَلَّمْتَ أَمُكَ، وَهَلْ يَكُفُّ النَّاسَ فِي النَّارِ عَلَى وُجُوهِهِمْ، أَوْ قَالَ عَلَى مَنَاخِرِهِمْ، إِلَّا حَصَانِدُ أَلْسِنَتِهِمْ».

“Jeg var på rejse sammen med Profeten (saaws), hvor jeg en dag befandt mig i nærheden af ham, mens vi gik, så sagde jeg: O Allahs Sendebud, fortæl mig om en handling, som fører mig ind i Paradiset og holder mig væk fra Ilden... Derefter sagde han: Skal jeg ikke fortælle dig om samlingspunktet for alt dette? Jeg sagde: Jo, o Allahs Sendebud. Han sagde: Hold denne tilbage i dig selv – og pegede på sin tunge. Jeg sagde: O Allahs Profet, bliver vi dadlet for det, vi udtaler? Han sagde: Må din mor miste dig, er der andet, der kaster folk på deres ansigter i Ilden – eller han sagde ’på deres næser’ - end høsterne af deres tunger”. Ahmad og al-Tirmidhi som sagde: *Hasan* og *sahih*; samt al-Nasa’i og Ibn Majah.

H) Pligtopfyldelse:

- Allah (swt) sagde:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ﴾

“O I som har iman, opfyld (jeres) pagter” (OQM. Al-Ma’idah 5: 1)

Og Han (swt) sagde også:

﴿وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا﴾

“Og opfyld pagten, thi pagten skal der gøres regnskab for”
(OQM. Al-Isra’ 17: 34)

I) Vrede for Allahs skyld:

- Det blev berettet via Ali bin Abi Talib (ra), som sagde:

«كَسَانِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حُلَّةً سِيرَاءَ، فَخَرَجْتُ فِيهَا، فَرَأَيْتُ الْغَضَبَ فِي وَجْهِهِ، فَشَقَّقْتُهَا بَيْنَ نَسَائِي».

“Allahs Sendebud (saaws) gav mig en silkebroderet dragt, som jeg tog på og gik ud med, og da så jeg vreden i hans ansigt, fordelte jeg den mellem mine hustruer”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Mas’ud bin ’Amru al-Badri (ra), som sagde:

«جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: إِنِّي لَأَتَأَخَّرُ عَنْ صَلَاةِ الصُّبْحِ، مِنْ أَجْلِ فُلَانٍ، مِمَّا يُطِيلُ بِنَا، فَمَا رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ غَضِبَ فِي مَوْعِظَةٍ قَطُّ أَشَدَّ مِمَّا غَضِبَ يَوْمَئِذٍ، فَقَالَ: يَا أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّ مِنْكُمْ مُتَقَرِّينَ، فَأَيُّكُمْ أَمَّ النَّاسَ فَلْيُوجِزْ، فَإِنَّ مِنْ وَرَائِهِ الْكَبِيرَ وَالضَّعِيفَ وَذَا الْحَاجَةِ».

“Der kom en mand til Profeten (saaws) og sagde: Jeg holder mig fra morgen-salah pga. den og den mand for han trækker ud (når han leder os i bøn). Sandelig, jeg har aldrig nogen sinde set Allahs Sendebud (saaws) blive så vred under en formaning, som han blev vred den dag, hvor han sagde: O folk, nogle blandt jer er frastødende; den, der leder folk (som imam), skal gøre det kortvarigt, da der bag ham er den ældre, den svage og den (optagede) med et ærinde”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via A’isha (ra), som sagde:

«قَدِمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ سَفَرٍ، وَقَدْ سَتَرَتْ سَهْوَةٌ لِي بِقِرَامٍ فِيهِ تَمَاثِيلٌ، فَلَمَّا رَأَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هَتَكَهُ وَتَلَوْنَ وَجْهَهُ وَقَالَ: يَا عَائِشَةُ، أَشَدُّ النَّاسِ عَذَابًا عِنْدَ اللَّهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ الَّذِينَ يَضَاهُونَ بِخَلْقِ اللَّهِ».

“Allahs Sendebud (saaws) kom tilbage fra en rejse, hvor jeg (i mellemtiden) havde tildækket min hylde med et broderet stof med portrætter. Da Allahs Sendebud (saaws) så det, rev han det ned og hans ansigt ændrede farve, og han sagde: O A’isha, de hårdest straffede mennesker hos Allah på Opstandelsedagen er dem, der efterligner Allahs skabelse”. Der er enighed herom.

J) God tro om de troende:

- Allah (swt) sagde:

﴿لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنْفُسِهِمْ خَيْرًا﴾

“Hvorfor tænkte de troende mænd og de troende kvinder, da I hørte det, ikke godt om sig selv” (OQM. Al-Nur 24: 12)

K) Godt naboskab:

- Allah (swt) sagde:

﴿وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ﴾

“Og tilbed Allah og sæt ikke noget ved siden af Ham og (vis) godhed mod forældre og slægtninge og de forældreløse og de fattige og den beslægtede nabo og den fremmede nabo og jeres fælle ved jeres side og vandringsmanden og hvad jeres højrehånd besidder” (OQM. Al-Nisa’ 4: 36)

- Det blev berettet via Ibn ’Umar og A’isha (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا زَالَ جِبْرِيلُ يُوصِينِي بِالْجَارِ حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورَثُهُ».

“Jibril blev ved med at give mig råd om naboen, indtil jeg troede, at han ville lade denne arve”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Shuraih al-Khuza'i (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُحْسِنْ إِلَى جَارِهِ...».

“Lad den, der har iman på Allah og den Yderste dag, være god ved sin nabo ...”. Der er enighed herom. Og ifølge al-Bukhari's beretning står der:

«فَلْيُكْرِمْ جَارَهُ».

“Lad ham beværte sin nabo”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Anas (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَا يُؤْمِنُ عَبْدٌ حَتَّى يُحِبَّ لَجَارِهِ أَوْ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ».

“Og ved Den, i Hvis hånd min sjæl ligger, ingen tjener vil have iman førend han elsker for sin nabo - eller sin bror - det, han elsker for sig selv”. Muslim.

- Det blev berettet via 'Abdullah bin 'Amru (raa), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«خَيْرُ الْأَصْحَابِ عِنْدَ اللَّهِ خَيْرُهُمْ لِصَاحِبِهِ، وَخَيْرُ الْجِيرَانِ عِنْدَ اللَّهِ خَيْرُهُمْ لِجَارِهِ».

“Den bedste følgesvend hos Allah er den, der er bedst mod sin følgesvend, og den bedste nabo hos Allah er den, der er bedst mod sin nabo”. Ibn Khuzaima og Ibn Hibban i deres 'Sahih' (*hadith-*

samlinger); og al-Hakim, som sagde: Den er *sahib* ifølge Muslims, Ahmads og al-Darimis betingelser.

- Det blev berettet via Sa'd bin Abi Waqqas (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أَرْبَعٌ مِنَ السَّعَادَةِ: الْمَرْأَةُ الصَّالِحَةُ، وَالْمَسْكِنُ الْوَاسِعُ وَالْجَارُ الصَّالِحُ وَالْمَرْكَبُ الْهَنِيُّ...».

“Fire hører med til lyksalighed: Den retskafne hustru, den rummelige bopæl, den retskafne nabo og det bekvemme transportmiddel ...”, *hadith'en*. Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) og Ahmad med en *sahib* beretningskæde.

- Det blev berettet via Naf' bin al-Harith (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مِنْ سَعَادَةِ الْمَرْءِ الْجَارُ الصَّالِحُ، وَالْمَرْكَبُ الْهَنِيُّ، وَالْمَسْكِنُ الْوَاسِعُ».

“Blandt en persons lyksalighed er den retskafne nabo, det bekvemme transportmiddel og den rummelige bopæl”. Ahmad, og al-Mundhiri og al-Haithami sagde, at dens beretningsmænd har status som *sahib*-beretningsmænd.

- Det blev berettet via Abu Dharr (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«يَا أَبَا ذَرٍّ، إِذَا طَبَخْتَ مَرَقًا فَأَكْثِرْ مَاءَهَا، وَتَعَاهَدْ جِيرَانَكَ».

“O du Abu Dharr, når du tilbereder en suppe, så gør det med rigeligt vand, og tag dig (hermed) af dine naboer”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«يَا نِسَاءَ الْمُسْلِمَاتِ، لَا تَحْفَرْنَ جَارَةَ لِجَارَتِهَا وَلَوْ فَرَسَنَ شَاةً».

“O muslimske kvinder, lad ingen naboerske ringeagte sin naboerske, selv (hvis det skulle være) en lammehov”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via A'isha (ra), som sagde: Jeg sagde, o Allahs Sendebud, jeg har to naboersker, til hvem af dem skal jeg give en gave? Han sagde:

«إِلَى أَقْرَبِهِمَا مِنْكَ يَا أَبَا».

“Til den, hvis dør ligger nærmest dig”. Al-Bukhari.

L) Betroelse (Amana):

- Allah (swt) sagde:

﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا﴾

“Sandelig, Allah befaler jer, at I giver de betroede (ting) til dem, der er disse værdige” (OQM. Al-Nisa’ 4: 58)

- Det blev berettet via Hudhaifa (ra), som sagde:

«جَاءَ أَهْلُ نَجْرَانَ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالُوا: ابْعَثْ لَنَا رَجُلًا أَمِينًا، فَقَالَ: لَأَبْعَثَنَّ إِلَيْكُمْ رَجُلًا أَمِينًا حَقًّا أَمِينًا، فَاسْتَشْرَفَ لَهُ النَّاسُ، فَبَعَثَ أَبَا عُبَيْدَةَ بْنَ الْجَرَّاحِ».

“Najran-folk kom til Profeten (saaws) og sagde: Send os en troværdig mand. Han sagde (til dem): Sandelig, jeg vil sende jer en troværdig, sandelig troværdig mand. Folk begyndte at hævde sig foran ham, hvorefter han sendte Abu 'Ubaida bin al-Jarrah”. Der er enighed herom.

- Følgende blev berettet via Abu Dharr (ra):

«قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَلَا تَسْتَعْمِلُنِي، قَالَ فَضْرَبَ يَدَهُ عَلَى مَنْكَبِي، ثُمَّ قَالَ: يَا أَبَا ذَرٍّ، إِنَّكَ ضَعِيفٌ، وَإِنَّهَا أَمَانَةٌ، وَإِنَّهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ خِزْيٌ وَنَدَامَةٌ، إِنْ أَمَّا مَنْ أَخَذَهَا بِحَقِّهَا، وَأَدَّى الَّذِي عَلَيْهِ فِيهَا».

“Jeg sagde: O Allahs Sendebud, vil du ikke tildele mig et embede? Da slog han på min skulder med sin hånd, hvorpå han sagde: O Abu Dharr, du er svag, og det er en betroelse; og på Opstandelsedagen er den en skændsel og anger, med mindre man påtager sig den med rette og fuldfører, hvad man er pålagt heri”. Muslim.

- Det blev berettet via Hudhaifa bin al-Yamman (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) fortalte os to *abadith*, hvoraf jeg har set en (blive realiseret), mens jeg (nu) venter på den anden; han fortalte os:

«أَنَّ الْأَمَانَةَ نَزَلَتْ فِي جَذْرِ قُلُوبِ الرِّجَالِ...».

“Troværdighed slog sig ned i roden af mændenes hjerter ...”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra) at Allahs Sendebud (saaws) sagde til dem, der omgav ham blandt sin ummah:

«إِكْفَلُوا لِي بِسِتِّ أَكْفَلٍ لَكُمْ الْجَنَّةَ، قُلْتُ: مَا هُنَّ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: الصَّلَاةُ، وَالزَّكَاةُ، وَالْأَمَانَةُ، وَالْفَرَجُ، وَالْبَطْنُ، وَاللِّسَانُ».

“Garanter mig seks (ting), så vil jeg garantere jer Paradiset. Jeg sagde: Hvad er de, o Allahs Sendebud? Han sagde: Salah, zakah, betroelsen, kønsdelen, maven og tungen”. Al-Tabarani, og al-Mundhiri sagde: Dens beretningskæde er i orden; og al-Haithami karakteriserede den som *hasan*.

Betroelsen (dvs. *amana*) er de *shari'ah*-mæssige forpligtelser; og ifølge nogle består den i efterlevelsen af disse. Dermed omfatter betroelsen alle påbud og forbud. Således er *kehalifah'en* betroet, og ligeledes er *wali* (guvernøren), *'amil* (underguvernøren), dommeren, *Shura*-rådets medlem, hærens *amir*, ambassadøren, den der udfører *salah*, den fastende, pilgrimmen, betaleren af *zakah*, *da'wah*-bæren, den der lærer mennesker godheden, vidensøgeren, muftien (lærden, som udtaler sig om *shari'ah*-love), værgeren af *waqf* (dotation), statskassens direktør, sælgeren, den der beskatter afgrøder, indsamleren af almisser, *keharraj*-jordens målingsteknikker, *mujtahid* (den jura-kyndige), *hadith*-lærden,

historikeren, biografiforfatteren, krigsbytte-personalet, direktøren for industridepartementet, den delegerede assistent, den udøvende assistent, oversætteren, folkeskole-læreren, manden over for sin familie, kvinden i sin ægtemands hjem, lægen og jordemoderen, apotekerens, ammen, partneren, den ansatte, direktøren for *Khilafah*-departementet og hans underordnede direktører såsom salgsdirektøren, gæstehuschefen, parkeringschefen, køkkenchefen, chefen for servicedepartementet, advokaten, mandens samvær med sin kone, den der holder på en hemmelighed, mediefolk, nyhedskorrespondenten og journalisten, som hører folks nyheder i kraft af sit arbejde med telefon og Internet og andre. Således har betroelsen en stor betydning og et omfattende virkefelt, og ingen *mukallaf* (dvs. ansvarlig) er fri for en pligt i denne forbindelse, hvad enten det er meget eller lidt, stort eller lille.

M) Fromhed (Al-wara') og undladelse af tvivlspørgsmål:

- Det blev berettet via Hudhaifa bin al-Yamman (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«فَضْلُ الْعِلْمِ خَيْرٌ مِنْ فَضْلِ الْعِبَادَةِ، وَخَيْرُ دِينِكُمُ الْوَرَعُ».

“Videns fortrin er bedre end andagtens, og det bedste af jeres Deen er wara’ (fromhed)”. Al-Tabarani og al-Bazzar, og al-Mundhiri sagde, at den har en *hasan* beretningskæde.

- Det blev berettet via al-Nu'man bin Bashir (raa), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِنَّ الْحَلَالَ بَيِّنٌ، وَإِنَّ الْحَرَامَ بَيِّنٌ، وَبَيْنَهُمَا مُشْتَبِهَاتٌ لَا يَعْلَمُهُنَّ كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ، فَمَنْ اتَّقَى الشُّبُهَاتِ اسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وَعَرْضِهِ، وَمَنْ وَقَعَ فِي الشُّبُهَاتِ وَقَعَ فِي الْحَرَامِ، كَالرَّاعِي يَرَعَى حَوْلَ الْحِمَى يُوشِكُ أَنْ يَرْتَعَ فِيهِ، أَلَا وَإِنَّ لِكُلِّ مَلِكٍ حِمًى، أَلَا وَإِنَّ حِمَى اللَّهِ مَحَارِمَهُ، أَلَا وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضْغَةً، إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، أَلَا وَهِيَ الْقَلْبُ».

“Halal er tydelig og haram er tydelig, og imellem dem er der tvivlspørgsmål, som mange mennesker ikke kender til. Derfor vil den, der afholder sig fra tvivlspørgsmålene, bevare sin Deen og ære frikendt. Og den, der falder i tvivlspørgsmålene, vil falde i haram; ligesom hyrden, der lader (sine hjerde) græsse omkring

krongodset, som han er nær ved at indtræde. Sandelig, for enhver konge er der et krongods. Sandelig, så er Allahs krongods Hans forbud. Sandelig, i kroppen er der en klump. Hvis den bliver god, vil hele kroppen være god, og hvis den bliver fordærvet, vil hele kroppen være fordærvet; sandelig, det er hjertet”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via al-Nawwas bin Sam’an (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«الْبِرُّ حُسْنُ الْخُلُقِ، وَالْإِثْمُ مَا حَاكَ فِي نَفْسِكَ، وَكَرِهْتَ أَنْ يَطَّلَعَ عَلَيْهِ النَّاسُ».

“Retskaffenhed (*al-birr*) er den gode moral, og synden er det, der gnaver i din sjæl og som du ikke kan lide, at folk får indblik i”. Muslim.

- Det blev berettet via Wabisah bin Ma’bad (ra), som sagde: Jeg kom til Allahs Sendebud (saaws), hvor jeg ikke ønskede at undlade noget som helst omkring retskaffenhed (*al-birr*) og synd, som jeg ikke ville spørge ham om; han sagde til mig:

«إِذْ يَا وَابِصَةَ، فَدَنَوْتُ مِنْهُ حَتَّى مَسَّتْ رُكْبَتِي رُكْبَتَهُ، فَقَالَ لِي: يَا وَابِصَةُ أَخْبِرْكَ عَمَّا جِئْتَ تَسْأَلُ عَنْهُ؟ قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَخْبِرْنِي، قَالَ: جِئْتَ تَسْأَلُنِي عَنِ الْبِرِّ وَالْإِثْمِ، قُلْتُ: نَعَمْ، فَجَمَعَ أَصَابِعَهُ الثَّلَاثَ فَجَعَلَ يَنْكُتُ بِهَا صَدْرِي وَيَقُولُ: يَا وَابِصَةُ اسْتَفْتِ قَلْبَكَ، الْبِرُّ مَا أَطْمَأَنَّتَ إِلَيْهِ النَّفْسُ، وَأَطْمَأَنَّ إِلَيْهِ الْقَلْبُ، وَالْإِثْمُ مَا حَاكَ فِي الْقَلْبِ، وَتَرَدَّدَ فِي الصَّدْرِ، وَإِنْ أَفْنَاكَ النَّاسُ وَأَفْتَوْكَ».

“Kom nærmere, o Wabisa, så kom jeg tættere på ham indtil mit knæ rørte hans knæ. Da sagde han til mig: O Wabisa, skal jeg fortælle dig om, hvad du kom for at spørge om? Jeg svarede: O Allahs Sendebud, fortæl mig det. Han sagde: Du kom for at spørge om retskaffenhed (*al-birr*) og synd. Jeg sagde: Ja. Så knyttede han sine tre fingre sammen og begyndte at slå på mit bryst med dem og sige: O Wabisa, udspørg dit hjerte om fatwa; retskaffenhed er det, som sjælen er tryk ved, og hjertet er tryk ved. Og synden er det, der gnaver i hjertet og tøver i brystet, selv hvis folk gav dig en eller flere fatwaer (herom)”. Al-Mundhiri sagde: Ahmad berettede den med en *hasan* beretningskæde. Og al-Nawawi

sagde: Den er en *hasan hadith* berettet af Ahmad og al-Darimi i deres 'Musnad' (*hadith*-samlinger).

- Det blev berettet via Abu Tha'laba Al-Khishani (ra), som sagde: Jeg sagde: O Allahs Sendebud, fortæl mig om, hvad der er tilladt - og hvad der er forbudt for mig. Han sagde:

«الْبِرُّ مَا سَكَتَ إِلَيْهِ النَّفْسُ، وَاطْمَأَنَّ إِلَيْهِ الْقَلْبُ، وَالْإِثْمُ مَا لَمْ تَسْكُنْ إِلَيْهِ النَّفْسُ، وَلَمْ يَطْمَئِنْ إِلَيْهِ الْقَلْبُ، وَإِنْ أَفْتَاكَ الْمُفْتُونَ».

“Retskaffenhed (Al-Birr) er det, som sjælen slår sig til ro med, og som hjertet er tryk ved. Og synden er det, som sjælen ikke slår sig til ro med, og som hjertet ikke er tryk ved, selv hvis muftierne gav dig fatwa (herom)”. Al-Mundhiri sagde: Ahmad berettede den med en god beretningskæde. Og Al-Haithami sagde: Ahmad og al-Tabarani berettede den. Og i 'al-Sahih' forekommer dens første led, og dens beretningsmænd er pålidelige.

- Det blev berettet via Anas (ra), at Profeten (saaws) fandt en daddel på vejen, og sagde:

«لَوْلَا أَنِّي أَخَافُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الصَّدَقَةِ لَأَكَلْتُهَا».

“Hvis jeg ikke havde frygt for, at den hører til almisse, ville jeg have spist den”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Al-Hasan bin Ali (raa), som sagde: Jeg har memoreret fra Allahs Sendebud (saaws):

«دَعْ مَا يَرِيكَ إِلَى مَا لَا يَرِيكَ».

“Undlad hvad du betvivler, (og hold dig) til det du ikke betvivler”. Al-Tirmidhi, som sagde: *Hasan* og *sahih*. Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) og al-Nasa'i.

- Det blev berettet via 'Atiyya bin 'Urwa al-Sa'di (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَبْلُغُ الْعَبْدُ أَنْ يَكُونَ مِنَ الْمُتَّقِينَ، حَتَّى يَدَعَ مَا لَا بَأْسَ بِهِ حَذَرًا لِمَا بِهِ بَأْسٌ».

“Tjeneren opnår ikke at være blandt de (fromme) gudfrygtige, med mindre han undlader, hvad der ikke er noget synd i, af forsigtighed mod det, der er noget synd i”. Al-Hakim, som sagde: Har en *sahib* beretningskæde, og al-Dhahabi udtrykte enighed heri.

- Det blev berettet via Abu Imama (ra), som sagde:

«سَأَلَ رَجُلٌ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَا الْإِثْمُ؟ قَالَ: إِذَا حَاكَ فِي نَفْسِكَ شَيْءً فَدَعَهُ، قَالَ فَمَا الْإِيمَانُ؟ قَالَ: إِذَا سَاءَتْكَ سَيِّئَتُكَ وَسَرَّتْكَ حَسَنَتُكَ فَأَنْتَ مُؤْمِنٌ».

“En mand spurgte Profeten (saaws) om hvad synd er? Han svarede: Hvis noget gnaver i din sjæl, så afhold dig fra det. Han (dvs. manden) sagde: Hvad er så iman? Han svarede: Hvis din forsyndelse mishager dig, og din gode gerning behager dig, så er du en troende”. Al-Mundhiri sagde: Ahmad berettede den med en *sahib* beretningskæde.

N) At hædre lærde, de ældre og de ædelmodige:

- Allah (swt) sagde:

﴿قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ﴾

“Sig: Mon de, der er vidende, og de, der er uvidende, står lige? Sandelig, kun de forstandige vil tænke sig om” (OQM. Al-Zumar 39: 9)

- Det blev berettet via Jabir (ra), at Profeten (saaws) i forbindelse med de dræbte i Uhud-slaget plejede at lægge to mænd ad gangen i samme grav, og sige:

«إِيَّاهُمَا أَكْثَرُ أَخْذًا لِلْقُرْآنِ؟ فَإِذَا أُشِيرَ إِلَى أَحَدِهِمَا قَدَّمَهُ فِي اللَّحْدِ».

“Hvem er dem er den største indehaver af Qur’anen? Da der blev peget på en af dem, anbragte han ham først i *lahd* (gravniche)”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via Ibn ‘Abbas (raa), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْبِرْكَةُ فِي أَكْبَرِكُمْ».

“Velsignelsen (ligger) i jeres ældre”. Al-Hakim, som sagde: Den er *sahih* ifølge al-Bukharis betingelse. Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), og Ibn Muflih sagde i ‘al-Adab’: Dens beretningskæde er god.

- Det blev berettet via ‘Abdullah bin ‘Umar (raa), overført fra Profeten (saaws), som sagde:

«لَيْسَ مِنَّا مَنْ لَمْ يَرْحَمْ صَغِيرَنَا، وَيَعْرِفْ حَقَّ كَبِيرَنَا».

“Den, der ikke er barmhjertig ved vore unge, og ikke kender vore ældres ret, er ikke en af os”. Al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, og al-Dhahabi udtrykte enighed heri.

- Det blev berettet via ‘Ubada bin al-Samit (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَيْسَ مِنِّي مَنْ لَمْ يُجِلِّ كَبِيرَنَا، وَيَرْحَمْ صَغِيرَنَا، وَيَعْرِفْ لِعَالِمِنَا حَقَّهُ».

“Den, der ikke hædrer vore ældre, ikke er barmhjertig ved vore unge og ikke kender vore lærdes ret, tilhører ikke min ummah”. Al-Mundhiri sagde: Ahmad berettede den med en *hasan* beretningskæde. Al-Haithami sagde: Ahmad og al-Tabarani berettede den med en *hasan* beretningskæde.

- Det blev berettet via ‘Amru bin Shu’aib via sin far, via sin bedstefar, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَيْسَ مِنَّا مَنْ لَمْ يَرْحَمْ صَغِيرَنَا، وَيَعْرِفْ شَرَفَ كَبِيرَنَا».

“Den, der ikke er barmhjertig ved vore unge, og ikke kender vore ældres ære, er ikke en af os”. Berettet af Ahmad, al-Tirmidhi, Abu Dawud og al-Bukhari i ‘al-Adab’. Al-Nawawi sagde: En *sahih hadith*.

- Det blev berettet via 'Abdullah bin Mas'ud, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَيْلِي مِنْكُمْ أَوَّلُ الْأَحْلَامِ وَالْأُنْهَى، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ ثَلَاثًا، وَإِيَّاكُمْ وَهَيْشَاتِ الْأَسْوَاقِ».

“Lad de (modne) forstandige og de fornuftige stå tættest bag mig (i salah), og dernæst de næstfølgende, (hvor han gentog det) tre gange (og sagde): Og afhold jer fra markedets tumult”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Sa'id, Samura bin Jundub (ra), som sagde: Under Allahs Sendebud (saaws)'s tid var jeg en ung dreng, og jeg plejede at memorere fra ham. Det eneste, der forhindrer mig i at tale er tilstedeværelsen af mænd, som er ældre end mig. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Musa (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ مِنْ إِجْلَالِ اللَّهِ إِكْرَامَ ذِي الشَّيْبَةِ الْمُسْلِمِ، وَحَامِلِ الْقُرْآنِ غَيْرِ الْغَالِي فِيهِ وَلَا الْجَافِي عَنْهُ، وَإِكْرَامَ ذِي السُّلْطَانِ الْمُقْسِطِ».

“Det hører med til højagtelsen af Allah, at man hædrer den gråhårede (ældre) muslim, bæreren af Qur'anen, som hverken overdriver eller forsømmer den, samt at man hædrer den retfærdige magthaver”. Abu Dawud, og al-Nawawi sagde: Den er en *hasan hadith*. Ibn Muflih sagde: Den har en god beretningskæde.

O) Altruisme og trøst:

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde:

«جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنِّي مَجْهُودٌ، فَأَرْسَلْ إِلَى بَعْضِ نِسَائِهِ، فَقَالَتْ: وَالَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ مَا عِنْدِي إِلَّا مَاءٌ، ثُمَّ أَرْسَلْ إِلَى أُخْرَى، فَقَالَتْ مِثْلَ ذَلِكَ، حَتَّى قُلْنَ كُلُّهُنَّ مِثْلَ ذَلِكَ: لَا وَالَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ مَا عِنْدِي إِلَّا مَاءٌ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ يُضَيِّفُ هَذَا اللَّيْلَةَ؟ فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ أَنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَانْطَلَقَ بِهِ إِلَى رَحْلِهِ فَقَالَ لَامْرَأَتِهِ: أَكْرِمِي ضَيْفَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَفِي رَوَايَةٍ قَالَ لَامْرَأَتِهِ: هَلْ عِنْدَكَ شَيْءٌ؟ فَقَالَتْ: لَا إِلَّا قُوتٌ صَبْيَانِي، قَالَ: فَعَلَّلِيهِمْ بَشِيءٍ، وَإِذَا أَرَادُوا الْعِشَاءَ فَنَوِّمِيهِمْ، وَإِذَا دَخَلَ ضَيْفُنَا فَأُطْفِئِ السَّرَاجَ، وَأَرِيهِ أَنَّا نَأْكُلُ فَقَعَدُوا وَأَكَلْ

الضَّيْفُ وَبَاتَا طَاوِينَ، فَلَمَّا أَصْبَحَ غَدَا عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: قَدْ عَجِبَ اللَّهُ مِنْ صَنِيعِكُمَا بِضَيْفِكُمَا اللَّيْلَةَ».

“En mand kom til Profeten (saaws) og sagde: Jeg er udmattet. Da sendte han (saaws) bud efter en af sine hustruer, som svarede: Ved den, der har sendt dig med sandheden, jeg har intet andet end vand. Derefter sendte han bud efter en anden, som sagde det samme, indtil de alle sagde det samme: Nej, ved den, der har sendt dig med sandheden, jeg har intet andet end vand. Dér sagde Profeten (saaws): Hvem beværter ham i nat? En mand fra Ansar sagde: Jeg, o Allahs Sendebud. Derefter drog han af sted med ham hjem til sig og sagde til sin hustru: Vær gavmild mod Allahs Sendebud (saaws)’s gæst. Ifølge en anden beretning sagde han til sin hustru: Har du noget? Hun sagde: ikke andet end mine børns mad. Han sagde: Hold dem beskæftiget med et eller andet, og hvis de vil have aftensmad, så får dem i seng, og når vor gæst kommer ind, så sluk olielampen og lad ham se, at vi spiser. Derefter sad de, hvor deres gæst spiste, og derpå krummede de sig sammen og sov. Da manden stod op næste morgen, gik han tidligt hen til Profeten (saaws), som sagde: Allah beundrede jeres behandling af jeres gæst i nat”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«طَعَامُ الثَّانِيْنِ كَافِي الثَّلَاثَةِ وَطَعَامُ الثَّلَاثَةِ كَافِي الرَّابِعَةِ».

“To personers mad er nok til tre, og tre personers mad er nok til fire”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Sa’id al-Khudari (ra), som sagde:

«بَيْنَمَا نَحْنُ فِي سَفَرٍ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، إِذْ جَاءَ رَجُلٌ عَلَى رَاحِلَةٍ لَهُ، فَجَعَلَ يَصْرِفُ بَصَرَهُ يَمِينًا وَشِمَالًا، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ كَانَ مَعَهُ فَضْلٌ ظَهَرَ فَلْيُعِدْ بِهِ عَلَى مَنْ لَا ظَهَرَ لَهُ، وَمَنْ كَانَ لَهُ فَضْلٌ مِنْ زَادٍ فَلْيُعِدْ بِهِ عَلَى مَنْ لَا زَادَ لَهُ، فَذَكَرَ مِنْ أَصْنَافِ الْأَمْوَالِ مَا ذَكَرَ حَتَّى رَأَيْنَا أَنَّهُ لَا حَقَّ لِأَحَدٍ مِنَّا فِي فَضْلٍ».

“Mens vi var på rejse med Profeten (saaws), kom der en mand ridende på sin kamel. Han begyndte at rette blikket mod højre og mod venstre. Da sagde Allahs Sendebud (saaws): Den, der har et overskud af lastdyr, lad ham give det til den, som intet lastdyr har. Og den, der har overskud af forsyning, lad ham give det til den, som ingen forsyning har. Derefter nævnte han så mange typer ejendom, at vi mente, at ingen af os havde en ret til noget overskud.”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Musa (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ الْأَشْعَرِيَّينَ إِذَا أَرْمَلُوا فِي الْغَزْوِ، أَوْ قَلَّ طَعَامُ عِيَالِهِمْ بِالْمَدِينَةِ، جَمَعُوا مَا كَانَ عَنْدهُمْ، فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، ثُمَّ اقْتَسَمُوا بَيْنَهُمْ فِي إِنْاءٍ بِالسَّوِيَّةِ، فَهُمْ مِنِّي وَأَنَا مِنْهُمْ».

“Ash’ari-stammen vil, når deres forsyning bliver opbrugt under kamp, eller når de mangler mad til deres børn i byen, samle alt, hvad de har i et lagen, hvorefter de vil dele det ligeligt imellem sig med en beholder; derfor er de fra mig, og jeg er fra dem”. Der er enighed herom.

P) Gavnildhed og spendering med velgørende formål:

- Allah (swt) sagde:

﴿وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ﴾

“Og hvad som helst I giver ud, vil Han erstatte”
(OQM. Saba’ 34: 39)

Han (swt) sagde også:

﴿وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَأَنْفُسُكُمْ، وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ، وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ﴾

“Og hvad I giver ud af godgørenhed er for jeres egne sjæle, og I giver kun ud for at søge Allahs nåde. Og hvad I giver ud af godt, det skal gengældes jer, og I skal ikke lide uret” (OQM. Al-Baqarah 2: 272)

Ligeledes sagde Han (swt):

﴿وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ﴾

“Og hvad I giver ud af godgørenhed – sandelig Allah er vidende derom”
(OQM. Al-Baqarah 2: 273)

Og Han (swt) sagde:

﴿وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلِفِينَ فِيهِ، فَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ﴾

“Og giv ud af det, Han har gjort jer til arvinger af. Så vil de af jer, som tror og giver ud, få en stor belønning” (OQM. Al-Hadid 57: 7)

Han (swt) sagde også:

﴿وَأَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً﴾

“Og de) som giver ud af det, Vi har forsynet dem med, hemmeligt og offentligt”
(OQM. Al-Ra'd 13: 22, Fatir 35: 29)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ﴾

“I vil aldrig nå retskaffenhed (al-Birr), førend I giver ud af det, I elsker”
(OQM. Aal-Imran 3: 92)

Og Han (swt) sagde:

﴿مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أُنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنْبُلَةٍ مِائَةُ حَبَّةٍ وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾

“De, som giver deres ejendom ud for Allahs sag (fī-sabīlī-llah), ligner et sædekorn, som sætter syv aks: I hvert aks er der hundrede sædekorn. Og Allah mangfoldiggør (det) for hvem Han vil, og Allah er overmåde Gæmild, Alvidende” (OQM. Al-Baqarah 2: 261)

Han (swt) sagde også:

﴿وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاةِ اللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِنْ أَنْفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِنْ لَمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطُلٌّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾

“Men de, som giver deres ejendom ud for at søge Allahs velbehag og styrkelse af deres sjæle, ligner en have på en ophøjet grund: Styrregnen rammer den, og den giver sin afgrøde to gange. Og hvis styrregnen ikke rammer den, så (er) let regn (tilstrækkelig). Og Allah ser, hvad I gør” (OQM. Al-Baqarah 2: 265)

Og Han (swt) sagde:

﴿الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾

“De, som giver deres ejendom ud ved nat og dag, hemmeligt og offentligt, deres løn er hos deres Herre, og over dem skal der ikke komme frygt, og de skal ikke sørge” (OQM. Al-Baqarah 2: 274)

Og Han (swt) sagde ligeledes:

﴿الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾

“Dem, som giver ud i gode og dårlige tider, og dem, som undertrykker deres vrede og tilgiver mennesker – Allah elsker dem, der gør godt” (OQM. Aal-Imran 3: 134)

- Det blev berettet via Ibn Mas’ud (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«لَا حَسَدَ إِلَّا فِي اثْنَتَيْنِ: رَجُلٌ آتَاهُ اللَّهُ مَالًا فَسُلْطَ عَلَى هَلَكَتِهِ فِي الْحَقِّ، وَرَجُلٌ آتَاهُ اللَّهُ الْحِكْمَةَ فَهُوَ يَقْضِي بِهَا وَيَعْلَمُهَا».

“Der er ingen misundelse, på nær i to ting: En mand, til hvem Allah tildelte rigdom og som har lagt den fuldt ud i rette formål, og en mand, til hvem Allah tildelte en visdom, som han dømmer efter og lærer (andre)”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Ibn Mas’ud (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أَيُّكُمْ مَالٌ وَارِثُهُ أَحَبُّ إِلَيْهِ مِنْ مَالِهِ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا مِنَّا أَحَدٌ إِلَّا مَالُهُ أَحَبُّ إِلَيْهِ، قَالَ: فَإِنَّ مَالَهُ مَا قَدَّمَ وَمَالٌ وَارِثُهُ مَا أَخَّرَ».

“For hvem af jer, er arvingsejendom mere kær end hans egen ejendom? De sagde: O Allahs Sendebud, der er ingen af os, der ikke har sin egen ejendom mest kær. Han sagde: Så er hans ejendom, hvad han bidrog, og hans arvingsejendom hvad han udsatte”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via ’Udai bin Hatim (ra) at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِثْقُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ».

“Beskyt jer mod Ilden, selv med en halv daddel”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا مِنْ يَوْمٍ يُصْبِحُ الْعِبَادُ فِيهِ إِلَّا مَلَكَانِ يَنْزِلَانِ، فَيَقُولُ أَحَدُهُمَا اللَّهُمَّ أَعْطِ مُنْفِقًا خَلْفًا، وَيَقُولُ الْآخَرُ اللَّهُمَّ أَعْطِ مُمْسِكًا تَلَفًا».

“Hver dag, hvor tjenerne vågner op om morgenen, vil der være to engle, som kommer ned, hvor den ene af dem siger: O Allah, giv erstatning til den, der giver ud; hvor den anden siger: O Allah, giv ødelæggelse til den, der holder tilbage”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde: Allah (swt) sagde:

«أَنْفَقْ يَا ابْنَ آدَمَ أَنْفَقْ عَلَيْكَ».

“Giv ud, o Adams søn, så vil Jeg forsørge dig”. Der er enighed herom.

- I *hadith'en*, som der er enighed om, står der:

«أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الْإِسْلَامِ خَيْرٌ؟ قَالَ: تُطْعِمُ الطَّعَامَ، وَتَقْرَأُ السَّلَامَ عَلَى مَنْ عَرَفْتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ».

“At en mand spurgte Allahs Sendebud (saaws): Hvilken Islam er god? Han sagde: At du bespiser (folk), og reciterer hilsen over for den, du kender og den, du ikke kender”.

- Det blev berettet via Abu Imama, Sadé bin Ajlan (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«يَا ابْنَ آدَمَ، إِنَّكَ أَنْ تَبْذُلَ الْفَضْلَ خَيْرٌ لَكَ، وَأَنْ تُمَسِّكَهُ شَرٌّ لَكَ، وَلَا تُلَامُ عَلَى كَفَافٍ، وَأَبْدَأُ بِمَنْ تَعُولُ، وَالْيَدُ الْعُلْيَا خَيْرٌ مِنَ الْيَدِ السُّفْلَى».

“O du Adams søn, hvis du yder overskuddet, er det godt for dig. Og hvis du holder den tilbage, er det ondt for dig. Og du bebrejdes ikke for (nødvendigt) underhold. Og start med dem, du forsørger, og den højtliggende hånd er bedre end den lavtliggende hånd”. Muslim.

- Det blev berettet via 'Abdullah bin 'Umar (raa), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أَرْبَعُونَ خَصْلَةً أَعْلَاهُنَّ مَنِيحَةُ الْعَنْزِ، مَا مِنْ عَامِلٍ يَعْمَلُ بِخَصْلَةٍ مِنْهَا رَجَاءَ ثَوَابِهَا وَتَصَدِّقَ مَوْعِدِهَا، إِلَّا أَدْخَلَهُ اللَّهُ تَعَالَى الْجَنَّةَ».

“(Der er) fyre kvaliteter, den højeste heraf er udlåning af geden; enhver, der udfører en kvalitet heraf i forhåbning om belønning for den og med tro på dens forjættelse, vil Allah sandelig føre ind i Paradiset”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via Asma', datteren af Abu Bakr (raa) den sandfærdige, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde til mig:

«لَا تُؤْكِي فُيُوكَى عَلَيْكَ».

“Stram ikke, så der strammes mod dig.” Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at han hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَثَلُ الْبَخِيلِ وَالْمُنْفِقِ، كَمَثَلِ رَجُلَيْنِ عَلَيْهِمَا جُنْتَانِ مِنْ حَدِيدٍ مِنْ نُدْيِهِمَا إِلَى تَرَاقِيهِمَا، فَأَمَّا الْمُنْفِقُ فَلَا يَنْفِقُ إِلَّا سَبْعَتِ أَوْ وَفَرَتْ عَلَى جُلْدِهِ حَتَّى تُخْفِيَ بَنَانَهُ وَتَعْفُوَ أَثَرَهُ. وَأَمَّا الْبَخِيلُ فَلَا يُرِيدُ أَنْ يَنْفِقَ شَيْئًا إِلَّا لَزِقَتْ كُلُّ حَلَقَةٍ مَكَانَهَا فَهُوَ يَوْسَعُهَا فَلَا تَتَّسِعُ».

“Den nærige og bidragyderen ligner to mænd, der har to brynjer af jern over sig fra deres bryst til deres kraveben. Hvad angår bidragyderen, hver gang han giver ud, vil brynjen strække sig – eller udvide sig – (og dække) hans hud, indtil den skjuler hans fingerspidser og slører hans spor. Hvad den nærige angår, hver gang han vil give noget ud, vil ethvert led klæbe sig fast på sin plads, hvor han vil udvide den, men den bliver ikke udvidet”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ تَصَدَّقَ بِعَدْلِ تَمْرَةٍ مِنْ كَسْبٍ طَيِّبٍ - وَلَا يَقْبَلُ اللَّهُ إِلَّا الطَّيِّبَ - فَإِنَّ اللَّهَ يَقْبَلُهَا بِمِيزَانٍ ثُمَّ يُرِيهَا لِصَاحِبِهَا، كَمَا يُرِي أَحَدَكُمْ فَلُوَّهُ حَتَّى تَكُونَ مِثْلَ الْجَبَلِ».

“For den, der giver en almisse, der svarer til en daddel fra en ærlig-indtjening – og Allah accepterer kun det ærligt indtjente – vil Allah godtage det med Sin højre og pleje og forøge det for dets indehaver ligesom den ene af jer opdrætter sit føl, indtil det bliver som bjerget”. Der er enighed herom.

Q) At vende sig fra ignoranterne:

- Allah (swt) sagde:

﴿وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ﴾

“Og vend dig fra ignoranterne” (OQM. Al-A’raf 7: 199)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا﴾

“Og de som, når ignoranterne taler til dem, siger: Fred”
(OQM. Al-Furqan 25: 63)

R) Lydighed:

Lydighed er to typer: En ubetinget lydighed, som ikke er betinget med nogen betingelse, såsom lydighed mod Allah og Hans Sendebud. Og en lydighed betinget af *ma’ruf* (det rette) således, at ifald man beordres til en synd, så er der ingen lydighed. Denne form for lydighed udgør lydighed mod forældre, ægtemanden og *amiren* (lederen). Alle disse lydighedsformer er *wajib* og deres beviser er kendte.

Førnævnte var nogle **rosværdige moralske egenskaber, og der er dadelværdige moralske egenskaber, som er frabedt, heriblandt:**

A) Løgn:

- Det blev berettet via Ibn Mas’ud (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... وَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إِلَى الْفُجُورِ، وَإِنَّ الْفُجُورَ يَهْدِي إِلَى النَّارِ، وَإِنَّ الرَّجُلَ لَيَكْذِبُ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ كَذَّابًا».

“... Og løgneren fører sandelig til fujur (overtrædelse), og fujur fører sandelig til ilden. En mand vil sandelig lyve, indtil han registreres hos Allah som en løgner”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Al-Hasan bin 'Ali (raa), som sagde: Jeg memorerede fra Allahs Sendebud (saaws):

«دَعُ مَا يَرِيكَ إِلَى مَا لَا يَرِيكَ فَإِنَّ الصَّدْقَ طُمَآنِينَةٌ وَإِنَّ الْكَذِبَ رِيَّةٌ».

“Undlad hvad du betvivler, (og hold dig) til det du ikke betvivler, da sandfærdighed er tryghed og løgn er mistanke”. Al-Tirmidhi, som sagde: *Hasan og sahib*.

- Ifølge *hadith'en*, som der er enighed om, står der, at Profeten (saaws), sagde:

«أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقًا خَالِصًا، وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْ نِفَاقٍ حَتَّى يَدْعَوْهَا: إِذَا أَوْثَمَنَ خَانَ، وَإِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ، وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ».

“(Der er) fire (egenskaber); såfremt disse findes i en person, vil denne være rent hykler, og såfremt én af disse egenskaber findes i ham, vil han have én egenskab af hykleri indtil han afholder sig fra den: Når han bliver betroet, forråder han; og når han taler, lyver han; og når han lover, svigter han; og når han strides (med andre), overtræder han”.

- Det blev berettet via Abu Bakr den sandfærdige (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... وَإِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ، فَإِنَّهُ مَعَ الْفُجُورِ وَهُمَا فِي النَّارِ».

“... Og hold jer væk fra løgn, da den er med fujur (overtrædelse), og de er begge i ilden”. Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), og

al-Tabarani via Mu'wiyah, og både al-Haithami og al-Mundhiri karakteriserede den som *hasan*.

- Det blev berettet via Samura bin Jundub (ra), som sagde:

«كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِمَّا يَكْثُرُ أَنْ يَقُولَ لِأَصْحَابِهِ: هَلْ رَأَى أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنْ رُؤْيَا، فَيَقْصُّ عَلَيْهِ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَقْصُ، وَإِنَّهُ قَالَ لَنَا ذَاتَ غَدَاةٍ ... وَأَمَّا الرَّجُلُ الَّذِي أَتَيْتَ عَلَيْهِ يَشْرُشِرُ شِدْقَهُ إِلَى قَفَاهُ، وَمَنْخَرُهُ إِلَى قَفَاهُ وَعَيْنُهُ إِلَى قَفَاهُ، فَإِنَّهُ الرَّجُلُ يَغْدُو مِنْ بَيْتِهِ فَيَكْذِبُ الْكَذِبَةَ تَبْلُغُ الْآفَاقَ ...».

“Allahs Sendebud (saaws) plejede ofte at sige til sine Sahaba: Er der nogen af jer, der har set et drømmesyn? Så blev han berettet så meget som Allah ville; og en morgen sagde han til os: ... Og hvad angår manden, som du gik forbi, hvis underkæbe bliver hakket tilbage til nakken, og hvis næse bliver hakket tilbage til nakken, og hvis øje bliver hakket tilbage til nakken, så er det manden, der forlader hjemmet om morgen og siger en løgn, der når skyerne”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via Ibn 'Umar (raa), som sagde: Profeten (saaws) sagde:

«إِنَّ مِنْ أَفْرَى الْفَرَى أَنْ يَرَى عَيْنَيْهِ مَا لَمْ تَرَ».

“Det er af den værste bagvaskelse, at man viser sine øjne, hvad det ikke har set”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ، وَإِذَا أُؤْتِمِنَ خَانَ».

“Hyklerens kendetegn er tre: Når han taler, lyver han; og når han lover (noget), bryder han (løftet); og når han bliver betroet (noget), forråder han”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via A'isha (ra), som sagde:

«مَا كَانَ خُلُقُ أَبِغَضٍ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنَ الْكَذِبِ، مَا أَطْلَعَ مِنْ ذَلِكَ بِشَيْءٍ فَيُخْرِجُ مِنْ قَلْبِهِ حَتَّى يَعْلَمَ أَنَّهُ قَدْ أَحْدَثَ تَوْبَةً».

“Ingen moral(sk egenskab) var mere forhadet for Allahs Sendebud end løgn. Hver gang han erfarede noget af den hos nogen, ville vedkommende ligge uden for hans hjerte, indtil han vidste, at vedkommende havde lavet tauba”. Ahmad, al-Bazzar, Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) og al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, hvor al-Dhahabi udtrykte sin enighed heri.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«ثَلَاثَةٌ لَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَلَا يُزَكِّيهِمْ، وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ، وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ: شَيْخٌ زَانٍ، وَمَلِكٌ كَذَّابٌ، وَعَائِلٌ مُسْتَكْبِرٌ».

“(Der er) tre (personer), som Allah ikke taler til på Opstandelsedagen, og som Han ikke lovpriser eller kigger på, og som får en smertefuld straf: En ældre horkarl, en løgnagtig konge og en arrogant ubemidlet”. Muslim.

- Det blev berettet via Bahz bin Hakim via sin fader om sin bedstefader, Mu'awiya bin Haida (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«وَيْلٌ لِلَّذِي يُحَدِّثُ بِالْحَدِيثِ لِيُضْحِكَ بِهِ الْقَوْمَ فَيَكْذِبُ، وَيْلٌ لَهُ، وَيْلٌ لَهُ».

“Ve den, der fortæller en beretning for at få folk til at grine og lyver af den grund; ve ham, ve ham”. Al-Tirmidhi, som sagde: Den er en *hasan hadith*. Abu Dawud, Ahmad, al-Darimi og al-Baihaqi.

- Det blev berettet via Hakim bin Hizam (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْبَيْعَانُ بِالْخِيَارِ مَا لَمْ يَتَفَرَّقَا، فَإِنْ صَدَقَ الْبَيْعَانُ وَبَيْنَا بُورُكٌ لَهُمَا فِي بَيْعِهِمَا، وَإِنْ كَتَمَا وَكَذَبَا فَعَسَى أَنْ يَرْبِحَا رِبْحًا وَيَمُحَقَّا بَرَكَةً بَيْعِهِمَا. الْيَمِينُ الْفَاجِرَةُ مُنْقَفَةٌ لِلْسَّلْعَةِ مُمَحَقَّةٌ لِلْكَسْبِ».

“De to handlende er frit stillet, så længe de ikke forlader hinanden. Ifald de to handlende var sandfærdige og tydelige, ville deres handel blive velsignet. Og ifald de skjuler og lyver, vil de muligvis få en fortjeneste, men de får udslettet deres handels velsignelse. Den overtrædende ed er omsættende for varen og udslettende for fortjenesten”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Rafi’a bin Raf’e bin Malik bin al-Ajlan al-Zarqi al-Ansari (ra), som sagde: Jeg tog af sted med Allahs Sendebud (saaws) hen til moskéen, hvor han så folk drive handel, og sagde:

«يَا مَعْشَرَ التَّجَارِ، فَاسْتَجَابُوا لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَرَفَعُوا أَعْنَاقَهُمْ وَأَبْصَرَهُمْ إِلَيْهِ، فَقَالَ: إِنَّ التَّجَارَ يُعْتَنُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فُجَارًا إِلَّا مَنْ اتَّقَى اللَّهَ وَبَرَّ وَصَدَّقَ».

“O I handelsfolk; hvorefter de imødekom Allahs Sendebud (saaws)’s kald, og løftede deres hals og blik mod ham. Da sagde han: Forretningsmænd genoplives på Opstandelsesdagen som overtrædere, undtagen den, der udviste gudsfrygt, retskaffenhed og sandfærdighed”. Al-Tirmidhi, som sagde: Den er en *hasan*, *sahih hadith*. Ibn Majah i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), og al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, og al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri.

- Det blev berettet via ’Abdel-Rahman bin Shabal (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِنَّ التَّجَارَ هُمُ الْفُجَارُ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَلَيْسَ قَدْ أَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ؟ قَالَ: بَلَى، وَلَكِنَّهُمْ يَحْلِفُونَ فَيَأْتُمُونَ، وَيَحْدُثُونَ فَيَكْذِبُونَ».

“Handelsfolk er overtræderne. De sagde: O Allahs Sendebud, har Allah ikke tilladt handel? Han sagde: Jo, men de sværger og så synder de, og de taler og så lyver de”. Al-Hakim, som sagde: Har en *sahih* beretningskæde, i hvilket al-Dhahabi og Ahmad er enige. Al-Haithami sagde i ‘al-Majma’: Dens beretningsmænd er pålidelige. Al-Mundhiri sagde: Har en god beretningskæde.

- Det blev berettet via Abu Dharr (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«ثَلَاثَةٌ لَا يَنْظُرُ اللَّهُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَلَا يُزَكِّيهِمْ، وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ، قَالَ فَقَرَأَهَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، فَقُلْتُ: خَابُوا وَخَسِرُوا، وَمَنْ هُمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: الْمُسْبِلُ، وَالْمُتَّانُ، وَالْمُنْفِقُ سَلَعَتُهُ بِالْحَلْفِ الْكَاذِبِ».

“(Der er) tre (personer), som Allah på Opstandelsesdagen hverken kigger på eller lovpriser, og som får en smertefuld straf. Han (dvs. Abu Dharr) sagde: Allahs Sendebud (saaws) reciterede det tre gange, og da sagde jeg: De er mislykkede og fortabte, men hvem er de, o Allahs Sendebud? Han sagde: Den, der nedsænker (sit klæde under anklen), den der påminder (andre) om sin gavmildhed og den, der omsætter sin vare med en løgnagtig ed”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Dharr (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«ثَلَاثَةٌ لَا يَنْظُرُ اللَّهُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: أَشِيمَطُ زَانٍ، وَعَائِلٌ مُسْتَكْبِرٌ، وَرَجُلٌ جَعَلَ اللَّهُ بِضَاعَتَهُ لَا يَشْتَرِي إِلَّا بِبَيْمَنِهِ وَلَا يَبِيعُ إِلَّا بِبَيْمَنِهِ».

“(Der er) tre (personer), som Allah på Opstandelsesdagen ikke kigger på: En (ældre), gråhåret horkarl, en arrogant ubemidlet, og en mand, som gjorde Allah til sin vare, hvor han kun køber med sin ed, og kun sælger med sin ed”. Al-Tabarani i (sit *hadith*-værk) ‘al-Kabir’, og al-Mundhiri sagde: Dens beretningsmænd er godkendt i ‘al-Sahih’ (*hadith*-samling). Al-Haithami sagde: Dens (beretnings)mænd har *sahib*-status.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«ثَلَاثَةٌ لَا يَكْلُمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ: رَجُلٌ حَلَفَ عَلَى سَلْعَةٍ لَقَدْ أُعْطِيَ بِهَا أَكْثَرُ مِمَّا أُعْطِيَ وَهُوَ كَاذِبٌ، وَرَجُلٌ حَلَفَ عَلَى يَمِينٍ كَاذِبَةٍ بَعْدَ الْعَصْرِ لِيَقْتَطَعَ بِهَا مَالٌ رَجُلٍ مُسْلِمٍ، وَرَجُلٌ مَنَعَ فَضْلَ مَاءٍ، فَيَقُولُ اللَّهُ الْيَوْمَ أَمْنَعَكَ فَضْلِي كَمَا مَنَعْتَ فَضْلَ مَا لَمْ تَعْمَلْ يَدَاكَ».

“(Der er) tre (personer), som Allah på Opstandelsesdagen hverken taler til eller kigger på: En mand, der angående en vare

sværgede på, at han har givet mere for den end han gav, hvor han lyver. Og en mand, som sværgede på en løgnagtig ed efter 'asr (eftermiddags-bøn), for derved at tage en muslimsk mands ejendom. Og en mand, der forbød overskud på vand, hvorfor Allah siger (til ham): I dag forbyder Jeg Min nåde over for dig, ligesom du forbød overskuddet af det, som dine hænder ikke fremstillede". Al-Bukhari. Den blev også autoriseret af al-Bukhari og Muslim med andre begreber.

- Det blev berettet via Abu Sa'id (ra), som sagde: En beduin med et får passerede, så sagde jeg til ham: Vil du sælge den for tre dirham? Han sagde: Nej, ved Allah, hvorefter han solgte den. Jeg nævnte det for Allahs Sendebud (saaws), så sagde han:

«بَاعَ آخِرَتَهُ بِدُنْيَاهُ».

“Han solgte sit yderste liv (akhira) med sit nuværende liv”. Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling).

Der er to ting, som vedrører spørgsmålet om løgn:

Det første: Afledende udtryksmåde (Tawriya) og tvetydige udtryksmåder (Ma'aridh): Meningen er, at du udtaler et ord, der har en åbenlys betydning, hvor du hermed mener en anden betydning som ordet indbefatter, men er modsat det åbenlyse. Eller at du udtaler et ord, der indeholder to betydninger: den ene er nær og den anden er fjern, hvor du tilsigter den fjerne og lytteren forstår den nære betydning, der først kommer i sindet, som det forekommer i *hadith'en*, som blev berettet af al-Bukhari via Anas, som sagde: “**Abu Talha's søn døde. Han spurgte (sin kone): Hvordan har drengen det? Umm Salim sagde: Hans sjæl er faldet til ro, og jeg håber, at han er faldet i hvile; og han troede at hun talte sandt**”. Ligeledes er det som det forekommer i *hadith'en*, berettet af Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), via Ibn 'Abbas, som sagde: “**Da (Qur'an-kapitlet) 'Abu Lahab' blev åbenbaret, kom Abu Lahabs kone til Profeten (saaws), som var sammen med Abu Bakr. Da Abu Bakr så hende, sagde han: O Allahs Sendebud, hun er en ubehøvlet kvinde, og jeg er bange for at hun fornærmer dig, du må heller rejse dig (herfra). Han sagde:**

«إِنَّهَا لَنْ تَرَانِي».

Hun vil ikke kunne se mig. Da hun kom, sagde hun: O Abu Bakr, din følgesvend siger smædedigt mod mig. Han sagde: Nej, og han fremsiger ikke digte. Så sagde hun: For mig er du troværdig, og så gik hun. Da sagde jeg: O Allahs Sendebud, så hun dig ikke? Han sagde:

«لَا، لَمْ يَزَلْ مَلَكٌ يَسْتُرُنِي عَنْهَا بِجَنَاحِهِ».

Nej, der stod en engel, som skærmede mig mod hende med sin vinge”. Derudover er der *hadith'en*, som er berettet via Anas, og rapporteret af Ahmad, al-Tirmidhi i (sit værk) 'al-Shama'il', og al-Baghawi i 'Sharh al-Sunnah', og Ibn Hajar karakteriserede den som *sahih* i (sit værk) 'al-Isaba', hvori der står:

«أَنَّ رَجُلًا مِنْ أَهْلِ الْبَادِيَةِ كَانَ اسْمُهُ زَاهِرًا، كَانَ يَهْدِي لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْهَدْيَةَ مِنَ الْبَادِيَةِ، فَيَجْهَرُهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَخْرُجَ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّ زَاهِرًا بَادِيَتَنَا وَنَحْنُ حَاضِرُوهُ، وَكَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُحِبُّهُ، وَكَانَ رَجُلًا دَمِيمًا فَأَتَاهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمًا، وَهُوَ يَبِيعُ مَتَاعَهُ، فَاحْتَضَنَهُ مِنْ خَلْفِهِ، وَهُوَ لَا يَبْصُرُهُ، فَقَالَ الرَّجُلُ: أُرْسَلَنِي، مِنْ هَذَا؟ فَانْتَفَتَ، فَعَرَفَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَجَعَلَ لَا يَأْكُلُ مَا أَلْصَقَ ظَهْرُهُ بِصَدْرِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حِينَ عَرَفَهُ، وَجَعَلَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: مَنْ يَشْتَرِي الْعَبْدَ؟ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِذَا وَاللَّهِ تَجَدَّنِي كَاسِدًا، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَكِنْ عِنْدَ اللَّهِ لَسْتُ بِكَاسِدٍ، أَوْ قَالَ: لَكِنْ عِنْدَ اللَّهِ أَنْتَ غَالٌ».

“At en mand fra beduinfolket, hvis navn er Zahir, plejede at hente gaver til Profeten (saaws) fra ørknen, hvor Allahs Sendebud (saaws) til gengæld plejede at give ham forsyning, når han skulle tage af sted. Profeten (saaws) sagde: Zahir er vor ørken, og vi er hans byboere. Profeten (saaws) elskede ham og han var en grim mand. En dag kom Profeten (saaws) til ham, mens han solgte sine varer, omfavnede han ham bagfra, hvor han ikke kunne se ham. Manden sagde: Slip mig, hvem er det? Han vendte sig om og genkendte Profeten (saaws), derefter begyndte han at holde sin ryg tæt til Profeten (saaws)'s bryst, efter at have genkendt ham. Da begyndte Profeten (saaws) at sige: Hvem køber slaven? Manden sagde: O Allahs Sendebud, du vil - ved Allah - finde ud

af, at jeg er usalgbar. Så sagde Profeten (saaws): Men hos Allah er du ikke usalgbar; eller han sagde: Men hos Allah, er du kostbar”.

Tvetydige udtryksmåder er tilladte. Al-Bukhari berettede i 'al-Adab al-Mufrad' med en *sahih* beretningskæde via 'Umar bin al-Khattab med en *sahih* beretningskæde at de to (raa) sagde: “I ***ma'aridh* (tvetydige udtryksmåder) er der en udvej fra løgn**”. Men de henviste den ikke (til Profeten).

Det andet: Hvad der er tilladt af løgn: Det er tilladt i krig, mægling mellem mennesker, og mellem to ægtefæller grundet *hadith'en*, berettet af Muslim via Umm Kulthum, datteren af 'Uqba bin Abi Mu'ait (ra), som sagde: “Og jeg hørte ham ikke dispensere fra noget af det, som folk siger, undtagen i tre (tilfælde): Hun mener krig, mægling mellem mennesker, og mandens tale til sin hustru og kvindens tale til sin ægtemand”. Det blev også berettet via Jabir bin 'Abdullah (raa), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْحَرْبُ خَدْعَةٌ».

“**Krig er bedrag**”. Der er enighed herom. Det blev ligeledes berettet via Asma', datteren af Yazid, at hun hørte Allahs Sendebud (saaws) holde tale og sige:

«أَيُّهَا النَّاسُ مَا يَحْمِلُكُمْ عَلَى أَنْ تَتَّبِعُوا فِي الْكَذِبِ كَمَا يَتَّبِعُ الْفَرَّاشُ فِي النَّارِ، كُلُّ الْكَذِبِ يُكْتَبُ عَلَى ابْنِ آدَمَ إِلَّا ثَلَاثَ خَصَالٍ: رَجُلٌ كَذَبَ عَلَى امْرَأَتِهِ لِيَرْضَاهَا، أَوْ رَجُلٌ كَذَبَ فِي خَدِيعَةِ حَرْبٍ، أَوْ رَجُلٌ كَذَبَ بَيْنَ امْرَأَيْنِ مُسْلِمَيْنِ لِيُصْلِحَ بَيْنَهُمَا».

“O folk, hvad får jer til at efterfølge hinanden i løgn ligesom sommerfugle efterfølger hinanden i ilden. Al løgn nedskrives mod Adams søn, undtagen tre manerer: En mand, der løj over sin hustru for at formilde hende, eller en mand, der løj i krigsbedrag eller en mand, der løj mellem to muslimske personer for at mægle mellem dem”. Berettet af Ahmad. Ibn Hajar sagde i 'al-Fath': “Og de enedes om, at meningen med løgn for kvindens og mandens vedkommende, udelukkende omhandler det, der ikke frafalder en ret over ham eller over hende, eller fratagelsen af noget, som ikke er hans eller hendes”. Al-Nawawi sagde i 'Sharh Muslim': “Hvad angår hans

løgn over for sin hustru, og hendes løgn over for ham, så er meningen hermed at fremvise venlighed og lovning på noget, der ikke er bindende og lignende. At bedrage ved at tilbageholde, hvad han eller hun er pålagt, eller fratage hvad der ikke er hans eller hendes, er derimod *haram* gennem muslimernes *ijma'* (enstemmighed)". Et eksempel på hvad han er pålagt, er den obligatoriske forsørgelse, såsom at han siger: Jeg fandt det ikke på markedet. Og et eksempel på hvad hun er pålagt er, at han inviterer hende til soveværelset, og hun siger: Jeg har menstruation. Og et eksempel på at fratage hvad der ikke er hans er, at han tager fra hendes ejendom og afviser at han tog det. Og et eksempel på at hun tager hvad der ikke er hendes, er, at hun tager fra hans ejendom og nægter at hun tog det. Og dette gælder, hvad der er ud over hende og hendes børns forsørgelse på normal vis.

B) Løftebrud:

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ، وَإِذَا اتَّعَمَّنَ خَانَ».

“Hyklerens kendetegn er tre: Når han taler, lyver han; og når han lover (noget), bryder han (løftet); og når han bliver betroet (noget), forråder han”. Der er enighed herom. Hykleri i denne sammenhæng er handlingshykleri, ikke fornægtelseshykleri, hvilket vil sige, at den ikke er et *'aqida*-relateret hykleri. Derfor er det *haram*, ikke *kufr*, hvorimod hykleri i *'aqida* er *kufr*, må Allah beskytte os mod det.

C) Uforskammethed og ubehøvlet tunge:

- Det blev berettet via A'isha (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... مَهْلًا يَا عَائِشَةُ عَلَيْكَ بِالرَّفْقِ، وَإِيَّاكَ وَالْعُنْفَ وَالْفُحْشَ ...».

“... Fald til ro, o A'isha; hold dig til nænsomhed og vogt dig for hårdhed og uforskammethed ...”. Al-Bukhari. Ifølge Muslims beretning, der er berettet via hende, sagde han (saaws):

«... مَهْ يَا عَائِشَةُ، فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفُحْشَ وَالْفَحْشَ...».

“... Lad være, o A’isha, da Allah ikke kan lide uforskammethed og skamløshed ...”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via A’isha (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde::

«... إِنَّ شَرَّ النَّاسِ مَنْزِلَةً عِنْدَ اللَّهِ مَنْ تَرَكَهُ أَوْ دَعَاهُ النَّاسُ اتِّقَاءَ فُحْشِهِ».

“... Den blandt folk, der har den værste status hos Allah, er den, som folk forlader - eller undviger - for at undgå dennes uforskammethed”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via ’Iyadh bin Himar al-Majashi’e, at Allahs Sendebud (saaws) en dag under sin tale (khutba) sagde:

«... وَأَهْلُ النَّارِ خَمْسَةٌ ... وَالشَّنْظِيرُ الْفَحَّاشُ...».

“... Og ildens beboere er fem ... og den (meget) uforskammede *shinzir* ...”. Muslim, og meningen med *Shinzir* er den, hvis moral er slet.

- Det blev berettet via Abu al-Darda’ (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«... وَإِنَّ اللَّهَ لَيُبْغِضُ الْفَاحِشَ الْبَذِيءَ».

“... Og Allah afskyr sandelig den uforskammede, ubehøvlede person”. Al-Tirmidhi, som sagde: Den er *hasan* og *sahih*. Ibn Hibban i sin ’Sahih’ (*hadith*-samling).

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ، وَالْإِيمَانُ فِي الْجَنَّةِ، وَالْبَدَأُ مِنَ الْجَفَاءِ، وَالْجَفَاءُ فِي النَّارِ».

“Blufærdighed er fra iman, og iman (fører) i Paradiset, og ubehøvelighed er fra råhed, og råhed (fører) i ilden”. Ahmad med en beretningskæde, hvis beretningsmænd har *sahib*-status. Al-Tirmidhi, som sagde: Den er *hasan* og *sahih*. Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), og al-Hakim.

- Det blev berettet via Ibn Mas'ud (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَيْسَ الْمُؤْمِنُ بِالطَّعَانِ وَلَا اللَّعَانِ وَلَا الْفَاحِشِ وَلَا الْبَذِيءِ».

“Den troende er hverken bagvaskende, forbandende, uforskammet eller ubehøvet”. Al-Tirmidhi, som sagde: En *hasan hadith*.

D) Snakkesalighed: Dvs. påtaget megen snak.

- Det blev berettet via al-Mughira bin Shu'ba (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِنَّ اللَّهَ كَرِهَ لَكُمْ ثَلَاثًا: قِيلَ وَقَالَ، وَإِسَاعَةَ الْمَالِ، وَكَثْرَةَ السُّؤَالِ».

“Allah afskyr tre (ting) for jer: Der siges og de siger, spild af ejendom og (for) mange spørgsmål”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Jabir bin 'Abdullah (raa), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ مِنْ أَحَبِّكُمْ إِلَيَّ، وَأَقْرَبَكُمْ مِنِّي مَجْلِسًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ: أَحْسَنُكُمْ أَخْلَاقًا، وَإِنْ أَبْغَضْتُكُمْ إِلَيَّ وَأَبْعَدْتُكُمْ مِنِّي مَجْلِسًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ: الثَّرَاوُونَ وَالْمُتَشَدِّقُونَ وَالْمُتَفَهِّقُونَ».

“Sandelig, de blandt jer, der er mest kær for mig og de, der sidder tættest på mig på Opstandelsedagen er: de bedste af jer i deres moral. Og de mest afskyelige for mig og de, der står fjernest fra mig på Opstandelsedagen er: de snakkesalige, de deklamerende og pralhalsene”. Al-Tirmidhi, der karakteriserede den som *hasan*.

- Det blev berettet via Abu Huraira (raa), at han hørte Profeten (saaws) sige:

«إِنَّ الْعَبْدَ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مَا يَتَّبِعُ فِيهَا، يَزُلُّ بِهَا فِي النَّارِ أَبَدًا مَا بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ».

“Sandelig, tjeneren vil udtale et ord, uden overvejelse af (hvad) det (indeholder), med hvilket han vil glide længere ned i ilden end (afstanden) mellem østen og vesten”. Der er enighed herom.

E) Ringeagt for muslimen eller muslimerne:

- Det blev berettet via Abu Huraira (raa), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... يَحْسِبُ امْرَأٌ مِنَ الشَّرِّ أَنْ يَحْقِرَ أَخَاهُ الْمُسْلِمَ».

“... Det er nok ondskab for personen at foragte sin muslimske bror”. Muslim.

F) Bespottelse og forhånelse af muslimen:

- Allah (swt) sagde:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَسْخَرُ قَوْمٌ مِنْ قَوْمٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُونُوا خَيْرًا مِنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِنْ نِسَاءٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوا أَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِالْأَلْقَابِ بِئْسَ الْأَسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

“O I som har iman, lad ikke et folk spotte et andet, måske er de bedre end dem, og lad ikke kvinder spotte andre kvinder, måske er de bedre end dem. Og tal ikke ilde om jeres eget folk og giv ikke hinanden øgenavne. Slet er et skændigt navn efter (antagelsen af) iman. Og de, der ikke vender tilbage (med anger), er de uretfærdige” (OQM. Al-Hujurat 49: 11)

- Det blev berettet via al-Hasan, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ الْمُسْتَهْزِئِينَ بِالنَّاسِ، يُفْتَحُ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَابٌ مِنَ الْجَنَّةِ، فَيَقَالُ لَهُ: هَلُمَّ هَلُمَّ، فَيَجِيءُ بِكَرْبِهِ وَغَمِّهِ، فَإِذَا جَاءَهُ أُغْلِقَ دُونَهُ، ثُمَّ يُفْتَحُ لَهُ بَابٌ آخَرٌ، فَيَقَالُ لَهُ: هَلُمَّ هَلُمَّ، فَيَجِيءُ بِكَرْبِهِ وَغَمِّهِ، فَإِذَا جَاءَهُ أُغْلِقَ دُونَهُ، فَمَا يَزَالُ كَذَلِكَ، حَتَّى إِنَّ أَحَدَهُمْ لَيُفْتَحُ لَهُ بَابٌ مِنْ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ فَيَقَالُ لَهُ: هَلُمَّ فَمَا يَأْتِيهِ مِنَ الْإِيَّاسِ».

“I forhold til de, der forhåner folk, vil den ene af dem, i det hinsidige, få åbnet en port til Paradiset, hvor der siges til ham: Kom, kom, hvorefter han kommer med sine kvaler og bedrøvelse, og når han kommer derhen vil porten lukkes foran ham. Derefter vil en anden port åbnes, hvor der siges til ham: Kom, kom, hvorefter han kommer med sine kvaler og bedrøvelse, og når han kommer derhen, vil porten lukkes mod ham. Han vil fortsætte på denne måde, indtil den ene af dem får åbnet en port til Paradiset og der siges til ham: Kom, men han vil ikke gå derhen grundet fortvivlelsen”. Al-Baihaqi i ‘al-Shu’ab’ med en *hasan, mursal* (dvs. ledmanglende) beretningskæde.

G) At fremvise skadefryd over for muslimen:

- Det blev berettet via Wathila bin al-Asqa’ (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا تُظْهِرِ الشَّمَاتَةَ لِأَخِيكَ، فَيَرْحِمَهُ اللَّهُ وَيَتَّيْلِكَ».

“Fremvis ikke skadefryd mod din bror, for så vil Allah være nådig mod ham og udsætte dig for prøvelse”. Al-Tirmidhi, som sagde: En *hasan hadith*.

H) Svigt:

- Det blev berettet via ‘Abdullah bin ‘Amru (raa), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقًا خَالِصًا، وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْ نِفَاقٍ حَتَّى يَدَّعِيَهَا: ... وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ...».

“(Der er) fire (egenskaber); såfremt disse findes i en person, vil denne være rent hykler, og såfremt én af disse egenskaber findes i ham, vil han have én egenskab af hykleri indtil han afholder sig fra den: ... og når han lover, svigter han ...”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Ibn Mas’ud, Ibn ’Umar og Anas (raa), som sagde: Profeten (saaws) sagde:

«لِكُلِّ غَادِرٍ لَوَاءٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُقَالُ: هَذِهِ غَدْرَةُ فُلَانٍ».

“For enhver svigefuld person er der på Opstandelsedagen et banner, hvor der bliver sagt: Dette er svigten fra den og den”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Sa’id al-Khudari (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«لِكُلِّ غَادِرٍ لَوَاءٌ عِنْدَ اسْتِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، يُرْفَعُ لَهُ بِقَدْرِ غَدْرِهِ، أَلَا وَلَا غَادِرٍ أَكْظَمُ غَدْرًا مِنْ أَمِيرٍ عَامَّةٍ».

“For enhver svigefuld person er der på Opstandelsedagen et banner ved hans balde, og som rejses i samme grad som hans svigten. Sandelig, der er ingen svigefuld, der er værre i sin svigten end offentlighedens amir”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Profeten (saaws) sagde: Allah (swt) sagde:

«ثَلَاثَةٌ أَنَا خَصْمُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: رَجُلٌ أُعْطِيَ بِي ثُمَّ غَدَرَ...».

“(Der er) tre (personer), som Jeg vil være modstander af på Opstandelsedagen: En mand, der har givet (løfte) på Mit (navn), hvorefter han svigtede ...”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via Yazid bin Shuraik, som sagde: Jeg så Ali (ra) ved *minbar* (dvs. talestolen) holde en tale, hvor jeg hørte ham sige: Nej, ved Allah, vi har ikke nogen bog som vi læser i, undtagen Allahs Bog,

samt hvad der er i dette skrift. Han foldede det ud, og i det var der (kompensation for skade på) tænder (vurderet i) kameler og andre ting vedrørende *jirabat* (dvs. skadesgengældelse - eller erstatning), og deri var der også: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«ذِمَّةُ الْمُسْلِمِينَ وَاحِدَةٌ، يَسْعَى بِهَا أَذْنَاهُمْ، فَمَنْ أَخْفَرَ مُسْلِمًا فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ، لَا يَقْبَلُ اللَّهُ مِنْهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَدْلًا وَلَا صَرْفًا...».

“Muslimernes pagt er én, og den mindste af dem sørger for den; den, der svigter en muslim, vil have Allahs, englenes og samtlige menneskers forbandelse over sig, og Allah vil på Opstandelsedagen hverken godtage nogen anger eller løsesum fra ham ...”. Muslim.

- Det blev berettet via Buraida (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«مَا نَقَضَ قَوْمٌ الْعَهْدَ إِلَّا كَانَ الْقَتْلُ بَيْنَهُمْ...»

“Ethvert folk, der bryder pagten, så vil drab sikkert forekomme iblandt dem ...”. Al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, og al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri.

- Det blev berettet via 'Amru bin al-Hamq (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«أَيُّمَا رَجُلٍ أَمَّنَ رَجُلًا عَلَى دَمِهِ، ثُمَّ قَتَلَهُ فَأَنَا مِنَ الْقَاتِلِ بَرِيءٌ وَإِنْ كَانَ الْمَقْتُولُ كَافِرًا».

“Enhver mand, der betror en (anden) mand (beskyttelse af) sit blod, hvorefter han dræber ham, så vil jeg ikke kendes ved drabsmanden, selv hvis den dræbte er en vantro”. Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling).

- Det blev berettet via Abu Bakra (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ قَتَلَ نَفْسًا مُعَاهِدَةً بَغَيْرِ حَقِّهَا لَمْ يَرِحْ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ، وَإِنْ رِيحَ الْجَنَّةِ لَيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ خَمْسِمِائَةِ عَامٍ».

“Den, der uretmæssigt dræber en sjæl, som har sluttet en pagt, vil ikke dufte Paradisets duft, skønt Paradisets duft findes (langs) femhundrede års rejse(afstand)”. Ifølge en anden beretning står der:

« مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا فِي عَهْدِهِ، لَمْ يَرِحْ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ، وَإِنْ رَجَعَهَا لِيُوجَدَ مِنْ مَسِيرَةِ خَمْسِمِئَةِ عَامٍ ».

“Den, der dræber en pagt-part under sin pagt(s gyldighed), vil ikke dufte Paradisets duft, skønt dets duft findes (langs) femhundrede års rejse(afstand)”. Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling).

I) At prale med gaven o. lign. blandt gode gerninger:

- Allah (swt) sagde:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى ﴾

“O I som har iman, gør ikke jeres almisser til intet ved at påminde (andre) om jeres gavmildhed og ved at gøre fortræd” (OQM. Al-Baqarah 2: 264)

- Det blev berettet via Abu Dharr (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«ثَلَاثَةٌ لَا يَكَلُمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ، وَلَا يَرْكَبُهُمْ، وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ، قَالَ فَقَرَأَهَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، فَقُلْتُ: خَابُوا وَخَسِرُوا، وَمَنْ هُمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: الْمُسْبِلُ، وَالْمَنَانُ، وَالْمُنْفِقُ سَلَعَتْهُ بِالْحَلْفِ الْكَاذِبِ».

“(Der er) tre (personer), som Allah på Opstandelsesdagen hverken taler til, kigger på eller lovpriser, og som får en smertefuld straf. Han (dvs. Abu Dharr) sagde: Allahs Sendebud (saaws) reciterede det tre gange, og da sagde jeg: De er mislykkede og fortabte, men hvem er de, o Allahs Sendebud? Han sagde: Den, der nedsænker (sit klæde under anklen), den der påminder (andre) om sin gavmildhed og den, der omsætter sin vare med løgnagtig ed”. Muslim.

J) Misundelse: Hvilket vil sige et ønske om at goderne må høre op hos sin indehaver. Hvad angår ønsket om tilsvarende for sig selv, så er det *ghibta* (dvs. beundring), hvilket er tilladt.

- Allah (swt) sagde:

﴿أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ﴾

“Eller misunder de mennesker på grund af det, som Allah har givet dem af Sin nåde?” (OQM. Al-Nisa’ 4: 54)

Og Han (swt) sagde ligeledes:

﴿وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ﴾

“Og fra det onde fra den misundelige, når han misunder”
(OQM. Al-Falaq 113: 5)

- Det blev berettet via Anas (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«... وَلَا تَحَاسَدُوا...».

“... Og misund ikke hinanden ...”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَجْتَمِعُ فِي جَوْفِ عَبْدٍ مُؤْمِنٍ غُبَارٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَفِيهِ جَهَنَّمُ، وَلَا يَجْتَمِعُ فِي جَوْفِ عَبْدٍ الْإِيمَانُ وَالْحَسَدُ».

“Støv (rejst i kamp) for Allahs sag og helvedets hede(røg) vil ikke være sammen i en troende tjeners indre, og iman og misundelse vil ikke være sammen i en tjeners indre”. Ahmad, al-Baihaqi, al-Nasa’i og Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling).

- Det blev berettet via Dhamra bin Tha'laba (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَزَالُ النَّاسُ بِخَيْرٍ مَا لَمْ يَتَحَاسَدُوا».

“Folk vil fortsat have det godt, så længe de ikke misunder hinanden”. Al-Tabarani med en beretningskæde, om hvilken al-Mundhiri og al-Haithami sagde: Dens beretningsmænd er pålidelige.

- Det blev berettet via al-Zubair (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«دَبَّ إِلَيْكُمْ دَاءُ الْأُمَمِ قَبْلَكُمْ: الْحَسَدُ وَالْبَغْضَاءُ، وَالْبَغْضَاءُ هِيَ الْحَالِقَةُ، أَمَّا إِنِّي لَا أَقُولُ تَحْلِقُ الشَّعْرَ وَلَكِنْ تَحْلِقُ الدِّينَ».

“Forrige nationers sygdom vil krybe hen mod jer: Misundelse og had, og hadet er barber(kniven). Sandelig, jeg siger ikke, at den barberer håret, men den barberer Deen”. Al-Baihaqi i 'al-Shu'ab', og al-Bazzar. Både al-Haithami og al-Mundhiri sagde: Dens beretningskæde er god.

- Det blev berettet via 'Abdullah bin 'Amru (ra), som sagde:

«قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَيُّ النَّاسِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: كُلُّ مَحْمُومٍ الْقَلْبُ صَدُوقِ اللِّسَانِ، قَالُوا: صَدُوقِ اللِّسَانِ نَعْرِفُهُ، فَمَا مَحْمُومُ الْقَلْبِ؟ قَالَ: هُوَ التَّقِيُّ النَّقِيُّ، لَا إِيْمَ فِيهِ وَلَا بَغْيٍ، وَلَا غِلٍّ، وَلَا حَسَدٍ».

“Der blev sagt: O Allahs Sendebud, hvilke folk er bedst? Han sagde: Enhver med et purt hjerte og sandfærdig tunge. De sagde: Den med en sandfærdig tunge kender vi, men hvem er den med et purt hjerte? Han sagde: Han er den gudfrygtige og rene, i hvilken der ingen forsyndelse, overgreb, nag eller misundelse er”. Ibn Majah, og både al-Mundhiri og al-Haithami sagde: Dens beretningskæde er *sahih*.

K) Snyd:

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ غَشَّنَا فَلَيْسَ مِنَّا».

“Den, der snyder os, er ikke en af os”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Ma'qil bin Yasar (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَا مِنْ عَبْدٍ يَسْتَرْعِيهِ اللَّهُ رَعِيَّةً فَيَمُوتُ يَوْمَ يَمُوتُ وَهُوَ غَاشٌّ لِرَعِيَّتِهِ إِلَّا حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ».

“Enhver tjener, som Allah lader varetage nogle undersåtter, hvor han den dag han dør, dør mens han snyder sine undersåtter, vil Allah forbyde Paradiset”. Der er enighed herom.

L) Bedrag:

- Det blev berettet via 'Abdullah bin Mas'ud (ra), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَنْ غَشَّنَا فَلَيْسَ مِنَّا، وَالْمَكْرُ وَالْخِدَاعُ فِي النَّارِ».

“Den, der snyder os, er ikke en af os, og listighed og bedrag er i ilden”. Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling).

- Det blev berettet via 'Iyadh bin Himar al-Majashi'e, at Allahs Sendebud (saaws), en dag under sin tale (*khutba*), sagde

«... وَأَهْلُ النَّارِ خَمْسَةٌ: ... وَرَجُلٌ لَا يُصْبِحُ وَلَا يُمَسِي إِلَّا وَهُوَ يُخَادِعُكَ عَنْ أَهْلِكَ وَمَالِكَ...».

“... Og ildens beboere er fem: ... Og en mand, som morgen og aften bedrager dig i forbindelse med din familie og din ejendom ...”. Muslim.

- Det blev berettet via Ibn 'Umar (raa), som sagde: En mand nævnte over for Allahs Sendebud (saaws), at han bedrages i handlen, så sagde Allahs Sendebud (saaws) til ham:

«مَنْ بَايَعَ فَقُلْ لَا خِلَابَةَ».

“Til den, med hvem du handler, skal du sige: Der må ikke være bedrag”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Ibn 'Umar (raa), at Profeten (saaws):

«نَهَى عَنِ التَّجَشُّسِ».

“Forbød najash (dvs. bedragerisk overbud)”. Der er enighed herom. Al-Nawawi sagde: At overbyde for varen, ikke af ønsket heri, men for at bedrage - og fuppe andre. Ibn Qutaiba sagde: *Najash* kommer af 'at narre' (dvs. *khatal*), hvilket er bedrag.

M) Vrede for andre end Allah(s skyld):

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra):

«أَنَّ رَجُلًا قَالَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَوْصِنِي، قَالَ: لَا تَغْضَبْ، فَرَدَّدَ مَرَّارًا، قَالَ: لَا تَغْضَبْ».

“At en mand sagde til Profeten (saaws): Rådgiv mig, så sagde han: Bliv ikke vred. Manden gentog det flere gange, hvor han (saaws) sagde: Bliv ikke vred”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ، إِنَّمَا الشَّدِيدُ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ».

“Den stærke er ikke den sejrende i brydning, men den stærke er den, der behersker sig selv under vrede”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Sa'id al-Khudari (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) ledte os en dag i salat *al-'Asr*, hvorefter han rejste sig og holdt tale ... og blandt, det vi dengang memorerede var:

«أَلَا إِنَّ بَنِي آدَمَ خُلِقُوا عَلَى طَبَقَاتٍ أَلَا وَإِنَّ مِنْهُمْ الْبَطِيءَ الْغَضَبِ سَرِيعَ الْفَيْءِ وَمِنْهُمْ سَرِيعُ الْغَضَبِ سَرِيعَ الْفَيْءِ فَتِلْكَ بَنَاتُكَ أَلَا وَإِنَّ مِنْهُمْ سَرِيعَ الْغَضَبِ بَطِيءَ الْفَيْءِ وَخَيْرُهُمْ بَطِيءُ الْغَضَبِ سَرِيعَ الْفَيْءِ أَلَا وَشَرُّهُمْ سَرِيعُ الْغَضَبِ بَطِيءُ الْفَيْءِ أَلَا وَإِنَّ الْغَضَبَ جَمْرَةً فِي قَلْبِ ابْنِ آدَمَ أَمَا رَأَيْتُمْ إِلَى حُمْرَةِ عَيْنَيْهِ وَانْتِفَاحِ أَوْدَاجِهِ فَمَنْ أَحْسُ بِشَيْءٍ مِنْ ذَلِكَ فَلْيَلْصِقْ بِالْأَرْضِ».

“Sandelig, Adams børn er blevet skabt i (adskillige) lag. Sandelig, blandt dem er der den langsomme til at blive vred, og som er hurtig til at vende tilbage (til ro). Og blandt dem er der den hurtige til at blive vred, og som er hurtig til at vende tilbage (til ro); så den ene svarer til den anden. Og blandt dem er den hurtige til at blive vred, og som er langsom til at vende tilbage (til ro). Sandelig, den bedste af dem er den, der er langsom til at blive vred, og som er hurtig til at vende tilbage (til ro). Og den værste af dem er den, der er hurtig til at blive vred, og som er langsom til at vende tilbage (til ro). Sandelig, vreden er et glødende kul i hjertet på Adams søn. Har I ikke set rødmen i hans øjne og hævelsen af hans halspulsårer? Lad den, der fornemmer noget deraf, klæbe sig til jorden”. Al- Tirmidhi, som sagde: den er *hasan* og *sahih*.

- Det blev berettet via Ibn 'Umar (raa), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا مِنْ جُرْعَةٍ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ جُرْعَةِ غَيْظٍ، كَظَمَهَا عَبْدٌ ابْتِغَاءً وَجْهَ اللَّهِ».

“Der er intet drag, som er mægtigere hos Allah end et drag af vrede, som en tjener undertrykker for Allahs skyld”. Ibn Majah. Al-Haithami sagde: Dens beretningskæde er *sahih* og dens (beretnings)mænd har *sahih*-status. Al-Mundhiri sagde: Dens beretningsmænd er godkendt i 'Sahih' (*hadith*-samlinger).

- Allahs (swt) sagde:

﴿ادْفَعْ بِأَتْيِ هِيَ أَحْسَنُ﴾

“Gendriv med det bedste” (OQM. Fussilat 41: 34)

Det blev berettet i forbindelse med ovenstående *Qur'an*-vers at Ibn ‘Abbas (raa) sagde: “Udholdenhed under vrede, tilgivelse under fornærmelse, og når de gør dette, vil Allah beskytte dem og deres fjende vil blive underlagt dem”. Al-Bukhari berettede det som *mu’allaq* (dvs. berettet med forkortet beretningskæde).

N) Mistænksomhed over for muslimerne:

- Allah (swt) sagde:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ﴾

“O I troende, undgå megen mistænksomhed, thi noget af mistænksomhed er synd”
(OQM. Al-Hujurat 49: 12)

I sin tolkning af dette *Qur'an*-vers sagde Ibn ‘Abbas: Allah forbød den troende at nære ond tro om den troende.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِيَّاكُمْ وَالظَّنَّ، فَإِنَّ الظَّنَّ أَكْذَبُ الْحَدِيثِ».

“Tag jer i agt for mistænksomhed, da mistænksomhed er den mest løgnagtige tale”. Der er enighed herom.

Følgelig er mistænksomhed over for den troende, hvis ydre er godt og retskaffent, ikke tilladt. Tværtimod er det *mandub* at have god tro om ham. Det er derimod tilladt at nære mistænksomhed over for den muslim, hvis ydre er modbydelig og mistænkelig, grundet *hadith'en*, som blev berettet af al-Bukhari via A’isha (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا أَظُنُّ فُلَانًا وَفُلَانًا يَعْرِفَانِ مِنْ دِينِنَا شَيْئًا».

“Jeg tror ikke at den og den person kender til noget af vores Deen (dvs. Islam)”. Og ifølge en anden ordlyd:

«مِنْ دِينِنَا الَّذِي نَحْنُ عَلَيْهِ».

“(...) af vores Deen, som vi følger”. Al-Bukhari sagde: Al-Laith bin Sa’d sagde: De var to mænd blandt hyklerne.

O) At have to ansigter:

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... وَتَجِدُونَ شَرَّ النَّاسِ ذَا الْوَجْهَيْنِ الَّذِي يَأْتِي هَؤُلَاءِ بَوَّجَهُ وَهَؤُلَاءِ بَوَّجَهُ».

“... I vil finde, at den værste blandt mennesker er den med to ansigter, som kommer til disse folk med et ansigt, og til de andre med et (andet) ansigt”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Muhammad bin Zaid, som sagde: at nogle mennesker sagde til hans bedstefar ’Abdullah bin ’Umar (raa):

«إِنَّا نَدْخُلُ عَلَى سُلْطَانِنَا، فَنَقُولُ لَهُمْ بِخِلَافِ مَا نَتَكَلَّمُ إِذَا خَرَجْنَا مِنْ عِنْدِهِمْ قَالَ: كُنَّا نَعُدُّ هَذَا نِفَاقًا عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ».

“Vi træder ind hos vores sultan, hvor vi, til dem, siger det modsatte af det, vi udtaler når vi kommer ud derfra. Han sagde: I Allahs Sendebud (saaws)’s tid plejede vi at betragte dette som hykleri”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via Ammar bin Yasir (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ كَانَ لَهُ وَجْهَانِ فِي الدُّنْيَا، كَانَ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لِسَانَانِ مِنْ نَارٍ».

“Den, der har to ansigter i verden, vil på Opstandelsedagen have to tunger af ild”. Abu Dawud, og Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling).

P) Uretfærdighed:

- Det blev berettet via Ibn ‘Umar (raa), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الظُّلُمُ ظُلُمَاتٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“Uretfærdigheden er (flere lag af) mørke på Opstandelsedagen”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Musa (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ اللَّهَ يُمِلِّي لِلظَّالِمِ فَإِذَا أَخَذَهُ لَمْ يُفْلِتْهُ».

“Sandelig, Allah vil give udsættelse til den uretfærdige, (men) når Han så griber ham, vil Han ikke lade ham slippe”, derefter reciterede han:

﴿وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقَرْيَ وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ﴾

“Og således er din Herres greb, når Han griber byerne, mens de over uret (på uret).
Din Herres greb er visselig smertefuldt (og) voldsomt” (OQM. Hud 11: 102)

Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Ibn ‘Abbas (raa), at Allahs Sendebud (saaws) sendte Mu’adh til Yemen, idet han sagde (til ham):

«اتَّقِ دَعْوَةَ الْمَظْلُومِ فَإِنَّهُ لَيْسَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ اللَّهِ حِجَابٌ».

“Tag dig i agt for den forurettedes bøn, da der mellem denne og Allah intet slør er”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Dharr (ra), via Profeten (saaws), som beretter fra sin Herre, den Stærke, Almægtige, at Han (swt) sagde:

«يَا عِبَادِي إِنِّي حَرَّمْتُ الظُّلْمَ عَلَى نَفْسِي وَجَعَلْتُهُ بَيْنَكُمْ مُحَرَّمًا فَلَا تَظَالَمُوا...».

“O Mine tjenere, Jeg forbød uretfærdighed for Mig selv og gjorde den forbudt imellem jer, gør (derfor) ikke hinanden uret ...”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«مَنْ كَانَتْ لَهُ مَظْلَمَةٌ لِأَخِيهِ مِنْ عَرَضٍ أَوْ مِنْ شَيْءٍ، فَلْيَتَحَلَّلْهُ مِنْهُ الْيَوْمَ، قَبْلَ أَنْ لَا يَكُونَ دِينَارٌ وَلَا دِرْهَمٌ، إِنْ كَانَ لَهُ عَمَلٌ صَالِحٌ أَخَذَ مِنْهُ بِقَدَرِ مَظْلَمَتِهِ، وَإِنْ لَمْ تَكُنْ لَهُ حَسَنَاتٌ أَخَذَ مِنْ سَيِّئَاتِ صَاحِبِهِ، فَحُمِلَ عَلَيْهِ».

“Lad den, der har (gjort) uret mod sin bror i forbindelse med ære(krænkelser), eller noget andet, bede ham om frigivelse i dag førend der ikke vil være en dirham eller dinar; hvis han (til den tid) har retskafne handlinger gerninger, vil der herfra tages i samme mængde som hans uret, og ifald han ikke har gode gerninger, vil der tages onde gerninger fra hans part og pålægges ham”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ، لَا يَظْلِمُهُ، وَلَا يَخْذُلُهُ، وَلَا يَحْقِرُهُ، التَّقْوَى هَهُنَا التَّقْوَى هَهُنَا، وَيُشِيرُ إِلَى صَدْرِهِ، بِحَسَبِ أَمْرٍ مِنَ الشَّرِّ أَنْ يَحْقِرَ أَخَاهُ الْمُسْلِمَ، كُلُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ حَرَامٌ دَمُهُ وَعَرَضُهُ وَمَالُهُ».

“Muslimen er (den anden) muslims bror; han hverken gør uret, svigter eller foragter ham; taqwa ligger heri, taqwa ligger heri – mens han peger på sit bryst. Det er nok ondskab for personen at

foragte sin muslimske bror. Hele muslimen er forbudt for (en anden) muslim: Hans blod, ære og ejendom”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«ثَلَاثَةٌ لَا تَرُدُّ دَعْوَتَهُمْ: الصَّائِمُ حَتَّى يُفْطِرَ، وَالْإِمَامُ الْعَادِلُ، وَدَعْوَةُ الْمَظْلُومِ يَرْفَعُهَا اللَّهُ فَوْقَ الْغَمَامِ وَيَفْتَحُ لَهَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ، وَيَقُولُ الرَّبُّ: وَعِزَّتِي لَأَنْصُرَنَّكَ وَلَوْ بَعْدَ حِينٍ».

“(Der er) tre (personer), hvis bøn ikke bliver tilbagevist: Den fastende indtil han bryder fasten, den retfærdige imam, og den forurettedes bøn, som Allah hæver over skyerne og åbner himlens porte for, hvor Herren siger: Ved Min magt vil Jeg hjælpe dig, selv (hvis det skulle være) senere hen”. Ahmad, al-Tirmidhi, der karakteriserede den som *hasan*, og Ibn Khuzaima og Ibn Hibban i deres ’Sahih’ (*hadith*-samlinger).

- Det blev berettet via ’Uqba bin ’Amer al-Jihani (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«ثَلَاثٌ تَسْتَجَابُ دَعْوَتُهُمْ: الْوَالِدُ وَالْمَسَافِرُ وَالْمَظْلُومُ».

“(Der er) tre (personer), hvis bøn bliver bøn hørt: Faderen, den rejsende og den forurettede”. Al-Tabarani, og al-Mundhiri sagde, at den er (berettet) med en *sahih* beretningskæde. Al-Haithami sagde: Dens beretningsmænd har *sahih*-status, undtagen ’Abdullah bin Yazid al-Azraq, og han er troværdig.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«دَعْوَةُ الْمَظْلُومِ مُسْتَجَابَةٌ، وَإِنْ كَانَ فَاجِرًا فَفُجُورُهُ عَلَى نَفْسِهِ».

“Den forurettedes bøn bøn høres, og ifald han er fajir, så er hans overtrædelse mod sig selv”. Ahmad, og al-Mundhiri sagde, at den er berettet med en *hasan* beretningskæde. Al-Haithmai sagde: Dens beretningskæde er *hasan*.

Q) Udtalelsens modsætning til handlingen:

- Allah (swt) sagde:

﴿أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾

“Påbyder I mennesker gode gerninger og glemmer jer selv, når I læser Skriften. Mon I da ikke forstår” (OQM. Al-Baqarah 2: 44)

Dette *Qur'an*-vers er en tale til israelitterne, hvorfor det hører ind under *Shari'ah*, som vedrører folk før os (*shar' man qablana*). Imidlertid henledte Allah (swt) vores opmærksomhed på slutningen af verset ved at sige til dem:

﴿أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾

“Mon I da ikke forstår” (OQM.)

Hvilket vil sige, at den, der udfører deres handling, ikke forstår, og derfor er den en tale til os. Derudover siger Allah (swt):

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ
كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ﴾

“O I troende, hvorfor siger I, hvad I ikke gør? (Det er) højest afskyeligt for Allah at I siger, hvad I ikke gør” (OQM. Al-Saff 61: 2-3)

- Det blev berettet via 'Usama bin Zaid (raa), som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«يُؤْتَى بِالرَّجُلِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَيُلْقَى فِي النَّارِ، فَتَنْدَلِقُ أَقْتَابُ بَطْنِهِ، فَيَدُورُ بِهَا كَمَا يَدُورُ الْحِمَارُ بِرَحَاهُ، فَيَجْتَمِعُ إِلَيْهِ أَهْلُ النَّارِ، فَيَقُولُونَ: أَيُّ فُلَانٍ مَا شَأْنُكَ؟ أَلَيْسَ كُنْتَ تَأْمُرُ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَى عَنِ الْمُنْكَرِ؟ فَيَقُولُ: بَلَى، قَدْ كُنْتُ أَمُرُّكُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَلَا آتِيهِ وَأَنْهَاكُمُ عَنِ الْمُنْكَرِ وَآتِيهِ».

“På Opstandelsesdagen vil en mand hentes og kastes i ilden, hvor hans maves indvolde stritter ud, hvorefter han vil rotere om dem, som æslet drejer om sin mølle. Ildens beboere vil (derefter) samles om ham og sige: Du dér, hvad er der med dig? Plejede du ikke at påbyde ma'ruf (det rette) og forbyde munkar (det slette)? Han vil sige: Jo, men jeg plejede at påbyde jer ma'ruf, men gjorde det ikke (selv), og jeg plejede at forbyde jer munkar, men begik det (selv)”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Jundub bin 'Abdullah al-Azdi (raa), som er en af Profeten (saaws)'s *Sahaba*, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَثَلُ الَّذِي يَعْلَمُ النَّاسَ الْخَيْرَ وَيَنْسَى نَفْسَهُ، كَمَثَلِ السَّرَّاجِ يُضِيءُ لِلنَّاسِ وَيَحْرِقُ نَفْسَهُ».

“Den, der lærer folk godheden og glemmer sig selv, ligner olielampen, der lyser op for folk og brænder sig selv”. Al-Tabarani, og al-Mundhiri sagde: Dens beretningskæde er *hasan*. Al-Haithami sagde: Dens beretningsmænd er autoriseret som troværdige.

R) Selvros af selvglade:

- Allah (swt) sagde:

﴿فَلَا تَزْكُوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَى﴾

“Ros derfor ikke jer selv. Han ved bedst, hvem der er gudfrygtig”
(OQM. Al-Najm 53: 32)

- Det blev berettet via Muhammad bin 'Amru bin Ata', som sagde: Jeg navngav min datter Barra (dvs. retskaffen), så sagde Zainab, datteren af Abu Salama, til mig:

«إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى عَنْ هَذَا الْأِسْمِ، وَسُمِّيَتْ بَرَّةً فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا تَزْكُوا أَنْفُسَكُمْ، اللَّهُ أَعْلَمُ بِأَهْلِ الْبِرِّ مِنْكُمْ، فَقَالُوا: بِمِ نَسَمِيَهَا؟ قَالَ: سَمُوهَا زَيْنَبَ».

“Allahs Sendebud (saaws) forbød dette navn, og hun blev (selv) navngivet Barra, hvorfor Allahs Sendebud (saaws) sagde: Ros

ikke jer selv, Allah ved bedst om folk, som udfører birr blandt jer. Da sagde de: Hvad skal vi navngive hende? Han sagde: Navngiv hende **Zainab**". Muslim.

Den dadelværdige ros er den, som forekommer uden noget legitimt behov, og med hvilken man tilsigter pral, der skyldes selvglæde. Hvad angår den form for ros, som er til for et legitimt behov, hvilket vil sige anerkendt af *Shari'ah*, så er den tilladt, heriblandt følgende tilfælde:

- At den forekommer fra en profet, der er befalet til at meddele - og omtale den, fordi den er nødvendiggjort af profetens profetisk status i denne verden og i det hinsidige, såsom i *hadith'en*, berettet af al-Bukhari via Anas (ra), som sagde:

«جَاءَ ثَلَاثَةٌ رَهْطٌ إِلَى بُيُوتِ أَزْوَاجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، يَسْأَلُونَ عَنْ عِبَادَةِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَلَمَّا أُخْبِرُوا كَانَهُمْ تَقَالُوهَا، فَقَالُوا: وَإَيْنَ نَحْنُ مِنَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَدْ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَمَا تَأَخَّرَ، قَالَ أَحَدُهُمْ: أَمَا أَنَا فَإِنِّي أَصَلِّي اللَّيْلَ أَبَدًا، وَقَالَ آخَرُ: وَأَنَا أَصُومُ النَّهْرَ وَلَا أَفْطِرُ، وَقَالَ آخَرُ: أَنَا أَعْتَزِلُ النِّسَاءَ فَلَا أَتَزَوَّجُ أَبَدًا، فَجَاءَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: أَنْتُمْ الَّذِينَ قُلْتُمْ كَذَا وَكَذَا، أَمَا وَاللَّهِ إِنِّي لَأَخْشَاكُمْ لِلَّهِ وَأَتَقَاكُمْ لَهُ، وَلَكِنِّي أَصُومُ وَأَفْطِرُ، وَأُصَلِّي وَأَرْقُدُ، وَأَتَزَوَّجُ النِّسَاءَ، فَمَنْ رَغِبَ عَنْ سِتِّي فليس مِنِّي».

“Der kom tre personer til Profeten (saaws)’s hustruers huse for at spørge om Profeten (saaws)’s ’ibada. Da de fik det fortalt, var det som om de anså det for lidt, så sagde de (til hinanden): Hvor er vi henne i forhold til Profeten (saaws), for hvem Allah tilgav alle fortidige og fremtidige synder. Den ene af dem sagde: Hvad mig angår, så vil jeg holde natte-salah for evigt. En anden sagde: Og jeg vil faste hele tiden og ikke bryde fasten. En tredje sagde: Jeg vil isolere mig fra kvinder, så jeg aldrig gifter mig. Senere kom Allahs Sendebud (saaws) og sagde: I dér, som sagde det og det; ved Allah, sandelig er jeg den mest frygtsomme for Allah og har mest taqwa over for Ham, men jeg faster og bryder fasten, og holder (natte-)salah og sover, og gifter mig med kvinder; den, der frabeder sig min Sunnah er ikke fra mig.” Ligeledes *hadith'en*, som der er enighed om, berettet via Abu Huraira (ra), hvis ordlyd:

«أَنَا سَيِّدُ الْقَوْمِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“Jeg er folks leder på Opstandelsedagen”. Og ifølge en anden beretning hos Muslim:

«أَنَا سَيِّدُ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، أَنَا سَيِّدُ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“Jeg er menneskenes leder på Opstandelsedagen, jeg er menneskenes leder på Opstandelsedagen”. Ligeledes *hadith'en* hos al-Tirmidhi, om hvilken han sagde: Den er en *sahih* og *hasan hadith*, via Abu Sa'id, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أَنَا سَيِّدُ وَلَدِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا فَخْرَ، وَبِيَدِي لَوَاءُ الْحَمْدِ وَلَا فَخْرَ، وَمَا مِنْ نَبِيٍّ يَوْمُنَا آدَمَ فَمِنْ سِوَاهُ إِلَّا تَحْتَ لَوَائِي، وَأَنَا أَوَّلُ مَنْ تَنْشَقُّ عَنْهُ الْأَرْضُ وَلَا فَخْرَ».

“Jeg er lederen af Adams børn på Opstandelsedagen, uden at prale. Og i min hånd ligger taknemmelighedens banner, uden at prale. På denne dag vil enhver profet, Adam og alle de andre, være under mit banner. Og jeg vil være den første, for hvem Jorden flækker, uden at prale”. Også *hadith'en* hos Muslim via Abu Huraira, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أَنَا سَيِّدُ وَلَدِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَأَوَّلُ مَنْ يَنْشَقُّ عَنْهُ الْقَبْرُ، وَأَوَّلُ شَافِعٍ وَأَوَّلُ مُشَقِّعٍ».

“Jeg er lederen af Adams børn på Opstandelsedagen, og vil være den første, for hvem graven flækker, og den første, der går i forbøn, og den første hvis forbøn imødekommes”. Og *hadith'en* hos Muslim via Wathila bin al-Asqa', som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى كِنَانَةَ مِنْ وَلَدِ إِسْمَاعِيلَ، وَاصْطَفَى قُرَيْشًا مِنْ كِنَانَةَ، وَاصْطَفَى مِنْ قُرَيْشٍ بَنِي هَاشِمٍ، وَاصْطَفَانِي مِنْ بَنِي هَاشِمٍ».

“Allah udvalgte Kinana(-slægten) fra Isma'ils børn og udvalgte Quraish fra Kinana(-slægten) og udvalgte fra Quraish Banu Hashim-stammen og udvalgte mig fra Banu Hashim-stammen”.

- At den forekommer fra en lærer (dvs. *'alim*), gennem hvilken han ønsker at vække folks interesse til at godtage (viden) fra ham, fordi han er i besiddelse af en viden, som han mener folk har brug for, og det er hverken pga. selvglæde eller pral over for andre, som det forekommer i *hadith'en*, der er enighed om, og som er berettet via Ibn Mas'ud, hvori han sagde: **“Og Sahaba af Allahs Sendebud (saaws) har vidst, at jeg er den, der har mest viden i Allahs Bog blandt dem, og hvis jeg får kendskab til nogen, der har mere viden i den end mig, så vil jeg rejse hen til ham”**. Ifølge al-Bukhari(s beretning) står der efter “i Allahs Bog” yderligere: **“Og jeg er heller ikke den bedste af dem”**. I (sit værk) *'Sharh Muslim'* sagde al-Nawawi: *Sahaba* benægtede ikke Ibn Mas'uds udtalelse. Det forekommer også i *hadith'en* via Abu al-Tufail, 'Amer bin Wathila, som sagde: Jeg hørte Ali (ra) rejse sig og sige: **“Spørg mig før I savner mig, og efter mig vil I ikke spørge nogen ligesom mig. Ibn al-Kawa' rejste sig og sagde: Hvem er de, der har ombyttet Allahs nåde med vantro og har bragt deres folk til ødelæggelsens bolig? Han sagde: De er Quraish's hyklere. Han sagde: Hvem er så dem, hvis (hele) anstrengelse i denne verden er gået tabt, medens de selv mener, at de handler godt? Han sagde: Nogle af dem er Harura'-folket”**. Autoriseret af al-Hakim, som sagde: Den er en yderst *sahih hadith*, men de to (dvs. al-Bukhari og Muslim) autoriserede den ikke. Og denne *hadith* fra Ali har fundet sted under *Sahabas* påhør.

- At man driver ondskab væk fra sig selv, som det er forekommet i *hadith'en* hos al-Bukhari, som er berettet via Abu 'Abdel-Rahman, 'Abdullah bin Habib bin Rabi'a, der er en af de store Tabi'in (dvs. *Sahabas* efterfølgere), hvori der står at:

«أَنَّ عُثْمَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ حِينَ حُوصِرَ، أَشْرَفَ عَلَيْهِمْ، وَقَالَ: أُنْشِدُكُمُ اللَّهَ وَلَا أُنْشِدُ إِلَّا أَصْحَابَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، أَلَسْتُمْ تَعْلَمُونَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ حَفَرَ رُومَةً فَلَهُ الْجَنَّةُ، فَحَفَرْتُهَا، أَلَسْتُمْ تَعْلَمُونَ أَنَّهُ قَالَ: مَنْ جَهَّزَ جَيْشَ الْعُسْرَةِ فَلَهُ الْجَنَّةُ، فَجَهَّزْتُهُمْ، قَالَ: فَصَدَّقُوهُ بِمَا قَالَ».

“Da 'Uthman (ra) blev belejret, trådte han frem foran dem og sagde: Jeg besværger ved Allah, og jeg besværger kun Profeten (saaws)'s Sahaba, ved I ikke, at Allahs Sendebud (saaws) sagde: Den, der graver Ruma(-brønden) får Paradiset, hvorefter jeg

gravede den? Ved I ikke, at han sagde: Den, der udruster nødhæren får Paradiset, hvorefter jeg udrustede dem. Han sagde: De bekræftede sandfærdigheden af hans tale”. Denne udtalelse fra ’Uthman fandt sted under *Sahabas* påhør, hvor de troede på ham og betragtede det ikke som en dadelværdig ros.

- At man gendriver en bagvaskelse eller klage mod en selv, som det er forekommet i *hadith’en*, om hvilken der er enighed, og som er berettiget via Sa’d (ra), hvori han sagde:

«إِنِّي لَأَوَّلُ الْعَرَبِ رَمَى بِسَهْمٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَكُنَّا نَغْزُو مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَمَا لَنَا طَعَامٌ إِلَّا وَرَقُ الشَّجَرِ، حَتَّى إِذَا أَحَدُنَا لِيَضَعَ كَمَا يَضَعُ الْبَعِيرُ أَوْ الشَّاةُ مَا لَهُ خَلْطٌ، ثُمَّ أَصْبَحَتْ بَنُو أَسَدٍ تُعْزِرُنِي عَلَى الْإِسْلَامِ، لَقَدْ خَبْتُ إِذَا وَضَلَّ عَمَلِي. وَكَانُوا وَشَوْا بِهِ إِلَى عُمَرَ قَالُوا لَا يُحْسِنُ الصَّلَاةَ».

“Sandelig, jeg er den første blandt araberne, der skød med pil for Allahs skyld. Og vi plejede at tage ud på ekspeditioner med Profeten (saaws), hvor vi ingen mad havde andet end træblade, til den grad at den ene af os lagde (sine ekskrementer) som kamelen eller fåret gør uden nogen ingredienser. Derefter kommer Banu Asad-stammen og begynder at irettesætte mig for (overtrædelse af) Islam; så er jeg gået fortabt, og mine handlinger er gået på vildspor. Det skyldtes, at de sladrede om ham til ’Umar, hvor de sagde, at han er ikke god til at udføre salah”.

S) Påholdenhed og nærighed:

- Allah (swt) sagde:

﴿وَمَنْ يُوقِ شَحْ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

“Og de, der er reddet fra deres egen gerrighed, er de succesrige”
(OQM. Al-Taghabun 64: 16)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْعُسْرَىٰ﴾

“Men hvad angår den, som er nærig og sig selv nok og forkaster det rette, hans vej til trængsel vil Vi gøre let” (OQM. Al-Lail 92: 8-10)

- Det blev berettet via Jabir (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«...وَاتَّقُوا الشُّحَّ، فَإِنَّ الشُّحَّ أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ، حَمَلَهُمْ عَلَى أَنْ سَفَكُوا دِمَاءَهُمْ وَاسْتَحْلَوْا مَحَارِمَهُمْ».

“... Og hold jer væk fra påholdenhed, da påholdenheden ødelagde dem, der var før jer. Den fik dem til at udgyde deres blod og krænke deres ukrænkeligheder”. Muslim.

- Det blev berettet via Anas (ra), at Profeten (saaws) plejede at sige:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْبُخْلِ...».

“O Allah, jeg søger Din beskyttelse mod nærighed ...”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«شَرُّ مَا فِي الرَّجُلِ شُحُّ هَالِعٍ، وَجَبْنٌ خَالِعٌ».

“Det værste i en mand er en ængstelig påholdenhed og et flående kujoneri”. Ahmad og Abu Dawud samt Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling).

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... وَلَا يَجْتَمِعُ شُحٌّ وَإِيمَانٌ فِي قَلْبِ عَبْدٍ أَبَدًا».

“... Og påholdenhed og iman samles ikke i en tjeners hjerte”. Ahmad og Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling) samt al-Hakim.

T) Forholdsbrud og at vende sig mod hinanden:

- Det blev berettet via Anas (ra), som sagde:

«لَا تَقَاطَعُوا، وَلَا تَدَابِرُوا، وَلَا تَبَاغِضُوا، وَلَا تَحَاسَدُوا، وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا، وَلَا يَحِلُّ لِمُسْلِمٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثٍ».

“Boykot ikke hinanden, vend jer ikke mod hinanden, had ikke hinanden, misund ikke hinanden og vær Allahs tjenere som brødre; og det er ikke tilladt for en muslim at bryde forholdet til sin bror i mere end tre (dage)”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«تُعْرَضُ الْأَعْمَالُ فِي كُلِّ اثْنَيْنِ وَخَمِيسٍ، فَيَغْفِرُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ لِكُلِّ امْرِئٍ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا، إِلَّا امْرَأًا كَانَتْ بَيْنَهُ وَبَيْنَ أَخِيهِ شَحْنَاءٌ، فَيَقُولُ: أَتْرَكُوا هَذَيْنِ حَتَّى يَصْطَلِحَا».

“Handler udstilles hver mandag og torsdag, hvor Allah, Den Stærke, Den Almægtige, på denne dag tilgiver enhver person, der ikke begår shirk mod Allah, på nær en person, der mellem ham og hans bror er der nag, hvor Han vil sige: Lad disse to (vente) indtil de forliges”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Ayyoub (ra) at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَحِلُّ لِمُسْلِمٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثِ لَيَالٍ، يَلْتَقِيَانِ فَيُعْرِضُ هَذَا وَيُعْرِضُ هَذَا، وَخَيْرُهُمَا الَّذِي يَبْدَأُ بِالسَّلَامِ».

“Det er ikke tilladt for en muslim at bryde forholdet til sin bror i mere end tre nætter, hvor de mødes således, at den ene vender sig om og den anden vender sig om. Og den bedste af dem er den, der påbegynder hilsenen”.

Det er tilladt at bryde forholdet, ifald det er for Allahs skyld, da det blev autentisk berettet, at Allahs Sendebud (saaws) befalede at bryde forholdet til de tre, som blev tilbage (i Tabuk-slaget).

U) Krænkende tale og forbandelse:

At forbande den ukrænkelige er *haram* ved muslimernes enstemmighed. Det er dog tilladt at forbande indehavere af dadelværdige egenskaber, såsom at du siger: Må Allah forbande de uretfærdige, må Allah forbande de vantro, må Allah forbande jøder og de kristne, må Allah forbande oprørerne (*fussaq*, fl. af *fasiq*), må Allah forbande tegnerne (af levende væsner) og lignende.

Beviserne på forbuddet mod forbandelse af en troende specifikt, er *hadith'en* berettet via Abu Zaid bin Thabit bin al-Dhahhak al-Ansari (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws):

«... وَلَعْنُ الْمُؤْمِنِ كَقَتْلِهِ».

“... Og forbandelse af den troende er som drabet på ham”. Der er enighed herom. Og *hadith'en* berettet via Abu al-Darda' (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَكُونُ اللَّعَّانُونَ شُفَعَاءَ، وَلَا شُهَدَاءَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“De forbandende ville hverken være mæglere eller vidner på Opstandelsedagen”. Muslim. Og ligeledes *hadith'en*, berettet via Ibn Mas'ud (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«سَبَابُ الْمُسْلِمِ فُسُوقٌ...».

“Krænkende udtalelser om muslimen er *fisq* (oprørskhed) ...”. Der er enighed herom. Ligeledes *hadith'en*, berettet via 'Abdullah bin 'Amru (raa), som sagde: Allahs Sendebud (saaws):

«إِنَّ مِنْ أَكْبَرِ الْكِبَايَرِ أَنْ يَلْعَنَ الرَّجُلُ وَالِدَيْهِ، قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَكَيْفَ يَلْعَنُ الرَّجُلُ وَالِدَيْهِ؟ قَالَ: يَسُبُّ أَبَا الرَّجُلِ فَيَسُبُّ أَبَاهُ، وَيَسُبُّ أُمَّهُ فَيَسُبُّ أُمَّهُ».

“Den største af de store synder, er at manden forbander sine forældre. Der blev sagt: O Allahs Sendebud, hvorledes forbander manden sine forældre? Han sagde: Han taler krænkende om en mands far, hvorfor han taler krænkende om sin far, og han taler

krænkende om hans mor, hvorfor han taler krænkende om sin mor”. Al-Bukhari.

Med hensyn til, at det er tilladt at forbande de, der er karakteriseret med specifikke karakterer, så er beviserne bl.a. Allahs (swt) tale:

﴿لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُودَ
وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ﴾

“De, som var vantro blandt Israels børn, blev forbandet af Davids mund og 'Isa, Marias søns mund. Dette er fordi de var uhydige og havde begået overgreb” (OQM. Al-Ma'idah 5: 78)

Og Hans (swt) tale:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ﴾

“Allah har visselig forbandet de vantro” (OQM. Al-Ahzab 33: 64)

Og ligeledes Hans (swt) tale:

﴿كَأَمَّا لَعْنَا أَصْحَابَ السَّبْتِ﴾

“Som Vi forbandede dem, (der begik overtrædelser) på Sabbatten”
(OQM. Al-Nisa' 4: 47)

Også Hans (swt) tale:

﴿لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ﴾

“Allahs forbandelse over løgnerne” (OQM. Aal-Imran 3: 61)

Og Hans (swt) tale:

﴿أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ﴾

“Sandelig, Allahs forbandelse er over de uretfærdige”
(OQM. Hud 11: 18)

Ligeledes Hans tale:

﴿أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ﴾

“Disse vil Allah forbande, og de forbandende vil forbande dem”
(OQM. Al-Baqarah 2: 159)

Og blandt beviserne fra *Sunnah* er der *hadith'en*, som blev berettet via A'isha (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ».

“Må Allah forbande jøderne og de kristne, de tog deres profeters grave som moskéer”. Der er enighed herom. Og *hadith'en*, som blev berettet via 'Umar (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ، حُرِّمَتْ عَلَيْهِمُ الشُّحُومُ فَجَمَلُوهَا فَبَاعُوهَا».

“Må Allah forbande jøderne, fedtet blev forbudt dem, så smeltede de det og solgte det”. Der er enighed herom. Og *hadith'en*, som blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَعَنَ اللَّهُ السَّارِقَ، يَسْرِقُ الْبَيْضَةَ فَتَقْطَعُ يَدُهُ، وَيَسْرِقُ الْحَبْلَ فَتَقْطَعُ يَدُهُ».

“Må Allah forbande tyven, stjæler han ægget, så bliver hans hånd afhugget, og stjæler han rebet, så bliver hans hånd afhugget”. Der er enighed herom. Ligeledes er der *hadith'en*, som blev berettet via Ibn 'Umar (raa), som sagde:

«لَعَنَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْوَاصِلَةَ، وَالْمُسْتَوْصِلَةَ، وَالْوَاشِمَةَ، وَالْمُسْتَوْشِمَةَ».

“Allahs Sendebud (saaws) forbandede den kvinde, der sammenfletter hår med (andre kvinders hår), og den kvinde, der

får (sit hår) sammenflettet (med andres hår), og den kvinde, der tatoverer, og den kvinde, der bliver tatoveret”. Der er enighed herom. Der er også *hadith'en*, der er berettet via Ibn ‘Abbas (raa), som sagde:

«لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمُتَشَبِّهِينَ مِنَ الرِّجَالِ بِالنِّسَاءِ، وَالْمُتَشَبِّهَاتِ مِنَ النِّسَاءِ بِالرِّجَالِ».

“Allahs Sendebud (saaws) forbandede imitatorerne af kvinder blandt mænd, og imitatorerne af mænd blandt kvinder”. Og ifølge en anden beretning via ham står der:

«لَعَنَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمُخْتَلِينَ مِنَ الرِّجَالِ، وَالْمُتَرَجِّلَاتِ مِنَ النِّسَاءِ، وَقَالَ أَخْرِجُوهُمْ مِنْ بُيُوتِكُمْ».

“Profeten (saaws) forbandede de kvindeagtige blandt mænd, og de mandlige blandt kvinder; og han sagde: Forvis dem fra jeres huse”. Al-Bukhari. Ligeledes er der *hadith'en*, som blev berettet via Ibn ‘Umar (raa), som sagde:

«لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنْ مَثَلَ بِالْحَيَوَانِ».

“Allahs Sendebud (saaws) forbandede den, der skamferer dyr”. Al-Bukhari. Og *hadith'en*, som også er berettet via ham, hvori der står, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَعَنَ اللَّهُ مَنْ اتَّخَذَ شَيْئًا فِيهِ الرُّوحُ غَرَضًا».

“Må Allah forbande den, der tager noget, i hvilket der er sjæl, til mål(skydning)”. Muslim. Og *hadith'en*, som er berettet via Jabir, hvori han sagde:

«لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَكْلَ الرِّبَا، وَمُؤْكِلَهُ، وَكَاتِبَهُ، وَشَاهِدِيَهُ، وَقَالَ هُمْ سَوَاءٌ».

“Allahs Sendebud (saaws) forbandede den, der æder riba (renter), og den, der bispiser den, og dens skribent og dens vidner, og han sagde: De er (alle) lige”. Muslim.

V) At vove sig at begå ubetydelige synder:

- Det blev berettet via Sahl bin Sa’d (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِيَّاكُمْ وَمُحَقَّرَاتِ الدُّنُوبِ، فَإِنَّمَا مَثَلُ مُحَقَّرَاتِ الدُّنُوبِ، كَمَثَلِ قَوْمٍ نَزَلُوا فِي بَطْنٍ وَادٍ، فَجَاءَ ذَا بَعُودٍ، وَجَاءَ ذَا بَعُودٍ، حَتَّى حَمَلُوا مَا أَنْضَجُوا بِهِ خَبْزَهُمْ، وَإِنَّ مُحَقَّرَاتِ الدُّنُوبِ مَتَى يُؤْخَذُ بِهَا صَاحِبُهَا تُهْلِكُهُ».

“Tag jer i agt for de ubetydelige synder, da de ubetydelige synder ligner et folk, der slog lejr i bunden af en dal, hvor den ene af dem kom med en pind, og en anden kom med en pind, indtil de bar, hvad de kunne tilberede deres brød med. Sandelig, så snart gerningsmanden for de ubetydelige synder bliver draget (til ansvar) for dem, vil de ødelægge ham”. Ahmad, og al-Haithami sagde, at dens (beretnings)mænd har *sahib*-status. Al-Mundhiri sagde, at dens beretningsmænd er godkendt i ’Sahih’ (*hadith*-samlinger).

- Det blev berettet via A’isha (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِيَّاكَ وَمُحَقَّرَاتِ الدُّنُوبِ، فَإِنَّ لَهَا مِنَ اللَّهِ طَالِبًا».

“Tag dig i agt for de ubetydelige synder, da de har nogen, som vil kræve Allahs (regnskab for) dem”. Al-Nasa’i, Ibn Majah, Ibn Hibban i sin ’Sahih’ (*hadith*-samling) samt Ahmad, og al-Haithami sagde, at dens beretningskæde er *sahih*, og dens (beretnings)mænd er pålidelige.

- Det blev berettet via Anas (ra), som sagde:

«إِنَّكُمْ لَتَعْمَلُونَ أَعْمَالًا هِيَ أَدَقُّ فِي أَعْيُنِكُمْ مِنَ الشَّعْرِ، إِنْ كُنَّا لَنَعُدُّهَا عَلَى عَهْدِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنَ الْمَوْثِقَاتِ».

“Sandelig, I foretager handlinger, som er finere i jeres øjne end hår, og som vi i Profeten (saaws)’s tid plejede at anse som noget, der er blandt de destruktive”. Al-Bukhari.

W) Den riges udskydelse af en ret, hvis ejer opkræver:

- Allah (swt) sagde:

﴿فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِمِنَ أَمَانَتَهُ﴾

“Og hvis en betror en anden noget, så skal den, der har fået det betroet, give det betroede tilbage” (OQM. Al-Baqarah 2: 283)

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَطْلُ الْغَنِيِّ ظُلْمٌ، وَإِذَا أَتَعَ أَحَدُكُمْ عَلَى مَلِيٍّ فَلْيَتَّبِعْ».

“Den riges udskydelse er uretfærdigt, og hvis nogen af jer bliver henvist til en velhavende, skal han henvende sig til ham”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via al-Sharid bin Suwaid al-Thuqafi (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لِيُؤَاخِذَ يَحْلُ عَرَضَهُ وَعُقُوبَتَهُ».

“Udsættelse fra den betalingsdygtige berettiger hans ære og straf”. Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, hvor al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri; Ahmad, al-Nasa’i, Abu Dawud og Ibn Majah.

- Det blev berettet via Abu Dharr (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«ثَلَاثَةٌ يُحِبُّهُمُ اللَّهُ وَثَلَاثَةٌ يُبْغِضُهُمُ اللَّهُ».

“(Der er) tre, som Allah elsker, og (der er) tre, som Allah afskyr”, hvor han nævnte *hadith'en*, indtil han sagde:

«وَالثَّلَاثَةُ الَّذِينَ يُبْغِضُهُمُ اللَّهُ: الشَّيْخُ الزَّانِي، وَالْفَقِيرُ الْمُخْتَالُ، وَالْغَنِيُّ الطُّلُومُ».

“Og de tre, som Allah afskyr, er: Den ældre horkarl, den stoltserende fattige, og den uretfærdige rige”. Ibn Khuzaima og Ibn Hibban i deres 'Sahih' (*hadith*-samlinger), al-Hakim, der karakteriserede den som *sahih*, og al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri; Ahmad og al-Nasa'i samt al-Tirmidhi.

X) Dårligt naboskab:

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Profeten (saaws) sagde:

«وَاللَّهِ لَا يُؤْمِنُ، وَاللَّهِ لَا يُؤْمِنُ، وَاللَّهِ لَا يُؤْمِنُ، قِيلَ: مَنْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: الَّذِي لَا يَأْمَنُ جَارَهُ بَوَائِقَهُ».

“Ved Allah, han har ikke iman! Ved Allah, han har ikke iman! Ved Allah, han har ikke iman! Der blev sagt: Hvem er det, o Allahs Sendebud? Han sagde: Den, hvis nabo ikke (føler sig) sikret mod hans onde gerninger”. Der er enighed herom. Al-Bukhari berettede også *hadith'en* via Abu Shuraih al-Ka'bi (ra).

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلَا يُوْذِي جَارَهُ...».

“Lad ikke den, der har iman på Allah og den Yderste Dag, gøre sin nabo fortræd ...”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Profeten (saaws) plejede at sige:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوْذُ بِكَ مِنْ جَارِ السَّوْءِ فِي دَارِ الْمَقَامَةِ، فَإِنَّ جَارَ الْبَادِيَةِ يَتَحَوَّلُ».

“O Allah, jeg søger tilflugt hos Dig fra den dårlige nabo ved opholdsstedet, da naboen i beduin-området omvander”. Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), al-Nasa’i, al-Bukhari i ‘al-Adab al-Mufrad’ og al-Hakim.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde:

«جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَشْكُو جَارَهُ، فَقَالَ لَهُ: اذْهَبْ فَاصْبِرْ، فَإِنَّهُ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا فَقَالَ: اذْهَبْ فَاطْرَحْ مَتَاعَكَ فِي الطَّرِيقِ، فَفَعَلَ، فَجَعَلَ النَّاسُ يَمُرُّونَ وَيَسْأَلُونَهُ فَيُخْبِرُهُمْ خَيْرَ جَارِهِ، فَجَعَلُوا يَلْعَنُونَهُ فَعَلَّ اللَّهُ بِهِ وَفَعَلَ، وَبَعْضُهُمْ يَدْعُو عَلَيْهِ، فَجَاءَ إِلَيْهِ جَارُهُ، فَقَالَ: ارْجِعْ، فَإِنَّكَ لَنْ تَرَى مِنِّي شَيْئًا تَكْرَهُهُ».

“Der kom en mand til Allahs Sendebud (saaws) klagende over sin nabo, så sagde han til ham: Gå og hold ud. Derefter kom han to eller tre gange, så sagde han til ham: Gå og læg dine ting ud på gaden, hvilket han gjorde. Når folk passerede og spurgte ham (om hvad der var i vejen), fortalte han dem historien om sin nabo, hvorfor de begyndte at bande over ham, må Allah gøre det og det mod ham, hvor nogle af dem lavede dua’ mod ham. Derefter kom hans nabo hen til ham og sagde: Kom tilbage, for du vil ikke se noget fra mig, der mishager dig”. Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), al-Hakim, al-Bukhari i ‘al-Adab al-Mufrad’ og Abu Dawud.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde:

«قَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ فُلَانَةً يُذَكِّرُ مِنْ كَثَرَةِ صَلَاتِهَا وَصَدَقَتِهَا وَصِيَامِهَا، غَيْرَ أَنَّهَا تُؤْذِي جِيرَانَهَا بِلِسَانِهَا، قَالَ: هِيَ فِي النَّارِ ... الْحَدِيثُ».

“En mand sagde: O Allahs Sendebud, den og den kvinde er kendt for megen salah, almisser og faste, men hun gør sine naboer fortræd med sin tunge. Han sagde: Hun er i ilden ...”. Ahmad og al-Bazzar. Al-Haithami sagde: Dens (beretnings)mænd er pålidelige. Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), al-Hakim, som sagde: Dens beretningskæde er *sahih*, og Ibn Abi Shaiba med en beretningskæde, om hvilken al-Mundhiri sagde, at den er *sahih*.

- Det blev berettet via Sa'd bin Abu Waqqas (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«أَرْبَعٌ مِنَ السَّعَادَةِ ... وَأَرْبَعٌ مِنَ الشَّقَاءِ: الْجَارُ السُّوءُ، وَالْمَرْأَةُ السُّوءُ، وَالْمَرْكَبُ السُّوءُ، وَالْمَسْكَنُ الضَّيِّقُ».

“Fire hører med til lyksalighed ... og fire hører med til elendighed: den dårlige nabo, den dårlige hustru, det dårlige transportmiddel og den snævre bopæl”. Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling) og Ahmad med en *sahih* beretningskæde.

Y) Forræderi:

- Allah (swt) sagde:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ﴾

“Allah elsker visse ikke forræderne” (OQM. Al-Anfal 8: 58)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمَانَاتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾

“Og I troende, vær ikke utro mod Allah og Hans Sendebud, og vær ikke utro mod jeres troskabspagter, når I ved besked” (OQM. Al-Anfal 8: 27)

- Det blev berettet via 'Iyyadh bin Himar al- Majashi'i, at Allahs Sendebud (saaws), en dag under sin tale, sagde:

«... وَأَهْلُ النَّارِ خَمْسَةٌ: ... وَالْخَائِنُ الَّذِي لَا يَخْفَى لَهُ طَمَعٌ وَإِنْ دَقَّ إِذَا خَانَهُ...».

“... Og ildens beboere er fem (typer): ... og forræderen, hvis grådighed ikke holdes skjult, selv i de små ting, vil den forråde ham ...”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِذَا ضَيَّعَتِ الْأَمَانَةُ فَانْتَظِرِ السَّاعَةَ، قَالَ: كَيْفَ إِضَاعَتُهَا؟ قَالَ: إِذَا أُسْنِدَ الْأَمْرُ إِلَى غَيْرِ أَهْلِهِ فَانْتَظِرِ السَّاعَةَ».

“Når amana bliver forsømt, så vent på (Dommedagens) Time. Han sagde: Hvorledes bliver den forsømt? Han sagde: Hvis embedet bliver overdraget til andre end dens berettigede indehavere, så vent på (Dommedagens) Time”. Al-Bukhari.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ، وَإِذَا أُؤْتِمِنَ خَانَ».

“Hyklerens kendetegn er tre: Når han taler, lyver han; når han lover (noget), bryder han (løftet); og når han bliver betroet (noget), forråder han”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) plejede at sige:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُوعِ فَإِنَّهُ يَنْسُ الصَّجِيعُ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخِيَانَةِ فَإِنَّهَا يَنْسُ الْبِطَانَةُ».

“O Allah, jeg søger tilflugt hos Dig fra sult; sandelig, den er den værste sovefælde, og jeg søger tilflugt hos Dig fra forræderi; sandelig, den er den værste indre følge”. Abu Dawud, al-Nasa’i, Ibn Majah, al-Hakim, der karakteriserede den som *sabih*, og al-Nawawi i (sit værk) ‘Riyadh al-Salihin’ sagde: Dens beretningskæde er *sabih*.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde: Allah (swt) siger:

«أَنَا ثَالِثُ الشَّرِيكَيْنِ مَا لَمْ يَخُنْ أَحَدُهُمَا صَاحِبَهُ، فَإِذَا خَانَهُ خَرَجْتُ مِنْ بَيْنِهِمَا».

“Jeg er den tredje af de to partnere, så længe den ene af dem ikke forråder sin fælle. Ifald han forråder ham, forlader Jeg dem”. Abu Dawud og al-Hakim, der karakteriserede den som *sahib*, hvor al-Dhahabai udtrykte enighed med ham heri.

Z) Bagtalelse og bagvaskelse:

Bagtalelse er: din omtale af din bror med noget, der findes hos ham, og som vedkommende afskyr. Og ifald det ikke er noget, han er karakteriseret af, så er det bagvaskelse, og de er begge *haram*. Beviserne herpå er som følger:

- Allah (swt) sagde:

﴿وَلَا يَغْتَبِ بَعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَحِيمٌ﴾

“Og bagtal ikke hinanden. Mon nogen af jer kan lide at spise sin døde brors kød? I ville sandelig afsky det. Frygt Allah, thi Allah vender Sig (til jer med Sin tilgivelse og er) Barmhjertig” (OQM. Al-Hujurat 49: 12)

Han (swt) sagde også:

﴿هَمَزٌ مَشَاءٍ بِنَمِيمٍ﴾

“En bagtalende, der går omkring med sladder” (OQM. Al-Qalam 68: 11)

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«اتَدْرُونَ مَا الْغَيْبَةُ؟ قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: ذَكَرُكَ أَخَاكَ بِمَا يَكْرَهُ، قِيلَ: أَفَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ فِي أَخِي مَا أَقُولُ؟ قَالَ: إِنْ كَانَ فِيهِ مَا تَقُولُ فَقَدْ اغْتَابْتَهُ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ فَقَدْ بَهْتَهُ».

“Ved I hvad bagtalelse er? De sagde: Allah og Hans Sendebud ved bedst. Han sagde: Din omtale af din bror med det, som han afskyr. Da sagde de: Se, hvad så hvis det jeg siger, er hos min

bror? Han sagde: Hvis det, du siger, er hos ham, så har du bagtalt ham, og hvis det, du siger, ikke er hos ham, så har du bagvasket ham”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«كُلُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ حَرَامٌ دَمُهُ وَعَرَضُهُ وَمَالُهُ».

“Hele muslimen er forbudt for (en anden) muslim: Hans blod, ære og ejendom”. Muslim.

- Det blev berettet via Abu Bakra (ra), at Allahs Sendebud (saaws), under sin tale ved afskedspilgrimsfærden, sagde:

«إِنَّ دِمَاءَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ وَأَعْرَاضَكُمْ حَرَامٌ عَلَيْكُمْ، كَحَرَمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا، فِي شَهْرِكُمْ هَذَا، فِي بَلَدِكُمْ هَذَا، أَلَا هَلْ بَلَغْتُ».

“Sandelig, jeres blod, ejendomme og ære er jer forbudt, ligesom forbuddet (mod krænkelse) af jeres forestående (hellige) dag, i denne forestående måned og i dette land, som I befinder jer i; sandelig, har jeg meddelt?”. Der er enighed herom.

- Det blev berettet via A'isha (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde til sine *Sahaba*:

«تَدْرُونَ مَا أَرَبَى الرَّبَا عِنْدَ اللَّهِ؟ قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: فَإِنَّ أَرَبَى الرَّبَا عِنْدَ اللَّهِ اسْتِحْلَالُ عَرْضِ امْرِئٍ مُسْلِمٍ، ثُمَّ قَرَأَ رَسُولُ اللَّهِ: وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغْيٍ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا».

“Ved I hvad den værste riba hos Allah er? De sagde: Allah og Hans Sendebud ved bedst. Han sagde: Sandelig, den værste riba hos Allah er at legalisere (krænkelsen af) en muslimsk persons ære. Derefter reciterede Allahs Sendebud (saaws):

﴿وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغْيٍ مَا اكْتَسَبُوا﴾

﴿فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا﴾

“Og de, som (med bagtale) gør de troende mænd og de troende kvinder fortræd med noget, de ikke har gjort, skal visselig bebyrdes med (skyld for) en bagvaskelse og en åbenlys synd” (OQM. Al-Ahzab 33: 58)

Berettet af Abu Ya’la, og al-Mundhiri og al-Haithami sagde: Dens beretningsmænd har *sahib*-status.

At lytte til bagtalelse er *haram* grundet Allahs (swt) tale:

﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ﴾

“Og de, som vender sig bort fra det, der er forfængeligt”
(OQM. Al-Mu’minun 23: 3)

Og Hans (swt) tale:

﴿وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِى مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾

“Og når du ser dem, der taler forvrøvet om Vore (Qur’an)vers, så vend dig fra dem, indtil de hengiver sig til en anden tale end denne. Og hvis Satan lader dig glemme (dette), så sid ikke, efter (at) erindringen (er kommet til dig) sammen med de uretfærdige folk” (OQM. Al-An’am 6: 68)

Desuden bør muslimen, ifald han evner det, værge sin brors ære i hans fravær grundet *hadith’en* hos Muslim via Abu Huraira, hvori Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ، لَا يَظْلِمُهُ، وَلَا يَخْذُلُهُ...».

“Muslimen er (den anden) muslims bror; han hverken foruretter, svigter eller foragter ham”. Og den, der ikke værger, når han evner dette, vil være svigefuld. Muslimen bør ligeledes gøre det grundet *hadith’en* hos Abu Dawud, om hvilken al-Haithami sagde: Dens

beretningskæde er *hasan*, via Jabir, som berettede, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَخْذُلُ امْرَأً مُسْلِمًا فِي مَوْضِعٍ تَنْتَهَكُ فِيهِ حَرَمَتُهُ، وَيَنْتَقِصُ فِيهِ مِنْ عَرَضِهِ، إِلَّا خَذَلَهُ اللَّهُ فِي مَوْطِنٍ يُحِبُّ فِيهِ نَصْرَتَهُ، وَمَا مِنْ امْرَأٍ يَنْصُرُ مُسْلِمًا فِي مَوْضِعٍ يَنْتَقِصُ فِيهِ مِنْ عَرَضِهِ، وَيَنْتَهَكُ فِيهِ مِنْ حَرَمَتِهِ، إِلَّا نَصَرَهُ اللَّهُ فِي مَوْطِنٍ يُحِبُّ فِيهِ نَصْرَتَهُ».

“Enhver muslim, der svigter en muslimsk person i en situation, hvori hans ukrænkelighed krænkes, og hvori hans ære nedgøres, vil Allah visselig svigte ham i en tilstand, hvori han ønsker Hans støtte. Og enhver person, der støtter en muslim i en situation, hvori hans ære nedgøres og hans ukrænkelighed krænkes, vil Allah visselig støtte i en tilstand, hvori han ønsker Hans støtte”. Muslimen bør ligeledes gøre det grundet de adskillige *ahadith*, berettet via Abu al-Darda’, Asma’ datteren af Yazid, ’Umran bin Husain og Abu Huraira, som alle blev nævnt i det forrige kapitel ’Kærlighed og had for Allahs skyld’. Desuden anerkendte Allahs Sendebud (saaws) Mu’adh (ra), da han værgede sin bror, Ka’b bin Malik’s ære, som det forekom i *hadith’en*, som der er enighed om, og som blev berettet via Ka’b bin Malik (ra), hvori han, i en lang beretning om sin anger-historie, sagde: Mens Profeten (saaws) sad blandt folk ved Tabuk, sagde han:

«مَا فَعَلَ كَعْبُ بْنُ مَالِكٍ؟ قَالَ رَجُلٌ مِنْ بَنِي سَلَمَةَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ حَبَسَهُ بُرْدَاهُ وَالْتَطَرُ فِي عَطْفِيهِ، فَقَالَ لَهُ مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ: بَنَسَ مَا قُلْتَ، وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ إِلَّا خَيْرًا، فَسَكَتَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ».

“Hvad gjorde Ka’b bin Malik? En mand fra Banu Salama-stammen sagde: O Allahs Sendebud, han blev fængslet af sine klæder og optagethed af sit udseende. Der sagde Mu’adh bin Jabal (ra): Sikke en slem udtalelse, du kommer med; ved Allah, o Allahs Sendebud, vi ved ikke andet end godt om ham. Da blev Allahs Sendebud (saaws) tavs”.

Retslærde tillod bagtalelse for seks grunde, som er: At klage om uretfærdighed, at søge hjælp for afskaffelse af *munkar* (slet gerning), at bede om fatwa, at advare muslimerne mod ondskab, hvilket hører under rådgivning, at omtale den, der offentliggør sin *fisq* (oprørskhed)

eller sin *bid'a* (opdigtet), samt for at identificere nogen. Al-Nawawi sagde i 'al-Azkar': "Og ved de fleste af disse årsager er der enstemmighed om, at bagtalelse er tilladt". Han sagde yderligere: "Og beviserne herfor er åbenlyse ud fra *abadith*, som er *sahih* og *mashhur* (dvs. velkendte)". Han gentog denne mening i (sit værk) 'Riyadh al-Salihin', hvor han nævnte nogle beviser. Ligeledes nævnte al-San'ani disse årsager i 'Subul al-Salam'. Al-Qurafi sagde i 'al-Zakhira': Nogle lærde sagde: Fem former undtages fra bagtalelse, og de nævnte rådgivning, Jarh og Ta'dil (dvs. klargøring af in/habilitet) af vidnerne og beretningsmændene, den der offentliggør sin *fiṣq*, stifterne af *bid'a* og vildledende værker, og ifald at de, som bagtalelsen udtales fra og til, har forudgående viden om den bagtalte".

Æ) Sladder

- Allah (swt) sagde:

﴿هَمَّازٌ مَشَاءٌ بَنَمِيمٍ﴾

“Den bagtalende, der går omkring med sladder” (OQM. Al-Qalam 68: 11)

- Det blev berettet via Hudhaifa (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ نَمَامٌ».

“En, der sladrer, kommer ikke ind i Paradiset”. Der er enighed herom.

- Følgende blev berettet via Ibn 'Abbas (raa):

«أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَرَّ بِقَبْرَيْنِ فَقَالَ: إِنَّهُمَا يُعَذَّبَانِ، وَمَا يُعَذَّبَانِ فِي كَبِيرٍ! بَلَى إِنَّهُ كَبِيرٌ، أَمَّا أَحَدُهُمَا فَكَانَ يَمْشِي بِالنَّمِيمَةِ، وَأَمَّا الْآخَرُ فَكَانَ لَا يَسْتَتِرُ مِنْ بَوْلِهِ».

“At Allahs Sendebud (saaws) passerede to grave. Så sagde han: De straffes, og de straffes ikke for noget stort! Jo, det er noget stort. Hvad den ene angår, så plejede han at gå med sladder, og

hvad angår den anden, så plejede han ikke at beskytte sig fra sin urin”. Der er enighed herom.

Ø) Brud på slægtskabsbåndet:

- Allah (swt) sagde:

﴿فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتَقَطَّعُوا أَرْحَامَكُمْ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى أَبْصَارَهُمْ﴾

“Men hvis I fik magt, ville I så måske skabe ufred på jorden og sønderrive jeres slægtskabsbånd? Det er sådanne som Allah har forbandet og gjort døve og blindet deres øjne” (OQM. Muhammad 47: 22-23)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿وَالَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ﴾

“Men de, som bryder pagten med Allah efter at have sluttet den, og som bryder, hvad Allah har befaleet at sammenføje, og som stifter ufred på jorden, det er dem, forbandelsen tilkommer, og de vil få den slette bolig” (OQM. Al-Ra'd 13: 25)

- Det blev berettet via Abu Muhammad, Jubair bin Mut'am (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَاطِعٌ».

“En bryder (af slægtskabsbåndet) kommer ikke ind i Paradiset”.
Der er enighed herom.

- Det blev berettet via Abu 'Abdel-Rahman, 'Abdullah bin Mas'ud (ra), som sagde, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ الْخَلْقَ حَتَّى إِذَا فَرَغَ مِنْهُمْ، قَامَتِ الرَّحِمُ فَقَالَتْ: هَذَا مَقَامُ الْعَائِدِ بِكَ مِنَ الْقَطِيعَةِ، قَالَ: نَعَمْ أَمَا تَرْضَيْنَ أَنْ أَصِلَ مَنْ وَصَلَكَ، وَأَقْطَعَ مَنْ قَطَعَكَ؟ قَالَتْ: بَلَى، قَالَ: فَذَلِكَ لَكَ».

“Allah skabte skabningerne, og da Han blev færdig med dem, rejste slægtskabsbåndet sig og sagde: Her rejser jeg mig for at søge tilflugt hos Dig fra brud. Han sagde: Bliver du ikke tilfreds med, at Jeg vedligeholder (båndet til) den, der vedligeholder dig, og bryder (båndet med) den, der bryder med dig? Rahm sagde: Jo; Da sagde Han: Det får du”. Der er enighed herom.

- Al-Bukhari autoriserede i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), at Profeten (saaws) sagde:

«لَيْسَ الْوَاصِلُ بِالْمُكَافِي، وَلَكِنَّ الْوَاصِلَ الَّذِي إِذَا قُطِعَتْ رَحِمُهُ وَصَلَهَا».

“Den, der vedligeholder (slægtskabsbåndet) er ikke den, der gengælder (andre), men han er den, der når hans slægtskabsbånd bliver brudt, reetablerer den”.

- Det blev berettet via A'isha (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الرَّحِمُ مُعَلَّقَةٌ بِالْعَرْشِ تَقُولُ: مَنْ وَصَلَنِي وَصَلَهُ اللَّهُ، وَمَنْ قَطَعَنِي قَطَعَهُ اللَّهُ».

“Slægtskabsbåndet hænger ved Tronen og siger: Allah vil vedligeholde (forholdet til) den, der vedligeholder mig, og den, der bryder med mig, vil Allah bryde (med)”. Der er enighed herom.

Å) Vigten (*Riya'*), og at lade andre høre om sine gode gerninger (*Tasmi'*):

Riya' er at tilsigte menneskers velbehag ved udførelsen af en *qurba* (dvs. en handling man bør tilnærme sig Allah med), og dermed er *riya'* et af hjertets foretagender, og hverken af tungens eller de øvrige legemsdele foretagender. Realiteten af *riya'* er, at den er intentionen bag udtalelsen eller handlingen. Ved *riya'* bliver tilnærmelsen en tilnærmelse til menneskene, i stedet for at være for en tilnærmelse til Allah. Det vil sige, at det ikke er tilnærmelsen i form af handlingen eller udtalelsen,

der udgør *riya'*, men disse er objekter for *riya'*, hvorimod *riya'* er selve intentionen, og ikke det tilsigtede, da det tilsigtede er menneskers velbehag. Ifald intentionen er rettet både mod mennesker og Allah, bliver tilnærmelsen *haram*, og endnu værre er det, hvis den udelukkende er for menneskenes skyld, og slet ikke for Allah.

At betinge *riya'* med tilnærmelser, *qurba*, skyldes, at det ikke betragtes som *riya'* i andre sammenhænge, såsom gennemførelsen af en salgskontrakt under folks påsyn, eller at pynte sig med klæder, som er *mubah* (tilladt) osv. Hvad angår betingelsen om menneskers velbehag, så er det for at udelukke andre intentioner, som fx at man tilsigter fordele under *hajj* (pilgrimsfærden).

Tilnærmelser kunne være blandt *'ibadat* (andagter) eller andre ting. Den, der forlænger sin *sujud* (knæfald med panden på jorden), for at folk skal lægge mærke til ham, vigter sig, og den, der giver almisser, for at folk skal lægge mærke til ham, vigter sig. Det samme gør den, der fører *jihad*, for at folk kan se ham. Og den, der skriver en artikel for at folk skal sige, at han er lærd, vigter sig, og den, der holder et oplæg for at opnå folks begejstring, vigter sig. Den, der holder taler for at der siges, at han er veltalende, vigter sig, og den, der klæder sig med lappet tøj, for at der siges, at han er en puritaner, vigter sig ligeledes. På samme måde er det med den, der forlænger sit skæg og kilter sit klæde op, for at der siges, at han følger *Sunnah*. Og den, der konstant spiser linser, for at der siges, at han er en asket, vigter sig. Den, der inviterer tusinder (hjem), for at der siges, at han er gavmild, vigter sig. Og den, der bukker sit hoved, når han går, for at der siges, at han er ydmyg, og den, der hæver sin stemme under *Qur'an*-recitation om natten, så naboerne hører ham, vigter sig, og den, der bærer en lille kopi af *Qur'anen*, og har et stærkt ønske om, at folk kan se ham og bliver tilfredse, vigter sig.

Vi befinder os i en tid, hvor man ikke skammer sig over *riya'*. Tværtimod er de fleste uvidende herom og uvidende om dens realitet og lovene herfor. Beviset på at vi befinder os i den tid, hvor man ikke skammer sig over *riya'*, ser vi i forekomsten af kåbe - og hættekledte (*qalanes al-Burud*), som den sandfærdige og pålidelige Profet har berettet om. Følgende blev autoriseret af al-Zubaidi og al-Safi i (værket) 'al-Kanz', al-Hakim og al-Tirmidhi i (værket) 'al-Nawadir', og Abu Na'im i (værket) 'al-Hilya' med en beretningskæde, om hvilken al-Hakim sagde:

Jeg kender ikke til nogen mangler heri, hvor Anas (ra) sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«يَكُونُ فِي آخِرِ الزَّمانِ دِيدَانُ الْقُرَاءِ، فَمَنْ أَدْرَكَ ذَلِكَ الزَّمانَ فَلْيَتَعَوَّذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ وَمِنْهُمْ، وَهُمْ الْأَنْتَنُونَ، ثُمَّ يَظْهَرُ قَلَانِسُ الْبُرُودِ فَلَا يُسْتَحْيَا يَوْمَئِذٍ مِنَ الرِّياءِ، وَالْمُتَمَسِّكُ يَوْمَئِذٍ بِدِينِهِ كَالْقَابِضِ عَلَى جَمْرَةٍ، وَالْمُتَمَسِّكُ بِدِينِهِ أَجْرُهُ كَأَجْرِ خَمْسِينَ، قَالُوا: أَمَّا أَوْ مِنْهُمْ؟ قَالَ: بَلْ مِنْكُمْ».

“Hen ved tidens slutning vil der være orme-recitatorer. Den, der oplever den tid, skal søge tilflugt hos Allah fra den forbandede Satan og fra dem, og de er de mest rådne. Derefter forekommer kåbe og hætteklædte (qalanis al-burud), hvor man på dette tidspunkt ikke skammer sig over *riya*’. På det tidspunkt vil den, der fastholder sin Deen (dvs. Islam), være ligesom den, der griber om et glødende kul; og den, der fastholder sin Deen vil have en belønning svarende til halvtreds (personer). De sagde: Fra os eller fra dem? Han sagde: (Det er) da fra jer”. Ordet “*qalanis*” er flertal for “*qulunsuwa*” (hætte), og ordet “*al-burud*” er flertal for “*burd*” (kåbe), hvilket er metonymi for præsteskabet, som udmærker sig med kåber og hætter, uanset personen, som kåben og hætten rummer. Da folk tager betragtning til denne påklædning, bliver den omtalt som tegn på manglende skam over *riya*’.

Hvad angår *tasmi*’, så er det at tale til folk om tilnærmelserne (til Allah) for at opnå deres velbehag. Forskellen mellem *riya*’ og *tasmi*’ er, at *riya*’ ledsager handlingen, hvorimod *tasmi*’ finder sted derefter, dvs. efter handlingen. Det er alene Allah, der kender til *riya*’, og der er ingen mulighed for at kontrollere den hos folk. Selv den, der vigter sig, vil ikke have kendskab til *riya*’ i sit indre, med mindre han er trofast. Al-Nawawi rapporterede i (sit værk) ‘al-Majmu’, at al-Shafi’i sagde: ”Ingen kender *riya*’, undtagen en trofast”. Trofastheden, *ikhlās*, kræver anstrengelse og modarbejdelse af psyken, hvilket kun magtes af den, der skilles fra verden.

Tasmi’ kan finde sted i forbindelse med en tilnærmelse, som vedkommende foretog i hemmelighed, såsom at man holder natte-*salah*, og den næste morgen fortæller det til folk. Den kan også være i forbindelse med en tilnærmelse, vedkommende foretog offentligt et sted, og talte om den et andet sted, hvor intentionen i begge tilfælde var at opnå folks velbehag.

Det bedste vi fik leveret fra det første århundrede og deres afholdenhed fra *tasmi*' er det, som Abu Yusuf rapporterede i (værket) 'al-Athar' via Abu Hanifa, via 'Ali bin al-Aqmar, som berettede, at 'Umar bin al-Khattab (ra) passerede en mand, mens han spiste med sin venstre hånd, idet 'Umar tog vare på folk, mens de spiste. Da sagde 'Umar til manden: "Spis med din højre hånd, o du Allahs tjener". Manden sagde: "Den er optaget". Derefter passerede 'Umar manden igen, hvor han sagde det samme. Han passerede ham for tredje gang, og han sagde det samme. Da sagde 'Umar: "Optaget med hvad?" Manden sagde: "Den blev afhugget under Mu'ta-slaget". Der blev 'Umar forfærdet over det og sagde: Hvem vasker dit tøj? Hvem reder dit hår? Hvem tager vare på dig? 'Umar optalte disse ting og lignende, hvorefter han beordrede, at manden skulle have en tjenestepige, et ridedyr med mad og en forsørgelsesydelse. Da sagde folk: Må Allah belønne 'Umar for hans varetagelse af sine borgere. Derudover berettede al-Bukhari via Abu Musa (ra), som sagde:

«خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي غَزْوَةٍ وَنَحْنُ سِتَّةُ نَفَرٍ، بَيْنَنَا بَعِيرٌ نَعْتَقِبُهُ، فَتَقَبْتُ أَقْدَامَنَا، وَتَقَبْتُ قَدَمَيْ، وَسَقَطْتُ أَظْفَارِي، وَكُنَّا نُلْفُ عَلَى أَرْجُلِنَا. وَحَدَّثَ أَبُو مُوسَى بِهَذَا ثُمَّ كَرِهَ ذَلِكَ قَالَ مَا كُنْتُ أَصْنَعُ بَلَّ أَنْ أَذْكُرَهُ، كَأَنَّهُ كَرِهَ أَنْ يَكُونَ شَيْءٌ مِنْ عَمَلِهِ أَفْشَاهُ».

“Vi drog af sted med Profeten (saaws) på ekspedition, hvor vi var seks personer, og havde en kamel, som vi skiftedes om. Vore fødder blev såret, mine fødder blev såret, og mine negle faldt af, og vi plejede at binde (klude) om vores ben. Abu Musa fortalte dette, hvorefter han ikke kunne lide at han havde gjort det, og sagde: Jeg skulle ikke have nævnt det. Det var som om, at han ikke kunne lide at afsløre noget om sine gerninger”.

Både *riya*' og *tasmi*' er forbudt uden uenighed. Beviserne herpå er mange, og heriblandt er der:

- Allahs (swt) tale:

﴿الَّذِينَ هُمْ يُرَآءُونَ﴾

“De, som ønsker at ses (af mennesker)” (OQM. Al-Ma'un 107: 6)

- Og Hans (swt) tale:

﴿مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا﴾

“Den, der da håber på mødet med sin Herre, lad ham gøre gode gerninger og ikke sætte nogen ved siden af sin Herre i (sin) tilbedelse” (OQM. Al-Kahf 18: 111)

- Og Profeten (saaws)’s tale i *hadith’en*, berettet af al-Bukhari og Muslim via Jundub, hvori der står:

«مَنْ سَمِعَ سَمِعَ اللَّهُ بِهِ، وَمَنْ رَأَى رَأَى اللَّهُ بِهِ».

“Den, der lod (folk) høre (om sine gerninger), vil Allah (afsløre og) lade (folk) høre om, og den, der vigter sig, vil Allah lade ham (og hans vigten) træde frem”. Ordlyden er fra al-Bukhari.

- Og *hadith’en*, som er berettet via Ibn ‘Abbas hos Muslim om, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ سَمِعَ سَمِعَ اللَّهُ بِهِ وَمَنْ رَأَى رَأَى اللَّهُ بِهِ».

“Den, der lod (folk) høre (om sine gerninger), vil Allah (afsløre og) lade (folk) høre om; og den, der vigtede sig, vil Allah lade ham (og hans vigten) træde frem”.

- Og *hadith’en* hos Muslim og al-Nasa’i via Abu Huraira, som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِنَّ أَوَّلَ النَّاسِ يُقْضَىٰ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَيْهِ رَجُلٌ اسْتَشْهَدَ فَأُتِيَ بِهِ، فَعَرَفَهُ نَعْمَةً فَعَرَفَهَا، قَالَ: فَمَا عَمِلْتُ فِيهَا؟ قَالَ: فَاتَلْتُ فِيكَ حَتَّى اسْتَشْهَدْتُ. قَالَ: كَذَبْتَ وَلَكِنَّكَ فَاتَلْتَ لَأَنْ يُقَالَ جَرِيءٌ فَقَدْ قِيلَ، ثُمَّ أُمِرَ بِهِ فَسُحِبَ عَلَىٰ وَجْهِهِ حَتَّى أُلْقِيَ فِي النَّارِ. وَرَجُلٌ تَعَلَّمَ الْعِلْمَ وَعَلَّمَهُ وَقَرَأَ الْقُرْآنَ، فَأُتِيَ بِهِ فَعَرَفَهُ نَعْمَةً فَعَرَفَهَا، قَالَ: فَمَا عَمِلْتُ فِيهَا؟ قَالَ: تَعَلَّمْتُ الْعِلْمَ وَعَلَّمْتُهُ، وَقَرَأْتُ فِيكَ الْقُرْآنَ، قَالَ: كَذَبْتَ وَلَكِنَّكَ تَعَلَّمْتَ الْعِلْمَ لِيُقَالَ عَالِمٌ، وَقَرَأْتَ الْقُرْآنَ لِيُقَالَ هُوَ قَارِئٌ فَقَدْ قِيلَ، ثُمَّ أُمِرَ بِهِ فَسُحِبَ عَلَىٰ وَجْهِهِ حَتَّى أُلْقِيَ فِي النَّارِ. وَرَجُلٌ وَسَّعَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَعْطَاهُ مِنْ أَصْنَافِ الْمَالِ كُلِّهِ فَأُتِيَ بِهِ فَعَرَفَهُ نَعْمَةً فَعَرَفَهَا، قَالَ: فَمَا

عَمِلْتَ فِيهَا؟ قَالَ: مَا تَرَكْتُ مِنْ سَبِيلٍ تُحِبُّ أَنْ يُنْفَقَ فِيهَا إِلَّا أَنْفَقْتُ فِيهَا لَكَ، قَالَ: كَذَبْتَ وَلَكِنَّكَ فَعَلْتَ لِقَالِ هُوَ جَوَادٌ، فَقَدْ قِيلَ، ثُمَّ أُمِرَ بِهِ فَسُحِبَ عَلَى وَجْهِهِ ثُمَّ أُلْقِيَ فِي النَّارِ».

“Den første blandt mennesker, som bliver dømt på Opstandelsesdagen, er en mand, som er blevet martyr, hvor han bliver hentet, og Allah vil påminde ham om Hans gave, som han vil genkende. Allah vil sige: Hvad gjorde du ved den? Han vil svare: Jeg kæmpede for Din skyld, indtil jeg blev martyr. Allah vil sige: Du lyver; men du kæmpede for, at der skal siges: han er modig, og det blev der sagt. Derefter vil Han give ordre, hvor vedkommende vil blive trukket i ansigtet, indtil han bliver kastet i ilden. Og en mand, der lærte viden og underviste den og reciterede Qur’anen, vil blive hentet, og Allah vil påminde ham om Hans gave, som han vil genkende. Allah vil sige: Hvad gjorde du ved den? Han vil svare: Jeg lærte viden og underviste med den, og reciterede Qur’anen for Din skyld. Allah vil sige: Du lyver; men du lærte viden for at der skal siges: han er en lærer, og du reciterede Qur’anen for, at der skal siges: han er en god recitator, og det blev der sagt. Derefter vil Allah give ordre, hvor vedkommende vil blive trukket i ansigtet, indtil han bliver kastet i ilden. Og en mand, for hvem Allah udvidede (hans rigdom) og tildelte alle typer af ejendom, vil blive hentet, og Allah vil påminde ham om Hans gaver, som han vil genkende. Allah vil sige: Hvad gjorde du ved dem? Manden vil svare: Jeg undlod ikke et eneste (velgørende) formål, som du elsker, at jeg giver ud for, hvor jeg ikke har givet ud for Din skyld. Allah vil sige: Du lyver; men du gjorde det for, at der skal siges: han er gavmild, og det blev der sagt. Derefter vil Allah give ordre, hvor vedkommende vil blive trukket i ansigtet, indtil han bliver kastet i ilden”.

- Ligeledes er der *hadith'en*, som er berettet via Abu Hind al-Dari hos al-Baihaqi, al-Tabarani og Ahmad, og ordlyden er hans, hvori Abu Hind siger, at han hørte Profeten (saaws) sige:

«مَنْ قَامَ مَقَامَ رِيَاءٍ وَسُمِعَ رَأْيَا اللَّهَ بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَسَمِعَ».

“Den, der indtager en stilling for riya’ og omdømme, vil Allah på Opstandelsesdagen lade (hans vigten) træde frem, og Han vil

(afsløre og) lade (folk) høre om ham”. Al-Mundhiri sagde: Dens beretningskæde er god. Al-Haithami sagde: (Beretnings)mændene, som er autoriseret af Ahmad, Al-Bazzar og den ene af al-Tabarani’s beretningskæder, har *sahib*-status.

- Og *hadith’en*, som er berettet via ’Abdullah bin ’Amru hos al-Tabarani og al-Baihaqi, hvori han sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَنْ سَمِعَ النَّاسَ يَعْمَلُهُ سَمِعَ اللَّهُ بِهِ سَامِعَ خَلْقِهِ وَصَغَرَهُ وَحَقَرَهُ».

“Den, der lader folk høre om sine gerninger, vil Allah (afsløre og) lade alle Sine skabninger høre om, samt lade blive lille og nedværdiget”. Al-Mundhiri sagde, at den ene af al-Tabaranis beretningskæder er *sahib*.

- Der er også en *hadith*, som er berettet via ’Awf bin Malik al-Ashja’i hos al-Tabarani, med en *hasan* beretningskæde, hvori han sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«مَنْ قَامَ مَقَامَ رِيَاءٍ رَأَى اللَّهَ بِهِ، وَمَنْ قَامَ مَقَامَ سُمْعَةٍ سَمِعَ اللَّهُ بِهِ».

“Mod den, der indtager en stilling for *riya*’, vil Allah lade (hans vigten) træde frem; og den, der indtager en stilling for omdømme, vil Allah (afsløre og) lade (folk) høre om”.

- Ligeledes er der *hadith’en*, som er berettet via Mu’adh bin Jabal hos al-Tabarani, med en *hasan* beretningskæde, hvori der stod, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَا مِنْ عَبْدٍ يَقُومُ فِي الدُّنْيَا مَقَامَ سُمْعَةٍ وَرِيَاءٍ إِلَّا سَمِعَ اللَّهُ بِهِ عَلَى رُؤُوسِ الْخَلَائِقِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“Enhver tjener, der i denne verden indtager en stilling for *riya*’ og omdømme, vil Allah bestemt (afsløre og) lade (folk) høre om foran alle skabningerne på Opstandelsesdagen”.

Det blev berettet via Ibn Majah og al-Baihaqi med en *hasan* beretningskæde, via Abu Sa’id al-Khudari, som sagde: Allahs Sendebud

(saaws) kom en dag ud til os, mens vi erindrede den Bedrageriske Messias, hvor han sagde:

«أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِمَا هُوَ أَخَوْفُ عَلَيْكُمْ عِنْدِي مِنَ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ؟ فَقُلْنَا بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَقَالَ: الشِّرْكُ الْخَفِيُّ أَنْ يَقُومَ الرَّجُلُ يُصَلِّيَ فَيَزِينُ صَلَاتَهُ لِمَا يَرَى مِنْ نَظَرِ رَجُلٍ».

“Skal jeg ikke fortælle jer, hvad der frygtes for jer mere end den Bedrageriske Messias? Vi sagde: Jo, o Allahs Sendebud. Da sagde han: Den skjulte shirk; at manden rejser sig og udfører salah og pynter sin salah grundet det, han ser af en mands blik”.

Følgende blev berettet af Ibn Majah, al-Baihaqi og al-Hakim, som sagde: Den er *sahib* og har ingen mangler, via Zaid bin Aslam, som berettede via sin far, at 'Umar (ra) kom ud til moskéen og fandt Mu'adh grædende ved Allahs Sendebud (saaws)'s grav, så sagde han: Hvad får dig til at græde? Han svarede: En *hadith*, som jeg hørte fra Allahs Sendebud (saaws), hvori han sagde:

«الْبَيْسُ مِنَ الرِّيَاءِ شِرْكٌ، وَمَنْ عَادَى أَوْلِيَاءَ اللَّهِ فَقَدْ بَارَزَ اللَّهَ بِالْمُحَارَبَةِ، إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْأَبْرَارَ الْأَنْقِيَاءَ الْأَخْفِيَاءَ الَّذِينَ إِذَا غَابُوا لَمْ يُفْتَقَدُوا، وَإِنْ حَضَرُوا لَمْ يَعْرِفُوا، قُلُوبُهُمْ مَصَابِيحُ الْهُدَى يَخْرُجُونَ مِنْ كُلِّ غَبَاءٍ مُظْلَمَةٍ».

“Den mindste form for *riya*' er shirk, og den der er fjendsk over for Allahs *awliya*', har erklæret Allah krig. Sandelig, Allah elsker de godgørende, rene og de skjulte; de, som ifald de er fraværende, ikke bliver savnet, og hvis de er til stede, ikke bliver kendt; deres hjerter er retledningens lamper, og de undslipper fra enhver mørk trængsel”.

Når *riya*' trænger ind i en handling, med hvilken man tilnærmer sig Allah, så vil *riya*' gøre den ugyldig, dvs. den bliver betragtet som om den ikke fandtes, foruden synden heri. Beviset herpå er *hadith'en*, som blev berettet af Muslim via Abu Huraira, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَنَا أَغْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشُّرْكِ، مَنْ عَمِلَ عَمَلًا أَشْرَكَ مَعِيَ فِيهِ غَيْرِي تَرَكَتُهُ وَشُرْكَهُ».

“Allah, den Velsignede, den Ophøjede, sagde: Jeg er den mægtigste fælle, som ikke har brug for noget partnerskab (shirk). Den, der foretager en handling, hvori han sætter nogen anden ved siden af Mig, vil Jeg forlade (og Jeg vil forlade) hans shirk”. *Riya'* forbundet med partnere (*shirk*) vil derfor ugyldiggøre handlingen, og det er mere indlysende, at den rene *riya'* ugyldiggør handlingen. Ahmad autoriserede via Ubai bin Ka'b med en *hasan* beretningskæde at Profeten (saaws) sagde:

«بَشِّرْ هَذِهِ الْأُمَّةَ بِالسَّيِّئِ وَالرَّفْعَةِ وَالتَّصَرُّ وَالْثَّمْكِينَ فِي الْأَرْضِ، فَمَنْ عَمِلَ مِنْهُمْ عَمَلًا آخِرَةً لِلدُّنْيَا لَمْ يَكُنْ لَهُ فِي الْآخِرَةِ نَصِيبٌ».

“Meddel denne ummah den glædelige nyhed om velstand, høj rang, sejr og magt på jorden. Den af dem, der foretager det hinsidiges bestræbelser for denne verden(s skyld), vil i det hinsidige ikke have nogen andel”. Al-Baihaqi og al-Bazzar autoriserede med en nogenlunde god beretningskæde, via al-Dahhak bin Qais, at han sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يَقُولُ: أَنَا خَيْرُ شَرِيكَ، فَمَنْ أَشْرَكَ مَعِيَ شَرِيكًا فَهُوَ لِشَرِيكِي. يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَخْلَصُوا أَعْمَالَكُمْ لِلَّهِ، فَإِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لَا يَقْبَلُ مِنَ الْأَعْمَالِ إِلَّا مَا خُلِّصَ لَهُ، وَلَا تَقُولُوا هَذَا لِلَّهِ وَلِلرَّحْمِ فَإِنَّهَا لِلرَّحْمِ وَلَيْسَ لِلَّهِ مِنْهَا شَيْءٌ، وَلَا تَقُولُوا هَذَا لِلَّهِ وَلِلْجُوهِكُمْ فَإِنَّهَا لِلْجُوهِكُمْ وَلَيْسَ لِلَّهِ فِيهَا شَيْءٌ».

“Allah, den Ophøjede, den Velsignede, siger: Jeg er den bedste partner. Den, der sætter en anden partner ved siden af Mig, vil blive overladt til Min partner. O mennesker, lad jeres gerninger være udelukkende for Allahs skyld, da Allah, den Ophøjede, den Velsignede, ikke accepterer nogen handlinger, med mindre de udelukkende er for Hans skyld, og I skal ikke sige: Dette er for Allah(s) og slægtskabsbånd(ets skyld), da det visselig vil være for slægtskabsbåndet, og intet af det bliver for Allah. Og sig ikke: Dette er for Allah og for jeres anseelse, da det visselig vil være for jeres anseelse, og intet af det vil være for Allah”. Det blev også

autoriseret af al-Tirmidhi, Ibn Majah, Ibn Hibban, al-Baihaqi og Ahmad med en *hasan* beretningskæde via Abu Sa'ïd bin Abu Fidhala (ra), som var en af *Sahaba*, at han sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِذَا جَمَعَ اللَّهُ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ، نَادَى مُنَادٌ مَنْ كَانَ أَشْرَكَ فِي عَمَلٍ عَمِلَهُ أَحَدًا فَلْيَطْلُبْ ثَوَابَهُ مِنْ عِنْدِهِ، فَإِنَّ اللَّهَ أَغْنَى الشُّرَكَاءَ عَنِ الشُّرْكِ».

“Når Allah har samlet de første og de sidste (af menneskene) på Opstandelsesdagen til en dag, om hvilken der ingen tvivl er, vil der være en, der råber op: Lad den, der i sin handling satte nogen partner ved siden (af Allah), opkræve dens belønning fra ham, da Allah er den mægtigste fælle, som ikke har brug for noget (shirk)partnerskab”.

Det hører med til *Sunnah* at man, så vidt muligt, skjuler de gode gerninger, såsom den frivillige (dvs. *nafla*) almisse, den frivillige *salah*, de regelmæssige anbefalede *sunnah*-gerninger, *dua*, bøn om tilgivelse og *Qur'an*-recitation. Beviserne herpå er mange, og vi nøjes heraf med *hadith'en*, som er berettet via Anas hos Ahmad med en *sahih* beretningskæde om, at Profeten (saaws) sagde:

«... نَعَمَ الرِّيحُ، قَالَتْ: يَا رَبِّ فَهَلْ مِنْ خَلْقِكَ شَيْءٌ أَشَدُّ مِنَ الرِّيحِ؟ قَالَ: نَعَمْ أَيْنَ آدَمَ يَتَصَدَّقُ بِبَيْمِنِهِ يُخْفِيهَا مِنْ شِمَالِهِ».

“... Ja, vinden. Så sagde de (dvs. englene): O Herre! Er der nogen af Dine skabninger, der er stærkere end vinden? Han sagde: Ja, Adams søn, thi han giver en almisse ud af sin højre hånd, som han skjuler for sin venstre hånd”. Al-Nasa'i, al-Mazzi, Ali bin al-Ja'd og andre beretter følgende beretning via al-Zubair bin al-Awwam, som sagde: “Lad den af jer, som har mulighed for at holde nogen gode gerninger skjult, gøre det”. Og ifølge en anden beretning står der: “Hemmeligholdt”. Al-Dhaya' sagde i (værket) 'al-Mukhtara': Dens beretningskæde er *sahih*. Derudover er der den velkendte episode mellem Qutaiba og manden ved stien.

Allahs Sendebud (saaws) har lært os, hvorledes vi beskytter os mod den skjulte *shirk*. Det blev autoriseret af Ahmad, al-Tabarani og Abu Ya'la med en *hasan* beretningskæde via Abu Musa al-Ash'ari at han, i sin

tale, sagde: “O Folk, vogt jer for denne *shirk*, da den er mere skjult end myrens kryben. Da rejste ’Abdul-Rahman bin Hazan og Qais bin al-Mudhareb sig og sagde: Ved Allah, du skal tage dine ord tilbage, ellers vil vi tage hen til ’Umar (for at se ham), med eller uden tilladelse. Dér sagde han: Jeg trækker mig selv tilbage, Allahs Sendebud (saaws) holdt en dag tale for os, hvori han sagde:

«يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا هَذَا الشِّرْكَ فَإِنَّهُ أَخْفَى مِنْ دَيْبِ الثَّمَلِ، فَقَالَ لَهُ مَنْ شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَقُولَ: وَكَيْفَ نَتَّقِيهِ وَهُوَ أَخْفَى مِنْ دَيْبِ الثَّمَلِ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: قُولُوا اللَّهُمَّ إِنَّا نَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ نُشْرِكَ بِكَ شَيْئًا نَعْلَمُهُ، وَنَسْتَغْفِرُكَ لِمَا لَا نَعْلَمُهُ».

“... O Folk, vogt jer for denne *shirk*, da den er mere skjult end myrens kryben. De, som Allah ønskede at udtale sig, sagde til ham: Og hvorledes skal vi vogte os mod den, når den er mere skjult end myrens kryben, o Allahs Sendebud? Han sagde: Sig: O Allah, vi søger tilflugt hos Dig fra at begå *shirk* mod Dig med noget vi ved, og vi beder om Din tilgivelse for det, vi ikke ved”.

Tasmi’ (hvilket vil sige, at lade andre høre om sine gode gerninger) er ikke lige som *riya*’, hvad angår ugyldiggørelsen af handlingen, skønt den er fælles hermed om forbuddet. Det er fordi at *tasmi*’ enten finder sted i forbindelse med en handling blandet med *riya*’, hvormed den pågældende handling er ugyldig før *tasmi*’ har fundet sted. Dermed har *tasmi*’ tilføjet yderligere synd til handlingen, men den har ingen påvirkning på handlingens ugyldighed. Ifald handlingen, som har fundet sted, udelukkende var for Allahs skyld, så foregik den på god og korrekt vis, men den pågældende person ville være syndig for at have foretaget *tasmi*’ derefter. Ydermere er denne synd ligesom de øvrige synder, som man kan bede om tilgivelse for og foretage *tauba* (anger) i forbindelse med. Handlingen vil enten blive tilgivet af Allah før vedkommendes død, eller blive skjult på Opstandelsesdagen, og i modsat fald vil handlingen tillægges i vedkommendes vægtskål, hvor den reducerer hans belønning. Imidlertid vil *tasmi*’ ikke gøre den handling, som med trofasthed har fundet sted, ugyldig. Dette skyldes, at de overleverede beviser om *tasmi*’ kun angiver dens forbud, og ikke angiver at den ugyldiggør handlingen, som det er tilfældet med *riya*’. Det er fordi *riya*’ er *shirk*, hvor Allah overlader den handling, i hvilken der er *riya*’, til Sin partner og siger til den, der udførte handlingen: Opkræv din belønning fra partneren. Det vil sige, at den handling, som blandes med *riya*’, vil

være som intet, hvorimod den handling, som vedkommende lod andre høre om, efter at den havde fundet sted med trofasthed, reelt findes, og vedkommende fortjener belønningen herfor, men han er syndig pga. *tasmi*, idet han lod andre høre om den. Profeten (saaws)'s udtalelser:

«سَمِعَ اللَّهُ بِهِ»، «سَمِعَ بِهِ سَامِعَ خَلْقِهِ»، «سَمِعَ بِهِ عَلَى رُؤُوسِ الْخَلَائِقِ».

“Allah vil (afsløre og) lade (folk) høre om ham”, “Han vil (afsløre og) lade alle Sine skabninger høre om ham”, “Han vil (afsløre og) lade (folk) høre om ham foran alle skabningerne”, indikerer alle sammen straffen, som *tasmi*’ indebærer, og angiver ikke handlingens ugyldighed, som det er blevet omtalt vedrørende *riya*’.

Følgelig må *tasmi*’ ikke analogisluttes til *riya*’ i forbindelse med ugyldiggørelsen af en handling, fordi den handling, som blandes med *riya*’, betragtes som om, den ikke har fundet sted, og dermed er den ugyldig. Derimod vil den handling, som udelukkende var for Allahs skyld, og som blev efterfulgt af *tasmi*’, betragtes som korrekt udført. Derfor må den tilnærmelse, som har fundet sted på korrekt vis, ikke analogisluttes til den tilnærmelse, som har fundet sted på ugyldig vis.

A) Hovmod og indbildskhed:

Muslim autoriserede følgende via ’Abdullah bin Mas’ud (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبَرٍ. قَالَ رَجُلٌ: إِنَّ الرَّجُلَ يُحِبُّ أَنْ يَكُونَ ثَوْبُهُ حَسَنًا وَنَعْلُهُ حَسَنَةً. قَالَ: إِنَّ اللَّهَ جَمِيلٌ يُحِبُّ الْجَمَالَ، الْكِبَرُ بَطَرُ الْحَقِّ وَغَمَطُ النَّاسِ».

“Ingen, i hvis hjerte der er et støvgrans vægt af kibr (hovmod), kommer i Paradiset. En mand sagde: Den ene mand (af os) kan godt lide at have fine klæder og fine sko på. Han sagde: Allah er skøn og kan lide skønhed; hovmod er at affærdige sandheden og forklejne folk”. At affærdige sandheden betyder at støde og kaste den tilbage til den, der fremsætter den. Og at forklejne folk betyder at håne og foragte dem. Om betydningen af hovmod blev der sagt følgende: Hovenhed, pragt, at hævde sig selv mere end berettiget, at have

indbildsk selvglæde således, at man anser sig selv som bedre end andre. Hovmodets placering er i hjertet, og beviset herpå er Allahs (swt) tale:

﴿إِنَّ فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرًا﴾

“De har udelukkende hovmod i deres hjerter” (OQM. Ghafer 40: 56)

Og pga. hans (saaws) fornævnte tale:

«مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبَرٍ».

“I hvis hjerte der er et støvgrans vægt af hovmod”.

Hvad angår indbildskhed, så er den personens positive anseelse af sig selv således, at han bilder sig selv ind at han har en status, som han ikke er værdig. Forskellen mellem hovmod og indbildskhed er, at indbildskheden ikke overskrider sin indehaver til at omfatte andre, altså er han indbildsk, når han er blandt folk, og når han er alene. Dette er i modsætning til hovmod, som finder sted ved, at man viser hovmod og hovenhed over for folk gennem affærdigelse og afvisning af sandheden, samt gennem at vise storhed over for folk

Både hovmod og indbildskhed er *haram*; og beviserne herpå er som følger:

- Al-Bukhari; kapitlet om *kibr* (hovmod): “Og Mujahid sagde (i sin tolkning af *Qur'an*-verset):

﴿ثَانِي عَطْفَةٍ﴾

“Vendende sin side til” (OQM. Al-Hajj 22: 9)

Det vil sige: Hovmodig i sit indre; ’sin side’ vil sige sin hals”.

- Al-Bukhari og Muslim berettede via al-Haritha bin Wahb al-Khuza’i at Profeten (saaws):

«أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِأَهْلِ الْجَنَّةِ، كُلُّ ضَعِيفٍ مُتَضَاعِفٍ لَوْ أَقْسَمَ عَلَى اللَّهِ لَأَبْرَهُ. أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِأَهْلِ النَّارِ، كُلُّ عُتْلٍ جَوَاطٍ مُسْتَكْبِرٍ».

“Skal jeg ikke fortælle jer om Paradisets beboere? Enhver ydmyg, beskeden person, der – hvis han sværger på Allah – så vil Han opfylde vedkommendes ed. Skal jeg ikke fortælle jer om Helvedets beboere? Enhver grusom, stoltserende og hovmodig person”.

- Både Muslim i sin 'Sahih' (*hadith*-samling) og al-Bukhari i (sit værk) 'al-Adab al-Mufrad' beretter via Abu Huraira og Abu Sa'id al-Khudari, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«الْعُرْ إِزَارُهُ وَالْكِبْرِيَاءُ رِدَاؤُهُ فَمَنْ يَنَازِعُنِي عَذِّبْتُهُ».

“Stolthed er Hans lændeklæde, og hovmod er Hans kappe, (Allah siger): Den, der strider med Mig (herom), vil Jeg straffe”.

- Det blev berettet af al-Tirmidhi, al-Nasa'i, Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), Ibn Majah og al-Hakim i (sit værk) 'al-Mustadrak', hvor han karakteriserede den som *sahib*, via Thawban (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ بَرِيءٌ مِنَ الْكِبْرِ وَالْغُلُولِ وَالذَّيْنِ دَخَلَ الْجَنَّةَ».

“Den, der dør, mens han er fri fra hovmod, svindel og gæld, kommer i Paradiset”.

- Det blev berettet af al-Bukhari i 'al-Adab al-Mufrad', og af al-Tirmidhi, som sagde: *hasan* og *sahih*, og af Ahmad og al-Humaidi i hver sin Musnad (dvs. *hadith*-samling), og Ibn al-Mubarak i (værket) 'al-Zuhd', om 'Amru bin Shu'aib, som beretter via sin far, via sin bedstefar, at Profeten (saaws) sagde:

«يُحْشَرُ الْمُتَكَبِّرُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَمْثَالَ الدَّرِّ فِي صُورِ الرِّجَالِ يَغْشَاهُمُ الدُّلُّ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ...».

“De hovmodige samles på Opstandelsesdagen som gran i skikkelse af mænd, hvor ydmygelsen tilslører dem fra alle vegne ...”.

- Det blev berettet af al-Bukhari i 'al-Adab al-Mufrad', al-Hakim i (sit værk) 'al-Mustadrak', og som han karakteriserede som *sahih*, og af Ahmad med en beretningskæde, om hvilken al-Haithami sagde, at dens (beretnings)mænd har *sahih*-status, via Ibn 'Umar, at Profeten (saaws) sagde:

«مَنْ تَعَظَّمَ فِي نَفْسِهِ، أَوْ اخْتَالَ فِي مَشِيَّتِهِ، لَقِيَ اللَّهَ وَهُوَ عَلَيْهِ غَضَبَانُ».

“Den, der har overmod i sit indre, eller går med stolthed, vil møde Allah, den Stærke, den Almægtige, hvor Han er vred på ham”.

- Det blev berettet af al-Bazzar med en god beretningskæde, via Anas (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَوْ لَمْ تَذَنْبُوا لَخَشِيتُ عَلَيْكُمْ مَا هُوَ أَكْبَرُ مِنْهُ: الْعُجْبُ».

“Hvis I ikke begår synd, vil jeg frygte, hvad der er værre for jer end det: indbildskhed”.

- Det blev berettet af Ibn Hibban i (værket) 'Rawdat al-Uqala', og af Ahmad og al-Bazzar, hvor al-Mundhiri sagde: Deres beretningsmænd er autoriseret i 'Sahih' (*hadith*-samlinger), om 'Umar bin al-Khattab, som sagde: “Hvis en mand udviser beskedenhed for Allahs skyld, vil Allah højne hans visdom og sige: Fryd dig, må Allah glæde dig, hvor han for sig selv er lille, men stor i folks øjne. Ifald tjeneren er hovmodig og overskrider sit værd, vil Allah bringe ham ned til jorden og sige: Bort med dig, må Allah beskæmme dig, hvor han for sig selv er stor, men lille i folks øjne”.

- Det blev berettet af al-Mawardi i (sit værk) 'Adab al-Dunya wa al-Deen' om al-Ahnaf bin Qais, som sagde: “Jeg undrer mig over hvordan den, som gik to gange igennem urinrøret, kan være hovmodig”.

- Det blev berettet af al-Nawawi i (sit værk) 'al-Muajmu' om al-Shafi'i, som sagde: "Den, der hæver sig højere end, hvad han svarer til, vil Allah bringe tilbage til sit værd". Han sagde ligeledes: "Den højeste i sin værdighed blandt folk er den, der ikke indser sin værdighed, og den af dem, som er mest storsindet, er den, som ikke indser sit storsind".

15. Samtalens etik

A) Fra undervisningsetikken:

- At man varierer timingen for undervisningen af folk for ikke at kede dem. Det blev berettet via Ibn Mas'ud (ra), at han plejede at formane hver torsdag. Så sagde en mand til ham:

«يَا أَبَا عَبْدِ الرَّحْمَنِ إِنَّا نَحِبُّ حَدِيثَكَ وَنَشْتَهِيهِ، وَلَوْ دَدْنَا أَتَكَ حَدَّثَنَا كُلَّ يَوْمٍ، فَقَالَ: مَا يَمْنَعُنِي أَنْ أُحَدِّثَكُمْ إِلَّا كَرَاهِيَةً أَنْ أُمْلِكُكُمْ، إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَتَخَوَّلُنَا بِالْمَوْعِظَةِ كَرَاهِيَةً السَّامَةِ عَلَيْنَا».

“O du Abu 'Abdel-Rahman, vi kan godt lide din tale og elsker den; vi ville ønske, at du holdt tale for os hver dag. Da sagde han: Der er intet, der forhindrer mig i at holde tale for jer, andet end at jeg ikke ønsker at kede jer. Allahs Sendebud (saaws) plejede at variere timingen for formaning af os, da han ikke kunne lide at kede os”. Der er enighed herom. Det blev også berettet via Ibn 'Abbas (raa), som sagde:

«حَدَّثَ النَّاسَ كُلَّ جُمُعَةٍ مَرَّةً، فَإِنْ أَكْثَرَتْ فَمَرَّتَيْنِ، فَإِنْ أَكْثَرَتْ فَنَلَاثًا، وَلَا تَمَلُّ النَّاسَ مِنْ هَذَا الْقُرْآنِ، وَلَا تَأْتِ الْقَوْمَ وَهُمْ فِي حَدِيثٍ فَتَقْطَعُ عَلَيْهِمْ حَدِيثَهُمْ فَتَمْلُهُمْ، وَلَكِنْ أَنْصِتْ إِذَا أَمْرُوكَ فَحَدِّثْهُمْ وَهُمْ يَشْتَهُونَهُ، وَإِيَّاكَ وَالسَّجْعَ فِي الدُّعَاءِ، فَإِنِّي عَاهَدْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَصْحَابَهُ لَا يَفْعَلُونَهُ».

“Tal til folk en gang hver uge, og hvis du vil mere, så to gange, og hvis du vil endnu mere, så tre gange. Og lad være med at kede folk med denne Qur'an, og gå ikke hen til folk, mens de er i gang med en samtale, hvor du bryder deres samtale, hvorfor du keder dem. Men lyt, og når de anmoder dig, så tal til dem, mens de elsker din (tale). Og hold dig væk fra rim i dua', da jeg erfarede, at Allahs Sendebud (saaws) og hans Sahaba ikke gjorde det”. Al-Bukhari.

- At man udvælger det passende tidspunkt og sted for undervisningen i moskéen således, at den pågældende ikke gør de bedende fortræd. Ifald moskéen er rummelig, vælger man et sted, der er fjernt fra de bedende. Og ifald moskéen er lille, vælger man et tidspunkt, hvori *salah* er *makruh* (frabedt), såsom at man underviser efter *fajr* (daggrø-salah) eller *'asr* (eftermiddag-salah). Det blev berettet via Abu Sa'id, som sagde:

«اَعْتَكَفَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الْمَسْجِدِ، فَسَمِعَهُمْ يَجْهَرُونَ بِالْقِرَاءَةِ، فَكَشَفَ السُّتْرَ وَقَالَ: أَلَا إِنَّ كُلَّكُمْ مُنَاجٍ رَبَّهُ فَلَا يُؤْذِيَنَّ بَعْضُكُمْ بَعْضًا، وَلَا يَرْفَعَنَّ بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الْقِرَاءَةِ، أَوْ قَالَ فِي الصَّلَاةِ».

“Allahs Sendebud (saaws) holdt i'tikaf (dvs. ophold) i moskéen, hvor han hørte dem recitere højlydt, hvorfor han fjernede sløret og sagde: Sandelig, enhver af jer bønfalder sin Herre, så lad være med at gøre hinanden fortræd, og lad være med at hæve (jeres stemmer) over for hinanden under (Qur'an-) recitationen – eller også sagde han: under salah”. Følgende blev berettet af al-Bayadhi:

«أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ خَرَجَ عَلَى النَّاسِ، وَهُمْ يُصَلُّونَ، وَقَدْ عَلَتْ أَصْوَاتُهُمْ بِالْقِرَاءَةِ فَقَالَ: إِنَّ الْمُصَلِّيَّ يُنَاجِي رَبَّهُ فَلْيَنْظُرْ بِمَا يُنَاجِيهِ بِهِ، وَلَا يَجْهَرَنَّ بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ بِالْقُرْآنِ».

“At Allahs Sendebud (saaws) kom ud til folk, mens de udførte salah, hvor deres stemmer var højlydte under (Qur'an-) recitationen, hvorfor han sagde: Den bedende bønfalder sin Herre, så lad ham overveje hvad han bønfalder Ham om, og lad være med at hæve stemmen med Qur'anen over for hinanden”. Begge *ahadith* er blevet autoriseret af Ibn 'Abdel-Barr i (værket) 'al-Tamhid', hvori han sagde: *Hadith'en* via al-Bayadhi og *hadith'en* via Abu Sa'id er begge autentiske og *sahih*, og *hadith'en* af al-Bayadhi er blevet autoriseret af Ahmad. Al-'Iraqi sagde, at dens beretningskæde er *sahih*, og al-Haithami sagde, at dens (beretnings)mænd har *sahih*-status. *Hadith'en* via Abu Sa'id er autoriseret af Abu Dawud og al-Hakim, som sagde, at dens beretningskæde er *sahih*, men de to (dvs. al-Bukhari og Muslim) har ikke autoriseret den. Ligeledes autoriserede Ibn Khuzaima *hadith'en* med den samme betydning via Ibn 'Umar i sin 'Sahih' (*hadith*-samling). Begge de omtalte *ahadith* angiver forbuddet mod at en enkelt, der beder i moskéen, hæver sin stemme med (Qur'an-)recitationen, hvor han gør en anden enkeltbedende fortræd ved at forstyrre ham, når han

står i nærheden af ham. Det er mere indlysende, at underviseren ikke underviser i nærheden af de bedende. Ifald moskéen er rummelig, såsom storbyernes moskéer, som folk strømmer til for *salah* under og uden for fællesbønnens tidspunkt, skal han vælge et sted i moskéen, hvormed han efterlader plads et andet sted i moskéen for den, der ønsker at udføre *salah*. Og ifald moskéen er lille, bør man vælge et tidspunkt, hvor *salah* er *makruh*, nemlig efter *fajr* eller *'asr*.

- At konstant udsprede håbet og ikke skabe mismod og fortvivlelse, hverken vedrørende Allahs (swt) barmhjertighed eller Hans sejr og lettelse. Det blev berettet via Abu Musa al-Ash'ari (ra), som sagde:

«بَعَثَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَمُعَاذًا إِلَى الْيَمَنِ فَقَالَ: ادْعُوا النَّاسَ وَبَشِّرُوا وَلَا تُنْفَرُوا...».

“Allahs Sendebud (saaws) udsendte mig og Mu'adh til Yemen, hvor han sagde: Inviter folk og forkynd en glædelig meddelelse og frastød ikke ...”. Der er enighed herom. Det blev også berettet via Jundub, at Allahs Sendebud (saaws):

«حَدَّثَ أَنَّ رَجُلًا قَالَ: وَاللَّهِ لَا يَغْفِرُ اللَّهُ لِفُلَانٍ، وَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَالَ: مَنْ ذَا الَّذِي يَتَّكِي عَلَيَّ أَنْ لَا أُغْفَرَ لِفُلَانٍ، فَإِنِّي قَدْ غَفَرْتُ لِفُلَانٍ وَأَحْبَطْتُ عَمَلَكَ أَوْ كَمَا قَالَ».

“Fortalte at en mand sagde: Ved Allah, Allah vil ikke tilgive den og den person; og Allah, den Ophøjede, sagde: Hvem er den, der besværger Mig for ikke at tilgive den og den person. Sandelig, Jeg har tilgivet den og den person og udslettet dine gerninger – eller som han sagde det”. Muslim. Det blev også berettet via Abu Huraira (ra), at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِذَا قَالَ الرَّجُلُ هَلَكَ النَّاسُ فَهُوَ أَهْلُكُهُمْ».

“Hvis manden sagde: Folk er ødelagte, så er han den mest ødelagte blandt dem”. Muslim.

At udsprede håbet sker gennem det, der overbeviser den tiltalte og har påvirkning på hans psyke, og det er udelukkende *Qur'anen* og *Sunnah*, der kan realisere dette mål. Hvis man kunne forbinde *shari'ah*-teksten med en specifik realitet, vil den have en større effekt og blive

mere rodfæstet i psyken, såsom at tiltale muslimerne med Allahs (swt) ord:

﴿كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ﴾

“*I er den bedste nation*” (OQM. Aal-’Imran 3: 110)

Han (swt) sagde også:

﴿وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ﴾

“*Og det påhvilede Os med rette at lade de troende sejre*”
(OQM. Al-Rum 30: 47)

Ligeledes sagde Han (swt):

﴿إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾

“*Vi vil visselig skænke Vore sendebud og de troende sejr i dette liv*”
(OQM. Al-Ghafer 40: 51)

Og Han (swt) sagde:

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ﴾

“*Allah har lovet dem af jer, som har iman og handler retfærdigt, at Han visselig vil gøre dem til efterfølgere på jorden*” (OQM. Al-Nur 24: 55)

Han (swt) sagde:

﴿وَإِذْ كُنْتُمْ لِقَالٍ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ تَخَافُونَ
أَنْ يَخْطِفَكُمْ النَّاسُ فَأَوَّاكُمْ وَأَيَّدَكُمْ بِنَصْرِهِ﴾

“*Og husk, da I var få og undertrykte på jorden og frygtede, at mennesker skulle bortsnappe jer. Han derimod gav jer et tilflugtssted og styrkede jer med Sin sejr*”
(OQM. Al-Anfal 8: 26)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ﴾

“Og sejren kommer udelukkende fra Allah” (OQM. Aal-’Imran 3: 126)

Han (swt) sagde også:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْلِفُ الْمِيعَادَ﴾

“Allah bryder visse ikke løfter” (OQM. Aal-’Imran 3: 9)

Han (swt) sagde:

﴿وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا﴾

“Og hvem er mere sandfærdig i tale end Allah” (OQM. Al-Nisa’ 4: 122)

Og Han (swt) sagde:

﴿ثُلَّةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَثُلَّةٌ مِنَ الْآخِرِينَ﴾

“En mængde af de første. Og en mængde af de sidste”
(OQM. Al-Waqi’ah 56: 39-40)

Han (swt) sagde ligeledes:

﴿ثُلَّةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَقَلِيلٌ مِنَ الْآخِرِينَ﴾

“En mængde af de første. Og få af de sidste”
(OQM. Al-Waqi’ah 56: 13-14)

Med hensyn til *Sunnah*, så er der de *abadith*, der beviser godheden i de sidste generationer af denne *ummah*, såsom hans (saaws) taler:

«أُمِّي كَالْمَطَرِ لَا يُدْرَى الْخَيْرُ فِي أَوَّلِهِ أَوْ آخِرِهِ».

“Min ummah er som regn, man ved ikke om det gode er i dens start eller i dens slutning”.

«وَاهَا لِإِخْوَانِي».

“Sikke (vidunderlige) mine brødre er”.

«طُوبَى لِلْغُرَبَاءِ».

“Salighed til de fremmede”.

«إِنَّ اللَّهَ عِبَادًا لَيْسُوا بِأَنْبِيَاءَ وَلَا شُهَدَاءَ...».

“Allah har nogle tjenere, der hverken er profeter eller martyrer ...”. Desuden er der Sendebudets (saaws) glædelige meddelelse om tilbagevenden af *Khilafah* efter Profetens metode, erobringen af Rom, bekæmpelsen af jøderne (i Palæstina) og at de vil dræbes (der), samt *Khilafahs* march ind på den hellige jord (dvs. Palæstina).

I denne sammenhæng vil det være godt at nævne scener fra muslimernes historie, såsom muslimernes sejr ved Badr-slaget, Khandaq-slaget, Qadisiyya-slaget, Nahawand-slaget, Yarmuk-slaget, Ajnadin-slaget, Tastur-slaget samt de erobringer, som er svære at optælle. Man bør fokusere på de slag, hvor muslimerne var færre i antal og underlegne i udstyr i forhold til deres fjender, til sådan en grad at Allah ville skænke sejren til den enkelte mand, som Allahs Sendebud (saaws) plejede at udsende alene på ekspedition. Man bør ligeledes igen grundfæste *jihad*-konceptet og dens klarhed i muslimernes sind således, at der herfra fjernes ethvert spor af fredens rustlag, forhandlinger, fordømmelse, misbilligelse, reference til *taghut* (dvs. *kufur*-lovgivning) som dommer, samt accept af værdiløsheden.

Før alt dette skal man rodfæste '*aqida* i sjælene og at denne udgør fundamentet for lovene. Og man skal opklare, hvorledes denne '*aqida* dannede en stærk *ummah* ud af araberne, hvis eneste bekymring i *jahiliyya* (dvs. præislamisk æra) var deres stammestrid, øjeblikkelige

interesser og bagateller. En stærk *ummah*, der er prægtig grundet mægtigheden af Islam og livet i det hinsidige (dvs. *al-akhirah*). Det er den bedste *ummah*, der er udsendt til menneskeheden, som leder verden til godheden og redder menneskene fra mørke til lyset på deres Herres befaling til den Almægtiges, den Højlovedes vej.

- Det gode valg af undervisningsemnerne ifølge den realitet, som folk lever i, for dermed at sikre undervisningens livlighed. Følgelig, hvis den pågældende kan se, at folk har brug for grundfæstelse af et *'aqida*-spørgsmål, bør man grundfæste dette. Når man ser folk blive vildledt af en bestemt politisk tilstand eller et standpunkt, bør man opklare det. Hvis man ser, at der bliver sat fokus på en fejlagtig eller vildledende tanke eller lov, skal man ligeledes forklare den og tydeliggøre den korrekte mening herom, eller som Sheikh Taqi uddin al-Nabhani – må Allah være ham nådig – sagde: “Sætte den lige linie ved siden af den krogede linie”. Det hører faktisk til misvisning, og endda til afskyelighed, at undervisningsemnet omhandler *kebul* (skilsmisse foranlediget af hustruen), mens USA skiller Bagdad ad; eller at emnet omhandler kvindens kørsel af bil, mens al-Aqsa holdes som gidsel; eller at det omhandler kvindens deltagelse i parlamentet, mens den amerikanske hær solbader ved stranden af det pågældende besatte grænseområde. Eller at emnet omhandler *shari'ah*-loven vedrørende at sidde i forbindelse med kondolence, mens olien plyndres, eller at emnet omhandler reglerne vedrørende håret, mens ukrænkeligheden af den Hellige Moské bliver krænket, og så fremdeles.
- At irettesætte ignoranten, der er uenig, og som forklejner *shari'ah*-loven, og at søge efter undskyldninger for en retslærd (dvs. *faqih*), som har en anderledes mening end underviserens mening. Som eksempel på det første er der beretningen af al-Hakim, som han karakteriserede som *sahih*, via 'Abdullah bin al-Mughaffal (ra), som sagde:

«نَهَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنِ الْخَذْفِ».

“Allahs Sendebud (saaws) forbød kast”, (hvilket vil sige kast af sten eller frugtkerne under forsamling, hvor man holder den mellem de to pegefingre og så slynger den, eller slynger den ved brug af en slangebøsse. (Beretnings)manden sagde: Derefter kastede en mand i hans tilstedeværelse med sten. Så sagde han til ham: “Jeg beretter en

badith om Allahs Sendebud (saaws) til dig, og så kaster du! Ved Allah, jeg vil aldrig tale med dig”. Og som eksempel på det andet er der beretningen af Ahmad via ’Abdullah bin Yasar, med en beretningskæde, om hvilken al-Haithami sagde, at dens (beretnings)mænd er pålidelige, hvori han sagde, at ’Amru bin Harith sagde til Ali: Hvad siger du til at gå til begravelsesmarch, skal det være foran eller bag den? Ali (ra) sagde: Fortrinet ved at gå bag den i forhold til at gå foran den, er som fortrinet ved (at bede) den obligatoriske *salah* i fællesskab i forhold til at bede den alene. Da sagde ’Amru: Jeg så Abu Bakr og ’Umar gå foran begravelsesmarchen. Så sagde Ali: De ønskede blot ikke at volde folk besvær, (det vil sige, for at folk ikke skulle tro, at det ikke er tilladt at gå foran den).

- Den gode lytning til den høflige spørger. Følgende blev berettet af Abu Na’im og Ibn Hibban i (sit værk) ’Rawdat al-Uqala’, hvori der står: ... Mu’adh bin Sa’d al-A’war fortalte os ved at sige: “Jeg sad hos Ata’ bin Abi Rabah, hvor en mand berettede en *badith*. En anden mand fra forsamlingen modsagde ham i forbindelse med hans *badith*, hvorfor han (dvs. Ata’) blev vred og sagde: Hvad er det for nogle karakteregenskaber? Jeg lytter til *badith’en* fra en mand, hvor jeg har mere viden om den, men lader over for ham som om, at jeg ikke kender noget til den”.
- Ikke at tale med den, der ikke lytter. Al-Bukhari autoriserede via Jarir (ra), at Profeten (saaws), under afskedspilgrimsfærd, sagde til ham:

«اسْتَنْصِتِ النَّاسَ...».

“**Bed folk om at lytte ...**”. Derudover nævnte al-Khatib i (sit værk) ’al-Faqih wal Mutafaqih’ at Abu ’Amru bin al-Ala’ sagde: Det hører ikke med til etikken, at du besvarer den, der ikke spørger dig, eller at du spørger den, der ikke svarer dig, eller at du taler til den, der ikke lytter til dig.

- At undgå udledning fra de principper, som medfører løsrivelsen fra *shari’ah*-lovene, såsom den *qa’ida* (dvs. *shari’ah*-princip), der lyder som følger: ’Det specifikke behov har status som den specifikke nødvendighed’, og princippet om ’Lempelsen’ ifald det anvendes

fuldstændigt og ikke bliver betinget. Blandt eksemplerne på dette er der optagelsen af *riba*-lån for køb af boliger, salget af svinekød i et slagteri som ejes af en kristen person, at tage med de vantros hær til kamp mod muslimerne, at den muslimske kvinde går ud uden tørklæde i et land, som hun kan forlade til et andet land, hvori der ikke er tvang, at arbejde som dommer, der dømmer med andet end Allahs lovgivning og lignende.

- At undgå påtagethed i forbindelse med viden: Det blev berettet via 'Umar, som sagde

«نُهِنَا عَنِ التَّكْلِيفِ...».

“Vi blev forbudt påtagethed”. Al-Bukhari. Følgende beretning, som der er enighed om, blev berettet via Masruq, som sagde: Vi kom ind til 'Abdullah bin Mas'ud (ra), som sagde:

«يَا أَيُّهَا النَّاسُ مَنْ عَلِمَ شَيْئًا فَلْيَقُلْ بِهِ، وَمَنْ لَمْ يَعْلَمْ فَلْيَقُلْ اللَّهُ أَعْلَمُ، فَإِنَّ مِنَ الْعِلْمِ أَنْ يَقُولَ لِمَا لَا يَعْلَمُ اللَّهُ أَعْلَمُ، قَالَ اللَّهُ تَعَالَى لِنَبِيِّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: ﴿قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ﴾».

“O folk, lad den, der har viden om noget, udtale sig herom. Og lad den, der ikke har viden, sige: Allah ved bedst, da det hører med til viden, at man siger om det, man ikke ved: Allah ved bedst. Allah, den Ophøjede, sagde til Sin Profet (saaws):

﴿قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ﴾

“Sig: Jeg beder jer ikke om nogen belønning herfor, og jeg er ikke en af dem, der er påtagne” (OQM. Saad 38: 86)

- At undgå argumentation med tåberne. Det blev berettet via Jabir (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«لَا تَعْلَمُوا الْعِلْمَ لِنَبَاهُوا بِهِ الْعُلَمَاءَ، وَلَا لَتُمَارُوا بِهِ السُّفَهَاءَ، وَلَا تَخَيَّرُوا بِهِ الْمَجَالِسَ، فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ فَالْتَّارُ النَّارُ».

“Lad være med at lære viden for at imponere de lærde, og heller ikke for at strides med tåberne, eller for at komme til de fine forsamlings. Og den, der gør dette, så er det ilden, ilden”. Ibn Hibban i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), al-Hakim i sin ‘Sahih’ (*hadith*-samling), og han karakteriserede den som *sabih*, hvor al-Dhahabi udtrykte enighed med ham heri, og af Ibn Majah, al-Baihaqi samt Ibn ‘Abdel-Barr i (sit værk) ‘Jam’i Bayan al-‘Ilm wa Fadlihi’.

- At undgå *riya*’ (vigten), *tasmi*’ (at lade andre høre om sine gerninger), indbildskhed samt hovmod, som alle er blevet omtalt tidligere.

- At tale til folk på niveau med deres forstand. Det blev berettet via Ali (ra), som sagde: “**Tal til folk med det, de ved; ønsker I, at Allah og Hans Sendebud bliver benægtet?**”. Al-Bukhari. Ibn Hajar sagde i (sit værk) ‘al-Fath’: “med det, de ved” vil sige: det de forstår. Det blev også berettet via Ibn Mas’ud (ra), som sagde: “**Hvad du end fortæller et folk, som deres forstand ikke rækker til, vil det helt bestemt (forårsage) en *fitna* (dvs. afvigelse) for nogle af dem**”. Muslim. Ordet “hvad”, som er nævnt i overleveringen har den samme funktion som ordet “ikke”. Ligeledes sagde Ibn ‘Abbas: “Vær gudbenådede, overbærende og fiqh-kyndige. Og det siges, at *rabbani* (dvs. den gudbenådede) er den, der uddanner folk med videns simple spørgsmål før dens store spørgsmål”. Al-Bukhari.

B) Fra oplægsetikken

- Forkortelse af talen, om fredagen i særdeleshed, grundet *hadith’en* hos Muslim via ‘Ammar, som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«إِنَّ طُولَ صَلَاةِ الرَّجُلِ، وَقَصَرَ خُطْبَتِهِ، مِثْلُ مِثْنَةٍ مِنْ فِقْهِهِ. فَأَطِيلُوا الصَّلَاةَ، وَأَقْصِرُوا الْخُطْبَةَ، وَإِنَّ مِنَ الْبَيَانِ سِحْرًا».

“En mands lange salah og korte khutba (dvs. tale) er et tegn på hans fiqh(kyndighed). Forlæng derfor salah, og forkort

khutba'en; sandelig, noget af veltalenhed er magi". Og *hadith'en* via Jabir bin Samura, som sagde:

«كُنْتُ أُصَلِّي مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَكَانَتْ صَلَاتُهُ قَصْدًا، وَخُطْبَتُهُ قَصْدًا».

"Jeg plejede at bede sammen med Allahs Sendebud (saaws), hvor hans salah var mådeholden, og hans khutba mådeholden". Berettet af Muslim. Ligeledes *hadith'en* af al-Hakam bin Hazn al-Kulafi, som sagde:

«شَهِدْتُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْجُمُعَةَ، فَقَامَ مُتَوَكِّنًا عَلَى عَصَا، أَوْ قَوْسٍ، فَحَمِدَ اللَّهَ وَأَثْنَى عَلَيْهِ كَلِمَاتٍ خَفِيفَاتٍ طَيِّبَاتٍ مُبَارَكَاتٍ».

"Jeg bevidnede fredagen med Allahs Sendebud (saaws), hvor han stod og lænede sig op ad en stok eller en bue, så takkede han Allah og lovpriste Ham med få, udmærkede og velsignede ord". Ibn Khuzaima i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), Ahmad og Abu Dawud, og Ibn Hajar sagde: Dens beretningskæde er *hasan*. Der er også *hadith'en* via 'Abdullah bin Abi Awfa, som sagde:

«كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُكْثِرُ الذِّكْرَ، وَيُقِلُّ اللَّغْوَ، وَيُطِيلُ الصَّلَاةَ، وَيُقْصِرُ الْخُطْبَةَ، وَلَا يَسْتَنْكِفُ أَنْ يَمْشِيَ مَعَ الْعَبْدِ وَالْأَرْمَلَةِ، حَتَّى يَخْلُوَ لَهُمْ مِنْ حَاجَتِهِمْ».

"Allahs Sendebud (saaws) plejede at foretage megen zikr og minimere meningsløs tale, at forlænge salah, at forkorte khutba, og ikke holde sig tilbage fra at gå med slaven eller enken indtil han ordnede deres ærinde". Berettet af al-Hakim, som sagde: Den er *sahih* ifølge de to Sheikers (dvs. al-Bukhari og Muslim) betingelser. Ibn Hibban i sin 'Sahih' (*hadith*-samling), al-'Iraqi karakteriserede den som *sahih*, og *hadith'en* er blevet autoriseret af al-Tabarani via Abu Imama i stil med *hadith'en* af Ibn Abu Awfa, hvor al-Haithami sagde: Dens beretningskæde er *hasan*.

Mådehold i *salah* og *khutba*, som det blev forklaret i de øvrige *ahadith*, er, at gøre *salah* længere end *khutba*. Dette er fordi ifølge *hadith'en* via Ibn Abu Awfa så plejede Allahs Sendebud (saaws) at forlænge *salah* og forkorte *khutba*, og i *hadith'en* via 'Ammar står der, at vi blev befaleet at

forlænge *salah* og forkorte *khutba*. Følgelig var hans (saaws) *salah* om fredagen længere end hans *khutba*. Hvis vi kan kende længden af hans (saaws) *salah*, vil vi være i stand til at vurdere *khutba'en*, da den er kortere end *salah*. Om *salah*, dvs. fredags-*salah*, blev det berettet via Abu Huraira, at han (saaws) plejede at recitere *Qur'an*-kapitlerne 'al-Jumua' og 'al-Munafiqoun'. I *hadith'en* via al-Nu'man bin Bashir står der at han (saaws) plejede at recitere: **“Lovpris din Herres navn, den Højeste”** (*Qur'an*-kapitlet al-A'la), og **“Er mon underretningen om den altovervældende (ulykke) kommet til dig?”** (*Qur'an*-kapitlet 'al-Ghashiya'). Ifølge *hadith'en* via Ibn 'Abbas var det *Qur'an*-kapitlerne 'al-Jumua' og 'al-Munafiqoun'. Disse tre *ahadith* blev berettet af Muslim. I kraft heraf kan man vurdere hans (saaws) længste fredags-*salah* ud fra tidsrummet, hvori han (saaws) reciterede *Qur'an*-kapitlerne 'al-Jumua' og 'al-Munafiqoun'. I tillæg hertil er der recitationen af *Qur'an*-kapitlet 'al-Fatiha' to gange, to *ruku'* (dvs. bukkestilstand), fire *sujud* (dvs. knælen med panden på gulvet), at sidde for *tashabbud* (dvs. at sidde for recitation af trosbekendelsen), samt den *ibrahimitiske* bøn. Denne er den længste fredags-*salah*. Den kortere heraf er den, hvori han (saaws) plejede at recitere: **“Lovpris din Herres navn, den Højeste”** (OQM. *Qur'an*-kapitlet al-A'la), og **“Er mon underretningen om den altovervældende (ulykke) kommet til dig?”** (OQM. *Qur'an*-kapitlet al-Ghashiya), med de førnævnte tilføjelser. På grundlag heraf, og med betragtning af, at Sendebudets (saaws) *salah* var længere end hans (saaws) *khutba*, vil en *khutib* (dvs. taler) kunne have kendskab til *Sunnah* i forbindelse med længden af sin *khutba*.

- Anvendelsen af oratorisk talestil ved *minbar* (talerstolen i moskéen), og ikke undervisnings-, foredrags-, artikel-, novelle- eller digtstilen. For at have kendskab til talestilen samt kunne skelne mellem denne og andre stilarter, bør man referere til sprogværker, som omhandler dette emne.
- Omhyggeligt at undgå sproglige fejl, da det er modbydeligt af taleren at begå sproglige fejl under sin tale, og det er endnu mere modbydeligt at begå sproglige fejl under *Qur'an*-recitationen ved *minbar*.

C) Fra argumentationsetikken

Argumentation (dvs. *jadal*) er at debattere, som i Hans (swt) tale:

﴿قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا﴾

“Allah har visselig hørt hendes tale, som argumenterede med dig angående hendes ægtefælle og beklagede sig til Allah. Og Allah har hørt jeres debat, thi Allah er Althørende, Altseende” (OQM. Al-Mujadalah 58: 1)

Her kaldte Allah (swt) argumentation for debat. Dens definition: Fremsættelsen af argumenterne fra de to respektive uenige parter side, eller det, de tror, er argumenter. Formålet hermed er at støtte sin egen mening eller sin egen retning, samt at falsificere sin modparts argument og føre ham til det, man mener, er korrekt eller sandt.

En del af argumentation er ifølge *Shari'ah* påkrævet for realiseringen af sandheden og dementeringen af falskheden. Beviset herpå er Hans (swt) tale:

﴿ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ﴾

“Kald til din Herres vej med visdom og god formaning, og argumenter med dem på bedste vis” (OQM. Al-Nahl 16: 125)

Og Hans (swt) tale:

﴿قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ﴾

“Sig: Bring jeres bevis, hvis I er sandfærdige” (OQM. Al-Baqarah 2: 111)

Desuden argumenterede Allahs Sendebud (saaws) med Mekka's polyteister, Najrans kristne, og Medina's jøder. Da'wah-bæren inviterer til godheden, påbyder *ma'ruf*, forbyder *munkar* og brydes med de misvisende tanker. Hvor end argumentation er nødvendig som stil, i forbindelse med en forpligtelse (dvs. *wajib*) blandt disse aktiviteter, bliver argumentation forpligtende ifølge princippet: “Det, som en *wajib* ikke kan fuldføres foruden, er *wajib*”.

Og en del af argumentation er ifølge *Shari'ah* dadelværdig, hvorved den bliver *kufir*, såsom argumentation imod Allah og Hans tegn:

﴿وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ﴾

“Alligevel argumenterer de imod Allah, når Han er streng til at straffe”
(OQM. Al-Ra'd 13: 13)

﴿مَا يُجَادِلُ فِي آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا﴾

“Kun deantro argumenterer imod Allahs tegn” (OQM. Ghafer 40: 4)

﴿الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ
كَبْرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ آمَنُوا﴾

“Dem, som argumenterer imod Allahs tegn uden nogen autoritet, der er kommet til dem. Særligt afskyelige (er de) i Allahs og de troendes øjne”
(OQM. Ghafer 40: 35)

﴿وَيَعْلَمَ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِنَا مَا لَهُمْ مِنْ مَحِيصٍ﴾

“Og så vil de, der argumenterer imod Vore tegn, vide, at de ikke vil undslippe”
(OQM. Al-Shura 42: 35)

Den, der begår *kufir*, er den benægtende og ikke den bekræftende, da den benægtende argumenterer for at dementere sandheden, hvorimod den bekræftende argumenterer for at realisere sandheden og lade falskheden forsvinde:

﴿وَجَادِلُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ﴾

“Og de argumenterede ved hjælp af falskheden for derved at gendrive sandheden”
(OQM. Ghafer 40: 5)

﴿مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ﴾

“De nævner det kun for dig af argumentationslysten, de er visselig et stridslystent folk” (OQM. Al-Zukhruf 43: 58)

Argumentationen om *Qur'anen* for at bevise, at den ikke er et mirakel, eller at den ikke er fra Allah, er ligeledes *kufr*. Ahmad autoriserede følgende via Abu Huraira med henvisning (dvs. *marfu'*) til Profeten (saaws), hvori der står:

«جَدَالٌ فِي الْقُرْآنِ كُفْرٌ».

“Argumentation imod **Qur'anen er kufr**”. Ibn Mufleh sagde: dens beretningskæde er god, og den blev karakteriseret som *sahih* af Ahmad Shaker. Argumentation kan ligeledes være *makruh*, såsom argumentation imod sandheden efter dens fremkomst:

﴿يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُونَ﴾

“De argumenterer med dig imod sandheden, efter at det stod (dem) klart, at de så at sige blev drevet i døden, medens de så til” (OQM. Al-Anfal 8: 6)

Det er enten sådan at argumentation foregår med et argument, dvs. et bevis, eller antydningen af bevis. Argumentation uden disse to er blot ballade og sammenblanding. Antydningen (dvs. *shubha*) blev defineret således “det, hvorved holdningen er blevet forestillet i form af virkeligheden, men som ikke forholder således”. Dette er Ibn 'Uqail's definition. Ibn Hazm definerede ballade som “manipulation med et usandt argument gennem en eller flere falske præmisser, der leder til usandheden, hvilket er ordkløveri”. Ibn 'Uqail sagde: “Den, der ønsker at følge de lærdes metode, bør udtale sig ud fra et argument eller en antydning, men hvad angår balladen, så er den blot sammenblanding fra de argumentationslystne”. Følgelig kan man godt sige, at ballade er argumentation uden bevis eller en antydning af bevis.

Følgende er nogle anbefalinger af muslimernes lærde vedrørende argumentationsprincipper og etik, omformuleret med enkelte tilføjelser:

- At placere frygt for Allah forrest, tilsigte at tilnærme sig Ham (swt), samt søge efter Hans velbehag gennem efterlevelsen af Hans befaling.
- At have til hensigt at realisere sandheden og falsificere falskheden, og ikke at besejre, underkue eller triumfere over modparten. Al-Shafi'i sagde: "Jeg har aldrig nogensinde talt med nogen, uden at jeg ønskede, at han blev retledt, vejledt og hjulpet, og at han havde Allahs varetagelse og bevarelse over sig. Og jeg har aldrig nogensinde talt med nogen, uden at det var ligegyldigt for mig, om Allah opklarede sandheden gennem min eller hans tunge". Ibn 'Uqail sagde: "Enhver argumentation, hvor formålet ikke er at støtte sandheden, vil være en ulykke for vedkommende".
- At man ikke agter stolthed og søgning af prestige og nytte, eller strid og *riya'*.
- At have en intention om rådgivning for Allahs skyld, for Islams skyld og til sin modpart, fordi Islam består i råd.
- At starte med taknemmelighed til Allah og lovprisning af Ham, samt at lave bøn og sende hilsen til Hans Sendebud (saaws).
- At bede Allah om at blive retledet til Hans velbehag.
- At have retskaffen argumentationsmanér, et fint udseende og en fin facon, eftersom at det blev berettet af Ibn 'Abbas, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ الْهَدْيَ الصَّالِحَ، وَالسَّمْتَ الصَّالِحَ، وَالْاِقْتِصَادَ، جُزْءٌ مِنْ خَمْسَةٍ وَعِشْرِينَ جُزْءًا مِنَ النَّبُوءَةِ».

“Den retskafne manér, den fine fremtræden og mådeholdenheden er en del af femogtyve dele af profetskabet”. Berettet af Ahmad og Abu Dawud, og Ibn Hajar sagde i (sit værk) 'al-Fath': Dens beretningskæde er *hasan*. Følgende *manquf* (dvs. afbrudt) beretning blev berettet via Ibn Mas'ud, som sagde:

«إِعْلَمُوا أَنَّ حُسْنَ الْهَدْيِ، فِي آخِرِ الزَّمَانِ، خَيْرٌ مِنْ بَعْضِ الْعَمَلِ».

“I skal vide, at den retskafne manér i de sidste tider, er bedre end nogle handlinger”. Ibn Hajar sagde: Dens beretningskæde er *sahih*. Ordet *’al-hady’*, som er omtalt i *hadith’en*, betyder manéren, fremtræden betyder udseendet og faconen, og mådeholdenhed betyder moderation.

- At være sammenfattende i sin tale således, at ens ord bliver letfattelige, omfattende og velartikuleret, da for megen tale medfører kedsomhed, og er derudover en sandsynlig årsag til at begå bommerter, brister og fejl.
- At aftale et fundament med sin modpart, som begge parter refererer til. Med hensyn til den vantro, så kan fundamentet kun være rationelt. Men hvad muslimen angår, så kan fundamentet enten være rationelt eller overleveringsmæssigt (dvs. *naqli*), hvor intellektet er referencen inden for de rationelle spørgsmål, og overleveringen (dvs. *naql*) er fundamentet inden for de *shari’ah*-mæssige spørgsmål grundet Allahs (swt) tale:

﴿ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ ﴾

“Og hvis I strider om nogen ting, så henvis den til Allah og Sendebudet” (OQM. Al-Nisa’ 4: 59)

Det vil sige til *Qur’anen* og *Sunnah’en*.

- Man bør ikke argumentere med den vantro om *Shari’ahs* grene, da han ikke bærer *iman* på dens fundament. Man må derfor ikke argumentere - eller have duel med ham om ægteskab med fire kvinder, kvindens vidneudsagn, *jiyya* (dvs. skat pålagt ikke-muslimske borgere), arvereglerne, forbud mod *khams* eller andet. I denne forbindelse bør man begrænse sig til debat med ham omkring Islams fundamenter, hvis beviser er rationelle. Det er fordi formålet med argumentationen er at overføre ham fra falskheden til sandheden og fra vildfarelsen til retledningen, hvilket ikke kan ske, undtagen gennem at overføre ham fra *kufr* til *iman*. Ligeledes bør man ikke have duel med den kristne om buddhismens eller jødedommens falskhed. At samtale med ham om dette og lignende betragtes ikke som argumentation, da den kristne hverken er buddhist eller jøde for at man således skulle overføre ham fra disse religioner til sandheden. Tværtimod bør samtalen med ham

vedrøre hans egen falske verdensanskuelse, for at overføre ham fra denne til Islam. Af denne grund må det ikke siges, at vi debatterer om det, vi er enige om, og undlader det, vi er uenige om, da vi er befalet at argumentere med dem, og argumentationen kan kun finde sted om det, vi er uenige om. Ifald den kristne eller kapitalisten er blevet enige med muslimerne om, at buddhismen, kommunismen eller socialismen er rationelt modbydeligt, og talte sammen om dette, så vil denne samtale ikke betegnes som debat eller argumentation. Dermed vil det ikke frikende muslimerne fra ansvar i forbindelse med forpligtelsen om at debattere og argumentere med vedkommende, indtil han overfører ham til Islam. Det må ligeledes ikke siges, at vi fører dialog med deantro om det, vi er enige om, og overlader det, vi er uenige om, til Opstandelsesdagen, hvor Allah på det tidspunkt vil dømme med det, Han vil og dermed afgøre sagen imellem os. Dette må ikke siges i den forstand, at det gælder i stedet for argumentationen med dem, da vi er beordret til argumentation med dem om det, vi er uenige om, og ifald vi ikke gør det, er vi forsømmende. Det er korrekt, at dommen tilkommer Allah i denne verden og i det hinsidige (dvs. *al-Akhirah*), men det er ikke tilladt for os at forveksle Allahs (swt) handlinger med det, Han (swt) har pålagt os. Dette er den forsømmendes påskud, eller snarere den forsømmendes ballade, som intet bevis eller antydning (af et bevis) har.

- At man ikke hæver sin stemme, men kun i det omfang, som er nødvendigt for at lade de tilstedeværende høre, samt at man ikke skriger i ansigtet på sin modpart. Det blev berettet, at en mand ved navn Abdul-Samad fra Bani Hashim-stammen talte foran (kaliffen) al-Ma'mun og hævdede stemmen, så sagde al-Ma'mun: "Hæv ikke din stemme, o Abdul-Samad, korrektheden ligger i det rette, ikke det kraftige". Al-Khatib i (sit værk) '*al-Faqih wal Mutafaqqih*'.
- At man ikke foragter sin modpart eller nedlader hans værd.
- At være tålmodig over for modpartens ballade, være overbærende over for ham, og tilgive ham hans bommerter, med mindre han er en tåbe. I så fald bør man hæve sig fra argumentation med vedkommende og fra hans ballade.
- At undgå arrighed og irritation. Ibn Serin sagde: "Arrighed er et udtryk for ignorance", altså i forbindelse med argumentation. Hvad

angår det, som al-Tabarani berettede via Ibn ‘Abbas om, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«تَعْتَرِي الْحِدَّةُ خَيْرُ أُمَّتِي».

“**Arrighed vil ramme de bedste i min nation**”, så indeholder beretningskæden en ved navn Salam bin Muslim al-Tawil, som er forkastet (dvs. *matruk*). Ligeledes er det med beretningen fra al-Tabarani via Ali bin Abi Talib, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«خَيْرُ أُمَّتِي أَحَدًاؤُهُمُ الَّذِينَ إِذَا غَضِبُوا رَجَعُوا».

“**De bedste i min nation er de arrige iblandt dem, der når de bliver vrede, vender tilbage (til ro)**”, da beretningskæden indeholder en ved navn Nu’aim bin Salim bin Qunbur, og han er løgner.

- Hvis man argumenterer med en, der har mere viden end sig selv, bør man ikke sige: “Du tager fejl, eller “Hvad du sagde, er forkert”. Man bør derimod sige: “Hvad vil du sige, hvis en siger – eller indvender med at sige det og det”, eller at man indvender i vejledningssøgende udtryksform, som eksempelvis at sige: “Er det ikke korrekt at sige det og det”.
- At spekulere over og forstå det, som modparten kommer med for at kunne svare tilbage og ikke at forhaste sig med at tale, inden modparten afslutter sin tale. Det blev berettet via Ibn Wahb, som sagde: Jeg hørte Malik sige: “Der er intet godt i at svare før forståelse, og det hører ikke med til etikken at afbryde sin modparts tale”. Hvorimod, ifald modparten var stridslysten, pågående, snaksalig og deklamerende, så bør han i princippet ikke argumentere med ham, hvis han er bekendt med disse egenskaber hos vedkommende. Og hvis han opdagede dette hos ham under duellen, må han rådgive ham, og ifald modparten ikke holder op, bør han afbryde samtalen med ham.
- At rette sit ansigt mod sin modpart, og ikke vende sig mod de tilstedeværende som udtryk for foragt over for sin duellant, hvad enten disse er uenige eller enige med ham. Ifald modparten gør dette, må han rådgive ham, og hvis han ikke holder op, bør han afbryde duellen.

- At man ikke duellerer med en genstridig indbildsk person, da den indbildske person ikke godtager et udsagn fra nogen som helst.
- At man ikke duellerer ved forsamlinger, som man frygter repressalier på grund af, såsom dueller på satellit-tv eller offentlige forsamlinger, med mindre man er tryk ved sin *Deen* (dvs. Islam), og ikke frygter nogens bebrejdelse i forbindelse med Allahs befaling, og er beredt til at tåle konsekvensen af det, man siger, i form af fængsling eller endda drab. Man må ligeledes ikke duellere ved en forsamling hos en emir eller magthaver, som man frygter mod sig selv, da man hellere må tie ifald man ikke havde fæstnet sin psyke til at være sammen med Hamza, fordi man i så fald vil nedværdige *Deen* og viden. I sådanne tilfælde bør man erindre standpunkterne taget af Ahmad og Malik blandt forgængerne, og blandt de nutidige er det standpunktet taget af dem, der duellerede med Qadhafi, da han benægtede *Sunnah*.
- At man ikke duellerer med en, man hader, hvad enten hadet kommer fra ens side eller fra modpartens.
- At man ikke med hensigt sidder højere end sin modpart i forsamlingen.
- At man ikke udstrækker sin tale, især inden for de spørgsmål, som modparten kender til. Man bør derimod tilsigte sagens kerne, dvs. duellens emne, gennem et kortfattet udtryk, der ikke forringer det ønskede.
- At man ikke duellerer med en, der undervurderer viden og dens indehavere, eller under tilstedeværelse af tåber, der forklejner duellen og duellanterne. Malik sagde: "Det er en ydmygelse og nedværdigelse af viden at man udtaler sig med viden over for den, der ikke adlyder ham".
- At man ikke forsmå accepten af sandheden, hvis den træder frem via sin modparts tunge, da tilbagevenden til sandheden er bedre end at fortsætte med falskheden, og desuden for at man må være blandt dem, der lytter til talen og så følger det bedste heri.
- At man ikke fordrejer svaret, såsom at besvare med et svar, der ikke stemmer overens med spørgsmålet som fx:

Spørgsmål: Er Saudi Arabien en islamisk stat?

Svar: Retsvæsenet i den er islamisk.

Dette vil være en fordrejning. Han skulle have sagt: Ja, eller nej, eller jeg ved det ikke, da hvert af de tre svar er overensstemmende med spørgsmålet.

- At man ikke benægter en nødvendighed, hvormed man bliver hovmodig, såsom at man benægter de vantros fjendskab mod muslimerne, eller benægter at de etablerede regimer i muslimernes lande er *kufr*-regimer, dvs. ikke styrer med Islam.
- At man ikke fremfører et generelt udsagn, hvorefter man dementer det, som eksempelvis ved i starten af sin tale at sige, at USA er Islams og muslimernes fjende, hvorefter man siger, at USA hjælper palæstinenserne med etableringen af deres stat og selvbestemmelse, fordi den elsker retfærdighed og frihed. Eller at man siger, at USA er kommet til Irak for at befri det fra uretfærdighed og diktatur.
- At man ikke nægter at applicere sit argument på alle de spørgsmål, der er konsistente med det, som fx at legalisere køb af boliger i Vesten gennem *riba* på grundlag af, at “det specifikke behov har status som den specifikke nødvendighed”, hvorefter man ikke legaliserer de øvrige behov såsom mad, påklædning og ægteskab gennem *riba*, for hvis han legaliserede det pga. behov, ville han dermed legalisere mange *haram* spørgsmål. Hvis han ikke applicerer sit argument og sit princip på alle behovene, har han modsagt sig selv.

16. Salighed til de fremmede, som retter op på, hvad mennesker har fordærvet

Muslim berettede, at Abu Huraira (ra) sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«بَدَأَ الْإِسْلَامُ غَرِيْبًا وَسَيَعُوْدُ غَرِيْبًا فَطُوْبَى لِلْغُرَبَاءِ».

“Islam begyndte som fremmed, og den vil vende tilbage som fremmed, så salighed til de fremmede”.

De fremmede er de bortrejste blandt stammerne. Det blev berettet af al-Darimi, Ibn Majah, Ibn Abi Sheiba, al-Bazzar, Abu Ya'la samt af Ahmad med en beretningskæde, hvis beretningsmænd er pålidelige, og beretningens ordlyd er hans, at 'Abdullah bin Mas'ud (ra) sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ الْإِسْلَامَ بَدَأَ غَرِيْبًا وَسَيَعُوْدُ غَرِيْبًا كَمَا بَدَأَ فَطُوْبَى لِلْغُرَبَاءِ، فَيَلْ وَمَنْ الْغُرَبَاءُ؟ قَالَ: التَّرَاْعُ مِنَ الْقَبَائِلِ».

“Islam begyndte visselig som fremmed, og den vil vende tilbage som fremmed, ganske som den begyndte, så salighed til de fremmede. Da blev der sagt: Og hvem er de fremmede? Han sagde: De bortrejste (dvs. nuzza') blandt stammerne”. I sprogleksikonet 'Lisan al-Arab' står der følgende: “Og *nuzza'* (dvs. de bortrejste) blandt stammerne er deres fremmede; de, som er i nabolag med stammer, de ikke nedstammer fra. Den enkelte kaldes *naz'i'* (dvs. bortrejt) og *naze'* (dvs. fjernrejt)... er den, der er borte fra sin familie og slægt, dvs. er fjern og fraværende”.

Følgende er nogle yndige egenskaber hos disse bortrejste fremmede, og hvad der blev sagt om dem:

De retter op, når mennesker bliver fordærvet: Beviset herpå er *hadith'en*, som er berettet via 'Amru bin 'Awf bin Zaid bin Mulaha al-Muzani (ra), som sagde, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ الدِّينَ لَيَأْرِزُ إِلَى الْحِجَازِ كَمَا تَأْرِزُ الْحَيَّةُ إِلَى جُحْرِهَا، وَلَيَعْقِلَنَّ الدِّينُ مِنَ الْحِجَازِ مَعْقِلَ الْأُرُوءَةِ مِنْ رَأْسِ الْجَبَلِ. إِنَّ الدِّينَ بَدَأَ غَرِيبًا وَيَرْجِعُ غَرِيبًا، فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ الَّذِينَ يُصْلِحُونَ مَا أَفْسَدَ النَّاسُ مِنْ بَعْدِي مِنْ سُنَّتِي».

“Denne Deen (Islam) vil visselig krybe tilbage til Hijaz, ligesom slangen kryber tilbage til sit hul, og denne Deen vil forskanse sig i Hijaz, som geden forskanser sig på bjergets top. Denne Deen begyndte visselig som fremmed, og vil komme tilbage som fremmed, så salighed til de fremmede, som retter op på, hvad mennesker efter mig har fordærvet af min Sunnah”. Abu 'Isa sagde: Denne er en *hasan hadith*. Dermed er de fremmede ikke *Sababa*, fordi de fremmede kommer efter, at mennesker har fordærvet Muhammad (saaws)'s levemåde, og *Sababa* har ikke fordærvet denne, og den er heller ikke blevet fordærvet i deres tid. Beviset herpå er også *hadith'en*, som er berettet via Sahl bin Sa'd al-Sa'idi (ra), som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«بَدَأَ الْإِسْلَامُ غَرِيبًا وَسَيَعُودُ غَرِيبًا كَمَا بَدَأَ فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَنْ الْغُرَبَاءُ؟ قَالَ: الَّذِينَ يُصْلِحُونَ عِنْدَ فُسَادِ النَّاسِ».

“Islam begyndte som fremmed, og vil vende tilbage som fremmed, ganske som den begyndte, så salighed til de fremmede. Da sagde de: O Allahs Sendebud, hvem er de fremmede? Han sagde: De, som retter op, når mennesker bliver fordærvet”. Dette er beretningen af al-Tabarani i (sin *hadith*-samling) 'al-Kabir'. I al-Tabaranis *hadith*-samlinger 'al-Awsat' og 'al-Saghir' står der:

«يُصْلِحُونَ إِذَا فَسَدَ النَّاسُ».

“De retter op, når mennesker bliver fordærvet”. Ordet “*idha*” (dvs. “når”) anvendes for det, der kommer i fremtiden, og *hadith'en* indeholder en indikation på, at fordærv vil finde sted efter *Sababas* æra. Al-Haithami sagde om denne *hadith*: Den er berettet af al-Tabarani i

(sine) tre *hadith*-samlinger, og dens beretningsmænd har *sahib*-status, på nær Bakr bin Salim, som er pålidelig.

De er få: Ahmad og al-Tabarani berettede via 'Abdullah bin 'Amru, som sagde: Jeg var hos Allahs Sendebud (saaws) en dag, hvor imens solen stod op, så sagde han:

«يَأْتِي قَوْمٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ نُورُهُمْ كَنُورِ الشَّمْسِ، فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ: نَحْنُ هُمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: لَا وَلَكُمُ خَيْرٌ كَثِيرٌ وَلَكِنَّهُمْ الْفُقَرَاءُ وَالْمُهَاجِرُونَ الَّذِينَ يُحْشَرُونَ مِنْ أَقْطَارِ الْأَرْضِ، ثُمَّ قَالَ: طُوبَى لِلْغُرَبَاءِ، طُوبَى لِلْغُرَبَاءِ، قِيلَ وَمَنْ الْغُرَبَاءُ؟ قَالَ: نَاسٌ صَالِحُونَ قَلِيلٌ فِي نَاسٍ سَوْءٍ كَثِيرٍ مِنْ يَعَصِيهِمْ أَكْثَرُ مِمَّنْ يُطِيعُهُمْ».

“På Opstandelsesdagen vil der komme et folk, hvis lys er som solen. Abu Bakr sagde: Er det os, o Allahs Sendebud? Han sagde: Nej, I får meget belønning, men de er de fattige immigranter, som samles fra jordens regioner. Derefter sagde han: Salighed til de fremmede, salighed til de fremmede. Der blev sagt: Og hvem er de fremmede? Han sagde: Få retskafne mennesker iblandt mange dårlige mennesker. De, der er ulydige mod dem, er flere end de, der adlyder dem”. Al-Haithami sagde: Beretningen har beretningskæder i (*hadith*-samlingen) 'al-Kabir', hvor beretningsmændene i den ene heraf har *sahib*-status. Her bør man være opmærksom på, at fremmedhedens særtræk ikke er bedre end særtrækket *subba* (dvs. ledsagelse af Profeten), og følgelig er de bortrejste fremmede ikke bedre end *Sahaba*, idet nogle *Sahaba* udmærkede sig med specielle særtræk foruden ledsagelsens særtræk, men alligevel har dette ikke gjort dem bedre end Abu Bakr. Ydermere udmærkede 'Uwais al-Qarni sig med et specielt særtræk, hvilket ikke gjorde ham bedre end *Sahaba*, og han er *Tabi'e* (dvs. en efterfølger af *Sahaba*). Ligeledes er de bortrejste fremmede.

Folk af blandede mennesker: Følgende blev berettet via Ibn 'Umar (raa) og autoriseret af al-Hakim i (sit værk) 'al-Mustadrak', hvor han sagde: Den har en *sahib* beretningskæde, men de to (dvs. al-Bukhari og Muslim) har ikke autoriseret den, og i den siger Ibn 'Umar: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إِنَّ لِلَّهِ عِبَادًا لَيْسُوا بِأَنْبِيَاءَ وَلَا شُهَدَاءَ يَغْطِيهِمُ الْأَنْبِيَاءُ وَالشُّهَدَاءُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لِقُرْبِهِمْ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى وَمَجْلِسِهِمْ مِنْهُ، فَجَنَّا أَعْرَابِيَّ عَلَى رُكْبَتَيْهِ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ صِفْهُمْ لَنَا وَحَلِّمْ لَنَا، قَالَ: قَوْمٌ مِنْ أَقْنَاءِ

النَّاسُ مِنْ نَزَاعِ الْقَبَائِلِ، تَصَادَقُوا فِي اللَّهِ وَتَحَابُّوا فِيهِ، يَضَعُ اللَّهُ عِزَّ وَجَلَّ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَنَابِرَ مِنْ نُورٍ، يَخَافُ النَّاسُ وَلَا يَخَافُونَ، هُمْ أَوْلِيَاءُ اللَّهِ عِزَّ وَجَلَّ الَّذِينَ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ».

“Allah har nogle tjenere, der hverken er profeter eller martyrer. Profeterne og martyrerne vil på Opstandelsedagen beundre dem for deres nærhed til Allah, den Ophøjede, og for deres rang hos Ham. Da bøjede en beduin sine ben og sad på knæene og sagde: O Allahs Sendebud, beskriv dem for os, tydeliggør dem for os. Han sagde: Et folk af blandede mennesker (dvs. afna’) fra de bortrejste blandt stammerne. De sluttede venskab for Allahs skyld og elskede hinanden for Hans skyld. Allah, den Stærke, den Almægtige, vil på Opstandelsedagen lægge tribuner af lys til dem. Mennesker vil frygte, men de vil ikke frygte. De er Allah, den Stærke, den Almægtiges awliya’, som ingen frygt skal komme over, og de skal ikke sørge”. I sprogleksikonet ‘Lisan al-’Arab’ står der: “Afna’ vil sige blandede, den enkelte fem”. Denne karakteristisk forefindes også i *hadith’en*, som er berettet af Ahmad via Abu Malik al-Ash’ari med følgende ordlyd:

«هُمْ نَاسٌ مِنْ أَفْنَاءِ النَّاسِ وَنَوَازِعِ الْقَبَائِلِ».

“De er folk fra blandede mennesker og de bortrejste blandt stammerne”. Ifølge beretningen hos al-Tabarani i (sin *hadith*-samling) ‘al-Kabir’ står der:

«مِنْ بُلْدَانٍ شَتَّى».

“Fra adskillige lande”.

De elsker hinanden for Allahs barmhjertighed: Det vil sige pga. Muhammad (saaws)’s *Shari’ah*, hvilket vil sige, at det, der binder dem sammen, er ideologien Islam, intet andet. Der er intet andet bånd, som binder dem sammen, hverken familie- eller slægtskabsbånd, interessebånd eller verdslig nytte. Abu Dawud autoriserede følgende med en beretningskæde, hvis beretningsmænd er pålidelige, via ‘Umar bin al-Khattab, som sagde: Profeten (saaws) sagde:

«إِنَّ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ لَأَنَاسًا مَا هُمْ بِأَنْبِيَاءَ وَلَا شُهَدَاءَ يَغِيظُهُمُ الْآبِيَاءُ وَالشُّهَدَاءُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِمَكَانِهِمْ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ تُخَيِّرُنَا مَنْ هُمْ؟ قَالَ: هُمْ قَوْمٌ تَحَابُّوا بِرُوحِ اللَّهِ عَلَى غَيْرِ أَرْحَامٍ بَيْنَهُمْ وَلَا أَمْوَالٍ يَتَعَاطَوْنَهَا، قَوْلَ اللَّهِ إِنَّ وُجُوهَهُمْ لَنُورٌ وَإِنَّهُمْ عَلَى نُورٍ، لَا يَخَافُونَ إِذَا خَافَ النَّاسُ، وَلَا يَحْزَنُونَ إِذَا حَزَنَ النَّاسُ، وَقَرَأَ هَذِهِ آيَةَ: (أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ)».

“Blandt Allahs tjenere er der folk, der hverken er profeter eller martyrer; profeterne og martyrerne vil beundre dem for deres status hos Allah, den Stærke, den Almægtige. De sagde: O Allahs Sendebud, vil du ikke fortælle os, hvem de er? Han sagde: Et folk, som elskede hinanden for Allahs barmhjertighed uden at have noget slægtskab imellem sig og ingen ejendom de indbyrdes handlede med. Ved Allah, deres ansigter er lys, og de befinder sig på (tribuner af) lys. De frygter ikke, når menneskene frygter, og ej heller sørger de, når menneskene sørger. Derpå reciterede han dette Qur'an-vers:

﴿أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾

“Over Allahs anliya’ skal der sandelig ikke komme frygt, og de skal ikke sørge”
(OQM. Junus 10: 62)

Denne karakteristik forekom ligeledes hos al-Hakim i den førnævnte *hadith* via ’Umar med følgende ordlyd:

«تَصَادَقُوا فِي اللَّهِ وَتَحَابُّوا فِيهِ».

“De sluttede venskab for Allahs skyld og elskede hinanden for Hans skyld”. Karakteristikken forekom også i *hadith’en*, som er berettet af Ahmad via Abu Malik al-Ash’ari, med ordlyden:

«لَمْ تَصِلْ بَيْنَهُمْ أَرْحَامٌ مُتَقَارِبَةٌ تَحَابُّوا فِي اللَّهِ وَتَصَافَوْا».

“Ingen nære slægtskabsbånd bandt dem sammen; de elskede hinanden for Allahs skyld og var ærlige indbyrdes”. Og den forekom hos al-Tabarani i *hadith’en*, som også er berettet via Abu Malik med ordlyden:

«لَمْ يَكُنْ بَيْنَهُمْ أَرْحَامٌ يَتَوَصَّلُونَ بِهَا لِلَّهِ، لَا دُنْيَا يَتَبَاذَلُونَ بِهَا، يَتَحَابُّونَ بِرُوحِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ».

“De havde ingen indbyrdes slægtskabsbånd, med hvilke de vedligeholdte forholdet for Allahs skyld. Intet verdsligt at udveksle indbyrdes. De elskede hinanden for Allahs barmhjertighed, den **Stærke, den Almægtige**”. Det forekom også hos al-Tabarani i *hadith'en*, som er berettet via 'Amru bin 'Absa med en beretningskæde, om hvilken al-Haithami sagde: Dens beretningsmænd er erklæret pålidelige, og al-Mundhiri sagde: Jævnbyrdig (dvs. *muqareb*) og nogenlunde god. 'Amru bin 'Absa sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud (saaws) sige:

«... هُمْ جُمَاعٌ مِنْ نَوَازِعِ الْقِبَائِلِ يَجْتَمِعُونَ عَلَى ذِكْرِ اللَّهِ تَعَالَى فَيَنْتَقُونَ أَطْيَابَ الْكَلَامِ كَمَا يَنْتَقِي أَكْلُ الثَّمَرِ أَطْيَابَهُ».

“... De er en blanding af stammernes bortrejste, som samler sig om ihukommelse (dvs. *zīkr*) af Allah, den Ophøjede, hvor de udvælger de bedste ord, ligesom den, der spiser frugt, vil udvælge de mest velsmagende heraf”. At samles *om* ihukommelsen af Allah er noget andet end at samles *for* ihukommelsen af Allah. Det første betyder at *zīker* udgør et bånd imellem dem, hvad enten de sidder sammen eller er adspredt, hvorimod forsamling med henblik på *zīker* ophører ved dens afslutning. Al-Tabarani berettede følgende med en beretningskæde, der af al-Haithami og al-Mundhiri blev karakteriseret som *hasan*, via Abu al-Darda', som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«... هُمْ الْمُتَحَابُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ قِبَائِلَ شَتَّى وَبِلَادٍ شَتَّى يَجْتَمِعُونَ عَلَى ذِكْرِ اللَّهِ».

“... De er dem, som elsker hinanden for Allahs skyld, og er fra adskillige stammer og adskillige lande; de samler sig om ihukommelsen af Allah”. Det vil sige, at båndet imellem dem er ihukommelsen af Allah (dvs. *zīker ul* Allah), som er Allahs barmhjertighed, som omtalt i de forrige *ahadith*.

De opnår denne rang uden at være martyrer: Det er fordi martyrerne beundrer dem, hvilket ikke betyder, at de er bedre end profeter og martyrer. Det er derimod et særtræk, som de udmærkede sig ved, men som ikke gør dem bedre, som det blev opklaret tidligere. Al-

Tabarani autoriserede i (sin *hadith*-samling) 'al-Kabir' følgende beretning med en beretningskæde, om hvilken al-Haithami sagde: *Hasan* og dens beretningsmænd er erklæret pålidelige, via Abu Malik al-Ash'ari, som sagde: Jeg var hos Allahs Sendebud (saaws), hvorunder dette *Qur'an*-vers blev åbenbaret:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ إِن تَبَدَّلَ لَكُمْ تَسْوُكُمُ﴾

“O I som har iman, spørg ikke om ting, som – hvis de bliver klargjort for jer – vil bedrøve jer” (OQM. Al-Ma'idah 5: 101)

Han sagde: Vi spurgte ham, idet han sagde:

«إِنَّ لِلَّهِ عِبَادًا لَبِسُوا بِأَنْبِيَاءَ وَلَا شُهَدَاءَ، يَغِطُّهُمْ الْأَنْبِيَاءُ وَالشُّهَدَاءُ بِقُرْبِهِمْ وَمَقْعَدِهِمْ مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

“Allah har nogle tjenere, der hverken er profeter eller martyrer. Profeterne og martyrerne vil på Opstandelsedagen beundre dem for deres nærhed til og rang hos Allah, den Stærke, den Almægtige”. Han sagde: Iblandt folk var der en beduin, der rejste sig, bøjede sine ben og satte sig på knæerne og slog sine hænder op, hvorefter han sagde: Fortæl os, o Allahs Sendebud om dem, hvem er de? Han sagde: Da så jeg Profeten (saaws)’s ansigt lyse op, hvorefter Profeten (saaws) sagde:

«عِبَادٌ مِنَ عِبَادِ اللَّهِ، مِنْ بُلْدَانٍ شَتَّى، وَقَبَائِلَ مِنْ شُعُوبٍ أَرْحَامِ الْقَبَائِلِ، لَمْ يَكُنْ بَيْنَهُمْ أَرْحَامٌ يَتَوَاصَلُونَ بِهَا لِلَّهِ، لَا دُنْيَا يَتَبَادَّلُونَ بِهَا، يَتَحَابُّونَ بِرُوحِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، يَجْعَلُ اللَّهُ وُجُوهَهُمْ نُورًا، يَجْعَلُ لَهُمْ مَنَابِرَ قُدَّامَ الرَّحْمَنِ تَعَالَى، يَفْزَعُ النَّاسُ وَلَا يَفْزَعُونَ، وَيَخَافُ النَّاسُ وَلَا يَخَافُونَ».

“Tjenere blandt Allahs tjenere, fra adskillige lande og stammer fra stammeslægts-klaner. De havde ingen indbyrdes slægtskabsbånd, med hvilke de vedligeholdte forholdet for Allahs skyld. Intet verdsligt at udveksle indbyrdes. De elskede hinanden for Allahs barmhjertighed, den Stærke, den Almægtige. Allah vil gøre deres ansigter af lys. Han vil lægge tribuner for dem nederst foran al-Rahman (dvs. den Nådige), den Ophøjede. (Når) mennesker bliver forfærdet, vil disse ikke blive forfærdet, og (når)

mennesker bliver angste, vil disse ikke blive angste”. Alle beretningerne enedes om at benægte profetskabet og martyrium for deres vedkommende, idet de opnåede denne rang udelukkende grundet disse egenskaber.

Disse var nogle af deres egenskaber. Hvad angår deres status hos Allah, så blev denne tydeliggjort af de forrige *abadith*, og der er ikke brug for gentagelse. Den, der overvejer dem grundigt, er værdig til at skynde sig med at reservere en tribune nederst foran al-Rahman, den Ophøjede, i håb om at Han (swt) må være ham nådig i hans fremmedhed og virkeliggøre hans ønske.

Og vores sidste *dua*’ er al taknemmelighed til Allah, alverdens Herre.